

**MEMLÛK TÛRKÇESİNDEKİ KARIŞIK DİL UNSURLARININ KIRIM
TATARCASINDAKİ GÖRÜNÜMÜ**

Mehmet Tuğrul ÖZTÛRKKAN

(Yüksek Lisans Tezi)

Eskişehir, 2022

MEMLÛK TÛRKÇESİNDEKİ KARIŞIK DİL UNSURLARININ KIRIM TATARCASINDAKİ GÖRÜNÜMÜ

Mehmet Tuğrul ÖZTÛRKKAN

T.C.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Sosyal Bilimler Enstitüsü

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Türk Dili Bilim Dalı

YÛKSEK LİSANS TEZİ

Eskişehir, 2022

ETİK İLKE VE KURALLARA UYGUNLUK BEYANNAMESİ

Bu tezin Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Yönergesi hükümlerine göre hazırlandığını; bana ait, özgün bir çalışma olduğunu; çalışmanın hazırlık, veri toplama, analiz ve bilgilerin sunumu aşamalarında bilimsel etik ilke ve kurallara uygun davrandığımı; bu çalışma kapsamında elde edilen tüm veri ve bilgiler için kaynak gösterdiğimi ve bu kaynaklara kaynakçada yer verdiğimi; bu çalışmanın Eskişehir Osmangazi Üniversitesi tarafından kullanılan bilimsel intihal tespit programıyla taranmasını kabul ettiğimi ve hiçbir şekilde intihal içermediğini beyan ederim. Yaptığım bu beyana aykırı bir durumun saptanması halinde ortaya çıkacak tüm ahlaki ve hukuki sonuçlara razı olduğumu bildiririm.

Mehmet Tuğrul ÖZTÜRKKAN

İMZA

ÖZET

MEMLÛK TÜRKÇESİNDEKİ KARIŞIK DİL UNSURLARININ KIRIM TATARCASINDAKİ GÖRÜNÜMÜ

ÖZTÜRKKAN, Mehmet Tuğrul

Yüksek Lisans-2022

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı

Danışman: Prof. Dr. Can ÖZGÜR

Karışık dil, belli bir zaman ve belli bir çevrede yaşayan farklı ağız ve lehçelere sahip insanların oluşturdukları bir dilsel kavramdır. Söz varlığı, şekil (morfolojik), ses (fonolojik) bakımdan farklı kullanımları benimsemiş insanların bir arada yaşaması zamanla bu lehçelerdeki ses, şekil ve söz varlığı özelliklerinin birbirine geçmesine neden olur. Yani karşılıklı olarak dilsel özellikler ödünç alınmış olur.

Memlûk Türkçesi de aynı coğrafyada farklı Türk lehçelerinin bir arada bulunmasına nedeniyle karışık dil özelliklerini yapısında barındırmaktadır. Çalışmada Memlûk Türkçesindeki söz varlığı Kırım Tatarcası söz varlığıyla karşılaştırmalı olarak incelenmiştir. Karşılaştırmalı söz varlığı yönünden yapılan bu çalışma Memlûk Türkçesi söz varlığının Kırım Tatarcasında ne ölçüde yer aldığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Memlûk Türkçesi, Kırım Tatarcası, karışık dil, söz varlığı.

ABSTRACT

THE APPEARANCE IN CRIMEAN TATAR of MIXED LANGUAGE ELEMENTS IN MAMLUK TURKISH

ÖZTÜRKKAN, Mehmet Tuğrul

Master's Degree-2022

Department of Turkish Language And Literature

Supervisor: Prof. Dr. Can ÖZGÜR

Hybrid language is a linguistic term created by people with various accents and dialects who live in a specific time and place. When the people that adopted different uses of vocabulary, morphology, phonology coexist with each other eventually it causes the features of vocabulary, morphology and phonology to interlace with each other. In other words linguistic features are borrowed reciprocatively.

Mamluk Turkish also has mixed language features due to the coexistence of different Turkish dialects in the same geography. In the study, the vocabulary in Mamluk Turkish has been examined comparatively with the vocabulary of Crimean Tatar. This study, in terms of comparative vocabulary, reveals to what extent the Mamluk Turkish vocabulary is included in the Crimean Tatar language.

Key Words: Mamluk Turkish, Crimean Tatar, hybrid language, vocabulary.

İÇİNDEKİLER

ETİK İLKE VE KURALLARA UYGUNLUK BEYANNAMESİ.....	iii
ÖZET.....	iv
ABSTRACT.....	v
KISALTMALAR.....	ix
ÖNSÖZ	x
GİRİŞ	1

1. BÖLÜM

KIPÇAKLAR VE KIRIM TATARLARI HAKKINDA

1.1. Kıpçaklar Hakkında	3
1.1.1. Kıpçakların Dili.....	5
1.1.1.1. Bozkır Kıpçakçası (Kumanca)	6
1.1.1.2. Memlûk Türkçesi	7
1.1.1.3. Ermeni Kıpçakçası	9
1.2. Kırım Tatarları Hakkında.....	9
1.2.1. Kırım Tatarlarının Dili	11

2. BÖLÜM

MEMLÛK TÜRKÇESİ VE KIRIM TATAR TÜRKÇESİ SÖZ VARLIĞI KARŞILAŞTIRMASI

2.1. Benzer ve Yakın Anlama Gelen Kelimeler	14
2.1.1. A.....	14
2.1.2. B	30
2.1.3. C	50
2.1.4. Ç	51
2.1.5. D.....	56
2.1.6. E	72
2.1.7. F	79
2.1.8. G.....	79
2.1.9. H.....	81
2.1.10. I	83

2.1.11. İ	85
2.1.12. K-Q.....	91
2.1.13. L	136
2.1.14. M	136
2.1.15. N.....	140
2.1.16. O.....	141
2.1.17. Ö.....	147
2.1.18. P	151
2.1.19. R.....	152
2.1.20. S	152
2.1.21. Ş	173
2.1.22. T	176
2.1.23. U.....	194
2.1.24. Ü.....	199
2.1.25. V.....	201
2.1.26. Y.....	201
2.1.27. Z	227
2.2. Anlam Değişmesine Uğrayan Kelimeler	227
2.2.1. A.....	227
2.2.2. B	228
2.2.3. C	229
2.2.4. Ç	230
2.2.5. D.....	231
2.2.6. E	231
2.2.7. G.....	232
2.2.8. H.....	232
2.2.9. I	232
2.2.10. İ	233
2.2.11. K-Q.....	233
2.2.12. L	236
2.2.13. M	236
2.2.14. O.....	236
2.2.15. Ö.....	236
2.2.16. P	236
2.2.17. S	236

2.2.18. Ş	238
2.2.19. T	239
2.2.20. U	240
2.2.21. Ü	240
2.2.22. V	240
2.2.23. Y	240
2.2.24. Z	241
SONUÇ	242
KAYNAKÇA	249

KISALTMALAR

C.:	Cilt
çev.:	Çeviren
MÖ:	Milattan Önce
MT:	Memlûk Türkçesi
KTT:	Kırım Tatarcası
DKTAL:	Dobuca Kırım Tatar Ağzı Lugati
KTS:	Kıpçak Türkçesi Sözlüğü
KTTS:	Kırım Tatar Türkçesi Sözlüğü
S.:	Sayı
s.:	Sayfa
ss.:	Sayfa sayısı
TDK:	Türk Dil Kurumu
vb.:	ve benzeri
yy.:	Yüzyıl

ÖNSÖZ

Dil, yaşayan bir olgudur ve dili yaşatan tek varlık insandır. Dil hiçbir zaman aynı düzeyde ilerlememiş, sürekli değişime ve gelişime açık bir araç olmuştur. Farklı çevreler, farklı insan toplulukları, farklı çağlar bu aracı geleceğe taşımakta önemli birer unsur olmuştur. Aynı zamanda aynı dil ailesine ait farklı lehçelerin bir arada bulunması standart dili farklı bir evreye taşımakta ve bu lehçeleri karışık olarak bünyesinde tutmaktadır. İşte Memlûk Türkçesi de bu duruma iyi bir örnek teşkil etmektedir.

Bünyesinde Kıpçak Türkçesi, Harezm Türkçesi ve Oğuz Türkçesine ait unsurları barındıran Memlûk Türkçesiyle Kıpçak muhitinde önemli ve çok sayıda eser verilmiştir. Bu eserler dönemin karışık dil unsurlarını içerdiği çalışmamız doğrudan Kıpçak Türkçesi olarak adlandırılmamıştır. Bunun yerine Memlûk Türkçesi ifadesi kullanılmasının daha uygun olacağı görülmüştür. Çalışmada yalnızca Memlûk Türkçesiyle Kırım Tatar Türkçesi söz varlığı arasında karşılaştırmalı görünüme yer verilmiş, anlamsal bir karşılaştırma yapılmıştır. Ses ve şekil bilginin ayrıntılarına girilmemiştir. Çalışmanın ana kısmı 1. Benzer ve Yakın Anlama Gelen Kelimeler, 2. Anlam Değişmesine Uğrayan Kelimeler olmak üzere iki başlık altında toplanmıştır. Yalnızca ses bilgisine ait karşılaştırmalı örneklerle sonuç kısmında genel olarak değinilmiş ve örneklerle desteklenmiştir.

Geçmiş ve bugün arasında yapılmış ya da yapılacak karşılaştırmalı söz varlığı çalışmalarının önem arz ettiğini belirtmek gerekir. Bu yüzden bana bu çalışmayı yapma olanağı tanıyan saygıdeğer danışman hocam Prof. Dr. Can ÖZGÜR'e, çalışma esnasında fikir alışverişi yaptığım değerli hocam Prof. Dr. Erdoğan BOZ'a saygılarımı ve şükranlarımı sunarım.

Mehmet Tuğrul ÖZTÜRKKAN

Eylül-2022, Eskişehir

GİRİŞ

Tezin Konusu

Memlûk Türkçesindeki (=MT) karışık dilli eserlerin söz varlığında görülen Oğuz-Kıpçak-Harezmi karışık dil özelliklerinin günümüz çağdaş Kıpçak Türkçesi kollarından birisi olan Kırım Tatar Türkçesinde (=KTT) nasıl bir görünüme sahip olduğunu karşılaştırmalı olarak ortaya koymak çalışmanın konusunu oluşturmaktadır.

Tezin Amacı

Kıpçak Türkçesine ait dil unsurlarının MT’de ne ölçüde yer aldığı konusu karmaşıklık arz etmektedir. Memlûk coğrafyası (Mısır, Suriye) ile Karadeniz’in kuzeyi gibi birbirine uzak yerlerde yaşayan Kıpçakların değişen çevrede hangi akraba dillerden ne kadar etkilendiği konusu pek açık değildir. MT, Kıpçak muhitinde Harezmi-Kıpçak-Oğuz dil unsurlarını barındırır. Çalışmada geçmişten bugüne gelene kadar içerisinde Harezmi-Kıpçak-Oğuz Türkçesine ait karışık dil özelliklerini barındıran MT söz varlığındaki değişim ve gelişmelerin çağdaş Kıpçak Türkçesi lehçelerinden birisi olan KTT’de nasıl bir görünüme sahip olduğu ortaya konulmuştur. MT’nin karışık dile dayanan söz varlığı ve KTT söz varlığı arasında yapılan karşılaştırma sonucunda ne gibi benzer ve farklı yönlerin olduğunu ortaya koymak tezin amacını oluşturmaktadır.

Tezin Önemi

Kıpçaklarla Oğuzların ilk karşılaşması, yani kuzey bozkırlarında yaşayan Kuman-Kıpçaklar ile Anadolu üzerinde egemenlik kurmaya başlayan Selçukluların karışmasıyla birlikte başlayan dilsel etkileşim ilerleyen yıllarda da artarak devam etmiştir. Memlûk Devleti’ndeki Oğuz varlığıyla birlikte karışık dil özellikleri ilerleme kaydetmiştir. Bu devirlerde bu durumun ortaya çıkmasındaki sebep Memlûk Kıpçaklarıyla Oğuzların birlikte yaşaması ve Memlûk Devleti’ne olan Oğuz ve diğer Türk boylarının göçleridir. Bu karşılıklı etkileşim Karadeniz’in kuzeyinde Kırım Tatarcası ve Osmanlı Türkçesinin (Oğuzca) karışması olarak karşımıza çıkmaktadır. Çalışma MT söz varlığıyla KTT söz varlığı arasında karşılaştırmalı bir çalışma olarak ele alındığı için önem arz etmektedir. Tez, içerisinde Harezmi, Kıpçak ve Oğuz Türkçesine ait dil unsurları bulunan MT’nin söz varlığının günümüz çağdaş Kıpçak lehçesi olan KTT ile karşılaştırılıp benzer ve farklı yönlerin ortaya konulması

bakımından önemlidir. Bu nedenle tarihî ve çağdaş lehçeler arasında yapılmış ve yapılacak karşılaştırmalı söz varlığı çalışmaları önem arz etmektedir.

Tezde Kullanılan Yöntemler ve Kapsam

Bilindiği üzere Memlûk Devleti içerisinde yalnızca Kıpçak Türkleri yer almamaktadır. Aynı zamanda bölgeye Harezmi ve Oğuz coğrafyasından yapılan göçler bu coğrafyada Kıpçak Türkçesi yanında Harezmi Türkçesi ve Oğuzca özellikler barındıran yazı dilinin gelişmesinde etkin rol oynamıştır. Bu nedendir ki tezde Memlûk Kıpçak Türkçesi ya da Kıpçak Türkçesi yerine genel bağlamda Memlûk Türkçesi kullanımı tercih edilmiştir. Son yapılan çalışmalarda da bu terimin kullanıldığı görülmektedir.

Bozkır Kıpçaklarından günümüze ulaşan tek eser Codex Cumanicus'tur. Codex Cumanicus Kıpçak Türkçesi ağız derlemelerinden oluşmuş bir yapıttır. Tamamiyle Kıpçak Türkçesini yansıtmayan, Kıpçak muhitinde oluşturulduğu için Kıpçakçanın özelliklerini bir noktaya kadar ortaya koyduğu devir MT dönemidir. Bu yüzden çalışmada MT'nin söz varlığı dikkate alınmıştır. Çalışmada Recep Toparlı, Hanifi Vural ve Recep Karaatlı'nın *Kıpçak Türkçesi Sözlüğü* (=KTS), KTT için *Kırım Tatar Türkçesi-Türkiye Türkçesi-Rusça Sözlük* (=KTTS) ve *Dobruca Kırım Tatar Ağzı Lügati Sözlüğü* (=DKTAL) kullanılmıştır. KTS derleme bir sözlük olduğu için içerisinde Codex Cumanicus ve MT dönemi söz varlığı birlikte yer almaktadır. Bu kapsamda Codex Cumanicus'taki kelimeler çıkarılmıştır. Yalnızca MT'ye ait eserlerdeki kelimeler taranmış ve MT'ye bütün olarak yaklaşıldığı için kelimelerin hangi eserde bulunduğu ayrıntısına girilmemiştir. Kelimelerin önce MT'deki sonra KTT'deki şekilleri yazılmış, çoklu örneklerde araya (~) işareti konulmuştur. Karşılıklı görünüm bu şekilde ortaya konulduktan sonra aynı satırda anlamlar da yazılmıştır. Karşılıklı görünümde kelimelerin anlamsal olarak ayırt edilebilmesi için MT ve KTT olarak ikiye ayrılmış ve hangi anlamın nerede bulunduğu bu şekilde belirtilmiştir. İkinci bölüm "Benzer ve Yakın Anlama Gelen Kelimeler" ve "Anlam Değişmesine Uğrayan Kelimeler" olmak üzere iki başlık altında toplanmış, ses bilgisi ve şekil bilgisi ayrıntısına girilmemiş yalnızca ses bilgisine ait özelliklere sonuç kısmında kısaca değinilmiştir. KTS'deki anlamlarına bakılarak her bir kelime teker teker KTTS'de taranmıştır. Arapça, Farsça ve diğer Avrupaî dillerden geçen sözcükler tezin kapsamına alınmamış, yalnızca Türkçe yapım ekleri almış Arapça ve Farsça sözcükler tez kapsamına alınmıştır.

1. BÖLÜM

KIPÇAKLAR VE KIRIM TATARLARI HAKKINDA

1.1. Kıpçaklar Hakkında

Tarihî kaynaklarda Kıpçakların yanında Kimek adlı bir kavmin varlığından söz edilmekte ve bu kavmin İrtiş Irmağı boylarında (Kazakistan'ın kuzeydoğusu) yaşadığı kaydedilmektedir. 916'da Çin'de kurulan Moğol devleti Kara Kıtaylar Kıpçakların tarihi bakımından önemlidir. Çünkü Çin'in kuzeyinde kurulmuş olan bu Moğol devleti Talas ve İrtiş Irmağı civarındaki Kuman-Kıpçakları ve diğer çeşitli Asya-Türk kavimlerini batıya doğru hareket ettirmeye başlamıştır. Böylelikle batıya Kıpçak-Kuman göçleri gerçekleşmekle birlikte daha kitlesel bir Kıpçak göçü hareketi 11. yüzyıl başlarında Kıpçakların Yayık Irmağı'nı (Volga) aşarak İdil Irmağı yanlarına gelmesiyle birlikte gerçekleşmiştir (Kurat, 1972: 72).

Asya'dan göç yoluyla Rusya'nın güney bölgelerine kadar ulaşan Kıpçaklar buradan Ukrayna'nın içlerine kadar girmişlerdir. Bu göç hareketi, Orta İdil sahasının Kıpçaklaşması, Aşağı İdil sahasında Hazarların ortadan kalkması gibi sonuçları ortaya çıkarmış olabilir. Peçenek ve Uzlardan boşalan yerleri doldurarak Kafkaslara, Kuban, Don ve Dnyeper boylarına ulaşmışlardır (Kurat, 1972: 72). Kuman-Kıpçakların göç yollarını anlayabilmek için Sir Derya'dan başlayarak, İrtiş Irmağı (Kazakistan'ın doğusu), Yayık ve İdil Irmağı (Hazar Denizi'nin kuzeyi), Dnyeper Irmağı (Ukrayna), Tuna Irmağı hattı önemlidir. Kuman-Kıpçaklar Rus topraklarına ilk kez 1055'te ulaşmışlardır. Bu tarihte ilk kez Rus kaynakları Kumanlardan Polovtsı olarak söz etmiştir. Bu tarihten sonra 1060'larda Uzlari takip ederek Tuna boylarına ilerlemişlerdir. Kurat'a göre Kuman-Kıpçakların Tuna boylarına gelişleri 1087 yılında olabilir (1972: 3). Çünkü bu yıllarda Peçeneklerin Bizans ile yaptıkları savaş Peçeneklerin yardım istemesi üzerine Peçeneklere yardıma gitmişlerdir. 11. yüzyılın sonlarına geldiğimizde hâkimiyet sahalarını Talas civarından Tuna Irmağı'na kadar yaymışlar ve bu devrede bu bölge Deşt-i Kıpçak olarak adlandırılmaya başlanmıştır (Yücel, 2006: 524). Kıpçaklar bilindiği gibi atlı, konar-göçer bir Türk kavmidir. Fakat küçük bir kısmı da bölgede yerleşik yaşama uyum sağlamıştır. Konar-göçer kavimler için hayvancılık çok önemlidir ve zengin otlakların oldukları yerler bu kavimler için yaşamsal öneme sahiptir. Deşt-i Kıpçak'ta yaşayan Kıpçaklar belki de konar-göçer olmaları nedeniyle dağınık boylar halinde yaşamışlar ve komşu devletler ve kavimler ile zaman zaman mücadele

ederek zaman zaman da ittifak oluşturarak yaşamlarına devam etmişler, görüldüğü üzere bu kaynakların bol oldukları bölgelerde var olma mücadelesi vermişlerdir. Bu tarihlerde Altunapa, Saruhan, Bonyak, Tugorhan gibi başbuğlar Kıpçakların bu egemenlik sahasında rol oynayan başlıca simalardı (Yücel, 2006: 525).

Kuman-Kıpçaklar sürekli Rus knezleriyle mücadele içinde olmuşlar, aynı zamanda yeri gelince aynı safta hareket etmişlerdir. Rus knezlerinin Kuman kızlarıyla evlendirildikleri ve böylece Kuman-Kıpçakların bu durumdan yararlandıkları tarihte yer almaktadır. Kurat, 1223 yılında Ruslarla Kuman-Kıpçaklar Moğol saldırısına karşı birlik olduklarını, fakat Kalka Irmağı boyunda yapılan savaşta büyük bir hezimet yaşadıklarını dile getirmektedir (1972: 92). 1237’de Rusya’nın kuzeyini ele geçiren Batu Han önderliğindeki Moğol ordusu yönünü bu sefer de Kuman-Kıpçakların asıl yığınak bölgeleri olan Don-Donets sahasına çevirmiş, burada Kıpçakların ileri gelenlerinden Köten Moğollara karşı dayanamamış ve yenilmiştir ve bunun sonucunda 40.000 atlısıyla Macaristan’a kaçmıştır (Kurat, 1972: 96). 1239-40 yıllarında Moğolların Karadeniz’in kuzeyini bütünüyle ele geçirmesinden sonra Kıpçakların buradaki etkinliği sona ermiştir. Bazı Kıpçak zümreleri yine Moğollar egemenliğinde yaşamaya devam etmiş fakat Kıpçakların üst tabakası yok edilmiştir. Kıpçaklar tarihte Orta İdil sahasının, Kafkas bölgesinin Türkleşmesinde önemli rol oynamışlar, Rusların Karadeniz’e doğru genişlemesini engellemişler, Peçenekleri ortadan kaldırmışlardır.

Kuman adının nerden geldiğine bakacak olursak bu adın daha çok tarihi kaynaklarda Kuman-Kıpçakların sarışın olmalarıyla ilişkilendirildiğini görüyoruz. Rusçada *Polovtsı*, Macarcada *Kun*, Bizans ve Latin kaynaklarında *Kuman*, Almancada *Falben* olarak adlandırılmış ve bu ismin soluk, sarımtırak renkten geldiği görüşü bulunmaktadır (Karamanlıoğlu, 2019: 17). Kıpçak adı ise daha çok İslam kaynaklarında ve bununla birlikte Kaşgarlı Mahmud’un *Dîvânu Lugâti’t-Türk* eserinde, Ebulgazi Bahadır Han’ın *Şecere-i Türkî* eserinde geçmektedir. Kıpçak adının tam olarak ne anlama geldiği tam olarak bilinmemektedir. Bu konu hakkında çeşitli rivayetler ve görüşler bulunmaktadır. Ebulgazi Bahadır Han halk etimolojisine dayanarak Kıpçak kelimesini “ağacın içindeki boşluk” anlamına gelecek biçimde vermiştir (Kurat, 1972: 70). Bundan başka Türk destanlarından olan Reşideddin’in *Cami-üt Tevarih* adlı eserindeki İslamî bahislerin ağırlık bastığı Oğuz Kağan Destanı’nda da Kıpçak adı Oğuz’un ordusunun İdil Irmağı’nı geçmesiyle

ilişkilendirilmiş ve bir Türk beyinin yaptığı ağaç sal dolayısıyla bu adın ona Oğuz Kağan tarafından verildiği bildirilmiştir (Gömeç, 2013: 5).

Kıpçaklar yalnızca kuzey sahasında etkili olmamışlar, güneyde Suriye-Mısır hattına kadar hükümlerlik sağlamışlardır. Burada bahsedilen Kıpçak kolu Memlûk Kıpçaklarıdır. Memlûk Kıpçakları savaşçı Kuman-Kıpçakların Mısır'a köle olarak satılıp zamanla burada, özellikle askerî alanda önemli mevkilere gelmeleriyle tarihteki etkinliğini artırmışlardır. Zaten Kıpçakların kuzeyde Almanlara ve Macarlara da askerlik yaptığı bilinmektedir. İşte Mısır'a kadar ulaşmaları böyle bir durumdan kaynaklanmaktadır. Abbasîler döneminden bu yana çeşitli Türk askerleri saray muhafızı olarak görevlendirilmiştir. Selçuklular ve Eyyubiler devrinde ise Irak, Mısır ve Suriye'de Türkmenlerle karışıklarını söyleyebiliriz. Eyyûbîler döneminde de bu durum sürdürülmüştür. Ayrıca Kıpçak askerleri yanında Türkmenler ve diğer Kafkas kökenli askerler de bulunmuş, kışlalarda bir arada durarak kendi dillerini korumuşlardır (Akar, 2012: 217). Kıpçak Türkleri 1260'da Aybek önderliğinde Mısır'daki Eyyubî yönetimini ele geçirmiş ve Memlûk Devleti'ni kurmuşlardır. Bu devlet tarihte “ed-devletü't-Türkiyye” adıyla bilinmektedir. Memlûk Devleti yönetici sınıfının Türk, halkının da Arap olması ile bilinmektedir. Ayrıca Memlûk döneminde kalabalık Oğuz grupları Mısır ve Suriye'ye gelerek Kıpçaklarla birleşmişlerdir.

Bu dönemde yazılan eserlerden de anlaşılacağı gibi Türkmenler de bu sahada etkin rol oynamışlardır (Karamanlioğlu, 2019: 18). Memlûk Türkçesiyle yazılan eserler at, atçılık, veteriner hekimliği, savaş ve savaş aletleri kullanma, sözlük mahiyetinde olan eserlerdir. Bu eserlerin kimisi Kıpçak unsurlarının hâkim olduğu Kıpçak Türkçesiyle yazılmış, kimisi de Oğuz-Kıpçak karışık diyalektiyle yazılmıştır. Bunun yanında Oğuzcanın kendisini daha fazla hissettirdiği eserler de bulunmaktadır. Zaten Osmanlılarla olan yoğun ilişkiler sonucu Kıpçak Türkçesi yerini giderek Osmanlı Türkçesine bırakmıştır.

1.1.1. Kıpçakların Dili

Kıpçak Türkçesi Türkçenin tarihî Kuzeybatı lehçesini oluşturur. Kıpçak Türkçesi Kıpçakların yaşadığı farklı coğrafyalar ve diğer Türk ya da yabancı kavimlerle olan ilişkileri nedeniyle tam bir bütünlük oluşturmaz. Karadeniz'in kuzeyi ile Mısır ve Suriye'de konuşulan, yazılan Türk dilini kapsar. Arat, Türk şivelerini sınıflandırırken Kıpçakların dilinin Samoyloviç'in tasnifine göre III. Tav-Grubu Kıpçak-Kuzeybatı grubunda yer aldığını belirtmekte ve bu grubun özelliklerinin bazı

genel kurallar baz alınarak şöyle belirlendiğini açıklamaktadır: 1. z (toğuz), 2. y < d (ayak < adak), 3. bol-, 4. -v < -ğ (tav < tağ), 5. - < -ğ (tavlı<tağlığ), 6. ğ- (kalğan) (1953: 98-99). Eski Kıpçak lehçesinin dâhil olduğu bu gruba bugünkü Kıpçak Türkçesi lehçelerinden Altay, Teleüt, Kumandı, Kırgız, Kumuk, Karaçay, Balkar, Tobol, Baraba, İç Rusya Şiveleri, Mişer, Başkırt, Kırım (güney kıyıları hariç), Karaim (Osmanlılaşmış olanlar hariç), Nogay ve Kazak lehçeleri de girmektedir (Arat, 1953: 98-99).

Asya bozkırlarından göç ve baskı yoluyla Rusya ve Ukrayna bozkırlarına gelmiş Kıpçaklar buradan da Avrupa'ya, Tuna boylarına kadar sokulmuşlardır. Gittikleri bölgelerde Önlere çıkan uluslar, kavimlerle çeşitli boyutlarda mücadeleler yaşamışlar, birlikte yaşadıkları akraba topluluklar ve yabancı milletlerden dil, kültür, yaşam biçimi bakımından etkilenmişlerdir (Kurat, 1972). Bu da onların konuştukları dilin karışık bir hale gelmesine neden olmuş, standart bir dil kullanmalarına pek de olanak vermemiştir. Ulaştıkları coğrafyalarda diğer kavimlerle birlikte yaşamaları onların diline de büyük oranda etki etmiştir. Asıl Kıpçak dil unsurlarını barındıran eserlerin yanında Oğuz-Kıpçak karışık dil unsurlarıyla yazılmış eserlerden de anlaşılacağı üzere karışık dil Kıpçaklar üzerinde büyük oranda etkili olmuştur.

Kıpçak Türkçesi genel olarak Güney Rusya, Kırım ve Orta Asya'daki konar-göçer Türklerin, Mısır ve Suriye'deki Memlûk Devleti'ndeki yönetici kesimin ve Ukrayna'daki Türkleşmiş Ermenilerin konuşup yazdığı ve bu geniş coğrafyaya yayılan Türkçeyi tanımlamaktadır (Tekin, Ölmez, 1999: 41).

1.1.1.1. Bozkır Kıpçakçası (Kumanca)

Bozkır Kıpçakları'ndan (Kumanlar) yalnızca bir eser kalmıştır. Bu eser Hristiyanlar tarafından yazılmış olduğu varsayılan Codex Cumanicus adlı eserdir. Eser iki bölümden oluşmaktadır. Eserin birinci bölümü İtalyanca eklemelerden dolayı İtalyan Bölümü, diğeri de içeriğine bağlı olarak Alman Bölümü olarak adlandırılmaktadır. Yazıldığı yer ve tarih kesin olarak bilinmemekle birlikte İtalyanca bölümü üzerinde 1303 tarihini gösteren bir kayıt vardır (Özgür, 2002: 2). Codex Cumanicus Kıpçak dilinin yazı dilini temsil etmemekle birlikte bir ağız derlemesi niteliğindedir. Codex Cumanicus Latin harfleriyle yazılmış Türk dilinin seçkin eserlerinden birisidir.

1.1.1.2. Memlûk Türkçesi

Memlûk Devleti Bozkır Kıpçaklarından ayrı bir coğrafya olan Mısır ve Suriye’de kurulmuş Ed-Devletü’t-Türkiye adıyla da anılan, yöneticilerinin çoğunlukla Kıpçak Türk’ü olduğu Türk devletidir. Eyyûbîler devrinde kuzeyden yani Kıpçak bozkırlarından getirilmiş genç, savaşçı Kıpçak köleler 1250 yılında Aybek önderliğinde Memlûk Devleti’ni kurmuşlardır. 1250-1517 yılları arasında Mısır ve Suriye’de hüküm süren Memlûk Devleti’nde yazılmış eserlerin dilini ifade etmek amacıyla Memlûk-Kıpçak Türkçesi ya da Memlûk Türkçesi adları kullanılmaktadır. Memlûk Türkçesiyle yazılmış eserler doğrudan Kıpçak Türkçesini yansıtmamaktadır. Bunlar dönemin standart yazı diline ait eserler olmakla birlikte Harezm Türkçesinden çok az bir farkla ayrılmaktadırlar. Bununla birlikte Memlûk Türkçesi Kıpçak ve Oğuz ağız özelliklerini karışık bir şekilde bünyesinde barındırmaktadır. (Ercilasun, 2015: 382).

1250-1517 yılları arasında varlığını sürdürmüş bu Kıpçak devletinde yönetici ve asker kesimin konuşup yazdığı dil Memlûk Kıpçakçası olarak adlandırılmış, son zamanlarda ise yapılan çalışmalarda Memlûk Türkçesi ifadesi de yer almaya başlamıştır. Memlûk Türkçesi dil özellikleri bakımından tam bir bütünlük göstermemekte ve Harezm-Kıpçak-Oğuz karışık dil özellikleriyle karşımıza çıkmaktadır. Bunun en önemli nedeni Kıpçaklarla birlikte bölgeye Oğuzlar ve diğer küçük Türk grupları dâhil olmak üzere aydın kesimden de önemli kişilerin gelmiş olmasıdır (Özgür, 2002: 4). Bunun yanında devir Osmanlıların güçlendiği döneme denk geldiği için Osmanlılarla kurulan ilişkiler sonucu Türkmence (Oğuzca) bu dönemin yazı dilinde etkili hale gelmiştir (Özgür, 2002: 4). Ayrıca Oğuz ve diğer küçük Türk boylarının askeri birliklerde Kıpçaklarla bir arada bulunması da karışık dilin etkinlik göstermesi bakımından önemlidir. Araştırmacılar bu devrin eserlerinin dili için genel olarak Memlûk Kıpçakçası ifadesini kullanmaktadır. Yazıldığı çevre itibarıyla “Kıpçak” adının yadırganamayacağı belirtilmekle birlikte bu terim dolayısıyla doğrudan Kıpçak ağızını temsil eden bir yazı dili olduğu düşünülmemelidir (Ercilasun, 2015: 382). Memlûk Türkçesiyle yazılan eserler kendi aralarında standart bir dille yazılmadıkları için kimi araştırmacılar Memlûk Türkçesiyle yazılan eserlerin dilini gruplar halinde ele almışlardır. T. Halasi Kun ve J. Eckmann bu dönemin dilini üç grupta ele almıştır:

Kun’un tasnifi:

1. Asıl Memlûk Kıpçakçası,
2. Asıl Oğuzca,
3. Oğuz-Kıpçak karışımı bir dil (Akalın, 1998: 112).

Eckmann'ın tasnifi:

1. Asıl Memlûk Kıpçakçası: Harezmi-Altınordu yazı diline yakın olmakla birlikte bu dilden bazı ayırt edici özelliklere sahiptir. Bunlar; **a.** Kelime sonundaki *-ğ/-g* sesi çoğunlukla düşer, **b.** yönelme hali eki *-ka/-ke* ve *-ga/-ge* 3. kişi iyelik ekinden sonra *-n-a/-n-e* 'ye dönüşür, **c.** ayrılma hali eki Harezmi Türkçesinden (*-dın/-din*) farklı olarak *-dan/-den* 'dir, **d.** olumsuzluk bildiren *ermez/ermes* yerine *degül* kullanılır.
2. Oğuz-Kıpçak karışık dili: **a.** Kıpçak öğelerinin daha çok olduğu grup, **b.** Oğuzca öğelerinin daha çok kullanıldığı grup. Bu grupta bazı imla özellikleri de değişmiştir. Kıpçakçadaki *ng* yerine *ñ* kullanılmış ve ünlü harfleri geniş ölçüde bırakılmıştır. Bununla birlikte Kıpçakça kelimelerin yanında çoklukla Oğuzca kelimeler kullanılmıştır.
3. Osmanlı Türkçesi: XV. yüzyıldan itibaren Memlûk Kıpçakçası giderek Osmanlı Türkçesine daha da yaklaşmış ve bu yüzyılın sonunda karışık diyalekt yerini Oğuzcaya bırakmıştır. Sultan Kayıtbay, Muhammed b. Kayıtbay, Kansu Gavri bu dille eserler ortaya koymuştur (Sertkaya, 1996: 67-69).

Yukarıda belirtilen bu iki sınıflandırma da esasen aynı yola çıkmaktadır. Buna göre Kıpçakların dilini doğrudan temsil eden Asıl Memlûk Kıpçakçası, Kıpçak ve Oğuzların bir arada bulunduğu kanıtı olan Kıpçak-Oğuz karışık diyalekti ve bütün bunların yerini alan bir Oğuzca olduğunu söyleyebiliriz. Temel anlamda bu coğrafyada yazılan eserler bu üç başlık altında yer almaktadır. Memlûk Türkçesiyle yazılmış eserleri şöyle sıralayabiliriz:

Dilbilgisine ait eserler: *Kitâbü'l-İdrâk li Lisâni'l-Etrâk, Kitâb-ı Mecmû'u Tercumân-ı Türkî ve 'Acemî ve Mogolî, Et-Tuhfetü'z-Zekiyye fi'l-Lugâti't-Türkiyye, Kitâbu Bulgatü'l Muştâk-fi' Lügati't-Türk ve'l-Kıfçak, El-Kavânîni'l-Küllîye li zabti'l-Lügati't-Türkiyye, Ed-Durretü'l Mudîa fi'l-Lugati't-Türkiyye.*

Edebî eserler: *Gülîstan Tercümesi (Kitâb-ı Gülîstan bi't-Türkî).*

Dinî eserler: *İrşâdü'l-Mülûk ve's-Selâtin, Kitâb fi'l Fıkh, Kitâb fi'l Fıkh bi'l-Lisâni't Türkî, Kitâb-ı Mukaddime-i Ebû'l-Leysi's Semerkandî, Mukaddimetü'l-Gaznevî Fi'l-İbâdât.*

Atçılık, binicilik ve savaşçılıkla ilgili eserler

Savaşçılıkla ilgili eserler: *Münyetü'l-Guzât, Kitâb fî İlmi'n-Nüşşâb* ya da *Hulâsâ*.

Atçılık ve veterinerlikle ilgili eserler: *Baytaratü'l-Vâzıh, Kitâbü'l Hayl* (Özgür, 2002: 5-9).

1.1.1.3. Ermeni Kıpçakçası

Selçukluların 11. yüzyılda yıktıkları Bagratid devletinden kaçan Ermeniler Kırım'a yerleşmiş ve 13-14. yüzyıllarda buradaki Kıpçaklarla bir arada yaşamaya başlamışlardır. Kendi yazılarını ve dinlerini korumakla birlikte Kıpçakların etkisiyle günlük konuşma ve kilise dili olarak Kıpçakçayı benimsemişlerdir (Özgür, 2002: 9). 15. yüzyılda Ukrayana'nın Galiçya ve Podolya bölgelerine yeniden bir Ermeni göçü gerçekleşmiştir. Bunun sonucunda Ukrayna'da Türk diliyle Ermeni harfli olarak yazılan 16. ve 17. yüzyıllara ait bazı resmî belgeler ile çeşitli vakayinameler ve dinî eserler verilmiştir (Aynakulova, 2005: 825).

1.2. Kırım Tatarları Hakkında

Kırım Ukrayna'nın güneyinde bulunan bir yarımadadır. Kırım yarımadasının doğusunda Azak Denizi vardır. Bununla birlikte doğuda Rusya'ya Kerç Boğazı'yla bağlanmaktadır. Sivastopol, Simferopol (Akmescit), Yalta, Bahçesaray Kırım'ın önemli şehirleridir. Kırım, M.Ö. yıllardan başlayarak Kuman-Kıpçaklar da dâhil olmak üzere pek çok Türk kavmine bunun yanında birçok Avrupaî devlet ve kavimlere de ev sahipliği yapmış, coğrafya açısından stratejik öneme sahip bir yerdir.

Tatar adı Türk kaynaklarında ilk kez Orhun Yazıtları'nda “Tokuz Tatar” ve “Otuz Tatar” biçiminde bir boyu niteleyecek biçimde kullanılmıştır (Tekin, 2016). Bugün Tatar adı Tataristan'daki Tatarlar ve Kırım'daki Tatarlara ithafen kullanılır. Moğollara zaman zaman Tatar dendiği bilinmektedir. Altın Orda devrinde Ruslar tarafından “Tatarskoe İgo” Tatar zulmü şeklinde bir kullanımın Tatar milli kimliğini ortaya çıkardığı görüşü bulunmaktadır (Devlet, 1996: 192). Bugün gerek Kazan'daki halk gerek Kırım'daki Türkler kendilerini Tatar olarak benimsemişler ve bunu milli kimlik olarak almışlardır.

12. ve 13. yüzyıllardan başlayarak Kırım bölgesi Kıpçakların egemenlik alanına girmiştir. Bölge, 1236'da Moğol İmparatorluğu'nun Kıpçak bozkırları ile Kırım'ı ele geçirmesiyle Altın Orda Devleti'ne ev sahipliği yapmıştır. 1396'da Altın

Orda hanı Toktamış, Timur'a yenilmiş, 15. yüzyıl başlarında Altın Orda Devleti dağılmış ve Astrahan, Kasım, Kazan ve Kırım hanlıkları kurulmuştur (Özkan, 2008: 525). 14. yy.'da Hacı Giray Han tarafından kurulan Kırım Hanlığı, kısa zaman içinde Kırım yarımadasının dışına taşmış ve I. Mengli Giray Han kendi arzusuyla Fatih Sultan Mehmet zamanında Osmanlı İmparatorluğu'na ilhak etmiştir (Yüksel, 2007: 813). Bununla birlikte I. Mengli Giray Osmanlı desteğini de arkasına almıştır. 1475 yılında Osmanlı Kırım'a egemen olmuş ve böylece hem güvenliği hem de ticaret hayatı için büyük bir adım atmıştır (Kireççi, Tezcan, 2015: 12). Osmanlı egemenliğinden sonra da Türk yurdu olma işlevini sürdürmüştür. Kırım hanları kimi zaman Osmanlı ile iyi ilişkiler yürütmüş, birlikte hareket etmiştir. Kimi zaman Altın Orda'yı yeniden canlandırma düşüncesiyle hareket etmiş, kimi zaman da Rusya ile birlikte hareket etmişlerdir. 1773 Küçük Kaynarca Antlaşması'na kadar Osmanlı Devleti egemenliğinde kalan Kırım Yarımadası 1783'te Rus çarlığının egemenliğine geçmiştir. İşte bu tarihten sonra uygulanan çeşitli politikalar yüzünden buradaki Kırım Tatar Türkleri Balkanlar ve Anadolu'ya göç etmeye başlamışlardır. İlk göç 300.000 kişiyle 1793'te başlamış daha sonra 1860-1863 ve 1874-1875 yılları arasında yaşanan ikinci göç dalgasında 1 milyon göç yaşanmış, 1891-1902 yılındaki göç dalgası 1.2 milyonu bulmuştur (Özkan, 2008: 526). 19. yüzyılın sonlarına kadar bu göçler sürmüştür. Bu göçlerle birlikte Kırım'daki Türk nüfusu bir hayli azalmıştır. Bugün Özbekistan olmak üzere çeşitli Orta Asya ülkeleri, Azerbaycan, Gürcistan ve Türkiye'de Kırım Tatarları bulunmaktadır.

19. ve 20. yüzyıllarda Kırım'da aydınlar topluma öncülük etmek için adım atmaya başlamışlardır. İsmail Gaspıralı ya da Gaspıralı İsmail, Bekir Sıtkı Çobanzade gibi kişilikler Kırım Tatar dil ve kültürünün korunmasında öncü rol oynamışlardır. Kırım Tatar aydınlarından İsmail Gaspıralı Usûl-i Cedid eğitim modelini başlatmıştır. O zamanki Rus eğitim ve kültürel yöntemlerinin eğitim sisteminde yer alması gerektiği fikrini savunmuştur. Gaspıralı Rusya'daki bütün Türklerin çağdaş ve tek çatı altında birleşmesini istemekteydi. Dilde, fikirde, işte birlik sözüyle hareket etmiştir. 1883'te Kırım'da Tercüman adlı gazeteyi çıkarmıştır. Ortak bir edebi Türkçe ve eğitim sistemi yanlısı olarak Usûl-i Cedid hareketini benimsemiştir (Kireççi, Tezcan, 2015: 41-42). Bunun dışında Reşit Mediyev, Gaspıralı'nın kızı Şefika Gaspıralı Kırım'da çıkardıkları yayınlarla halka yol

gösterici olmuşlardır. Yurtdışında ise Cengiz Dağcı Kırım sürgün yıllarını romanlarında işlemiştir.

Kırım Tatarları açısından önemli bir tarih de 1917 Ekim Devrimi'dir. Bu dönemde Kırım Türkleri az da olsa rahat nefes almış fakat 1920'den sonra komünist rejim buraya egemen olmuş, 1921'de ise Kırım Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti ilan edilmiştir. 1923-28 yılları milliyetçi bir kimliğe sahip olan Veli İbrahim'in liderliğindeki Kırım Tatarları açısından bir rahatlama dönemi olmuştur. Fakat bu durum Rus yönetiminin tepkisini çekmiş, sonuçta da Veli İbrahim idam edilmiştir (Kireççi, Tezcan, 2015: 45). 1941'de Alman işgaline uğrayan Kırım ilerleyen yıllarda yeniden Rusların kontrolüne geçmiştir. 1944 yılı Kırım Tatarları açısından deyim yerindeyse bir felaket dönemidir. Bu tarihten sonra Ruslar buradaki Kırım Tatarlarını Sibirya'ya sürgüne yollamışlar, bu sürgünde Kırım Tatarlarının yarısına yakın kısmı yolda yaşamını yitirmiştir. 1945 yılında Rusya'ya bağlanan Kırım, 1954'te ise Ukrayna'ya bırakılmıştır. 1953'ten sonra Kırım Tatarlarına dergi çıkarmaları, kitap basmaları gibi bazı kültürel faaliyet imkânları tanınmıştır. Yine 1990'ların başında Kırım'da çeşitli siyasi, sosyal ve kültürel faaliyetler düzenlenmiştir. Akmeşcit'te Milletlerarası İsmail Gaspıralı Konferansı ve II. Kırım Milli Kurultayı düzenlenmiştir. Burada Kırım Tatar Milli Meclisi ve bu meclise Mustafa Abdülmecit Kırimoğlu seçilmiştir. Yine 1991'de Kırım Tatar Milli Kurultayı'nda Kırım için milli bir bayrak belirlenmiş ve milli marş olarak da Ant Etkenmen adlı şiir seçilmiş, bununla birlikte Latin asıllı ortak Türk alfabesine geçme çalışmaları başlatılmıştır (Bakırcı, 2010: 9). 1987'den sonraki süreçlerde Kırım Tatarları anayurtlarına dönmeyi sürdürmüşlerdir. Bugüne geldiğimizde Kırım'ın nüfusu 2.000.000'un üzerindedir. Bu nüfus içerisindeki Kırım Türklerinin oranı %12 civarındadır.¹ 2014 yılında ise Rusya Kırım'ı kendi topraklarına katmıştır.

1.2.1. Kırım Tatarlarının Dili

Kırım'ın Türk dilinin merkezi haline gelmesinde Türk boyu Kuman-Kıpçakların önemli katkıları bulunmaktadır. Kırım'da yazılmış ilk Türkçe eser 1232 civarında Ali adlı şair tarafından yazılan Yusuf ile Zeliha hikâyesidir. Kendisinin bir Oğuz Türk'ü olduğu söylenmektedir (Kurnaz, Çeltik, 1998: 671).

Kırım'daki Osmanlı egemenliğinden önce Selçuklu egemenliği buradaki karışık özellikler gösteren Kırım Türkçesine bir ölçüde etki etmiştir. Daha sonra

¹ Vikipedi, (çevrimiçi), <https://tr.wikipedia.org/wiki/K%C4%B1r%C4%B1m>, 26 Nisan 2022.

Kırım'ın Osmanlı egemenliğine girmesiyle Kırım'da Osmanlı Türkçesi ya da Oğuzca etkisini arttırmaya başlamıştır (Özkan, 2008: 526).

Kırım'ın Osmanlı egemenliğine girmeden önce Mengli Giray'ın yazdığı bir yarlıktan hareketle Kırım'da dil olarak Kıpçak öğelerinin daha ağır bastığı bir dilin hâkim olduğu görülmektedir (Qurtbilal, 2014). Kırım Tatarcası özellikle 15. yüzyılın son döneminde Osmanlıların bölgeye egemen olmasıyla birlikte Osmanlı Türkçesinden yani Oğuzcadan birçok dil özelliğini bünyesine almaya başlamıştır. Kıpçak dil özelliklerinin günümüz mirasçılarından birisi olan Kırım Tatarcası bu sayede Oğuz dil özelliklerini de Kıpçak Türkçesiyle birleştirerek bu akraba dillerin karışımından oluşan ağızlar meydana getirmiştir.

Bugün Tatar ismi denildiğinde Rusya'nın Tataristan bölgesinde yaşayan, Kazan Tatar Türk halkı ve Kırım'da yaşayan Kırım Tatar Türk Halkı kast edilmektedir. Rusya'da ve Kırım'da yaşayan Tatar dediğimiz iki Türk halkının yazı dilleri tek ve ortak bir kaynaktan gelir (Samoyloviç, 1960: 373). Bu ortak yazı dili Altın Orda Devleti'nde devletin yazı dili olarak da kullanılmıştır. Bu dil Kıpçak-Harezmi yazı dilidir. Kırım'daki yazı dilinin farklılaşmasının belli başlı nedeni coğrafi konumu dolayısıyla kendisine yakın olan Anadolu ile ilgilidir.

Kırım'da bugün Kırım Türkçesine ait üç ağız bulunmaktadır. Bunlar Yalıbozu / Güney ağızı, Ortayolak / Bahçesaray ağızı ve Çöl / Bozkır ağızıdır. Her üçü de az ya da çok olacak biçimde Kıpçak-Oğuz karışık dil özelliklerini içinde barındırır. Kırım'daki edebi yazı dili Ortayolak (Bahçesaray) ağızına dayanmaktadır. Güney kıyılarında kullanılan Yalıbozu ağızı daha çok Oğuz Türkçesi özellikleri göstermektedir. Türkiye Türkçesine daha yakın olmakla birlikte Kıpçakça özellikler de gösterir. Kuzeyde yer alan ağız ise Nogay Türkçesine yakın özellikleri barındırmaktadır ve Türkiye Türkçesiyle ya da Güney ağızı ile konuşan biri için anlaşılması kısmen daha zordur. Bahçesaray Ağızı kuzey ve güney ağızları arasında geçiş görevini üstlenir ve Kıpçak-Oğuz karışık dil özelliklerini sergiler (Özkan, 2008: 530). Aynı zamanda Bahçesaray ağızı Kırım'ın edebî yazı dilini oluşturmaktadır.

1924 yılına dek Kırım Türkçesinin Kıpçak lehçesiyle mi yoksa Osmanlı Türkçesiyle mi ifade edilmesi karışıklığı yaşanmış, bu tarihte Akmesic'te gerçekleştirilen konferansta Kırım Tatar edebi dilinin Orta ağız özelliğine

dayandırılması kararlaştırılmıştır (Qurtbilal, 2014: 22). Bu ağız “Bahçesaray Ağız” adıyla bilinmektedir. Ayrıca “Ortayolak ağız” ve “Orta ağız” gibi adlarla da bilinmektedir. Bahçesaray, Akmesit, Karasubazar illeri de dâhil olmak üzere Kırım’ın orta bölgelerinde konuşulan ağız bu karışık dile dayanmaktadır (Qurtbilal, 2014: 23-25). Bahçesaray ağızı kuzeydeki Kıpçak öğelerinin ve güneydeki Oğuz öğelerinin ağır bastığı ağızlar arasında bir köprü görevi üstlenmektedir.

2. BÖLÜM

MEMLÛK TÜRKÇESİ VE KIRIM TATAR TÜRKÇESİ SÖZ VARLIĞI KARŞILAŞTIRMASI

2.1. Benzer ve Yakın Anlama Gelen Kelimeler

2.1.1. A

Aba (Toparlı vd.), Aba (DKTAL I): 1. Anne (MT), 2. Anne, abla (KTT).

‘Âcîzlik (Toparlı vd.), Acizlik (DKTAL I): 1. Güçsüzlük, zavallılık (MT), 2. Güçsüzlük (KTT).

Aç (I) ~ açi ~ açık ~ aş (Toparlı vd.), Aç (Seyityahya: 39): 1. Aç, acıkmış (MT), 2. Aç (KTT).

Aç (II) (Toparlı vd.), Açlıq (Seyityahya: 40): 1. Açlık (MT), 2. Açlık (KTT).

Aç- (I) ~ aş- (Toparlı vd.), Aç- (Seyityahya: 40): Açmak, aralamak, açık duruma getirmek (MT), 2. Açmak (KTT).

Aç- (II) ~ açık- (Toparlı vd.), Açıq- (Seyityahya: 40): 1. Acıkmak (MT), 2. Acıkmak (KTT).

Açı (I) (Toparlı vd.), Accı (Seyityahya: 39): 1. Acı (MT), 2. Acı (KTT).

Açı (II) ~ açığ (Toparlı vd.), Acı ~ accı ~ aşşı ~ aşuw (DKTAL I): 1. Acı, üzüntü, üzüntü veren, keder (MT), 2. Üzüntü, dert, keder (KTT).

Açı- (Toparlı vd.), Acı- (DKTAL I): 1. Acımak, bacakların arası sıcaktan kızararak yanmak (MT), Ağrımak, acımak (merhamet duygusu) (KTT).

Açı şu (Toparlı vd.), Acı suw ~ aşşı suw (DKTAL I): 1. Tuzlu su (MT), 2. İçilir tadda olmayan kuyu suyu veya kaynak suyu (KTT).

Açık ~ açuk (Toparlı vd.), Açıq (Seyityahya: 40): 1. Açık, örtülü olmayan (MT), 2. Açık (KTT).

Açıl- (Toparlı vd.), Açıl- (Seyityahya: 40): 1. Açılmak, açık duruma getirilmek, açıklanmak, yüzden bir şeyi çıkarmak, ele geçirilmek, açığa çıkarılmak (MT), 2. Açılmak (KTT).

Açın- (I) (Toparlı vd.), Açıl- (Seyityahya: 40): 1. Açılmak, ortaya çıkmak (MT), 2. Açılmak (KTT).

Açın- (II) (Toparlı vd.), Acın-, acınıl- (DKTAL I): Acı duymak, acınmak (MT), 2. Acımak duygusuna konu olmak, üzülmek (KTT).

Açıt- (Toparlı vd.), Acıt- (DKTAL I): 1. Acıtmak, acı vermek (MT), 2. Acıtmak, ağrıtmak, üzme, acındırmak, tadını acı etmek (KTT).

Açkuç (Toparlı vd.), Açkıç (Seyityahya: 40): 1. Anahtar, kilit (MT), 2. Anahtar, açkı (KTT).

Açlık (Toparlı vd.), Açlıq (Seyityahya: 40): 1. Açlık, tok olmama (MT), 2. Açlık (KTT).

Açtur- (Toparlı vd.), Aştır-, açtır- (DKTAL I): 1. Açtırmak (MT), 2. Açtırmak, açmak işini yaptırmak (KTT).

Ad ~ ad ~ at (Toparlı vd.), Ad (Seyityahya: 40): 1. Ad, isim, lakap, unvan (MT), 2. Ad (KTT).

Ada ~ atuv ~ otuv (Toparlı vd.), Ada (Seyityahya: 40): 1. Ada, her yanı suyla kaplı olan kara parçası (MT), 2. Ada (KTT).

Ada- ~ ata- ~ atta- ~ aya- (Toparlı vd.), Ada- (Seyityahya: 40): 1. Ad vermek, unvan vermek, lakap takmak (MT), 2. Adamak, adlandırmak (KTT).

Adan- ~ atan- (Toparlı vd.), Atan- (DKTAL I): 1. Ad verilmek, lakap takılmak (MT), 2. Ad konulmak, bir göreve tahsis edilmek, adanmak; tahsis edilmek (KTT).

Ādemoğlu (Toparlı vd.), Adem ulı (DKTAL I): 1. İnsan, insanoğlu (MT), 2. Ademoğlu, insan (KTT).

‘Adllık (Toparlı vd.), Adillik (DKTAL I): 1. Adalet, doğruluk, adaletli olma (MT), 2. Adillik (KTT).

Ağ (I) ~ ak (Toparlı vd.), Aq (Seyityahya: 42): 1. Ak, beyaz (MT), 2. Ak (KTT).

Ağ (II) ~ av (Toparlı vd.), Ağ (Seyityahya: 41) ~ Av (Seyityahya: 51): 1. Ağ, iplikten ya da sicimden yapılmış kafes biçimindeki örgü (MT), 2. Ağ (KTT).

Ağ- ~ ak- (Toparlı vd.), Aq- (Seyityahya: 43): 1. Akmak (MT), 2. Akmak (KTT).

Ağa (Toparlı vd.), Ağa (Seyityahya: 41): 1. Ağa, ağabey, büyük kardeş (MT), 2. Ağabey, ağa (halk arasında saygı anlamında yaşça büyük olanlara karşı verilen unvan) (KTT).

Ağaç ~ ağaş (Toparlı vd.), Ağaç (Seyityahya: 41): 1. Ağaç (MT), 2. Tomruk, uzun kütük, ağaç (KTT).

Ağaçlık ~ ağaşlık (Toparlı vd.), Ağaçlık (DKTAL I): 1. Orman, ağaçlık yer (MT), 2. Ağaçlık, ağaç öbeği, odunluk, odun konulan yer (KTT).

Ağar- ~ açar- (Toparlı vd.), Ağar- (Seyityahya: 41): 1. Yaşlanmak, saç, sakal ağarmak, ağarmak, beyazlamak (MT), 2. Ağarmak (KTT).

Ağart- (Toparlı vd.), Ağart- (Seyityahya: 41): 1. Ağartmak, beyazlatmak, rengini soldurmak (MT), 2. Ağartmak (KTT).

Ağı ~ agu ~ avu ~ uvu (Toparlı vd.), Ağuv (Seyityahya: 41): 1. Zehir (MT), 2. Zehir, acılık, acı (KTT).

Ağır (I) ~ avur (Toparlı vd.), Ağır (Seyityahya: 41): 1. Ağır, hafif olmayan (MT), 2. Ağır (KTT).

Ağır (II) (Toparlı vd.), Awır (I) (DKTAL I): 1. Can sıkıcı (MT), 2. Sıkıntı veren, bunalıcı (KTT).

Ağır (III) (Toparlı vd.), Awır (II) (DKTAL I): 1. Üstün, değerli, tercih edilir (MT), 2. Değeri çok olan, iyi, gösterişli (KTT).

Ağır (IV) (Toparlı vd.), Awır (III) (DKTAL I): 1. Çok, zorlu (MT), 2. Çetin, güç, zor (KTT).

Ağır- (Toparlı vd.), Añır-, anır- (DKTAL I): 1. (Eşek) anırmak (MT), 2. Anırmak, (eşek) bağırarak (KTT).

Ağır kel- (Toparlı vd.), Awır kel- (DKTAL I): 1. Üstün olmak, tercih edilmek (MT), 2. Ağırlığı fazla gelmek, ağır basmak, bir kimsenin gücüne gitmek, üzme (KTT).

Ağırlık (Toparlı vd.), Ağırliq (Seyityahya: 41): 1. Ağırlık, ağır olma durumu (MT), 2. Ağırlık, ağır olma durumu, sıkıntılı durum (KTT).

Ağız ~ aız (Toparlı vd.), Avuz (Seyityahya: 52): 1. Ağız (MT), 2. Ağız (KTT).

Ağız- (Toparlı vd.), Ağızdır- (Seyityahya: 41): 1. Akıtmak (MT), 2. Akıtmak (KTT).

Ağla- ~ yağla- ~ yığla- ~ yıyla- ~ yokla- (Toparlı vd.), Ağla- (Seyityahya: 41): 1. Ağlamak (MT), 2. Ağlamak (KTT).

Ağlak ~ avlak ~ oğlak ~ ovlak (Toparlı vd.), Ulaq (Seyityahya: 360): 1. Oğlak, keçi yavrusu (MT), 2. Oğlak (KTT).

Ağla- ~ ağna- ~ añla- (Toparlı vd.), Añla- (Seyityahya: 47): 1. Anlamak (MT), 2. Anlamak (KTT).

Ağrı- ~ ağır- ~ avur- (Toparlı vd.), Ağır- (Seyityahya: 41): 1. Ağrımak, acımak (MT), 2. Ağrımak (KTT).

Ağrığ ~ ağrık ~ ağrın ~ arı ~ avruk (Toparlı vd.), Ağrı (Seyityahya: 41): 1. Ağrı, acı, sancı (MT), 2. Ağrı (KTT).

Ağrı- (Toparlı vd.), Awırt- ~ awurt- (DKTAL I): 1. Acıtmak, ağrıtmak (MT), 2. Ağrı vermek, ağrıtmak, üzüntü vermek (KTT).

Ağsur- ~ ahsur- ~ aksur- (Toparlı vd.), Aqsır- (Seyityahya: 43): 1. Aksırmak, hapşırmak (MT), 2. Aksırmak (KTT).

Ahşa ~ akça ~ ahça ~ akşa (Toparlı vd.), Aqça (Seyityahya: 42): 1. Akçe, para (MT), 2. Para (KTT).

Ahşam ~ akşam (Toparlı vd.), Aqşam (Seyityahya: 43): 1. Akşam (MT), 2. Akşam (KTT).

Ahtar- ~ ahtur- ~ akdar- ~ akdur- ~ ahtar- (Toparlı vd.), Aktar- (DKTAL I): 1. Aktarmak, devirmek, yere yıkmak, döndürmek, baş aşağı getirmek (MT), 2. Karıştırıp alt üst etmek, didik didik aramak, toprağı sürmek (KTT).

Akar- (Toparlı vd.), Agar- (DKTAL I): 1. Tan yeri aydınlanmak (MT), 2. Ağarmak, ak olmak, (renkler) solmak, (tan yeri, gün) aydınlanmak (KTT).

Akarşu (Toparlı vd.), Agar-suw (DKTAL I): 1. Irmak, akarsu (MT), 2. Akarsu (KTT).

Akın (Toparlı vd.), Akın ~ agın (DKTAL I): 1. Akın, baskın (MT), 2. Bir topluluğun birlikte ilerlemesi, toplu baskın (KTT).

Akış- (Toparlı vd.), Agış- (DKTAL I): 1. Birçok kişinin bir yöne doğru koşması (MT), 2. Akmak, akın etmek, topluca gitmek, üşüşmek (KTT).

Akıt- (Toparlı vd.), Ağıt- ~ agız- ~ agızdır- (DKTAL I): 1. Akıtmak (MT), 2. Akıtmak, akmasını sağlamak, akmasına neden olmak (KTT).

Akılan- (Toparlı vd.), Aklan- (DKTAL I): 1. Temizlenmek (MT), 2. Beyazlanmak, temizlenmek (KTT).

Aklık (Toparlı vd.), Aklık (DKTAL I): 1. Aklık, beyazlık (MT), 2. Ak olma durumu, beyazlık (KTT).

Akrın ~ arkın ~ arkun (Toparlı vd.), Aqrın (Seyityahya: 43): 1. Yavaş, sakin, sessiz (MT), 2. Yavaşça, usulca (KTT).

Aksa- (Toparlı vd.), Aqsa- (Seyityahya: 43): 1. Aksamak (MT), 2. Aksamak (KTT).

Akşah ~ akşak (Toparlı vd.), Aqsaq (Seyityahya: 43): 1. Aksak, topal (MT), 2. Aksak (KTT).

Al (I) (Toparlı vd.), Al (DKTAL I): 1. Al renkli, kızıl, kırmızı (MT), 2. Kan rengi, al renk, kan renginde olan (KTT).

Al (II) (Toparlı vd.), Al torı (DKTAL I): 1. Doru at (MT), 2. Koyu doru (at) (KTT).

Al- (I) (Toparlı vd.), Al- (Seyityahya: 46): 1. Almak, tutmak (MT), 2. Almak (KTT).

Al- (II) (Toparlı vd.), Al- (DKTAL I): 1. Yardımcı fiil (MT), 2. İsimlerle birleşik fiiller kurar; haber al- “haber almak”, bir hareketin sonlandırılmasını anlatır; oynay al- “oynamış olmak”, fiillerin şimdiki zaman üçüncü kişi şekline gelerek olabilirlik tasviri fiili yapar; oynay+al- gibi. (KTT).

Ala ~ alaça (I) (Toparlı vd.), Alaşa (Seyityahya: 44): 1. Ala renkli at, alaca at (MT), 2. At (KTT).

Ala ~ alaça (II) (Toparlı vd.), Ala (Seyityahya: 44): Ala, benekli (MT), 2. Ala (KTT).

Alaçu (Toparlı vd.), Alacık (DKTAL I): 1. Çerden çöpten derme çatma yapılan küçük, adi çadır (MT), 2. Çardak, çadır (KTT).

Alça ~ alçak ~ alşak (Toparlı vd.), Alçaq (Seyityahya: 44): 1. Alçak, yüksek olmayan (MT), 2. Alçak (KTT).

Alçaklık ~ alşaklık (Toparlı vd.), Alşaklık ~ alçaklık (DKTAL I): 1. Alçakgönüllülük (MT), 2. Alçaklık, gönül alçaklığı, tevazu (KTT).

Alçu (Toparlı vd.), Alçı ~ alşı (DKTAL I): 1. Alçı (MT), 2. Alçı (KTT).

Aldan- (Toparlı vd.), Aldan- (DKTAL I): 1. Aldanmak, kandırılmak (MT), 2. Aldanmak, yanılmak, birinin hilesine kanmak (KTT).

Aldur- (Toparlı vd.), Aldır- (DKTAL I): 1. Aldırmak, kaptırmak (MT), 2. Aldırmak, almak işini yaptırmak, getirtmek, amleiyatla organını aldirmek, kaptırmak (KTT).

Algış ~ alkış (Toparlı vd.), Algış ~ alkış (DKTAL I): 1. Alkış, övgü, sena, hayır dua (MT), 2. Hayır dua, alkışlama (KTT).

Algışla- ~ algış eyle- (Toparlı vd.), Algışla- ~ alkışla- (DKTAL I): 1. Hayır dua etmek (MT), 2. İyi dileklerde bulunmak, hayır dua etmek, bir şeyi beğendiğini ifade etmek için el çırpma (KTT).

Alın (Toparlı vd.), Alın (DKTAL I): 1. Alın, ön, cephe, karşı (MT), 2. Alın, (bazı şeylerde) ön yüz, ön (KTT).

Alın- (Toparlı vd.), Alın- (Seyityahya: 45): 1. Alınmak, ele alınmak, konu edilmek (MT), 2. Alınmak (KTT).

Alışdur- ~ aluşdur- (Toparlı vd.), Alıştır- (DKTAL I): 1. Alıştırmak (MT), 2. Alıştırmak, alışmasına neden olmak (KTT).

All (Toparlı vd.), Ald ~ al ~ aldı (DKTAL I): 1. Ön taraf, bir şeyin önündeki yer (MT), 2. Bir şeyin esas yüzü, bir şeyi ya da kimsenin baktığı, ilerlediği yön, sıranın başı (KTT).

Alma ~ elma (Toparlı vd.), Alma (Seyityahya: 46): 1. Elma (MT), 2. Elma (KTT).

Almaklık (Toparlı vd.), Aluv (Seyityahya: 46): 1. Alma işi (MT), 2. Alma, ele geçirme, zapt etme (KTT).

Alp (Toparlı vd.), Alp (DKTAL I): 1. Kahraman, yiğit (MT), 2. Alp, kahraman, yiğit (KTT).

Alt ~ altı (Toparlı vd.), Ast (Seyityahya: 50): 1. Alt, bir şeyin altında kalan kısım (MT), 2. Alt (KTT).

Altağı (Toparlı vd.), Altaw (DKTAL I): 1. Altısı bir arada (MT), 2. Altısı bir arada, altılık (KTT).

Altı (Toparlı vd.), Altı (Seyityahya: 46): 1. Altı sayısı (MT), 2. Altı (KTT).

Altın ~ altın ~ altun ~ altın (Toparlı vd.), Altın (Seyityahya: 46): 1. Altın (MT), 2. Altın (KTT).

Altunla- (Toparlı vd.), Altınla- (DKTAL I): 1. Bir şeye altın sürmek, yaldızlamak (MT), 2. Altınlamak, altın ya da sarı yaldızla kaplamak (KTT).

Am (Toparlı vd.), Am (DKTAL I): 1. Dişilik organı (MT), 2. Dişilik organı (KTT).

Aman (Toparlı vd.), Emen (Seyityahya: 109): 1. Meşe ağacı (MT), 2. Meşe (KTT).

Amānlık (Toparlı vd.), Amanlık (Seyityahya: 46): 1. Aman verilmiş yer, güvenli yer (MT), 2. Selamet, erinç (KTT).

Añ- (Toparlı vd.), Añ- (Seyityahya: 47): 1. Anmak, hatırlamak, zikretmek (MT), 2. Anmak (KTT).

Ana (Toparlı vd.), Ana (Seyityahya: 46): 1. Anne (MT), 2. Ana, anne (KTT).

Aña (Toparlı vd.), Oğa (Seyityahya: 240): 1. Ona (MT), 2. Ona (KTT)

Ançağ (Toparlı vd.), Ancak (Seyityahya: 47): 1. Ancak, yalnız (MT), 2. Ancak, sadece, yalnız (KTT).

Ançılayın (Toparlı vd.), Onda (DKTAL II): 1. Onun gibi (MT), 2. Onun gibi (KTT).

And ~ ant (Toparlı vd.), Ant (Seyityahya: 47): 1. Ant, yemin (MT), 2. Ant (KTT).

Anda ~ anda (Toparlı vd.), Anda (Seyityahya: 47): 1. Orada (MT), 2. Orada (KTT).

Andavuk (Toparlı vd.), Onda (DKTAL II): 1. Onun gibi (MT), 2. Onun gibi (KTT).

Andur- (Toparlı vd.), Añdır- (Seyityahya: 47): 1. Andırmak, hatırlatmak (MT), 2. Andırmak (KTT).

Anduz ~ antuz (Toparlı vd.), Andız-otu (DKTAL I): 1. Andız otu, eskiden ilaç olarak kullanılan ot (MT), 2. Andız otu (KTT).

Anı (Toparlı vd.), Onı (DKTAL II): 1. Onu (MT), 2. Onu (KTT).

Anık ~ anuk (Toparlı vd.), Anık (DKTAL I): 1. Hazır, hazırlanmış (MT), 2. Hazır, hazırlıklı, yatkın (KTT).

Anın ~ anuñ (Toparlı vd.), Onıñ (DKTAL II): 1. Onun (MT), 2. Onun (KTT).

Añlat- (Toparlı vd.), Anlat- ~ aňlat- (DKTAL I): 1. Anlatmak (MT), 2. Anlatmak, bilgi vermek, açıklamak, anlamasını sağlamak (KTT).

Añlı ~ añlu (Toparlı vd.), Añlı (DKTAL I): 1. Zeyrek, anlayışlı (MT), 2. Bilinçli, bilinci yerinde (KTT).

Ansız ~ ańsız (Toparlı vd.), Ańsızdan ~ ansızın (DKTAL I): 1. Birdenbire, ansızın (MT), 2. Ansızın (KTT).

Ant bir- ~ ant iç- ~ ant iş- (Toparlı vd.), Ant et- (DKTAL I): 1. Yemin etmek (MT), 2. Yemin etmek, yemin ederek söz vermek (KTT).

Appak ~ apak (Toparlı vd.), Ap-aq (Seyityahya: 47): 1. Bembeyaz (MT), 2. Bembeyaz (KTT).

Aptallan- (Toparlı vd.), Abdallaş- (DKTAL I): 1. Aptallanmak (MT), 2. Aptallaşmak (KTT).

Ara (Toparlı vd.), Ara (Seyityahya: 47): 1. Ara, açıklık (MT), 2. Ara (KTT).

Ara- (I) (Toparlı vd.), Ara- (Seyityahya: 47): 1. Aramak, araştırmak (MT), 2. Aramak (KTT).

Ara- (II) ~ arala- (Toparlı vd.), Arala- (Seyityahya: 47): 1. Parmaklarının arasını hilallemek, aralamak (MT), 2. Aralamak (KTT).

Araba (Toparlı vd.), Araba (Seyityahya: 47): 1. Araba (MT), 2. Araba (KTT).

‘Arabça (Toparlı vd.), Arapşa ~ arapça (DKTAL I): 1. Arapça (MT), 2. Arapça (KTT).

Arak (Toparlı vd.), Arıq (Seyityahya: 48): 1. Çok ince (MT), 2. Zayıf, sıska, cılız (KTT).

Aramaklık (Toparlı vd.), Arama ~ araw (DKTAL I): 1. Arama (MT), 2. Arama (KTT).

Ard ~ art (Toparlı vd.), Art (Seyityahya: 49): 1. Art, arka, bir şeyin ardında kalan kısım (MT), 2. Art (KTT).

Ardık (Toparlı vd.), Ardıc (Seyityahya: 48): 1. Ardıc ağacı (MT), 2. Ardıc, ardıc meyvesi (KTT).

Arfa ~ arpa (Toparlı vd.), Arpa (Seyityahya: 48): 1. Arpa (MT), 2. Arpa (KTT).

Arg ~ ark (Toparlı vd.), Ark ~ arık (DKTAL I): 1. Irmak (MT), 2. Ark, arık, su yolu, kanal (KTT).

Arka (Toparlı vd.), Arqa (Seyityahya: 48): 1. Arka, arka taraf (MT), 2. Arka (KTT).

Arı (I) ~ aru (Toparlı vd.), Arı (DKTAL I): 1. Arı, bal arısı (MT), 2. Arı (KTT).

Arı (II) ~ arıġ ~ aru ~ aruĭ ~ uru (Toparlı vd.), Arı (DKTAL I): 1. Saf, temiz, arı (MT), 2. Arı, temiz, saf, katıksız (KTT).

Arı- (I) ~ aru- (Toparlı vd.), Arı- (DKTAL I): 1. Temizlemek, temiz olmak (MT), 2. Arı olmak günahlarından arınmak (KTT).

Arı- (II) (Toparlı vd.), Arı- ~ arık- (DKTAL I): 1. Yorulmak (MT), 2. Yorulmak, zayıflamak (KTT).

Arıd- ~ arıt- ~ arut- (Toparlı vd.), Arıt- (DKTAL I): 1. Temizlemek (MT), 2. Temizlemek, arıtmak, rafine etmek (KTT).

Arıdıĭı (Toparlı vd.), Arıtıcı (DKTAL I): 1. Temizleyici (MT), 2. Arıtıcı, arıtan (KTT).

Arıĭlık ~ arılık ~ arılıĭ (Toparlı vd.), Arılık (DKTAL I): 1. Münezzehlik, temizlik (MT), 2. Arılık, temizlik (KTT).

Arıĭ ~ arĭ ~ aruĭ (Toparlı vd.), Arıq (Seyityahya: 48): 1. Zayıf, cılız (MT), 2. Zayıf, cılız, sıska (KTT).

Arıĭla- ~ aruĭla- (Toparlı vd.), Arıqlan- (Seyityahya: 48): 1. Zayıflamak (MT), 2. Zayıflamak, bir deri bir kemik kalmak (KTT).

Arıl- ~ arın- ~ arun- (Toparlı vd.), Arın- (DKTAL I): 1. Temizlenmek (MT), 2. Arınmak, temizlenmek, saf duruma gelmek (KTT).

Arıla- ~ arula- (Toparlı vd.), Arıla- (DKTAL I): 1. Ululamak, yüceltmek, temizlemek, temize çıkarmak (MT), 2. Temizlemek (KTT).

Arıġ (Toparlı vd.), Arıġ (DKTAL I): 1. Dokunacak bezin uzunluĭuna gerilen ip (MT), 2. Çözĭü; dokumanın uzunlamasına olan ipleri (KTT).

Arıt- (Toparlı vd.), Artla- ~ arıtla- ~ arġı- (DKTAL I): 1. Temizlemek, ayıklamak, kabuĭunu soymak (MT), 2. Bir šeyin kabuĭunu soymak, ayıklamak (KTT).

Arĭa (I) (Toparlı vd.), Arka (DKTAL I): 1. Yardımcı (MT), 2. Korucu, kayırıcı (mecazî anlamda) (KTT).

Arĭa (II) (Toparlı vd.), Arqa (Seyityahya: 48): 1. Sırt (MT), 2. Arka (KTT).

Arkalan- (Toparlı vd.), Arkalan- (DKTAL I): 1. Dayanmak, güvenmek (MT), 2. Arkalanmak (KTT).

Arla- (Toparlı vd.), Arıla- (DKTAL I): 1. Temizlemek (MT), 2. Arılamak, temizlemek (KTT).

‘Ārlan- (Toparlı vd.), Arlan- (DKTAL I): 1. Utanmak (MT), 2. Utanmak, arlanmak (KTT).

Armağan (Toparlı vd.), Armagan (DKTAL I): 1. Armağan, hediye (MT), 2. Armağan (KTT).

Arman ~ azman (Toparlı vd.), Azman (Seyityahya: 54): 1. Azmış, iri yarı (MT), 2. Azman (KTT).

Arşın ~ arşun (Toparlı vd.), Arşın (Seyityahya: 49): 1. Bir dirsek uzunluğu (MT), 2. Arşın (KTT).

Art- ~ art- (Toparlı vd.), Art- (DKTAL I): 1. Artmak, çoğalmak (MT), 2. Artmak, çoğalmak, büyümek, yükselmek (KTT).

Artır- ~ artur- (Toparlı vd.), Arttır- (Seyityahya: 49): 1. Artırmak, çoğaltmak (MT), 2. Artırmak (KTT).

Artık ~ artuk ~ artuklu (Toparlı vd.), Artıq (Seyityahya: 49): 1. Artık, fazlalık (MT), 2. Artık, fazla (KTT).

Artuk- (Toparlı vd.), Arttır- (Seyityahya: 49): 1. Artırmak (MT), 2. Artırmak (KTT).

Arturul- (Toparlı vd.), Arttırıl- (DKTAL I): 1. Artırılmak, fazlalaştırılmak (MT), 2. Arttırılmak (KTT).

As ~ az (Toparlı vd.), Az (Seyityahya: 54): 1. Az, çok olmayan (MT), 2. Az (KTT).

As- ~ aş- (Toparlı vd.), As- (Seyityahya: 49): 1. Asmak (MT), 2. Asmak (KTT).

Āsānlık (Toparlı vd.), Esenlik (DKTAL II): 1. Esenlik (MT), 2. Sağlık, afiyet, sıhhat (KTT).

Aşıl- (Toparlı vd.), Asıl- (Seyityahya: 49): 1. Asılmak (MT), 2. Asılmak (KTT).

Asın- (Toparlı vd.), Asın- (DKTAL I): 1. Takınmak, kuşanmak (MT), 2. Takınmak, kendi üzerine iliştmek (KTT).

Aslan ~ araslan ~ arslan (Toparlı vd.), Arslan (Seyityahya: 49): 1. Aslan (MT), 2. Aslan (KTT).

Asmaklık (Toparlı vd.), Asma ~ asuw (DKTAL I): 1. Asma (MT), 2. Asmak işi, asma (KTT).

Ast ~ astın (Toparlı vd.), Ast (Seyityahya: 50): 1. Alt, aşağı (MT), 2. Alt (KTT).

Aş (Toparlı vd.), Aş (Seyityahya: 50): 1. Yemek, yiyecek (MT), 2. Aş, yemek, yiyecek (KTT).

Aş- (Toparlı vd.), Aş- (Seyityahya: 50): 1. Aşmak, geçmek (MT), 2. Aşmak, geçmek, ağır basmak, egemen olmak, dolup taşmak (KTT).

Aşa- (Toparlı vd.), Aşa- (Seyityahya: 50): 1. Yemek yemek (MT), 2. Yemek (KTT).

Aşağ ~ aşağı ~ aşağı ~ aşağı ~ aşağı ~ aşağı (Toparlı vd.), Aşağı (Seyityahya: 50): 1. Aşağı (MT), 2. Aşağı (KTT).

Aşığ- (Toparlı vd.), Aşıq- (Seyityahya: 50): 1. Acele etmek (MT), 2. Acele etmek (KTT).

Aşık ~ aşuk (Toparlı vd.), Aşıq (Seyityahya: 50): 1. Topuk kemiği, aşık (MT), 2. Aşık kemiği (KTT).

Aşıktır- (Toparlı vd.), Aşıktır- (DKTAL I): 1. Acele ettirmek (MT), 2. Acele ettirmek (KTT).

Aşlık (Toparlı vd.), Aşlıq (Seyityahya: 50): 1. Buğday (MT), 2. Tahıl, zahire, aşlık (KTT).

Aşşı (Toparlı vd.), Aşçı (Seyityahya: 50): 1. Aşçı (MT), 2. Aşçı (KTT).

Aştık- (Toparlı vd.), Aşıktır- (DKTAL I): 1. İvmek, acele ettirmek (MT), 2. Acele ettirmek (KTT).

Aşur- (Toparlı vd.), Aşır- (Seyityahya: 50): 1. Aşırmak, geçirmek (MT), 2. Aşırmak, yüksek yerden geçirmek (KTT).

At ~ at (Toparlı vd.), At (Seyityahya: 50): 1. At (MT), 2. At (KTT).

At- ~ at- (Toparlı vd.), At- (Seyityahya: 51): 1. Atmak, fırlatmak (MT), 2. Atmak (KTT).

Ata (Toparlı vd.), Ata (DKTAL I): 1. Baba, ata (MT), 2. Baba, dedeler, büyükbabalar silsilesinden her biri (KTT).

Atalık (Toparlı vd.), Atalık (DKTAL I): 1. Üvey baba, babalık (MT), 2. Ata olma durumu, üvey atalık (KTT).

Ataş (Toparlı vd.), Adaş (Seyityahya: 40): 1. Adaş, aynı adda olanlar (MT), 2. Adaş (KTT).

Atıl- (Toparlı vd.), Atıl- (DKTAL I): 1. Atılmak (MT), 2. Atmak işi yapılmak, atılmak, saldırmak (KTT).

Atım ~ atlam ~ adım (Toparlı vd.), Adım (Seyityahya: 40): 1. Adım (MT), 2. Adım (KTT).

Atın (Toparlı vd.), Atan (Seyityahya: 50): 1. İğdiş edilmiş deve (MT), 2. Burulmuş deve (KTT).

Atış (Toparlı vd.), Atış (Seyityahya: 50): 1. Atış (MT), 2. Atış (KTT).

‘Atıklık (Toparlı vd.), Atıklık (Seyityahya: 51): 1. Atıklık (MT), 2. Atıklık (KTT).

Atlan- (Toparlı vd.), Atlan- (DKTAL I): 1. Ata binmek, at sürmek (MT), 2. Ata binmek (KTT).

Atlıg ~ atlı (I) (Toparlı vd.), Atlı (DKTAL I): 1. Adlı, isimli (MT), 2. Adlı, adı olan, adlandırılan (KTT).

Atlıg ~ atlı (II) ~ atlu (Toparlı vd.), Atlı (Seyityahya: 51): 1. Atlı, süvari (MT), 2. Atlı (KTT).

Atmaça toğan (Toparlı vd.), Atmaca (DKTAL I): 1. Atmaca (MT), 2. Atmaca (KTT).

Atmış ~ altmış ~ altmış ~ altmış (Toparlı vd.), Altmış (Seyityahya: 46): 1. Altmış sayısı (MT), 2. Altmış (KTT).

Atsız (Toparlı vd.), Adsız (Seyityahya: 40): 1. Adı olmayan (MT), 2. Adsız, anonim (KTT).

Atsız barmağ ~ ağsız barmağ ~ atsuz barmağ (Toparlı vd.), Adsız parmak (DKTAL I): 1. Yüzük parmağı (MT), 2. Yüzük parmağı (KTT).

Attanıl- (Toparlı vd.), Atan- (DKTAL I): 1. Ad verilmek, lakap takılmak (MT), 2. Ad konulmak, bir göreve tayin edilmek, adanmak (KTT).

Av (Toparlı vd.), Av (Seyityahya: 51): 1. Av, av hayvanı (MT), 2. Av (KTT).

Av- (Toparlı vd.), Uw- (DKTAL III): 1. Hastayı tedavi etmek, elle sürtüp ovmak (MT), Ovmak, üzerine bastırarak el gezdirmek (KTT).

Av avla- ~ avla- (Toparlı vd.), Avla- (Seyityahya: 50): 1. Avlamak, avlanmak (MT), 2. Avlamak (KTT).

Avdaz al- (Toparlı vd.), Abdes al- (DKTAL I): 1. Abdest almak (MT). 2. Abdest almak (KTT).

Avçı ~ avlavçı (Toparlı vd.), Avcı (Seyityahya: 51): 1. Avcı (MT), 2. Avcı (KTT).

Avıç ~ avuç (Toparlı vd.), Avuç (Seyityahya: 52): 1. Avuç (MT), 2. Avuç (KTT).

Avlağı (Toparlı vd.), Avla (Seyityahya: 51): 1. Avlu, ağaçla, taşla çevrilmiş yer (MT), 2. Avlu, ağıl (KTT).

Avlu ~ avlak (Toparlı vd.), Awlak (DKTAL I): 1. Av, av yeri (MT), 2. Avlanma, yeri (KTT).

Avlan- (Toparlı vd.), Awlan- (DKTAL I): 1. Avlanmak (MT), 2. Avlamak işi yapılmak ya da avlamak işine konu olmak (KTT).

Avuçla- (Toparlı vd.), Avuçla- (Seyityahya: 52): 1. Avuçlamak, avuçla almak (MT), 2. Avuçlamak (KTT).

Avulan- (Toparlı vd.), Aguwan- (DKTAL I): 1. Zehirlenmek (MT), 2. Zehirlenmek, üzölmek (KTT).

Avun- (Toparlı vd.), Awun- (DKTAL I): 1. Bir şeyle meşgul olmak (MT), 2. Avunmak, bir şeyle uğraşarak teselli bulmak, oyalanmak, vakit geçirmek (KTT).

Avundur- (Toparlı vd.), Awundur- (DKTAL I): 1. Avutmak, çocuğı ağlamaktan vazgeçirmek (MT), 2. Avundurmak, oyalanmasını sağlamak, teselli etmek (KTT).

Avurt (Toparlı vd.), Awurt ~ urt (DKTAL I): 1. Avurt (MT), 2. Avurt, yanak (KTT).

Avna- ~ ağna- ~ ıgna- (Toparlı vd.), Avna- (Seyityahya: 52): 1. Yere yatıp debelenmek (MT), 2. Ağnamak, yuvarlanmak (KTT).

Avut- (Toparlı vd.), Awut- (DKTAL I): 1. Çocuğı ağlamaktan vazgeçirmek (MT), 2. Avutmak, yatıştırmak, teselli etmek, oyalamak (KTT).

Ay (I) (Toparlı vd.), Ay (Seyityahya: 52): 1. Ay, kamer (MT), Ay (KTT).

Ay (II) (Toparlı vd.), Ay (DKTAL I): 1. Otuz günlük zaman dilimi (MT), 2. Otuz günlük süre (KTT).

Ay (III) (Toparlı vd.), Ay (DKTAL I): 1. “Ay !” (ünlem) (MT), 2. Ay, ah; acı duyduğunu anlatan ünlem, “Ay !, Hey!” üzüntü, öfke, yakınma, sevgi, beğenme anlatan ünlem (KTT).

Ay- ~ ayd- ~ ayt- ~ ayıt- ~ eyit ~ eyt- ~ eyid- ~ iyid- (Toparlı vd.), Ayt- (Seyityahya: 53): 1. Söylemek, demek (MT), 2. Söylemek, demek (KTT).

Aya (Toparlı vd.), Aya (DKTAL I): 1. Aya, avuç içi (MT), 2. Aya, avuç içi (KTT).

Aya- (Toparlı vd.), Aya- (Seyityahya: 52): 1. Esirgemek, sakınmak (MT), 2. Esirgemek, acımak, özenle bakmak, okşamak, sevmek (KT).

Ayağ ~ adağ ~ ayak ~ azak (Toparlı vd.), Ayaq (Seyityahya: 52): 1. Ayak (MT), 2. Ayak (KTT).

Ayak (I) (Toparlı vd.), Ayak (DKTAL I): 1. Kadeh (MT), 2. Bardak (KTT).

Ayak (II) (Toparlı vd.), Ayak (DKTAL I): 1. Kap kacak (MT), 2. Kap, tas (KTT).

Ayar- (Toparlı vd.), Ayart- (DKTAL I): 1. Ayartmak, teşvik etmek (MT), 2. Ayartmak, baştan çıkartmak (KTT).

Ayaz (Toparlı vd.), Ayaz (Seyityahya: 52): 1. Açık, bulutsuz hava (MT), 2. Ayaz (KTT).

‘Aybla- (Toparlı vd.), Ayıpla- (Seyityahya: 52): 1. Ayıplamak (MT), 2. Ayıplamak (KTT).

‘Ayblı ~ ‘ayblu (Toparlı vd.), Ayıplı (Seyityahya: 52): 1. Ayıplı, kusurlu (MT), 2. Ayıplı, suçlu (KTT).

‘Aybsuz (Toparlı vd.), Ayıpsız (Seyityahya: 52): 1. Ayıpsız, kusursuz (MT), 2. Suçsuz, utanmaz (KTT).

Aydın (Toparlı vd.), Aydın (Seyityahya: 52): 1. Işık, aydınlık, parlak, ay ışığı (MT), 2. Aydın (KTT).

Aydınla- (Toparlı vd.), Aydınla- (Seyityahya: 52): 1. Aydınlatmak (MT), 2. Aydınlatmak (KTT).

Aydınlıg ~ aydınlık (Toparlı vd.), Aydınlik (DKTAL I): 1. Aydınlik, parlaklık (MT), 2. Aydınlik (KTT).

Aygır (Toparlı vd.), Ayğır (Seyityahya: 52): 1. Aygır, damızlık erkek at (MT), 2. Aygır (KTT).

Ayıglan- ~ ayıklan- ~ ayıl- (Toparlı vd.), Ayın- (Seyityahya: 52): 1. Sarhoşluktan ayılmak (MT), 2. Ayılmak (KTT).

Ayıl (Toparlı vd.), Ayıl (Seyityahya: 52): 1. Semer kolanı (MT), 2. Kolan (KTT).

Ayın- (Toparlı vd.), Ayın- (Seyityahya: 52): 1. Akli başına gelmek, ayılmak (MT), 2. Ayılmak (KTT).

Ayır- (Toparlı vd.), Ayır- (Seyityahya: 53): 1. Ayırmak, arasını açmak, kesmek, uzaklaştırmak (MT), 2. Ayırmak (KTT).

Ayırla- (Toparlı vd.), Ayırıl- (Seyityahya: 53): 1. Ayrılmak (MT), 2. Ayrılmak (KTT).

Ayıg ~ ayık (Toparlı vd.), Ayınıq (Seyityahya: 52): 1. Ayık, ayılmış, sarhoş olmayan (MT), 2. Ayık (KTT).

Ayla- (Toparlı vd.), Aylandır- (DKTAL I): 1. Çevirmek (MT), 2. Çevirmek, döndürmek, evirip çevirmek (KTT).

Aylan- (Toparlı vd.), Aylan- (Seyityahya: 53): 1. Çerçevelenmek, dönmek, çevrilmek (MT), 2. Dönmek (KTT).

Aylandır- ~ aylandır- (Toparlı vd.), Aylandır- (DKTAL I): 1. Döndürmek, çevirmek (MT), 2. Döndürmek, çevirmek, evirip çevirmek (KTT).

Aylık (Toparlı vd.), Aylık (DKTAL I): 1. Otuz günlük (MT), 2. Bir ay veya daha fazla süren şey, bir ayda elde edilen şey, bir ayda kazanılan para (KTT).

Ayran (Toparlı vd.), Ayran (Seyityahya: 53): 1. Ayran (MT), 2. Ayran (KTT).

Ayru (Toparlı vd.), Ayır (Seyityahya: 53): 1. Çatallanmış, iki çatal olan (MT), 2. Ayır (KTT).

Ayrı ~ ayrık ~ ayruk ~ ayuk ~ eyrik (Toparlı vd.), Ayır (Seyityahya: 53): 1. Ayır, başka, farklı (MT), 2. Ayır (KTT).

Ayrıl- (I) ~ ayrıl- (Toparlı vd.), Ayrıl- (Seyityahya: 53): 1. Ayrılmak (MT), Ayrılmak, boşanmak (KTT).

Ayrıl- (II) (Toparlı vd.), Ayrıl- (Seyityahya: 53): 1. Uzaklaşmak, kesilip ayrılmak, boşanmak (MT), 2. Ayrılmak, boşanmak (KTT).

Ayrılış- (Toparlı vd.) ~ Ayrılış- (DKTAL I): 1. Ayrılmak, ayrı hale gelmek (MT), 2. Birbirinden ayrılmak, birbirinden boşanmak (KTT).

Ayrık (Toparlı vd.), Ayrık (DKTAL I): 1. Dağınık, ayrık (MT), 2. Ayrık, ayrılmış (KTT).

Ayrılık ~ ayrılık (Toparlı vd.), Ayrılık (Seyityahya: 53): 1. Ayrılık, başkalık (MT), 2. Ayrılık (KTT).

Aytıl- (Toparlı vd.), Aytıl- (DKTAL I): 1. Söylenmek, zikredilmek (MT), 2. Söylenmek, açıklanmak (KTT).

Ay tolun ~ ay tolun (Toparlı vd.), Tolgan ay (DKTAL III): 1. Dolunay (MT), 2. Dolunay (KTT).

Ayu (Toparlı vd.), Ayuv (Seyityahya: 54): 1. Ayı (MT), 2. Ayı (KTT).

Ayva ~ hayva (Toparlı vd.), Aywa ~ ayva (DKTAL I): 1. Ayva (MT), 2. Ayva (KTT).

Az- ~ ez- (Toparlı vd.), Az- (DKTAL I): 1. Azmak, sapmak, şaşırmak (MT), 2. Taşkınlık etmek, bozulmak, kötüleşmek, kötü olmak, sapmak (KTT).

Azaçuk (Toparlı vd.), Azacık ~ azakay (DKTAL I): 1. Azcık (MT), 2. Azıcık, biraz, çok az (KTT).

Āzādla- (Toparlı vd.), Azatla- (DKTAL I): 1. Serbest bırakmak (MT), 2. Özgürlüğe kavuşturmak (KTT).

Āzādli ~ āzādli ~ āzādlik (Toparlı vd.), Azatlı (DKTAL I): 1. Kurtulmuş, serbest (MT), Azat edilmiş (KTT).

Azarla- (Toparlı vd.), Azarla- (Seyityahya: 54): 1. Azarlamak, paylamak (MT), 2. Azarlamak (KTT).

Azdır- ~ azdur- (Toparlı vd.), Azdır- (DKTAL I): 1. Şaşırtmak, azdırmak, yoldan çıkarmak (MT), 2. Azdırmak, şımartmak, yoldan çıkarmak (KTT).

Azğar- (Toparlı vd.), Azdır- (DKTAL I): 1. Azdırmak, yoldan çıkarmak (MT), 2. Azdırmak, azmasına neden olmak, yoldan çıkarmak (KTT).

Azgunluk ~ azgunluk ~ azkunluk (Toparlı vd.), Azgınlık (DKTAL I): 1. Azgınlık, azgın olma durumu, sapıklık (KT), 2. Azgınlık, taşkınlık (KTT).

Azı ~ azığ ~ azu (Toparlı vd.), Azuv (Seyityahya: 54): 1. Azı dişi (MT), 2. Azı dişi (KTT).

Azığ ~ azık ~ azuk (Toparlı vd.), Azıq (Seyityahya: 54): 1. Azık, yiyecek, gıda (MT), 2. Azık (KTT).

Azığ tiş (Toparlı vd.), Azuv tiş (DKTAL I): 1. Azı dişi (MT), 2. Azı dişi (KTT).

Azlık (Toparlı vd.), Azlıq (Seyityahya: 54): 1. Az olma, azlık (MT), 2. Azınlık, azlık (KTT).

Azsın- (Toparlı vd.), Azsın- (Seyityahya: 54): 1. Azımsamak (MT), 2. Yetersiz sanmak (bulmak, görmek) (KTT).

Azuqlandır- (Toparlı vd.), Azıqlandır- (DKTAL I): 1. Yiyecek, rızık vermek (MT), 2. Beslemek (KTT).

2.1.2. B

Baba (Toparlı vd.), Baba (Seyityahya: 55): 1. Büyük, büyüğün küçüğe ve küçüğün büyüğe hitap ederken kullandığı kelime (MT), 2. Baba (KTT).

Baca (Toparlı vd.), Baca (Seyityahya: 55): 1. Bir nevi pencere, tepe penceresi (MT), 2. Baca, ocaklık (KTT).

Bacanağ ~ pacnağ (Toparlı vd.), Bacanaq (Seyityahya: 55): 1. Bacanak (MT), 2. Bacanak (KTT).

Baçın (Toparlı vd.), Bışın ~ meçin (DKTAL I): 1. Maymun (MT), 2. Maymun (KTT).

Bağ (I) (Toparlı vd.), Bav (Seyityahya: 58): 1. Bağ, ip (MT), 2. Bağ (KTT).

Bağ (II) (Toparlı vd.), Baw (DKTAL I): 1. Düğüm (MT), 2. Düğüm (KTT).

Bağ (III) (Toparlı vd.), Bağ (Seyityahya: 55): 1. Deste (MT), 2. Bağ, bağlam, deste, demet (KTT).

Bağa ~ boğa ~ bağa (Toparlı vd.), Baqa (Seyityahya: 56): 1. Kaplumbağa ya da kurbağa (MT), 2. Kurbağa (KTT).

Bağana ~ bağanak (Toparlı vd.), Bağana (Seyityahya: 55): 1. Çatal (MT), 2. Altılık, destek (KTT).

Bağdaş (Toparlı vd.), Bağdaş (Seyityahya: 55): 1. Bağdaş, bir oturuş biçimi (MT), 2. Bağdaş (KTT).

Bağdaş oltur- (Toparlı vd.), Bağdaş kur- (DKTAL I): 1. Bağdaş kurup oturmak (MT), 2. Bağdaş kurmak (KTT).

Bağır- (Toparlı vd.), Bağır- (Seyityahya: 55): 1. (Koyun) melemek (MT), 2. Bağırmak (KTT).

Bağırsak (I) ~ bağarsuk ~ buvarsık (Toparlı vd.), Bağırsak (Seyityahya: 55): 1. Bağırsak (MT), 2. Bağırsak (KTT).

Bağırsak (II) (Toparlı vd.), Bavur (Seyityahya: 58): 1. Ciğer (MT), 2. Uykuluk, ciğer, karaciğer (KTT).

Bağır (I) (Toparlı vd.), Bawır, bawur (DKTAL I): 1. Göğüs (MT), 2. Bağır, göğüs (KTT).

Bağır (II) ~ bavur (Toparlı vd.), Bavur (Seyityahya: 58): 1. Ciğer, karaciğer (MT), 2. Uykuluk ciğer (KTT).

Bağır (III) (Toparlı vd.), Bawır ~ bawur (DKTAL I): 1. Her şeyin içi veya önü (MT), 2. Bir şeyin içi, ortası (KTT).

Bağışla- ~ bağışla- (Toparlı vd.), Bağışla- (Seyityahya: 55): 1. Hediye etmek (MT), 2. Bağışlamak (KTT).

Bağışlan- (Toparlı vd.), Bağışlan- (DKTAL I): 1. Bağışlanmak, karşılıksız verilmek (MT), 2. Bağış ya da hediye olarak verilmek, ithaf edilmek (KTT).

Bağla- (I) ~ bağağıla- ~ bayla- (Toparlı vd.), Bağla- (Seyityahya: 55): 1. Bağlamak, ip ile bağlamak (MT), 2. Bağlamak (KTT).

Bağla- (II) (Toparlı vd.), Bayla- (DKTAL I): 1. Sona erdirmek (MT), 2. Sona erdirmek, bitirmek, tamamlamak (KTT).

Bağlan- (Toparlı vd.), Baylan- (DKTAL I): 1. Bağlanmak, takınmak, kuşanmak (MT), 2. Bağlamak, bağlamak işi yapılmak (KTT).

Bağlı ~ bağılu (Toparlı vd.), Bağlı (Seyityahya: 55): 1. Bağlanmış (MT), 2. Bağlı (KTT).

Bak- (Toparlı vd.), Bak- (Seyityahya: 56): 1. Bakmak, göz ucuyla bakmak (MT), 2. Bakmak (KTT).

Bakar- (Toparlı vd.), Baktır- (DKTAL I): 1. Baktırmak (MT), 2. Bakmasını sağlamak, baktırmak (KTT).

Bakıl- (Toparlı vd.), Bakıl- (DKTAL I): 1. Bakılmak, değer verilmek (MT), 2. Bakmak işi yapılmak, bakılmak (KTT).

Bakır (Toparlı vd.), Baqır (Seyityahya: 56): 1. Bakır (MT), 2. Bakır (KTT).

Bakırçı ~ bakırşı (Toparlı vd.), Bakırcı (DKTAL I): 1. Bakırcı (MT), 2. Bakırcı, bakır işleyen, bakırdan eşya satan kimse (KTT).

Bakış (Toparlı vd.), Baqış (Seyityahya: 56): 1. Bakış, nazar (MT), 2. Bakış (KTT).

Baktır- ~ baqtur- (Toparlı vd.), Baktır- (DKTAL I): 1. Baktırmak (MT), 2. Bakmasını sağlamak, baktırmak (KTT).

Bakurdağ ~ boğurdağ (Toparlı vd.), Bogırdak (DKTAL I): 1. Boğaz deliği, gırtlak (MT), 2. Boğaz, gırtlak, soluk borusu (KTT).

Bal (Toparlı vd.), Bal (Seyityahya: 56): 1. Arı balı (MT), 2. Bal (KTT).

Bal korchutı (Toparlı vd.), Balqurt (Seyityahya: 57): 1. Bal arısı (MT), 2. Arı, bal arısı (KTT).

Bala (Toparlı vd.), Bala (Seyityahya: 56): 1. Çocuk, yavru (MT), 2. Çocuk (KTT).

Balala- (Toparlı vd.), Balala- (Seyityahya: 56): 1. Doğurmak, yavrulamak (MT), 2. Yavrulamak (KTT).

Balanus ~ balavası ~ balavuz (Toparlı vd.), Balavuz (Seyityahya: 56): 1. Mum, bal mumu (MT), 2. Bal mumu (KTT).

Balçık ~ balşık (Toparlı vd.), Balçık (Seyityahya: 56): 1. Killi çamur, balçık (MT), 2. Balçık (KTT).

Baldaran (Toparlı vd.), Baldıran (Seyityahya: 56): 1. Baldıran otu (MT), 2. Baldıran (KTT).

Baldır ~ baltır (Toparlı vd.), Baldır (Seyityahya: 56): 1. Baldır, bacağın dizden ayak bileğine kadar olan bölümü (MT), 2. Baldır (KTT).

Balık (Toparlı vd.), Balıq (Seyityahya: 56): 1. Balık (MT), 2. Balık (KTT).

Balkan (Toparlı vd.), Balkan (DKTAL I): 1. Türk dağı (MT), 2. Sarp ve ormanlık dağlar (KTT).

Balkı- (Toparlı vd.), Balqıldı- (Seyityahya: 57): 1. Işıldamak, parlamak (MT), 2. Balkımak, ışıldamak, parlamak, parıldamak (KTT).

Balta ~ balta (Toparlı vd.), Balta (Seyityahya: 57): 1. Balta, nacak (MT), 2. Balta (KTT).

Baltur ~ baldur ~ biltir (Toparlı vd.), Biltir (Seyityahya: 61): 1. Geçen yıl (MT), Geçen yıl (KTT).

Bamuk ~ bambuk ~ mamık ~ mamuk ~ manbuk ~ pambuk ~ pamuk ~ panpuk (Toparlı vd.), Pamuk (Seyityahya: 254): 1. Pamuk (MT), 2. Pamuk (KTT).

Bar ~ var (Toparlı vd.), Bar (Seyityahya: 57): 1. Var, mevcut (MT), 2. Var (KTT).

Bar- ~ var- (Toparlı vd.), Bar- (Seyityahya: 57): 1. Varmak, gitmek, ulaşmak (MT), 2. Gitmek, yürümek (KTT).

Barak (Toparlı vd.), Barak (DKTAL I): 1. Çoban köpeği (MT), 2. Uzun tüylü iri köpek, barak (KTT).

Baraş- (Toparlı vd.), Barış- (Seyityahya: 57): 1. Arası düzelmek, barışmak (MT), 2. Anlaşmak, uzlaşmak, barışmak (KTT).

Barıştır- (Toparlı vd.), Barıştır- (DKTAL I): 1. Barıştırmak, arasını düzeltmek (MT), 2. Barıştırmak, ara bulmak (KTT).

Bardağ (Toparlı vd.), Bardaq (Seyityahya: 57): 1. Büyük testi, fıçı, bardak (MT), 2. Testi (KTT).

Barış- (Toparlı vd.), Barış- (Seyityahya: 57): 1. Barışmak, barış yapmak (MT), 2. Barışmak, anlaşmak, uzlaşmak (KTT).

Barlık (Toparlı vd.), Barlıq (Seyityahya: 57): 1. Varlık, mevcudiyet (MT), 2. Varlık (KTT).

Barlu (Toparlı vd.), Barlı (Seyityahya: 57): 1. Varlıklı, zengin (MT), 2. Varlıklı (KTT).

Barmağ ~ parmak (Toparlı vd.), Parmağ (Seyityahya: 257): 1. Parmak (MT), 2. Parmak (KTT).

Barmağla- (Toparlı vd.), Parmakla- (DKTAL III): 1. Parmaklamak, parmakla göstermek (MT), 2. Bir şeye parmağını daldırmak, parmakla dürtmek (KTT).

Bas- (I) ~ baş- (Toparlı vd.), Bas- (Seyityahya: 57): 1. Basmak, ezmek (MT), 2. Basmak (KTT).

Bas- (II) (Toparlı vd.), Bas- (DKTAL I): 1. Galip gelmek, yıkmak, çökmek, baskına uğratmak, bulunduğu yerin üstünü kapamak (MT), 2. Sarmak, bürümek, baskın yapmak (KTT).

Baş- (Toparlı vd.), Bas- (DKTAL I): 1. Doldurmak (MT), 2. Gaz veya sıvıları pompalamak (KTT).

Bas barmağ ~ baş barmağ (Toparlı vd.), Başparmak (DKTAL I): 1. Başparmak (MT), 2. Başparmak (KTT).

Baştur- (Toparlı vd.), Bastır- (Seyityahya: 57): 1. Bastırmak (MT), 2. Bastırmak, sıkıştırmak (KTT).

Baş (I) (Toparlı vd.), Baş (Seyityahya: 57): 1. Baş, kafa (MT), 2. Kafa (KTT).

Baş (II) (Toparlı vd.), Baş (Seyityahya: 57): 1. Başlangıç, ilk (MT), 2. Baş, başlangıç (KTT).

Baş (III) (Toparlı vd.), Başaq (Seyityahya: 57): 1. Buğday başağı (MT), 2. Başak (KTT).

Baş (IV) (Toparlı vd.), Baş (DKTAL I): 1. Uç, uç noktası (MT), 2. Uzunluğu olan nesnelerin uçları, uç bölümleri (KTT).

Başak (Toparlı vd.), Başak (DKTAL I): 1. Okun ucundaki sivri demir (MT), Temren, okların ucuna takılan sivri demir (KTT).

Başar ~ başkar (Toparlı vd.), Başarı (DKTAL I): 1. Başarı, tedbir (MT), 2. Başarı (KTT).

Başçı (Toparlı vd.), Başçı (Seyityahya: 58): 1. Yönetici, başkan (MT), 2. Baş, önder, lider (KTT).

Başğa ~ başka (Toparlı vd.), Başqa (Seyityahya: 58): 1. Başka, diğer (MT), 2. Başka (KTT).

Başkar- ~ başar- (Toparlı vd.), Başar- (DKTAL I): 1. Başarmak (MT), 2. Başarmak (KTT).

Başla- (Toparlı vd.), Başla- (Seyityahya: 58): 1. Başlamak (MT), 2. Başlamak (KTT).

Başlat- (Toparlı vd.), Başlat- (DKTAL I): 1. Başlatmak (MT), 2. Başlatmak (KTT).

Başlıq (Toparlı vd.), Başlıq (Seyityahya: 58): 1. Padişahlık (MT), 2. Baş, başkan, müdür (KTT).

Bat- (Toparlı vd.), Bat- (DKTAL I): 1. Batmak, dalmak, (güneş, ay) batmak, gömülmek (MT), 2. Batmak, (güneş, ay, yıldız) ufkun altına inmek, sıvı ya da yumuşak bir şeyin içine gömülmek, sivri şeyler girmek, saplanmak (KTT).

Batır- ~ batur- ~ batkır- (Toparlı vd.), Batır- (Seyityahya: 58): 1. Batırmak (MT), Batırmak (KTT).

Batman (Toparlı vd.), Batman (DKTAL I): 1. Batman, ağırlık ölçüsü (MT), 2. Büyük ağırlıkları tartmak için kullanılan eski ağırlık ölçüsü, 2.5-10 kg. arasında değişen ağırlık birimlerine verilen ad (KTT).

Bay (Toparlı vd.), Bay (Seyityahya: 58): 1. Zengin, varlıklı (MT), 2. Zengin, bay (KTT).

Bay- ~ bayı- (Toparlı vd.), Bayı- (Seyityahya: 59): 1. Zengin olmak (MT), 2. Zenginleşmek, varsıllaşmak (KTT).

Bayağı (Toparlı vd.), Bayağı (Seyityahya: 58): 1. Önceki (MT), 2. Çok, epey, oldukça, deminki, bayağı (KTT).

Bayan- ~ begen- ~ beyen- ~ bigen- (Toparlı vd.), Begen- (Seyityahya: 59): 1. Beğenmek (MT), 2. Beğenmek (KTT).

Bayguş ~ baykuş (Toparlı vd.), Bayquş (Seyityahya: 59): 1. Baykuş (MT), 2. Baykuş (KTT).

Bayılt- (Toparlı vd.), Bayılt- (DKTAL I): 1. Bayıltmak(MT), 2. Bayıltmak (KTT).

Bayır (Toparlı vd.), Bayır (Seyityahya: 59): 1. Dağ eteği (MT), 2. Bayır (KTT).

Bayıt- (Toparlı vd.), Bayıt- (DKTAL I): 1. Zenginleştirmek (MT), 2. Zenginleştirmek (KTT).

Baylık (Toparlı vd.), Baylıq (Seyityahya: 59): 1. Zenginlik (MT), 2. Zenginlik, servet (KTT).

Bayram (Toparlı vd.), Bayram (Seyityahya: 59): 1. Bayram (MT), 2. Bayram (KTT).

Bayramla- (Toparlı vd.), Bayramla- (DKTAL I): 1. Bayram etmek (MT), 2. Kutlamak (KTT).

Bazlamaç (Toparlı vd.), Bazlamaç ~ bazlamaş (DKTAL I): 1. Sacda pişirilen kalın yufka (MT), 2. Sacda pişirilmiş yuvarlak, ince ekmek (KTT).

Bebeçük ~ bebek (Toparlı vd.), Bebek (Seyityahya: 59): 1. Göz bebeği (MT), 2. Göz bebeği ya da göz yuvarlağı (KTT).

Beçik ~ beşik ~ bişik (Toparlı vd.), Beşik (Seyityahya: 61): 1. Beşik, taht (MT), 2. Beşik (KTT).

Beşinci ~ beyşinci ~ bişinci (Toparlı vd.), Beşinci (Seyityahya: 61): 1. Beşinci (MT), 2. Beşinci (KTT).

Bed-bahtlık (Toparlı vd.), Bedbahtlık (DKTAL I): 1. Bahtsızlık (MT), 2. Bedbahtlık, bahtsızlık (KTT).

Bedük ~ beyük ~ biyik ~ büyük (Toparlı vd.), Büyük (Seyityahya: 67): 1. Büyük (MT), 2. Büyük (KTT).

Beg ~ bey ~ bi ~ big ~ biy (Toparlı vd.), Bey (Seyityahya: 61): 1. Bey, reis, efendi, soylu (MT), 2. Bey (KTT).

Beglik (Toparlı vd.), Beglik (DKTAL I): 1. Beylik (MT), 2. Beylik, bey olma durumu (KTT).

Bek ~ berk ~ bik (Toparlı vd.), Bek ~ berk (DKTAL I): 1. Pek, kuvvetli (MT), 2. Sert, katı, sağlam, dayanıklı, güçlü, sıkı, pek (KTT).

Bekle- (Toparlı vd.), Bekle- (Seyityahya: 59): 1. Beklemek (MT), 2. Beklemek (KTT).

Bekmas ~ bekmes ~ bekmeş ~ pekmez (Toparlı vd.), Bekmez (Seyityahya: 59): 1. Pekmez (MT), 2. Pekmez (KTT).

Bel ~ bil (Toparlı vd.), Bel (Seyityahya: 59): 1. Bel (MT), 2. Bel (KTT).

Bel bağı ~ bil bağı (Toparlı vd.), Belbaw (DKTAL I): 1. Kuşak, kemer (MT), 2. Bel kemeri (KTT).

Belgürüd- (Toparlı vd.), Belirt- (DKTAL I): 1. Belirtmek (MT), 2. Belirtmek (KTT).

Belgülü ~ bellü ~ bilgili ~ bilgüli ~ bilgülü (Toparlı vd.), Belgili (Seyityahya: 59): 1. Belli, açık (MT), 2. Belgili, işaretli, bilinen, ünlü (KTT).

Belgür- ~ bilgir- ~ bilgür- (Toparlı vd.), Belgir- (DKTAL I): 1. Belirmek, ortaya çıkmak (MT), 2. Belirmek (KTT).

Belgüsiz ~ belgüsüz (Toparlı vd.), Belgısiz (DKTAL I): 1. Belirsiz, işaretsiz (MT), 2. Belirsiz, işaretsiz (KTT).

Belkim ~ bilkim (Toparlı vd.), Belki (Seyityahya: 60): 1. Belki, olabilir (MT), 2. Belki (KTT).

Beltek ~ biltek ~ peltek (Toparlı vd.), Peltek (Seyityahya: 262): 1. Peltek, kekeme (MT), 2. Kekeme, peltek (KTT).

Belü ~ bili ~ bilig ~ bilgü (Toparlı vd.), Bilgi (Seyityahya: 62): 1. İlim, bilgi (MT), 2. Bilgi (KTT).

Ben (I) ~ men ~ min (Toparlı vd.), Men (Seyityahya: 220): 1. Ben (zamir) (MT), 2. Ben (KTT).

Ben (II) (Toparlı vd.), Beñ (Seyityahya: 60): 1. Vücuttaki siyah noktalar (MT), 2. Ben (KTT).

Benek (Toparlı vd.), Benek (Seyityahya: 60): 1. Siyah nokta (MT), 2. Benek (KTT).

Beñiz (Toparlı vd.), Beniz ~ beniz (DKTAL I): 1. Beniz (MT), 2. Yüz, çehre, yüz rengi (KTT).

Benze- (Toparlı vd.), Beñze- (Seyityahya: 60): 1. Benzemek (MT), 2. Benzemek (KTT).

Benzer (Toparlı vd.), Benzer ~ beñzer (DKTAL I): 1. Benzer (MT), 2. Benzer, bir başkasına ya da bir şeye benzeyen (KTT).

Beñzet- ~ beñzetle- (Toparlı vd.), Benzet- (DKTAL I): Benzetmek (MT), 2. Benzetmek, benzer duruma getirmek, bir kimsede başkasına benzer özellikler bulmak (KTT).

Ber- ~ bir- ~ ver- ~ vir- (Toparlı vd.), Ber- (Seyityahya: 60): 1. Vermek(MT), 2. Vermek (KTT).

Berk- ~ berki- (Toparlı vd.), Begi- ~ berkî- (DKTAL I): 1. Sağlamaşmak, kuvvetlenmek (MT), 2. Berkimek, sertleşmek, sağlamaşmak (KTT).

Berkid- ~ berkit- ~ birkit- (Toparlı vd.), Pekit- (Seyityahya: 261): 1. Sağlamaştırmak (MT), 2. Pekitmek, güçlendirmek (KTT).

Berkin- ~ birkin- (Toparlı vd.), Bekin- (Seyityahya: 59): 1. Kuvvetlenmek, kuvvetlendirmek, sağlamaştırmak (MT), 2. Berkinmek (KTT).

Berklik (Toparlı vd.), Berklîk (DKTAL I): 1. Sağlamlık, kuvvetlilik (MT), 2. Sertlik, sağlamlık (KTT).

Berü ~ biri ~ börü (Toparlı vd.), Berî (DKTAL I): 1. Beri, bu taraf (MT), 2. Beri, konuşana yakın olan yer (KTT).

Besle- ~ bisle- (Toparlı vd.), Besle- (Seyityahya: 60): 1. Beslemek, terbiye etmek (MT), 2. Beslemek (KTT).

Beslen- ~ bislen- (Toparlı vd.), Beslen- ~ peslen- (DKTAL I): 1. Beslenmek, terbiye edilmek (MT), 2. Beslenmek, kendini beslemek, beslemek işine konu olmak (KTT).

Betig ~ bitî ~ bitig ~ bitik (Toparlı vd.), Betîk (DKTAL I): 1. Yazı, kitap, mektup (MT), 2. Yazılı olan şey, yazı (KTT).

Bev ~ böy (Toparlı vd.), Biy (Seyityahya: 63): 1. Örümcek (MT), 2. Örümcek (KTT).

Bey- (Toparlı vd.), Biy- (DKTAL I): 1. Dans etmek, oynamak (MT), 2. Oynamak, raksetmek, dans etmek (KTT).

Beyi- ~ biyi- (Toparlı vd.), Büyü- (Seyityahya: 67): 1. Büyümek (MT), 2. Büyümek (KTT).

Beyin ~ beyni ~ mey ~ meyin ~ meyni ~ miyin ~ miyni (Toparlı vd.), Mıy (DKTAL II): 1. Beyin (MT), 2. Beyin, akıl (KTT).

Beylik (Toparlı vd.), Beylik (DKTAL I): 1. Beylik (MT), 2. Beylik, bey olma durumu, beyin idaresindeki ülke (KTT).

Beyüklük ~ büyüklük (Toparlı vd.), Büyüklük (DKTAL I): 1. Büyüklük (MT), 2. Büyüklük (KTT).

Bezek ~ bizek (Toparlı vd.), Bezek (DKTAL I): 1. Süs (MT), 2. Bezek, süs (KTT).

Bıç- ~ bış- ~ biç- (Toparlı vd.), Pıç- (Seyityahya: 265): 1. Biçmek, kesmek (MT), 2. Kesmek, biçmek (KTT).

Bıçak ~ bışak (Toparlı vd.), Pıçak (Seyityahya: 265): 1. Bıçak, hançer, kama (MT), 2. Bıçak (KTT).

Bıçkı ~ bıçku ~ bışkı (Toparlı vd.), Pıçkı (Seyityahya: 265): 1. Bıçkı, testere (MT), 2. Testere, bıçkı (KTT).

Bıldırçın ~ bıldurçın ~ böyürçin (Toparlı vd.), Bıldırcın (DKTAL I): 1. Bıldırcın (MT), 2. Bıldırcın (KTT).

Bıraç- (Toparlı vd.), Bıraç- (Seyityahya: 61): 1. Bırakmak (MT), 2. Bırakmak (KTT).

Bışakşı (Toparlı vd.), Bıçakçı ~ pışakşı (DKTAL I): 1. Bıçakçı (MT), 2. Bıçak yapan, satan kimse, kavgada bıçak kullanan kimse (KTT).

Bışuk ~ buçuk ~ buşuk (Toparlı vd.), Buçuq (Seyityahya: 65): 1. Yarı, yarım, buçuk (MT), 2. Buçuk (KTT).

Bıyık ~ mıyık (Toparlı vd.), Mıyık (Seyityahya: 224): 1. Bıyık (MT), 2. Bıyık (KTT).

Biber (Toparlı vd.), Biber (Seyityahya: 61): 1. Biber (MT), 2. Biber (KTT).

Bigi ~ bigin (Toparlı vd.), Kibi (Seyityahya: 161): 1. Gibi (MT), 2. Gibi (KTT).

Bikit- (Toparlı vd.), Pekit- (Seyityahya: 261): 1. Kuvvetlendirmek (MT), 2. Pekitmek, güçlendirmek (KTT).

Bikrlik (Toparlı vd.), Bekârlık ~ bekyarlık (DKTAL I): 1. Bekâret (MT), 2. Bekâret, bekârlık (KTT).

Bil- (Toparlı vd.), Bil- (Seyityahya: 62): 1. Bilmek (MT), 2. Bilmek (KTT).

Bildir- ~ bildür- (Toparlı vd.), Bildir- (Seyityahya: 62): 1. Bildirmek, tanıtmak (MT), 2. Bildirmek (KTT).

Bile ~ bilen ~ birge ~ birle ~ birlen (Toparlı vd.), İle (Seyityahya: 139): 1. İle, birlikte (MT), 2. İle (KTT).

Bilegü ~ bilegi ~ bilevi ~ bilevü (Toparlı vd.), Bilew (DKTAL I): 1. Bileği, bileği taşı (MT), 2. Bileği, bileği taşı (KTT).

Bilek ~ bölek (Toparlı vd.), Bilek (Seyityahya: 62): 1. Bilek, kol (MT), 2. Bilek (KTT).

Bilevüle- ~ bile- (Toparlı vd.), Bilewle- ~ bile- (DKTAL I): Bileyilemek, eğelemek, keskinleştirmek (MT), 2. Bilemek (KTT).

Bilezik ~ bilezük (Toparlı vd.), Bilezik (Seyityahya: 62): 1. Bilezik (MT), 2. Bilezik (KTT).

Bilgili (Toparlı vd.), Bİlgİlİ (DKTAL I): 1. Bilgili (MT), 2. Bilgili (KTT).

Biliçi (Toparlı vd.), Bİlİcİ (DKTAL I): 1. Bilen, bilici (MT), 2. Bilen, bilici (KTT).

Bilil- ~ bilin- (Toparlı vd.), Bilin- (Seyityahya: 62): 1. Bilinmek (MT), 2. Bilinmek (KTT).

Biliş (Toparlı vd.), Bİlİş (DKTAL I): 1. Tanıdık, bildik (MT), 2. Bilme, öğrenme, bildik, tanıdık (KTT).

Bilmeklik (Toparlı vd.), Bİlme ~ bİlÜw (DKTAL I): 1. Bilme (MT), 2. Bilme (KTT).

Bin ~ biñ ~ min ~ miñ (Toparlı vd.), Biñ (Seyityahya: 62): 1. Bin sayısı (MT), 2. Bin (KTT).

Bin- ~ min- (Toparlı vd.), Min- (Seyityahya: 225): 1. Binmek (MT), 2. Binmek (KTT).

Binüçi (Toparlı vd.), Mİñİcİ (DKTAL II): 1. Binici (MT), 2. Binici, binen, iyi at binen kimse (KTT).

Bir (Toparlı vd.), Bir (Seyityahya: 62): 1. Bir sayısı (MT), 2. Bir (KTT).

Biraz ~ birez (Toparlı vd.), Biraz (Seyityahya: 62): 1. Biraz (MT), 2. Biraz (KTT).

Birer (Toparlı vd.), Bİrer (DKTAL I): Birer, bir bir, ara sıra (MT), 2. Birer (üleştirme sıfatı) (KTT).

Birik- (Toparlı vd.), Birik- (Seyityahya: 62): 1. Birikmek, bir araya gelmek, toplanmak (MT), 2. Birikmek (KTT).

Birükdür- (Toparlı vd.), Bırıktır- (DKTAL I): 1. Toplamak, bağlamak, biriktirmek (MT), 2. Biriktirmek, toplayıp yığmak, artırmak (KTT).

Biril- ~ viril- (Toparlı vd.), Beril- (DKTAL I): 1. Verilmek (MT), 2. Verilmek (KTT).

Birinçi ~ biringı (Toparlı vd.), Bırıncı (DKTAL I): 1. Birinci, ilk (MT), 2. Yer, zaman, önem bakımından birinci olan, en önde olan, il sırada, ilkin (KTT).

Birisi kün (Toparlı vd.), Birisi kün (Seyityahya: 62): 1. Yarından sonraki gün (MT), 2. Öbür gün (KTT).

Birle- (Toparlı vd.), Bırle- (DKTAL I): 1. Birlemek, tevhit etmek (MT), 2. Birlemek, bir birim meydana getirmek (KTT).

Birlik (Toparlı vd.), Bırlik (DKTAL I): 1. Birlik (MT), 2. Bir tane olma durumu, birlik (KTT).

Birsi (Toparlı vd.), Bırsı (DKTAL I): 1. Biri, birisi (MT), 2. Birisi (KTT).

Biriş- (Toparlı vd.), Beriş- (DKTAL I): 1. Birbine bir şey vermek (MT), 2. Birbirine vermek (KTT).

Biş ~ beş ~ beyş (Toparlı vd.), Beş (Seyityahya: 60): 1. Beş sayısı (MT), 2. Beş (KTT).

Biş- ~ piş- (Toparlı vd.), Piş- (Seyityahya: 268): 1. Pişmek (MT), 2. Pişmek, olgunlaşmak (KTT).

Bişir- ~ bişür- ~ büşür- (Toparlı vd.), Pişir- (Seyityahya: 268): 1. Olgunlaştırmak, pişirmek (MT), 2. Pişirmek (KTT).

Bişiril- (Toparlı vd.), Pişiril- (DKTAL III): 1. Pişirilmek (MT), 2. Pişirmek işi yapılmak, pişirilmek (KTT).

Bit (Toparlı vd.), Bit (Seyityahya: 62): 1. Bit (MT), 2. Bit (KTT).

Bit- (I) (Toparlı vd.), Bit- ~ pıt- (DKTAL I): 1. (Nebat) Yetişmek, büyümek (MT), 2. (Bitki, saç) yetişmek, çıkmak (KTT).

Bit- (II) (Toparlı vd.), Bit- ~ pīt- (DKTAL I): 1. Bitmek, sona ermek (MT), 2. Bitmek, tükenmek, sona ermek, çok yorulmak (KTT).

Bitek (Toparlı vd.), Petek (DKTAL III): 1. Tahtadan yapılmış arı kovanı (MT), 2. Arıların bal mumundan yaptığı altıgenler, arı kovanı (KTT).

Bitiş (Toparlı vd.), Pītış ~ bītış (DKTAL III): 1. Bitiş, son (MT), 2. Bitiş; bitmek işi ya da biçimi (KTT).

Bitmek (Toparlı vd.), Pītme ~ pītūw (DKTAL III): 1. Bitme tükenme, sona erme (MT), Bitme, bitmek işi (KTT).

Bitün ~ bütün (Toparlı vd.), Bütün (Seyityahya: 67): 1. Bütün (MT), Bütün, tüm (KTT).

Bitür- ~ bütür- (Toparlı vd.), Bitir- (Seyityahya: 62): 1. Bitirmek, sona erdirmek (MT), 2. Bitirmek (KTT).

Biz (I) ~ miz (Toparlı vd.), Biz (Seyityahya: 63): 1. Biz (zamir) (MT), 2. Biz (KTT).

Biz (II) (Toparlı vd.), Biz (Seyityahya: 63): 1. Biz; deri dikmekte kullanılan alet (MT), 2. Biz, tığ (KTT).

Biz- ~ bez- (Toparlı vd.), Bez- (Seyityahya: 61): 1. Usanmak, bıkmak (MT), 2. Bezemek (KTT).

Bize- ~ beze- (Toparlı vd.), Beze- (DKTAL I): 1. Bezemek, süslemek (MT), 2. Bezemek, süslemek (KTT).

Bizek ~ bezek (Toparlı vd.), Bezek (DKTAL I): 1. Süz, bezek (MT), 2. Bezek, süs (KTT).

Bizen- ~ bezen- (Toparlı vd.), Bezen- (DKTAL I): 1. Süslenmek (MT), 2. Kendini bezemek, bezemek işine konu olmak (KTT).

Bizert- (Toparlı vd.), Bezdır- (DKTAL I): 1. Usandırmak, bıktırmak (MT), 2. Bezdirmek, usandırmak (KTT).

Bo- ~ boğ- (Toparlı vd.), Bog- ~ buw- (DKTAL I): 1. Boğmak (MT), 2. Boğmak, bir canlıyı nefesini keserek öldürmek, bir şeyi sıkmak (KTT).

Boğday ~ buday ~ budı ~ buğdan ~ buğday ~ buyday (Toparlı vd.), Biday ~ biyday (DKTAL I): 1. Buğday (MT), 2. Buğday (KTT).

Boğa ~ buğa (Toparlı vd.), Buğa (Seyityahya: 65): 1. Boğa, erkek tohumluk hayvan (MT), 2. Boğa (KTT).

Boğag ~ boğar ~ boğaz ~ boğuz ~ bovaz (Toparlı vd.), Boğaz (Seyityahya: 63): 1. Boğaz (MT), 2. Boğaz (KTT).

Boğardağ (Toparlı vd.), Bogırdak (DKTAL I): 1. Yutak (MT), 2. Boğaz, nefes borusu (KTT).

Boğra ~ buğra (Toparlı vd.), Bora (Seyityahya: 63): 1. Hörgüçlü erkek deve (MT), 2. Buğra (KTT).

Boğun ~ bovun (Toparlı vd.), Buwin (DKTAL I): 1. Mafsal, ek yeri, parmak boğumu (MT), 2. Eklem, boğum, bitki saplarında yaprakların çıkmaya başladığı yer, nesil (KTT).

Boğurdağ ~ boğurdağ (Toparlı vd.), Bogırdak (DKTAL I): 1. Boğaz deliği, gırtlak (MT), 2. Boğaz, nefes borusu, gırtlak, bir börek çeşidi (KTT).

Boğuz- ~ boğazla- ~ boğuzla- ~ bovuzla- (Toparlı vd.), Bogazla- (DKTAL I): 1. Boğazlamak, boğazını kesmek (MT), 2. Boğazını keserek öldürmek, boğazından tutmak (KTT).

Boğuzlan- (Toparlı vd.), Bogazlan- (DKTAL I): 1. Boğazlanmak, kesilmek (MT), 2. Boğazlanmak (KTT).

Bok (Toparlı vd.), Boq (Seyityahya: 63): 1. Bok, dışkı (MT), 2. Bok (KTT).

Bol (Toparlı vd.), Bol (Seyityahya: 63): 1. Çok, geniş (MT), 2. Bol (KTT).

Bol- ~ ol- (Toparlı vd.), Ol- (Seyityahya: 242): 1. Olmak, meydana gelmek (MT), 2. Olmak (KTT).

Boldur- (Toparlı vd.), Boldır- (DKTAL I): 1. Olmasını temenni etmek (MT), 2. Oldurmak, olmasını sağlamak (KTT).

Bolı (Toparlı vd.), Boylu (Seyityahya: 64): 1. Boylu (MT), 2. Boylu (KTT).

Bolın- ~ bolun- ~ olun- (Toparlı vd.), Bolın- (DKTAL I): 1. Olunmak (MT), 2. Olunmak, yapılmak, edilmek (KTT).

Bolluk (Toparlı vd.), Bolluq (Seyityahya: 63): 1. Bolluk, zenginlik (MT), 2. Bolluk (KTT).

Bonşuk ~ munçuk ~ munçak (Toparlı vd.), Boyuncaq (Seyiyahya: 64): 1. Boncuk (MT), 2. Boncuk (KTT).

Borç ~ borş (Toparlı vd.), Borc (Seyityahya: 63): 1. Borç (MT), 2. Borç (KTT).

Borğı ~ borğu ~ borı ~ burğa ~ burğı (Toparlı vd.), Borı ~ boru (DKTAL I): 1. Boru (MT), 2. Boru (KTT).

Borsuk (Toparlı vd.), Borsuq (Seyityahya: 63): 1. Porsuk (MT), 2. Porsuk (KTT).

Bosağa (Toparlı vd.), Bosağa (Seyityahya: 63): 1. Kapı eşiği (MT), 2. Eşik (KTT).

Boş (Toparlı vd.), Boş (Seyityahya: 64): 1. Boş (MT), 2. Boş (KTT).

Boşa- (Toparlı vd.), Boşa- (Seyityahya: 64): 1. Boşamak (MT), 2. Boşalmak, gevşemek, kurtulmak (KTT).

Boşal- (Toparlı vd.), Boşa- (Seyityahya: 64): 1. Boşalmak (MT), 2. Boşalmak, boş duruma gelmek, gevşemek (KTT).

Boşan- (Toparlı vd.), Boşa- (Seyityahya: 64): 1. Boşalmak, gevşemek (MT), 2. Boşalmak, boş duruma gelmek, gevşemek (KTT).

Boşat- (Toparlı vd.), Boşat- (DKTAL I): 1. Boşaltmak, tahliye etmek, ayrılmak (MT), 2. Boşaltmak (KTT).

Bota (Toparlı vd.), Bota (Seyityahya: 64): 1. Deve yavrusu (MT), 2. Deve yavrusu (KTT).

Boy ~ boyı ~ boyu (Toparlı vd.), Boy (Seyityahya: 64): 1. Boy, endam (MT), 2. Boy (KTT).

Boya ~ boyag ~ boyav (Toparlı vd.), Boya (Seyityahya: 64): 1. Boya (MT), 2. Boya (KTT).

Boya- (Toparlı vd.), Boyala- (Seyityahya: 64): 1. Boyamak (MT), 2. Boyamak (KTT).

Boyaçı (Toparlı vd.), Boyacı (Seyityahya: 64): 1. Boyacı (MT), 2. Boyacı (KTT).

Boyan- ~ boyuk- (Toparlı vd.), Boyan- (DKTAL I): Boyanmak, boyama işi yapılmak (MT), 2. Boyanmak, boyama işi yapılmak, üstüne boya sürülmek (KTT).

Boyat- (Toparlı vd.), Boyat- (DKTAL I): 1. Boyatmak, boyama işini yaptırmak (MT), 2. Boyatmak, boya sürdürmek (KTT).

Boydaş (Toparlı vd.), Boydaş (Seyityahya: 64): 1. Aynı boyda olan iki kişi (MT), 2. Boydaş (KTT).

Boynı ~ boyun (Toparlı vd.), Boyun (Seyityahya: 64): 1. Boyun (MT), 2. Boyun (KTT).

Boynuz ~ moynuz ~ muñuz ~ muynuz ~ muyuz ~ müñüz (Toparlı vd.), Boynuz (Seyityahya: 64): 1. Boynuz (MT), 2. Boynuz (KTT).

Boyunduruk (Toparlı vd.), Moysa (Seyityahya: 228): 1. Boyunduruk (MT), 2. Boyunduruk, boyunluk (KTT).

Boz (Toparlı vd.), Boz (Seyityahya: 64): 1. Boz, beyaz (MT), 2. Boz, kül rengi (KTT).

Boz- ~ buz- (Toparlı vd.), Boz- (Seyityahya: 64): 1. Bozmak, tahrip etmek (MT), 2. Bozmak (KTT).

Boza (Toparlı vd.), Bozana (Seyityahya: 64): 1. Darı, buğday, arpadan yapılan bir içki (MT), 2. Boza (KTT).

Bozıcı (Toparlı vd.), Bozıcı (DKTAL I): 1. Bozucu, bozan (MT), 2. Bozucu (KTT).

Bozıl- ~ bozul- (Toparlı vd.), Bozul- (Seyityahya: 64): 1. Bozulmak (MT), 2. Bozulmak (KTT).

Bozla- (Toparlı vd.), Bozla- (DKTAL I): 1. Kükremek, azmak (MT), 2. (Deve) bağırarak, ağıt söylemek (KTT).

Bozlan- (Toparlı vd.), Bozul- (Seyityahya: 64): 1. Bozulmak, harap olmak (MT), 2. Bozulmak (KTT).

Bozmaçlık (Toparlı vd.), Bozma ~ bozuw ~ buzma (DKTAL I): 1. Bozma (MT), 2. Bozma, bozma işi (KTT).

Bozuk (Toparlı vd.), Bozuq (Seyityahya: 64): 1. Bozuk, bozulmuş aslî özelliğini yitirmiş (MT), 2. Bozuk (KTT).

Bozuş- (Toparlı vd.), Bozuş- ~ buziş- (DKTAL I): 1. Bozuşmak, karşı karşıya gelmek (MT), Bozuşmak, araları açılmak (KTT).

Bögrek ~ börek ~ bügrük ~ bükrek (Toparlı vd.), Büyrek (Seyityahya: 67): 1. Böbrek (MT), 2. Böbrek (KTT).

Bögür (Toparlı vd.), Büyür (DKTAL I): 1. Göğüs, böğür (MT), 2. Böğür (KTT).

Bölük (Toparlı vd.), Bölük (Seyityahya: 64): 1. Bölük, topluluk (MT), 2. Bölüm, bölük (KTT).

Bölüş- (Toparlı vd.), Bölüş- (DKTAL I): 1. Bölüşmek, paylaşmak (MT), 2. Bölüşmek, üleşmek (KTT).

Börek ~ börük (Toparlı vd.), Börek (DKTAL I): 1. Börek, içine et doldurulmuş hamur parçaları (MT), 2. Hamur içine çeşitli malzemeler koyularak pişirilen bir çeşit hamur işi (KTT).

Böri ~ börü (Toparlı vd.), Börü (Seyityahya: 65): 1. Kurt (MT), 2. Kurt (KTT).

Börk (Toparlı vd.), Börk ~ börık (DKTAL I): 1. Börk, şapka, başlık (MT), 2. Börk, kalpak (KTT).

Böyle (Toparlı vd.), Böyle (Seyityahya: 65): 1. Böyle, bu şekilde (MT), 2. Böyle (KTT).

Bu ~ mu (Toparlı vd.), Bu ~ bo (DKTAL I): 1. Bu (MT), 2. Yerde ve zamanda yakında olan şeyi gösteren sıfat, ya da işaret zamiri (KTT).

Buçak (Toparlı vd.), Bucak (DKTAL I): 1. Bucak, köşe (MT), 2. Kenar, köşe, yer, bölge (KTT).

Bud ~ but ~ buğ (Toparlı vd.), But ~ püt (DKTAL I): 1. But (MT), 2. Bacağın kalça ile diz arasındaki bölümü (KTT).

Buda- (Toparlı vd.), Buda- (DKTAL I): 1. Budamak (MT), 2. Budamak (KTT).

Budağ ~ budak ~ butağ ~ butak (Toparlı vd.), Budak (DKTAL I): 1. Budak, ağaç dalı (MT), 2. Ağaç sürgünü, budak (KTT).

Buğ (Toparlı vd.), Buv (Seyityahya: 66): 1. Tencere kaynarken çıkan buhar (MT), 2. Buhar (KTT).

Buğav ~ buğavı ~ bukağı ~ bukovuv ~ buvavı (Toparlı vd.), Buğav (Seyityahya: 65): 1. Kaçmaması için hayvanların ayağına takılan zincir, bukağı, demir köstek (MT), 2. Zincir, pranga (KTT).

Buğla- ~ bula- ~ bulga- (Toparlı vd.), Bula- ~ bulga- (DKTAL I): 1. Bulamak, karıştırmak (MT), 2. Bulamak, bir nesneyi bir maddeye batırmak, kirletmek (KTT).

Buğağula- (Toparlı vd.), Buğavla- (Seyityahya: 65): 1. Bağlamak, zincirlemek (MT), 2. Prangalamak, zincire vurmak (KTT).

Bul- (Toparlı vd.), Bul- (DKTAL I): 1. Bulmak (MT), 2. Bulmak (KTT).

Bulamaç ~ bulğamaç (Toparlı vd.), Bulamaş ~ bulamık (DKTAL I): 1. Bulamaç, un çorbası (MT), 2. Bulamaç (KTT).

Bulan- ~ bulğan- (Toparlı vd.), Bulan- (DKTAL I): 1. Üzülmek, bulanmak (MT), 2. Bulanmak, duruluğunu yitirmek, her yanı bir şeyle kaplanmak, kirlenmek, midesi bulanmak (KTT).

Bulanak ~ bulanuk ~ bulgak ~ bulğanak ~ bulğanık ~ bulğanuk (Toparlı vd.), Bulanık (DKTAL I): 1. Bulanık (MT), 2. Bulanmış olan, duru olmayan (KTT).

Bular ~ bunlar (Toparlı vd.), Bunlar ~ bolar (DKTAL I): 1. Bunlar (MT), 2. Bunlar (KTT).

Bulaş- ~ bulgaş- (Toparlı vd.), Bulaş- (DKTAL I): 1. Bulaşmak, karışmak (MT), 2. Bulaşmak, üstü bir şeyle kirlenmek, bir işe karışmak (KTT).

Bulaştır- (Toparlı vd.), Bulaştır- (DKTAL I): 1. Bulaştırmak, karıştırmak (MT), 2. Bulaştırmak (KTT).

Bulay (Toparlı vd.), Bolay ~ bulay (DKTAL I): 1. Bu şekilde, bunun gibi (MT), 2. Bunun gibi, bu biçimde (sıfat, zarf) (KTT).

Bulğandur- (Toparlı vd.), Bulandır- (Seyityahya: 65): 1. Bulandırmak (MT), 2. Bulandırmak (KTT).

Bulğay- (Toparlı vd.), Bulandır- (Seyityahya: 65): 1. Bulandırmak (MT), 2. Bulandırmak (KTT).

Bulıt ~ bulut (Toparlı vd.), Bulut (Seyityahya: 65): 1. Bulut (MT), 2. Bulut (KTT).

Bulun- (Toparlı vd.), Bulun- (Seyityahya: 65): 1. Bulunmak (MT), 2. Bulunmak (KTT).

Buluş- (Toparlı vd.), Buluş- (DKTAL I): 1. Buluşmak, karşılaşmak, rastlaşmak (MT), 2. Buluşmak (KTT).

Bulutlan- (Toparlı vd.), Bulutlan- (DKTAL I): 1. Bulutlanmak (MT), 2. Bulutlanmak (KTT).

Bun (Toparlı vd.), Buğum (Seyityahya: 65): 1. Eklem yeri (MT), 2. Eklem, oynak (KTT).

Bunçağ ~ munça (Toparlı vd.), Bunca ~ bonca (DKTAL I): Bunca, bu kadar (MT), 2. Bunca, epey çok, bu kadar (KTT).

Bur- ~ bür- (Toparlı vd.), Bur- (Seyityahya: 65): 1. Burmak, bükme, eğirmek, ip bükme (MT), 2. Burmak, çevirmek, döndürmek (KTT).

Burav (Toparlı vd.), Burav (Seyityahya: 65): 1. Burgu (MT), 2. Sonda, burgu, matkap ucu (KTT).

Burdı ~ bürgü (Toparlı vd.), Burğu (Seyityahya: 65): 1. Burgu (MT), 2. Burgu (KTT).

Burğul ~ burgun (Toparlı vd.), Bulğur (Seyityahya: 65): 1. Bulgur (MT), 2. Bulgur (KTT).

Burtar- (Toparlı vd.), Buruştur- (DKTAL I): 1. Buruşturmak (MT), 2. Buruşturmak (KTT).

Burul- (Toparlı vd.), Burul- (Seyityahya: 65): 1. Kıvrılmak, halkalanmak (MT), 2. Burulmak, kurulmak (KTT).

Burun (I) (Toparlı vd.), Burun (Seyityahya: 66): 1. Burun (MT), 2. Burun (KTT).

Burun (II) (Toparlı vd.), Burun ~ burın (DKTAL I): 1. Önce, evvel (MT), 2. Evvel, önce (KTT).

Burundak ~ burunduk ~ burunduruk (Toparlı vd.), Burundırık (DKTAL I): 1. Gem, yular, binek hayvanların burunlarına takılan şey (MT), 2. Isırmaması için hayvanın burnuna takılan kısaç, tel benzeri şey (KTT).

Burunğı (Toparlı vd.), Burunğı (Seyityahya: 66): 1. Birinci, ilk (MT), 2. Önceki, eski (KTT).

Buruş- (Toparlı vd.), Buruş- (DKTAL I): 1. Buruşmak (MT), 2. Buruşmak, kırışmak, kekrelik duymak (KTT).

Buy- (Toparlı vd.), Biy- (DKTAL I): 1. Dans etmek (MT), 2. Raksetmek, dans etmek, oynamak (KTT).

Buyruk (Toparlı vd.), Buyruq (Seyityahya: 66): 1. Emir, buyruk, hüküm (MT), 2. Buyruk (KTT).

Buyrul- ~ buyrunıl- ~ buyurul- (Toparlı vd.), Buyurul- (DKTAL I): 1. Emredilmek, buyrulmak (MT), 2. Buyurulmak (KTT).

Buyur- (Toparlı vd.), Buyur- (Seyityahya: 66): 1. Emretmek, buyurmak (MT), 2. Buyurmak (KTT).

Buz (Toparlı vd.), Buz (Seyityahya: 66): 1. Buz (MT), 2. Buz (KTT).

Buzağı ~ buzağı ~ buzav (Toparlı vd.), Buzav (Seyityahya: 66): 1. Buzağı, dana (MT), 2. Buzağı (KTT).

Buzla- (Toparlı vd.), Buzla- (DKTAL I): 1. Donmak, buzlanmak, kırağı yağmak (MT), 2. Donmak, buzlanmak, çok üşümek, hayretten dona kalmak (KTT).

Buzlan- (Toparlı vd.), Buzlan- (DKTAL I): 1. Buzlanmak (MT), 2. Buzlanmak (KTT).

Bügi (Toparlı vd.), Büyü (DKTAL I): 1. Büyü, sihir (MT), 2. Büyü (KTT).

Bügri ~ bükri ~ bükür (Toparlı vd.), Bükir ~ bükri (DKTAL I): 1. Kambur (MT), 2. Kambur, kamburlu (KTT).

Bükel-² ~ bükül- (Toparlı vd.), Bükül- ~ bükül- (DKTAL I): 1. Eğilmek, bükülmek, kıvrılmak (MT), 2. Bükülmek (KTT).

Bük- (Toparlı vd.), Bük- (Seyityahya: 66): 1. Bükmek, eğmek (MT), 2. Bükmek (KTT).

Bükrey- ~ bükür- ~ bükül- (Toparlı vd.), Bükrey- (DKTAL I): 1. Kamburlaşmak (MT), 2. Kamburlaşmak (KTT).

Bükür- (Toparlı vd.), Bükül- ~ bükül- (DKTAL I): 1. Bükülmek (MT), 2. Bükülmek (KTT).

Bürçe ~ büre ~ bürçe ~ pürşe (Toparlı vd.), Bürçe (Seyityahya: 66): 1. Bit, pire (MT), 2. Pire (KTT).

Büri- (Toparlı vd.), Büri- (DKTAL I): 1. Bürümek, örtmek (MT), 2. Bürümek, sarmak, örtmek (KTT).

Bürlen- (Toparlı vd.), Bürlen- (DKTAL I): 1. Tomurcuklanmak, açılmak (MT), 2. Tomurcuklanmak, gonca oluşturmak, filizlenmek (KTT).

² *Bükel-* eylemi KTS’de “secde etmek” anlamında da kullanılmıştır.

Bürtük (Toparlı vd.), Bürtük (Seyityahya: 66): 1. Hububat, buğday (MT), 2. Tane, tohum, tümör, yara kabuğu (KTT).

Bütege (Toparlı vd.), Böteke (Seyityahya: 65): 1. Kuş gibi hayvanların taşıdığı (MT), 2. Kuş midesi (KTT).

Bütünle- (Toparlı vd.), Bütünle- (DKTAL I): 1. Bütünlemek, bütün hale getirmek (MT), 2. Bütünlemek (KTT).

Büz- (Toparlı vd.), Büz- (DKTAL I): 1. Sıkıştırmak, torba v.b ağzını çekip darlaştırmak (MT), 2. Büzmek, buruşturarak veya kıvrarak küçültmek (KTT).

Büzük (Toparlı vd.), Büzük (DKTAL I): 1. Kıç, arka (MT), 2. Büzülmüş, kıç (KTT).

2.1.3. C

Cāhillik (Toparlı vd.), Caillik ~ cahillik (Seyityahya: 69): 1. Cahillik (MT), 2. Cahillik (KTT).

Cān al- (Toparlı vd.), Can al- (DKTAL I): 1. Öldürmek (MT), 2. Öldürmek (KTT).

Cān çık- (Toparlı vd.), Canı şık- (DKTAL I): 1. Ölmek (MT), 2. Çok yorulmak, ölmek (KTT).

Cānlu (Toparlı vd.), Canlı (Seyityahya: 69): 1. Canlı, diri (MT), 2. Canlı (KTT).

Cānsız (Toparlı vd.), Cansız (Seyityahya: 69): 1. Ölü (MT), 2. Cansız (KTT).

Cerāhatlı ~ cerāhatlu (Toparlı vd.), Ceraatlı (DKTAL I): 1. Yaralı (MT), 2. Cerahatli, irinli (KTT).

Cibin ~ çibin ~ çibin ~ şibin (Toparlı vd.), Çibin (Seyityahya: 85): Sinek, karasinek (MT), 2. Sinek (KTT).

Cimdir- ~ çimdi- ~ çimdile- ~ çimdir- (Toparlı vd.), Çimçi- (Seyityahya: 86) ~ Çapçi- (Seyityahya: 79): 1. Çimdiklemek (MT), 2. Çimdiklemek (KTT).

Cocka ~ çocuk ~ çuçka (Toparlı vd.), Çoçqa (Seyityahya: 86): 1. Domuz yavrusu (MT), 2. Domuz (KTT).

Cömerdlık (Toparlı vd.), Cömertlik ~ cumartlık (Karahan: 463): 1. Cömertlik, el açıklığı (MT), 2. Cömertlik (KTT).

2.1.4. Ç

Çabala- ~ çabakla- (Toparlı vd.), Çabala- (Seyityahya: 77): 1. Çabalamak, didinmek (MT), 2. Kendini ordan oraya atmak, dört dönmek, koşuşmak, yüpürmek (KTT).

Çaban ~ çıban ~ çıban ~ şıban (Toparlı vd.), Çıban (Seyityahya: 83): 1. Çıban, yara (MT), 2. Çıban (KTT).

Çağ ~ çak ~ şağ (Toparlı vd.), Çağ (Seyityahya: 77): 1. Çağ, zaman (MT), 2. Çağ (KTT).

Çağal ~ şağal ~ şakal (Toparlı vd.), Çağal (Seyityahya: 77): 1. Çakal (MT), 2. Çakal (KTT).

Çağanak ~ çığanak ~ çıkanağ (Toparlı vd.), Şıganak (DKTAL III): 1. Dirsek (MT), 2. Dirsek (KTT).

Çağıltılak (Toparlı vd.), Şakmak (DKTAL III): 1. Koyunun yününe yapışmış pislik taneleri (MT), 2. Koyun yününe yapışmış pislik taneleri (KTT).

Çağır- ~ çakır- ~ çığır- ~ şağır- (Toparlı vd.), Çağır- (Seyityahya: 77): 1. Çağırmaq, bağırmaq (MT), 2. Çağırmaq (KTT).

Çağır- (Toparlı vd.), Çağır- (DKTAL I): 1. Çağırmaq (MT), 2. Çağırmaq (KTT).

Çak- (I) (Toparlı vd.), Çaq- (Seyityahya: 77): 1. İhbâr etmek, ifşa etmek (MT), 2. Fıslamak, fitlemek, ihbâr etmek (KTT).

Çak- (II) ~ şak- (Toparlı vd.), Şak- ~ çak- (DKTAL III): Vurmak, çakmak (MT), 2. Çakmak, vurarak sokup yerleştirmek (KTT).

Çakıl (Toparlı vd.), Çaqıl (Seyityahya: 77): 1. Çakıl (MT), 2. Çakıl (KTT).

Çakır gözlü (Toparlı vd.), Çakır (DKTAL I): 1. Çakır gözlü (MT), 2. Mavi göz rengi (KTT).

Çakmak ~ şakmak (Toparlı vd.), Çaqmaqtaş (Seyityahya: 78): 1. Çakmak, çakmak taşı (MT), 2. Çakmak taşı (KTT).

Çakrık ~ çıkırık ~ şıkrık (Toparlı vd.), Çığırık (Seyityahya: 83): 1. Çakrık (MT), 2. Çakrık (KTT).

Çal- ~ şal- (Toparlı vd.), Çal- (DKTAL I): 1. Müzik aleti, düdük vb. çalmak (MT), 2. Türkü söylemek, müzik aleti çalmak (KTT).

Çalı (Toparlı vd.), Çalı (Seyityahya: 78): 1. Boysuz dikenli ağaç (MT), 2. Çalı (KTT).

Çalık (Toparlı vd.), Çalıq (Seyityahya: 78): 1. Afacan, yaramaz (MT), 2. Asabi, hırçın, sinirli (KTT).

Çalma (Toparlı vd.), Çalma (Seyityahya: 78): 1. Sarık, başörtüsü (MT), 2. Sarık (KTT).

Çalpiş- (Toparlı vd.), Çarpış- ~ şarpış- (DKTAL I): 1. Çarpışmak (MT), 2. Birbirine çarpmak, vuruşmak (KTT).

Çamur (Toparlı vd.), Çamur (Seyityahya: 78): 1. Çamur (MT), 2. Çamur (KTT).

Çanğ (Toparlı vd.), Çaň (Seyityahya 79): 1. Çan (MT), 2. Çan (KTT).

Çap- (I) (Toparlı vd.), Çap- (Seyityahya: 79): 1. Koşmak, atılmak, sürmek, at koşturmak (MT), 2. Koşmak (KTT).

Çap- (II) (Toparlı vd.), Şap- ~ şaw- (DKTAL III): 1. Kılıç vurmak, bir kerede hem vurmak hem kesmek (MT), 2. Kesmek (KTT).

Çapdur- (Toparlı vd.), Çaptır- ~ şaptır- (DKTAL I): 1. Koşturmak (MT), 2. Koşturmak (KTT).

Çarp- (Toparlı vd.), Çarp- (Seyityahya: 80): 1. Hızla vurmak, tepmek (MT), 2. Çarpmak, kırbaçlamak, kamçılamak (KTT).

Çaruk (Toparlı vd.), Çarıq (Seyityahya: 79): 1. Çarık, ayakkabı (MT), 2. Çarık (KTT).

Çatal (Toparlı vd.), Çatal (Seyityahya: 80): 1. Çatal (MT), 2. Çatal (KTT).

Çatul- (Toparlı vd.), Çatıl- (Seyityahya: 80): 1. Çatılmak (MT), 2. Çatılmak (KTT).

Çavrun- ~ çefrül- ~ çevril- ~ çevrül- (Toparlı vd.), Çeviril- (Seyityahya: 83): 1. Çevrilmek (MT), 2. Çevrilmek (KTT).

Çayna- ~ çeyne- ~ çiyne- ~ şayna- ~ şeyne- (Toparlı vd.), Çayna- (Seyityahya: 81): 1. Çiynemek, kemirmek, gevelemek (MT), 2. Çiğnemek (KTT).

Çaynal- (Toparlı vd.), Şaynal- (DKTAL I): 1. Çiğnenmek (MT), 2. Çiğnenmek (KTT).

Çek- (I) ~ çik- (Toparlı vd.), Çek- (Seyityahya: 81): 1. Bir şeyi bir yerden çekip almak, çıkarmak (MT), 2. Çekmek, tartmak, sürmek, devam ettirmek (KTT).

Çek- (II) ~ çek- (Toparlı vd.), Çek- (Seyityahya: 81): 1. Çekmek, asılmak (MT), 2. Çekmek, tartmak, sürmek, devam etmek (KTT).

Çek- (III) (Toparlı vd.), Çek- (Seyityahya: 81): 1. Bir şeyi çekip uzatmak (MT), 2. Çekmek, tartmak, sürmek, devam etmek (KTT).

Çek- (IV) (Toparlı vd.), Çek- ~ çek- (DKTAL I): 1. Katlanmak, tahammül etmek (MT), 2. Güç bir duruma katlanmak (KTT).

Çekertige ~ çekirge ~ çekürge ~ çükürge (Toparlı vd.), Çegertki (Seyityahya: 81): 1. Çekirge (MT), 2. Çekirge (KTT).

Çekirdek ~ çekürdek ~ çerdek ~ şekirdek (Toparlı vd.), Çegirdek (Seyityahya: 81): 1. Çekirdek (MT), 2. Çekirdek (KTT).

Çekmen (Toparlı vd.), Çekmen (Seyityahya: 82): 1. Cepken (MT), 2. Çuhadan yapılmış, yakasız, uzun ve geniş kollu kısa giyecek, yağmurluk (KTT).

Çektir- (Toparlı vd.), Çektir- ~ şektir- (DKTAL I): 1. Çektirmek (MT), 2. Çekmek işi yapılmak, sıkıntı, eziyet vermek (KTT).

Çemçe ~ çömçe ~ çömçi ~ çömüç (Toparlı vd.), Çomuç (Seyityahya: 87): 1. Kepçe (MT), 2. Kepçe (KTT).

Çemlek ~ çölmek ~ çömlek ~ şölmek (Toparlı vd.), Çölmek (Seyityahya: 87): 1. Çömlek (MT), 2. Çömlek (KTT).

Çemşir (Toparlı vd.), Şimşir (Seyityahya: 323): 1. Şimşir ağacı (MT), 2. Şimşir (bitki bilimi) (KTT).

Çene (Toparlı vd.), Çenge (Seyityahya: 82): 1. Çene (MT), 2. Çene (KTT).

Çetlevük ~ çetleyik ~ şetlegen ~ şetlevük (Toparlı vd.), Çetlewîk ~ şetlewîk (DKTAL I): 1. Fındık, fıstık (MT), 2. Fındık (KTT).

Çevre (Toparlı vd.), Çevre (Seyityahya: 83): 1. Çevre, etraf, civar (MT), 2. Çevre (KTT).

Çevük (Toparlı vd.), Çevik (Seyityahya: 83): 1. Çevik, tetik, neşeyle iş gören (MT), 2. Çevik (KTT).

Çevüklük (Toparlı vd.), Çeviklik (Seyityahya: 83): 1. Çeviklik (MT), 2. Çeviklik (KTT).

Çevür- ~ şevir- ~ şövür- (Toparlı vd.), Çevir- (Seyityahya: 83): Çevirmek, döndermek, alt üst etmek (MT), 2. Çevirmek (KTT).

Çevir- (Toparlı vd.), Çewir- (DKTAL I): 1. Bir yere yöneltmek (MT), 2. Bir şeyin yönünü başka yere döndürmek (KTT).

Çez- ~ çöz- (Toparlı vd.), Çez- (Seyityahya: 83): 1. Çözmek, açmak (MT), 2. Çözmek (KTT).

Çıbık ~ çibuğ ~ çibuğ (Toparlı vd.), Çubuq (Seyityahya: 88): 1. Dal, çubuk (MT), 2. Çubuk, körpe dal (KTT).

Çığar- ~ çıkar- ~ şıkar (Toparlı vd.), Çıqar- (Seyityahya: 83): 1. Çıkarmak, çekip çıkarmak (MT), 2. Çıkarmak (KTT).

Çığık ~ çığuğ (Toparlı vd.), Çıqıq (Seyityahya: 84): 1. Çıkık, çıkmış olan (MT), 2. Çıkık (KTT).

Çığır (Toparlı vd.), Çığır (Seyityahya: 83): 1. Dar yol, sabanın açtığı yol (MT), 2. Çığır (KTT).

Çık ~ şık ~ şig (Toparlı vd.), Çıq (Seyityahya: 83): 1. Çiy, şebnem (MT), 2. Çiy (KTT).

Çık- ~ şık- (Toparlı vd.), Çıq- (Seyityahya: 84): 1. Çıkmak, dışarı çıkmak (MT), 2. Çıkmak (KTT).

Çıkarıl- ~ çıkarul- (Toparlı vd.), Çıqarıl- (Seyityahya: 83): 1. Çıkarılmak (MT), 2. Çıkarılmak (KTT).

Çıkıdur- (Toparlı vd.), Çıqar- (Seyityahya: 83): 1. Çıkarmak (MT), 2. Çıkarmak (KTT).

Çıkış (Toparlı vd.), Çıqış (Seyityahya: 84): 1. Çıkış, çıkma (MT), 2. Sahneye, yola vb. çıkma, konuşma, söylev, çıkış (KTT).

Çıkış- (Toparlı vd.), Şığış- (DKTAL III): 1. Başa kakmak, hakkından gelmek (MT), 2. Çıkışmak, azarlamak (KTT).

Çıplak (Toparlı vd.), Çıplaq (Seyityahya: 84): 1. Çıplak (MT), 2. Çıplak (KTT).

Çızak (Toparlı vd.), Çizgi (Seyityahya: 86): 1. Çizgi, çizik (MT), 2. Çizgi (KTT).

Çızov ~ çüzüv (Toparlı vd.), Çizgi (Seyityahya: 86): 1. Çizgi, yazı, hat (MT), 2. Çizgi (KTT).

Çi ~ çig ~ çik (Toparlı vd.), Çiy (Seyityahya: 86): 1. Çiğ, pişmemiş (MT), 2. Çiğ (KTT).

Çiçek ~ şişek (Toparlı vd.), Çeçek (Seyityahya: 81): 1. Çiçek (MT), 2. Çiçek (KTT).

Çil (Toparlı vd.), Çil quşu (Seyityahya: 85): 1. Keklik (MT), 2. Keklik (KTT).

Çin (Toparlı vd.), Çin (DKTAL I): 1. Çin (MT), 2. Çin ülkesi (KTT).

Çirbi ~ çirpi (Toparlı vd.), Çırpı (Seyityahya: 85): 1. Çalı çırpı, kuru ağaç (MT), 2. Çırpı (KTT).

Çirdek (Toparlı vd.), Çegirdek (Seyityahya: 81): 1. Çekirdek (MT), 2. Çekirdek (KTT).

Çok ~ şok (Toparlı vd.), Çoq (Seyityahya: 86): 1. Çok (MT), 2. Çok (KTT).

Çokmar ~ çomak ~ çomuk ~ şokmar ~ şumuk (Toparlı vd.), Çoqmar (Seyityahya: 87): 1. Çomak, sopa, topuz (MT), 2. Çomak (KTT).

Çokra- (Toparlı vd.), Şokra- (DKTAL III): 1. Kaynamak (MT), 2. Yer altından çıkmak, kaynamak (KTT).

Çolban ~ çolpan ~ çulpan (Toparlı vd.), Çolpan (Seyityahya: 87): 1. Sabah yıldızı, şafak (MT), 2. Çolpan, Venüs gezegeni (KTT).

Çotuk (Toparlı vd.), Şotık (DKTAL III): 1. Dalın kesilen yeri, talaş (MT), 2. Kesilen ağacın toprakta kalan kökü (KTT).

Çök- ~ şök- (Toparlı vd.), Çök- (Seyityahya: 87): 1. Çökmek, diz çökmek (MT), 2. Çökmek (KTT).

Çömel- (Toparlı vd.), Şömel- (DKTAL III): 1. Çömelmek (MT), 2. Çömelmek (KTT).

Çöple- (Toparlı vd.), Çöple- (Seyityahya: 88): 1. Derlemek, bir araya getirmek (MT), 2. Çöplemek, birer birer yerden toplamak (KTT).

Çörek ~ şörek (Toparlı vd.), Çörek ~ şörek (DKTAL I): 1. Çörek, francala, somun (MT), 2. Çörek (KTT).

Çuğrat (Toparlı vd.), Yoğurt (Seyityahya: 384): 1. Yoğurt (MT), 2. Yoğurt (KTT).

Çuğur ~ çukır ~ çukur ~ şukur (Toparlı vd.), Çuqur (Seyityahya: 88): 1. Çukur (MT), 2. Yoğurt (KTT).

Çulğa- ~ şulğa- (Toparlı vd.), Çılğa- (Seyityahya: 84): 1. Giymek, sarmak, dolamak (MT), 2. Sarmak, dolamak (KTT).

Çulğan- (Toparlı vd.), Şılğan- (DKTAL III): 1. Giyinmek (MT), 2. Ayaklarına dolak sarınmak, sarılmak, sarmak işi yapılmak (KTT).

Çum- (Toparlı vd.), Çom- (Seyityahya: 87): 1. Suyu dalmak (MT), 2. Dalmak (KTT).

Çuş (Toparlı vd.), Çüş (DKTAL I): Eşegi ya da katırı durdurmak için söylenilen kelime (MT), 2. Eşegi durdurmak için kullanılan söz (KTT).

Çükündür (Toparlı vd.), Çükündür (Seyityahya: 88): 1. Kırmızı pancar (MT), 2. Pancar (KTT).

Çün ~ için ~ içün ~ uçun ~ üçün ~ üşün (Toparlı vd.), İçün (Seyityahya: 138): 1. İçin (MT), 2. İçin (KTT).

Çünkim (Toparlı vd.), Çünkü (Seyityahya: 88): 1. Çünkü (MT), 2. Çünkü (KTT).

Çürü- ~ çüri- ~ şürü- (Toparlı vd.), Çürü- (Seyityahya: 88): 1. Çürümek (MT), 2. Çürümek (KTT).

Çürük ~ şürük (Toparlı vd.), Çürük (Seyityahya: 88): 1. Çürük (MT), 2. Çürük (KTT).

2.1.5. D

Da ~ de (Toparlı vd.), Da ~ de ~ ta ~ te (DKTAL I): 1. Dahi, da, de (MT), 2. Da, de (bağlaç ve zarf) (KTT).

Dad ~ tat ~ tağ ~ tatıg (Toparlı vd.), Dat (Seyityahya: 91): 1. Tat, lezzet (MT), 2. Tat, lezzet (KTT).

Dad- ~ dat- ~ tat- ~ tağ- (Toparlı vd.), Tat- (Seyityahya: 333): 1. Tatmak, tadına bakmak (MT), 2. Tatmak (KTT).

Dağ ~ tağ ~ tav (Toparlı vd.), Dağ (Seyityahya: 89) ~ Tav (Seyityahya: 333): 1. Dağ (MT), 2. Dağ (KTT).

Dağı ~ dağı ~ dağı ~ tağı ~ takı (Toparlı vd.), Dahi (DKTAL I): 1. Dahi,ve (MT), 2. Dahi, da, de, bile (bağlaç) (KTT).

Dağıl- ~ tağal- ~ tağıl- (Toparlı vd.), Dağıl- (Seyityahya: 89): 1. Dağılmak, paramparça olmak (MT), 2. Dağılmak (KTT).

Dağuk (Toparlı vd.), Dağınık (Seyityahya: 89): 1. Dağınık (MT), 2. Dağınık (KTT).

Dağuk ~ dağuk ~ tafuk ~ tağuk ~ takuk ~ tavuk ~ toğuk (Toparlı vd.), Tavuq (Seyityahya: 333): 1. Tavuk (MT), 2. Tavuk (KTT).

Dalga (Toparlı vd.), Dalğa (Seyityahya: 90): 1. Dalga (MT), 2. Dalga (KTT).

Dalpın- (Toparlı vd.), Talpın- (DKTAL III): 1. (Kuş) debelenmek, çırpınmak (MT), 2. Bulunduğu yerden kurtulmak için kendini oraya buraya vurmak, can atmak, heyecanla yapmak (KTT).

Dam ~ tam (Toparlı vd.), Dam (Seyityahya: 90): 1. Dam, çatı (MT), 2. Dam (KTT).

Dam- ~ tam- (Toparlı vd.), Tam- ~ tamla- (Seyityahya: 329): 1. Damlamak, (yağmur) tane tane düşmek (MT), 2. Damlamak (KT).

Damak ~ tamağ ~ tamak ~ tamav (Toparlı vd.), Tamak (Karahan: DKTAL III): 1. Damak (MT), 2. Damak (KTT).

Damar ~ tamar ~ tamır ~ tamur (Toparlı vd.), Damar (Seyityahya: 90): 1. Damar (MT), 2. Damar (KTT).

Dambırdı (Toparlı vd.), Dambırtı (DKTAL I): 1. Davula vurunca çıkan ses (MT), 2. Tangırtı (KTT).

Damğa ~ damğa ~ tağ ~ tamğa (Toparlı vd.), Tamğa (Seyityahya: 329): 1. Mühür, damga (MT), 2. Damga (KTT).

Damın- (Toparlı vd.), Tam- ~ tamla- (Seyityahya: 329): 1. Damlamak (MT), 2. Damlamak (KTT).

Dañ ~ dan ~ tan ~ tañ ~ tayn (Toparlı vd.), Tañ (Seyityahya: 330): 1. Sabah vakti, tan (MT), 2. Tan, şafak vakti (KTT).

Danğuz ~ danğkuz ~ donkuz ~ toğuz ~ toñuz ~ tonguz (Toparlı vd.), Domuz (Seyityahya: 100): 1. Domuz (MT), 2. Domuz (KTT).

Dansuk ~ tansuk (Toparlı vd.), Tansiq (Seyityahya: 330): 1. Zarif, latif, değerli şeyler (MT), 2. Nadir, seyrek, az bulunan, istenilen, arzu edilen (KTT).

Danuk ~ tanık ~ tanuk (Toparlı vd.), Tanık (Karahana: DKTAL III): 1. Tanık, şahit (MT), 2. Tanık (KTT).

Danukluk ~ tanıkluk ~ tanukluk ~ tanukluk (Toparlı vd.), Tanıklık (DKTAL III): 1. Tanıklık, şahitlik (MT), 2. Tanıklık, şahitlik (KTT).

Danukluk vir- ~ tanukluk bir- (Toparlı vd.), Tanıklık et- (DKTAL III): 1. Tanıklık etmek, şahitlik etmek (MT), 2. Tanıklık etmek (KTT).

Dap- ~ tap- (Toparlı vd.), Tap- (Seyityahya: 330): 1. Bulmak (MT), 2. Bulmak (KTT).

Dar ~ tar ~ tar (Toparlı vd.), Tar (Seyityahya: 330): 1. Dar, geniş olmayan (MT), 2. Dar (KTT).

Darı ~ tarı ~ tarı ~ tarı ~ tarı (Toparlı vd.), Tarı (DKTAL III): 1. Darı (MT), 2. Darı, hayvan yemi olarak kullanılan, birçok türü olan bir bitki (KTT).

Darlık ~ tarlık (Toparlı vd.), Tarlıq (Seyityahya: 331): 1. Darlık, sıkıntı, sıkışıklık (MT), 2. Darlık (KTT).

Dartın- (Toparlı vd.), Tartın- (Seyityahya:331): 1. Çekinmek, vazgeçmek (MT), 2. Çekinmek, sıkılmak, utanmak (KTT).

Dartış- (Toparlı vd.), Tartış- (Seyityahya: 331): 1. Tartışmak (MT), 2. Tartışmak, çekişmek, kavga etmek (KTT).

Daş ~ taş ~ taş (Toparlı vd.), Taş (Seyityahya: 332): 1. Taş (MT), 2. Taş (KTT).

Daş- ~ taş- (Toparlı vd.), Taş- (DKTAL III): 1. Taşmak (MT), 2. Taşmak, sıvı maddeler bulunduğu yerden çevreye yayılmak, bir şeyin sınırları dışına çıkmak (KTT).

Daşak ~ taşak (Toparlı vd.), Taşak (DKTAL III): 1. Taşak, testis (MT), 2. Taşak, haya (KTT).

Daşgarı ~ daşra ~ dışra ~ taşarı ~ taşgarı ~ taşgarı ~ taşkara ~ taşkarı ~ taşkarı ~ taşra ~ tışkarı (Toparlı vd.), Dışarı ~ tışarı (DKTAL I): 1. Dış, dışarı (MT), 2. Dış, dışarı (isim, zarf) (KTT).

Daşla- ~ taşla- ~ taşla- (Toparlı vd.), Taşla- (Seyityahya: 332): 1. Taşlamak (MT), Taşlamak (KTT).

Daşlamaklık (Toparlı vd.), Taşlama ~ taşlav (DKATAL III): 1. Taşlama (MT), 2. Taşa tutma (KTT).

Datlu ~ tatlı ~ tahtlı ~ tatlu (Toparlı vd.), Datlı (Seyityahya: 91) ~ Tatlı (Seyityahya: 333): 1. Tatlı (MT), 2. Lezzetli, tatlı (KTT).

Davar ~ tavar ~ tavar ~ tuvar (Toparlı vd.), Tuvar (Seyityahya: 355): 1. Koyun, keçi cinsinden hayvanlar, davar (MT), 2. Büyükbaş hayvanlar (KTT).

Da'viçi (Toparlı vd.), Davacı (Seyityahya: 91): 1. Davacı (MT), 2. Davacı (KTT).

Davuşağan ~ tavşan (Toparlı vd.), Tavşan (Seyityahya: 333): 1. Tavşan (MT), 2. Tavşan (KTT).

Dayak ~ tayağ ~ tağak (Toparlı vd.), Tayaq (Seyityahya: 333): 1. Dayanak, sopa, değnek, baston (MT), 2. Değnek (KTT).

Dayan- ~ tayan- (Toparlı vd.), Dayan- (Seyityahya: 91): 1. Dayanmak, yaslanmak (MT), 2. Dayanmak, tutunmak (KTT).

Daz ~ taz ~ taz ~ tazluk (Toparlı vd.), Taz (Seyityahya: 334): 1. Başının hiçbir yerinde tüy olmayan (MT), 2. Dazlak, kel, saç dökülmüş olan (KTT).

De- ~ di- ~ di- ~ di- ~ ti- (Toparlı vd.), De- (Seyityahya: 94): 1. Demek, söylemek (MT), 2. Demek, söylemek (KTT).

Dede (Toparlı vd.), Dede (Seyityahya: 92): 1. Dede, büyükbaba (MT), 2. Dede (KTT).

Dedirt- (Toparlı vd.), Dedir- ~ dedirt- (DKATAL I): 1. Dedirtmek (MT), 2. Dedirtmek (KTT).

Deg- ~ teg- ~ tey- ~ tig- ~ tiy- (Toparlı vd.), Deg- (Seyityahya: 92) ~ Tiy- (Seyityahya: 347): 1. Değmek, dokunmak (MT), 2. Değmek, dokunmak (KTT).

Degirmen ~ tegirmen ~ teyinmen (Toparlı vd.), Degirmen (Seyityahya: 92): 1. Değirmen (MT), 2. Değirmen (KTT).

Degirmençi ~ tegirmençi (Toparlı vd.), Degirmenci (Seyityahya: 92): 1. Değirmenci (MT), 2. Değirmenci (KTT).

Değiş- ~ deyiş- (Toparlı vd.), Deñiş- (Seyityahya: 94): 1. Değişmek (MT), 2. Değişmek (KTT).

Degşir- ~ degşür- ~ denşür- (Toparlı vd.), Deñıştîr- (DKTAL I): 1. Değiştirmek, tebdil etmek (MT), 2. Değiştirmek (KTT).

Degşüril- (Toparlı vd.), Deñıştîril- (DKTAL I): 1. Değiştirilmek (MT), 2. Değiştirilmek (KTT).

Degül ~ döğül ~ tegil ~ tegül ~ töğül ~ tüyül (Toparlı vd.), Degil (Seyityahya: 92): 1. Değil (MT), 2. Değil (KTT).

Dek ~ tig ~ tik (Toparlı vd.), -Diy ~ -day ~ -dayın ~ -tay ~ -tiy (DKTAL I): 1. Gibi (MT), 2. Önündeki kelimeyle birleşir; “sendiy: senin gibi” (KTT).

Deke ~ teke (Toparlı vd.), Teke (Seyityahya: 336): 1. Teke, erkek keçi (MT), 2. Teke (KTT).

Del- ~ tel- ~ til- (Toparlı vd.), Del- (Seyityahya: 93): 1. Delmek (MT), 2. Delmek (KTT).

Delik ~ telik ~ telük ~ tilük (Toparlı vd.), Delik (Seyityahya: 93): 1. Delik, delinmiş (MT), 2. Delik (KTT).

Delü ~ teli ~ telü ~ tilü (Toparlı vd.), Deli (Seyityahya: 93): 1. Deli (MT), 2. Deli (KTT).

Delülik ~ delülük ~ telilik (Toparlı vd.), Delilik (Seyityahya: 93): 1. Delilik (MT), 2. Delilik (KTT).

Delür- ~ telür- (Toparlı vd.), Delir- (Seyityahya: 93): 1. Delirmek (MT), 2. Delirmek (KTT).

Demregü (Toparlı vd.), Temrew (DKTAL III): 1. Temriye, uçuğa benzeyen bir cilt hastalığı (MT), 2. Tuzlu balgam, egzama (KTT).

Demren ~ temren ~ timren (Toparlı vd.), Temren (DKTAL III): 1. Temren, okun ucundaki demir (MT), 2. Ok ve kargı gibi silahların sivri ucu (KTT).

Demür ~ temir ~ temür ~ timir ~ timür (Toparlı vd.), Demir (Seyityahya: 94) ~ Temir (Seyityahya: 338): 1. Demir (MT), 2. Demir (KTT).

Demürçi ~ temirçi ~ temirşi (Toparlı vd.), Demirci (Seyityahya: 94): 1. Demirci (MT), 2. Demirci (KTT).

Demürçilik (Toparlı vd.), Demircilik (Seyityahya: 94): 1. Demircilik (MT), 2. Demircilik (KTT).

Dene- (Toparlı vd.), Deñe- (Seyityahya: 94): 1. Tecrübe ve imtihan etmek (MT), 2. Denemek (KTT).

Deng ~ teng ~ tiñ (Toparlı vd.), Denk ~ ten (DKTAL I): 1. Denk, eşit (MT), 2. Ağırlık ya da değer olarak eşit olan, nitelik yönüyle eşit olan (KTT).

Deñiz ~ teñiz ~ teniz ~ tiñiz (Toparlı vd.), Deñiz (Seyityahya: 95): 1. Deniz (MT), 2. Deniz (KTT).

Dep- ~ teb- ~ tep- ~ tip- (Toparlı vd.), Tep- (Seyityahya: 340): 1. Tepmek, ayakla vurmak (MT), 2. Tepmek, tekmelemek (KTT).

Depe ~ tebe ~ tepe ~ töpe (Toparlı vd.), Töpe (Seyityahya: 351): 1. Tepe (MT), 2. Tepe (KTT).

Depele- (Toparlı vd.), Töpele- (Seyityahya: 351): 1. Öldürmek, helak etmek (MT), 2. Tepelemek, dövmek (KTT).

Depren- ~ tebren- ~ tepren- ~ tipren- (Toparlı vd.), Tepren- (Seyityahya: 340): 1. Yerinden oynamak, hareket etmek (MT), 2. Deprenmek, ırgalanmak (KTT).

Depret- ~ tebret- ~ tepred- ~ tepret- ~ tipret- (Toparlı vd.), Tepret- (Seyityahya: 340): 1. Hareket ettirmek, kımıldatmak (MT), 2. Irgalamak (KTT).

Der ~ ter ~ tir (Toparlı vd.), Ter (Seyityahya: 340): 1. Ter (MT), 2. Ter (KTT).

Der- ~ dir- ~ ter- ~ tir- (Toparlı vd.), Der- (DKTAL I): 1. Dermek, toplamak, yığmak (MT), 2. Dermek, toplamak (KTT).

Dere ~ tere (Toparlı vd.), Dere (Seyityahya: 95): 1. Dere, ırmak, nehir (MT), 2. Dere (KTT).

Dergü ~ terkü (Toparlı vd.), Terki (DKTAL III): 1. At eyerinin arkası (MT), 2. Atın arkasında kalan yer, atın sağrısı (KTT).

Deri ~ teri ~ tiri (Toparlı vd.), Teri (Seyityahya: 340): 1. Deri (MT), 2. Deri kürk (KTT).

Derin ~ teren ~ tereñ ~ terin (Toparlı vd.), Teren (Seyityahya: 340): 1. Derin (MT), 2. Derin (KTT).

Derle- ~ terle- ~ tirlle- (Toparlı vd.), Terle- (Seyityahya: 341): 1. Terlemek (MT), 2. Terlemek (KTT).

Destürinsuz ~ destürsuz (Toparlı vd.), Destursız (DKTAL I): 1. İzinsiz (MT), 2. İzinsiz, müsaadesiz (KTT).

Deş- ~ diş- ~ teş- ~ tiş- (Toparlı vd.), Teş- (Seyityahya: 342): 1. Deşmek, oymak (MT), Deşmek, delmek (KTT).

Deşil- (Toparlı vd.), Teşil- (DKTAL III): 1. Deşilmek, delinmek (MT), 2. Deşilmek, delinmek, bir şeyde delik oluşmak (KTT).

Deşük ~ teşik ~ tişek ~ tişik ~ tişük (Toparlı vd.), Teşik (Seyityahya: 342): 1. Deşik, deşilmiş olan (MT), 2. Delik (KTT).

Deve ~ teve ~ tife ~ tive ~ tüve (Toparlı vd.), Deve (Seyityahya: 96): 1. Deve (MT), 2. Deve (KTT).

Deve tabanı (Toparlı vd.), Tüyetaban (Seyityahya: 357): 1. Bir tür bitki (MT), 2. Devetabanı bitkisi (KTT).

Deve kuş ~ deve kuşu ~ deve kuşu ~ teve kuş (Toparlı vd.), Deve quşu (Seyityahya: 96): 1. Deve kuşu (MT), 2. Deve kuşu (KTT).

Devgüç (Toparlı vd.), Tüygüş (DKTAL III): 1. Havan (MT), 2. Havaneli, tokmak, dövgüç (KTT).

Devletli (Toparlı vd.), Dewletli (DKTAL I): 1. İkbal sahibi, bahtlı (MT), 2. Osmanlı zamanında devlet adamlarına verilen unvan, talihli, mutlu kimse (KTT).

Dezek ~ tezek ~ tizek (Toparlı vd.), Tezek (Seyityahya: 343): 1. Tezek, hayvan dışkısı (MT), 2. Tezek (KTT).

Dık- ~ tık- ~ tik- (Toparlı vd.), Tıq- (Seyityahya: 344): 1. Tıkamak, kapamak (MT), 2. Tıkmak, sokmak (KTT).

Dınç ~ tınç (Toparlı vd.), Tınç (Seyityahya: 343): Sakin rahat, dinç (MT), 2. Sakin, rahat, gürültüsüz (KTT).

Dırğak ~ dırnak ~ tırnak (Toparlı vd.), Tırnaq (Seyityahya: 344): 1. Tırnak (MT), 2. Tırnak (KTT).

Dib ~ tib ~ tip ~ tüb ~ tüp (Toparlı vd.), Tüp (Seyityahya: 356): 1. Kök, temel, dip (MT), 2. Dip (KTT).

Did- (I) ~ tit- (Toparlı vd.), Tüt- (DKTAL III): 1. Ditmek, tüylerini yolmak (MT), 2. Ditmek, yün, pamuk gibi şeyleri ayırarak kabartmak (KTT).

Did- (II) (Toparlı vd.), Tüt- (DKTAL III): 1. Yün, pamuk vb. atmak (MT), 2. Ditmek, yün, pamuk gibi şeyleri ayırarak kabartmak (KTT).

Diger (Toparlı vd.), Deger (Seyityahya: 92): 1. Değer, kıymet (MT), 2. Değer (KTT).

Dik ~ tik (Toparlı vd.), Tik (Seyityahya: 345): 1. Dik, doğru (MT), 2. Dik (KTT).

Dik- ~ tik- (I) (Toparlı vd.), Tik- ~ ağaş tîk- (DKTAL III): 1. Ağaç dikmek (MT), 2. Bir bitkiyi toprağa oturtmak, ağaç dikmek (KTT).

Dik- ~ tik- (II) (Toparlı vd.), Tik- (Seyityahya: 345): 1. Dikiş dikmek (MT), 2. Dikiş dikmek (KTT).

Dik- ~ tik- (III) (Toparlı vd.), Tik- (DKTAL III): 1. Vekil tutmak, yerine atamak (MT), 2. Görevlendirmek (KTT).

Dik- ~ tik- (IV) (Toparlı vd.), Tikle- (Seyityahya: 345): 1. Dik koymak, bir şeyi yere dikmek (MT), 2. Dikmek, dik oturtmak, yeniden kurmak, kaldırmak (KTT).

Diken ~ düken ~ tekenek ~ tiken ~ tikenek (Toparlı vd.), Tegenek (Seyityahya: 335) ~ Tiken (Seyityahya: 345): 1. Diken (MT), 2. Diken (KTT).

Dikiçi ~ tikçi ~ tikiçi ~ tikşi (Toparlı vd.), Tikici (Seyityahya: 345): 1. Diken, dikici, terzi (MT), 2. Dikişçi (KTT).

Dil ~ til (Toparlı vd.), Til (Seyityahya: 345): 1. Dil, lisan (MT), 2. Dil (KTT).

Dil- ~ til- (Toparlı vd.), Til- (Seyityahya: 346): 1. Dilmek, bir şeyi uzun ve dar parçalar şeklinde kesmek, dilimlemek (MT), 2. Dilmek (KTT).

Dile- ~ tile- (Toparlı vd.), Tile- (Seyityahya: 345): 1. Dilemek, istemek (MT), 2. Dilemek (KTT).

Dilek ~ diley ~ tilek (Toparlı vd.), Tilek (Seyityahya: 345): 1. Murat, arzu, istek (MT), 2. Dilek (KTT).

Dilen- ~ tilen- (Toparlı vd.), Tilen- (Seyityahya: 345): 1. Dilenmek, ısrarla istemek (MT), 2. Dilenmek (KTT).

Dilençi ~ tilençi (Toparlı vd.), Tilenci (Seyityahya: 345): 1. Dilenci (MT), 2. Dilenci (KTT).

Dilim (Toparlı vd.), Tilim (Seyityahya: 345): 1. Dilim, parça (MT), 2. Dilim (KTT).

Dilkü ~ tilkü ~ tülki ~ tülkü (Toparlı vd.), Tilki (Seyityahya: 346): 1. Tilki (MT), 2. Tilki (KTT).

Dilmaç ~ talmaç ~ tılmaç ~ tilmaç ~ tolmaç (Toparlı vd.), Tilmaç (Seyityahya: 346): 1. Tercüman, çevirmen (MT), 2. Dilmaç, tercüman (KTT).

Dilsüz ~ tilsiz ~ tilsüz (Toparlı vd.), Tilsiz (Seyityahya: 346): 1. Dilsiz (MT), 2. Dilsiz (KTT).

Dīndaş (Toparlı vd.), Dindaş (Seyityahya: 97): 1. Aynı dinden olan (MT), 2. Dindaş (KTT).

Diñle- ~ düñle- ~ tıñla- (Toparlı vd.), Diñle- (Seyityahya: 98): 1. Dinlemek (MT), 2. Dinlemek (KTT).

Diñlendür- (Toparlı vd.), Dīnlendīr- (DKTAL I): 1. Dinlendirmek (MT), 2. Dinlendirmek (KTT).

Dinil- (Toparlı vd.), Denīl- (DKTAL I): 1. Söylenmek, söylenilmek (MT), 2. Denilmek (KTT).

Dīnli (Toparlı vd.), Dinlī (DKTAL I): 1. Dindar (MT), 2. Dindar, bir dine sahip olan (KTT).

Dīnsiz (Toparlı vd.), Dinsiz (Seyityahya: 98): 1. Dinsiz, kâfir (MT), 2. Dinsiz (KTT).

Direk ~ tirek (Toparlı vd.), Direk (Seyityahya: 98): 1. Direk, destek (MT), 2. Direk (KTT).

Diren- (Toparlı vd.), Tireş- (Seyityahya: 346): 1. Dayanmak, yaslanmak (MT), 2. Direnmek, dayanmak (KTT).

Diri ~ tiri ~ tirig (Toparlı vd.), Tiri (Seyityahya: 346): 1. Diri, canlı (MT), 2. Diri (KTT).

Diril- ~ tiri- ~ tirik- ~ tiril- (Toparlı vd.), Tiril- (Seyityahya: 346): 1. Dirilmek, canlanmak (MT), 2. Dirilmek (KTT).

Dirilik (Toparlı vd.), Tirilik (Seyityahya: 346): 1. Dirilik, canlılık (MT), 2. Canlılık, tazelik (KTT).

Dirlik ~ tirlik (Toparlı vd.), Dİrlİk (DKTAL I) ~ Tİrlİk (DKTAL III): 1. Dirlik, canlılık, yaşayış (MT), 2. Dirlik, hayat, sağlık, yaşama gücü, huzur (KTT).

Dirsek ~ tirsek (Toparlı vd.), Tirsek (Seyityahya: 346): 1. Dirsek (MT), 2. Dirsek (KTT).

Diş ~ tiş (Toparlı vd.), Tiş (Seyityahya: 346): 1. Diş (MT), 2. Diş (KTT).

Dişi ~ tişi (Toparlı vd.), Dİşİ (DKTAL I): 1. Dişi, kadın (MT), 2. Dişi, yavru doğuran, kadın (KTT).

Dişle- ~ tişle- (Toparlı vd.), Tişle- (Seyityahya: 346): 1. Dişlemek, ısırarak (MT), 2. Dişlemek (KTT).

Ditre- ~ titre- (Toparlı vd.), Titre- (Seyityahya: 347): 1. Titremek (MT), 2. Titremek (KTT).

Diyaza ~ dayıza ~ eze ~ tağza ~ tay eze (Toparlı vd.), Tiyze (Seyityahya: 347): 1. Teyze (MT), 2. Teyze (KTT).

Diyil- (Toparlı vd.), DenİL- (DKTAL I): 1. Söylenilmek (MT), 2. Denilmek, ad verilmek, söylenmek, anlatılmak (KTT).

Diz ~ tiz (Toparlı vd.), Tiz (Seyityahya: 347): 1. Diz (MT), 2. Diz (KTT).

Do- ~ doğ- ~ toğ- (Toparlı vd.), Doğ- (Seyityahya: 99): 1. Doğmak, dünyaya gelmek (MT), 2. Doğmak (KTT).

Dobuğ ~ dopuğ ~ tobuğ ~ topuğ ~ topuğ (Toparlı vd.), Tobuğ (Seyityahya: 347): 1. Topuk (MT), 2. Aşık çıkıntısı, ayak bileği (KTT).

Doğrı ~ doğru ~ toğrı ~ toğru ~ torı (Toparlı vd.), Doğru (Seyityahya: 99): 1. Doğru, yanlış olmayan (MT), 2. Doğru (KTT).

Doğur- ~ toğur- ~ tovur- (Toparlı vd.), Doğur- (Seyityahya: 99): 1. Doğurmak (MT), 2. Doğurmak (KTT).

Doğurud- ~ toğurt- (Toparlı vd.), Dogirt- (DKTAL I): 1. Doğurtmak (MT), 2. Doğurtmak, doğmasına yardımcı olmak (KTT).

Dokı- ~ tokı- ~ toku- ~ toğu- (Toparlı vd.), Toqu- (Seyityahya: 348): 1. Dokumak, örmek (MT), 2. Dokumak (KTT).

Doğuz ~ dokuz ~ takuz ~ toğuz ~ tokuz ~ tokuz ~ tokuz (Toparlı vd.), Doquz (Seyityahya: 100): 1. Dokuz sayısı (MT), 2. Dokuz (KTT).

Doğmak ~ tokmaç ~ tokmak (Toparlı vd.), Toqmaq (Seyityahya: 348): 1. Tokmak (MT), 2. Tokmak, havaneli (KTT).

Doğu- (Toparlı vd.), Toqu- (Seyityahya: 348): 1. Kumaş dokurken mekiği tık tık atmak, tarağı tok tok vurmak (MT), 2. Dokumak (KTT).

Doğumaklık (Toparlı vd.), Tokıma ~ tokuw (DKTAL III): 1. Dokuma (MT), 2. Dokumak işi, dokunmuş kumaş, yapı (KTT).

Dokun- ~ tokun- (Toparlı vd.), Dokın- ~ tokın- (DKTAL I): 1. Dokunmak, değmek (MT), 2. Dokunmak, değmek, temas etmek, karıştırmak, almak, kullanmak, sağlığı bozmak, insanın içine işlemek, etkilemek (KTT).

Dolamaç (Toparlı vd.), Dolanğaçlar (Seyityahya: 100): 1. Dolambaç (MT), 2. Dolambaç (KTT).

Dolan- ~ tolan- ~ tolğan- (Toparlı vd.), Dolan- (DKTAL I): 1. Dolanmak, sarılmak (MT), 2. Dolanmak, sarılmak, bir şeyin çevresinde yürümek, gezmek, dolaşmak (KTT).

Dolaş- (Toparlı vd.), Dolaş- (DKTAL I): 1. Sarılmak (MT), 2. Dolaşmak, gezmek, (iplik vb.) karışmak (KTT).

Doldur- ~ doltur- ~ toldır- ~ toldur- ~ toltur- ~ toltur- (Toparlı vd.), Toldur- (Seyityahya: 348): 1. Doldurmak (MT), 2. Doldurmak (KTT).

Dolu ~ tolu ~ tolu ~ toluğ (Toparlı vd.), Tolu (Seyityahya: 348): 1. Dolu (MT), 2. Dolu (KTT).

Don ~ ton ~ ton (Toparlı vd.), Don (Seyityahya: 100): 1. Elbise (MT), 2. Don, iç giysisi, pantolon (KTT).

Doru ~ toğru ~ torı ~ toru ~ toru (Toparlı vd.), Toru (Seyityahya: 350): 1. Koyu kahverengi, hurma rengi (MT), 2. Doru (KTT).

Dostlaş- (Toparlı vd.), Dostlaş- (Seyityahya: 100): 1. Dost olmak (MT), 2. Arkadaş olmak, kaynaşmak (KTT).

Dostluk (Toparlı vd.), Dostlıq (Seyityahya: 101): 1. Dostluk (MT), 2. Dostluk (KTT).

Doynak ~ toynak ~ toynak ~ tuyak ~ tuynak (Toparlı vd.), Tuyak (DKTAL III): 1. Hayvan tırnağı (MT), 2. Toynak, at, eşek gibi hayvanların tırnağı, mobilya ayağı (KTT).

Doz ~ toz ~ toz (Toparlı vd.), Toz (Seyityahya: 350): 1. Toz (MT), 2. Toz (KTT).

Dozad- ~ dozat- ~ tozat- (Toparlı vd.), Tozat- (DKTAL III): 1. Toz çıkarmak, saçmak (MT), 2. Toz kaldırmak, çevreye toz yaymak (KTT).

Dög- ~ tög- ~ töv- ~ töy- (Toparlı vd.), Tüy- (Seyityahya: 357): 1. Dövmek, ezmek (MT), 2. Dövmek, bir şeyi toz durumuna getirmek için ezmek (KTT).

Dögmeklik (Toparlı vd.), Tüyme ~ tüyüw (Karahana: 402): 1. Dövmek (MT), 2. Dövmek, döğme (KTT).

Dögüç (Toparlı vd.), Tüygiş (DKTAL III): 1. Sarımsak havanı (MT), 2. Havaneli, tokmak (KTT).

Dögül- (Toparlı vd.), Tüyil- (DKTAL III): 1. Dövülmek, ezilmek (MT), 2. Havanda dövülmek, ezilmek, ufalanmak (KTT).

Dök- ~ tök- (Toparlı vd.), Tök- (Seyityahya: 351): 1. Dökmek (MT), 2. Dökmek (KTT).

Dökil- ~ dökül- ~ tökel- ~ tökül- (Toparlı vd.), Tökül- (Seyityahya: 351): 1. Dökülmek (MT), 2. Dökülmek (KTT).

Dön- ~ tön- (Toparlı vd.), Dön- (Seyityahya: 101): 1. Dönmek, geri gelmek (MT), 2. Dönmek (KTT).

Dönder- ~ töndür- (Toparlı vd.), Döndür- (Seyityahya: 101): 1. Döndürmek, çevirmek (MT), 2. Döndürmek, çevirmek, biçimini değiştirmek (KTT).

Dörd ~ dört ~ dörüd ~ dörüt ~ tört ~ türt (Toparlı vd.), Dört (Seyityahya: 101): 1. Dört sayısı (MT), 2. Dört (KTT).

Dördevü (Toparlı vd.), Dörtew (DKTAL I): 1. Bir arada toplu olan dört şey (MT), 2. Dördü bir arada (KTT).

Dördünçi ~ dördüncü (Toparlı vd.), Dörtünci (Seyityahya: 101): 1. Dördüncü (MT), 2. Dördüncü (KTT).

Dörtkül ~ törtgül ~ törtkil (Toparlı vd.), Dörtkil (Seyityahya: 101): 1. Dört köşeli, dörtgen (MT), 2. Kare, değirmi (KTT).

Dös ~ döş ~ töş (Toparlı vd.), Töş (Seyityahya: 351): 1. Göğüs, döş, kaburga altı (MT), 2. Gövdenin ön bölümü, döş (KTT).

Döşe- ~ töşe- (Toparlı vd.), Töşe- (Seyityahya: 351): 1. Döşemek, yaymak (MT), 2. Döşemek (KTT).

Döşek ~ töşek (Toparlı vd.), Töşek (Seyityahya: 351): 1. Döşek, yatak (MT), 2. Döşek, yatılan yer (KTT).

Döşen- ~ töşen- (Toparlı vd.), Töşen- (DKTAL III): 1. Döşenmek (MT), 2. Döşenmek, döşemek işi yapılmak (KTT).

Döz- ~ düz- ~ töz- (Toparlı vd.), Töz- (Seyityahya: 351): 1. Sabretmek, tahammül göstermek, katlanmak (MT), 2. Sabretmek, dayanmak, katlanmak (KTT).

Du'âcı (Toparlı vd.), Duacı (DKTAL I): 1. Duacı, dua eden (MT), 2. Duacı, dua eden kimse (KTT).

Dudağ ~ dudak ~ tutağ ~ tudağ ~ tutağ (Toparlı vd.), Dudağ (Seyityahya: 102): 1. Dudak (MT), 2. Dudak (KTT).

Duğ (Toparlı vd.), Duvadağ (Seyityahya: 102): 1. Toy kuşu (MT), 2. Toy (KTT).

Duna ~ tana ~ țana (Toparlı vd.), Tana (Seyityahya: 329): 1. İki yaşındaki sığır, dana (MT), 2. İki yaşındaki düve (KTT).

Dur- ~ ıur- (I) ~ tur-(Toparlı vd.), Tur- (DKTAL III): 1. Durmak, sabit olmak (MT), 2. Yürümez olmak, hareketsiz kalmak, bir yerde vakit geçirmek, varlığını sürdürmek (KTT).

Dur- ~ ıur- (II) (Toparlı vd.), Tur- (Seyityahya: 354): 1. Ayağa kalkmak (MT), 2. Ayakta durmak, ayağa kalkmak, uyanmak (KTT).

Durfanda (Toparlı vd.), Turfanda ~ trufanda (DKTAL III): 1. Turfanda, ilk çıkan yemiş (MT), 2. Mevsiminde ilk yetişen sebze, meyve (KTT).

Durğur- ~ durğuz ~ turğuz- (I) ~ durkuz- (Toparlı vd.), Turgız- ~ tursat- (DKTAL III): 1. Durdurmak, hareketten alıkoymak (MT), 2. Durdurmak (KTT).

Durğur- ~ durğuz- ~ turğuz- (II) ~ turğur ~ ıurğuz (Toparlı vd.), Turğuz- (Seyityahya: 354): 1. Ayağa kaldırmak (MT), 2. Yerinden kaldırmak, yataktan kaldırmak, uyandırmak (KTT).

Durkuzıl- ~ durkuzılın- (Toparlı vd.), Turguzıl- (DKTAL III): 1. Durdurulmak (MT), 2. Kaldırılmak, durdurulmak (KTT).

Durmaqlık (Toparlı vd.), Turma ~ turuw (DKTAL III): 1. Durma (MT), 2. Durma, ayağa kalkma, hareketini kesme (KTT).

Duru (Toparlı vd.), Duru (DKTAL I): 1. Saf, temiz, berrak (MT), 2. Duru, temiz (KTT).

Durustlık ~ durustluk (Toparlı vd.), Dürüstlik (Seyityahya: 102): 1. Doğruluk (MT), 2. Dürüstlük, sağlamlık (KTT).

Dut- ~ tut- (I) ~ tüt- ~ tuṭ- (Toparlı vd.), Tut- (Seyityahya: 355): 1. Tutmak (MT), 2. Tutmak (KTT).

Dut- ~ tut- (II) (Toparlı vd.), Tut- (DKTAL III): 1. Elde etmek, yakalamak, saklamak (MT), 2. Tutmak, ele almak, elde bulundurmak, yakalamak (KTT).

Dutam ~ tutam (Toparlı vd.), Tutam (Seyityahya: 354): 1. Tutam, avuç dolusu (MT), 2. Tutam (KTT).

Dutıl- ~ dutul- ~ tutul- (Toparlı vd.), Tutul- (Seyityahya: 355): 1. Tutulmak (MT), 2. Duraksamak, kekelemek, tutulmak, tutuklu durumuna düşmek (KTT).

Duttur- ~ tuttur- (Toparlı vd.), Tuttır- (DKTAL III): 1. Tutturmak (MT), 2. Tutturmak, tutmasını sağlamak, bir işi yapmakta olmak, ısrar etmek, iliştiirmek, hedefe vardirmek, isâbet ettirmek (KTT).

Dutuş- ~ tutuş- (Toparlı vd.), Tutuş- ~ tutuş- (DKTAL III): 1. Tutuşmak, karşılıklı tutmak, dolaşmak (MT), 2. Birbirini tutmak, birbirine ilişip dokunmak, kavgaya başlamak (KTT).

Duz ~ tuz ~ ṭuz (Toparlı vd.), Tuz (Seyityahya: 355): 1. Tuz (MT), 2. Tuz (KTT).

Duzla (Toparlı vd.), Tuzla (DKTAL III): 1. Tuzla, tuzlu göl, tuz madeni (MT), 2. Kıyılarda tuzlu suyun biriktirilip tuz üretilen tuz madeni sahaları (KTT).

Duzla- ~ tuzla- ~ tuzul- (Toparlı vd.), Tuzla- (Seyityahya: 355): 1. Tuzlamak, tuz vermek (MT), 2. Tuzlamak (KTT).

Duzlu ~ tuzlu ~ ṭuzlu ~ tuzlu ~ ṭuzlu (Toparlı vd.), Tuzlu (Seyityahya: 355): 1. Tuzlu (MT), 2. Tuzlu (KTT).

Düdük ~ tüdük (Toparlı vd.), Düdük (Seyityahya: 103): 1. Düdük (MT), 2. Düdük (KTT).

Düg- (Toparlı vd.), Tüy- ~ tüye- (DKTAL III): 1. Düğümlmek (MT), 2. Düğümlmek, bağlamak (KTT).

Dügme ~ tügme ~ tüvme (Toparlı vd.), Tüyme (Seyityahya: 357): 1. Düğme (MT), 2. Düğme (KTT).

Düğümlü (Toparlı vd.), Tüyümlü (Seyityahya: 357): 1. Düğümlü (MT), 2. Düğümlü, düğüm ile ilgili (KTT).

Düğün (I) ~ tüyün (Toparlı vd.), Tüyüm (Seyityahya: 357): 1. Düğüm (MT), 2. Düğüm (KTT).

Düğün (II) (Toparlı vd.), Düğün (DKTAL I): 1. Düğün (MT), 2. Düğün (KTT).

Düken- ~ tüken- (Toparlı vd.), Tüken- (Seyityahya: 356): 1. Tükenmek, bitmek, sona ermek (MT), 2. Tükenmek (KTT).

Düket- ~ tüket- (Toparlı vd.), Tüket- (DKTAL III): 1. Tüketmek, bitirmek (MT), 2. Tüketmek, bitirmek, güçsüzleştirmek (KTT).

Dümen ~ tümen (Toparlı vd.), Tümen (DKTAL III): 1. Tümen, on bin (MT), 2. Tuğayla kolordu arasındaki askeri birlik, on bin kişilik askeri birlik, büyük insan kalabalığı (KTT).

Dün (I) ~ tün (Toparlı vd.), Tün (DKTAL III): 1. Gece (MT), 2. Gece (KTT).

Dün (II) (Toparlı vd.), Dün (Seyityahya: 103): 1. Dün, önceki gün (MT), 2. Dün (KTT).

Dünen (Toparlı vd.), Dönen (Seyityahya: 101): 1. Dört yaşındaki tay (MT), 2. Dört yaşında, dönen (KTT).

Dünyilik (Toparlı vd.), Dünyalık (DKTAL I): 1. Dünyalık (MT), 2. Dünyalık; yaşamak için gereken maddî olanaklar (KTT).

Düpdüz ~ tüptüz (Toparlı vd.), Tüm-tüz (Seyityahya: 356): 1. Dümdüz (MT), 2. Dümdüz (KTT).

Dür- ~ tür- (Toparlı vd.), Tür- (DKTAL III): 1. Dürmek (MT), 2. Bir şeyi kendi üzerine kıvrıp sarmak, kollarını, paçalarını sıvamak (KTT).

Düre ~ töre ~ tura ~ tür ~ türe (Toparlı vd.), Töre (DKTAL III): 1. Töre, kanun (MT), 2. Töre, toplumda oluşmuş kurallar bütünü (KTT).

Dürlü ~ türli ~ türlü ~ türlüğ (Toparlı vd.), Türli (Seyityahya: 356): 1. Türli, çeşitli (MT), 2. Türli (KTT).

Dürt- ~ dürüt- ~ türt- (Toparlı vd.), Türt- (DKTAL III): 1. Dürtmek (MT), 2. Dürtmek, elle dokunmak veya itmek, (boynuzlu hayvanlar) toslamak (KTT).

Düş ~ tüş (I) (Toparlı vd.), Tüş (DKTAL III): 1. Öğle, öğle vakti (MT), 2. Öğle vakti (KTT).

Düş ~ tüş (II) (Toparlı vd.), Tüş (Seyityahya: 356): 1. Düş, rüya (MT), 2. Düş, rüya (KTT).

Düş- ~ tüş- (Toparlı vd.), Tüş- (Seyityahya: 356): 1. Düşmek (MT), 2. Düşmek, inmek (KTT).

Düşmānlık ~ düşmenlik (Toparlı vd.), Duşmanlıq (Seyityahya: 102): 1. Düşmanlık (MT), 2. Düşmanlık (KTT).

Düşül- (Toparlı vd.), Tüşül- (DKTAL III): 1. Düşülmek (MT), 2. Düşülmek, inilmek (KTT).

Düşür- (I) ~ tüşür- (Toparlı vd.), Tüşür- (Karahān: DKTAL III): 1. Düşürmek (MT), 2. Düşürmek, düşmesine neden olmak, azaltmak (KTT).

Düşür- (II) (Toparlı vd.), Tüşür- (Karahān: DKTAL III): 1. İndirmek, inzal etmek (MT), 2. Düşmesine neden olmak, indirmek, azaltmak, uğratmak, bir duruma sokmak (KTT).

Dütün ~ tütün (Toparlı vd.), Tütün (Seyityahya: 356): 1. Duman(MT), 2. Duman (KTT).

Düz ~ tüz (Toparlı vd.), Tüz (Seyityahya: 357): 1. Düz, doğru (MT), 2. Düz (KTT).

Düz- ~ tüz- (Toparlı vd.), Tüz- (DKTAL III): 1. Düzmek, düzeltmek (MT), 2. Düzmek, düzene sokmak, birkaç şeyi bir araya getirip bütün oluşturmak (KTT).

Düzel- ~ tüzel- ~ tüzen- (Toparlı vd.), Tüzel- (Seyityahya: 357): 1. Düzelmek (MT), 2. Düzelmek (KTT).

Düzelid- ~ düzet- ~ tüzet- ~ tüzüt- (Toparlı vd.), Tüzet- (Seyityahya: 357): 1. Düzeltmek (MT), 2. Düzeltmek (KTT).

Düzil- ~ düzül- (Toparlı vd.), Tüzül- (DKTAL III): 1. Düzülmek (MT), 2. Düzülmek, düzmek işi yapılmak, düzmek işine konu olmak (KTT).

2.1.6. E

Ebe (Toparlı vd.), Ebanay (Seyityahya: 105): 1. Anne, nine, ebe (MT), 2. Ebe (KTT).

Eçek ~ eşek ~ işek ~ yeşek (Toparlı vd.), Eşek (Seyityahya: 113): 1. Eşek (MT), 2. Eşek (KTT).

Ečki (I) ~ içki ~ içkü ~ ikşi ~ işke ~ işki (Toparlı vd.), Ečki (Seyityahya: 105): 1. Keçi, teke (MT), 2. Keçi (KTT).

Ečki (II) (Toparlı vd.), Ĭşkĭ (DKTAL II): 1. Ĭčki (MT), 2. Ĭčki (KTT).

Edeblü (Toparlı vd.), Edepli (Seyityahya: 105): 1. Edepli (MT), Edepli (KTT).

Edebsiz (Toparlı vd.), Edepsiz (Seyityahya: 105): 1. Edepsiz(MT), 2. Edepsiz (KTT).

Edebsüzlik (Toparlı vd.), Edepsizlik (Seyityahya: 105): 1. Edepsizlik (MT), 2. Edepsizlik (KTT).

Edgü ~ egi ~ egü ~ eygi ~ eygü ~ eyi ~ eyü ~ igi ~ izgü (Toparlı vd.), Eyi (Seyityahya: 114): 1. İyi (MT), 2. İyi (KTT).

Edgölük ~ eygülik ~ eygölük ~ izgölük (Toparlı vd.), Eyilik (Seyityahya: 114): 1. İyilik, güzellik (MT), 2. İyilik (KTT).

Edük ~ etik ~ etük ~ itük (Toparlı vd.), Etik (Seyityahya: 113): 1. Mesh, çizme, ince ayakkabı (MT), 2. Çizme (KTT).

Eksik ~ eksük ~ emsük ~ iksik ~ iksük (Toparlı vd.), Eksik (Seyityahya: 106): 1. Eksik, noksan (MT), 2. Eksik (KTT).

Eg- ~ eñ- ~ ig- (Toparlı vd.), Eg- (Seyityahya: 106): 1. Eğmek (MT), 2. Eğmek (KTT).

Ege ~ egev ~ ige ~ igeğü ~ igü ~ yeğe (Toparlı vd.), Egev (Seyityahya: 106): 1. Eğe, törpü (MT), 2. Eğe (KTT).

Ege- ~ egeleme- ~ ige- ~ igele- (Toparlı vd.), Egevele- (Seyityahya: 106): 1. Eğelemek (MT), Eğelemek (KTT).

Eger ~ eyer ~ iyer ~ izer (Toparlı vd.), Eger (Seyityahya: 106): 1. Eyer (MT), 2. Eyer (KTT).

Egil- ~ eyil- ~ igil- (Toparlı vd.), Egil- (Seyityahya: 106): 1. Eğilmek (MT), 2. Eğilmek (KTT).

Egin ~ eyin ~ igin ~ iyin ~ yigin ~ yin (Toparlı vd.), İyın (DKTAL II): 1. Kürek kemiğinin bulunduğu yer, sırt (MT), 2. Omuz (KTT).

Egir- ~ igrir- ~ iyir- (Toparlı vd.), Üyır- (DKTAL III): 1. İp eğirmek, bükmek (MT), 2. Eğirmek, yün veya pamuğu eğirip ip yapmak (KTT).

Eglen- (Toparlı vd.), Eglen- (DKTAL II): 1. Gecikmek, oyalanmak (MT), 2. Eğlenmek, hoşça vakit geçirmek, bir yerde durmak, oyalanmak (KTT).

Eglendür- (Toparlı vd.), Eglendır- (DKTAL II): 1. Geciktirmek, oyalamak (MT), 2. Eğlendirmek, neşelendirmek, bir yerde oyalanmasını sağlamak, oyalamak (KTT).

Egri ~ igri (Toparlı vd.), Egri (Seyityahya: 106): 1. Eğri (MT), 2. Eğri (KTT).

Ehşi ~ ekşi ~ ikçi ~ ikşi (Toparlı vd.), Ekşi (Seyityahya: 107): 1. Ekşi (MT), 2. Ekşi (KTT).

Ek- (I) ~ ik- (Toparlı vd.), Ek- (DKTAL II): 1. Ekin ekmek (MT), 2. Ekmek, toprağa tohum atmak, toprağı sürüp ekmek, ekin ekmek (KTT).

Ek- (II) (Toparlı vd.), Ek- (DKTAL II): 1. Tarlayı sürmek (MT), 2. Ekmek, toprağa tohum atmak, toprağı sürüp ekmek (KTT).

Eki ~ iki ~ ikki (Toparlı vd.), Eki (Seyityahya: 106): 1. İki sayısı (MT), 2. İki (KTT).

Ekil- (Toparlı vd.), Egıl- (DKTAL II): 1. Ekilmek (MT), 2. Ekilmek, ekmek işi yapılmak (KTT).

Ekin ~ ikin (Toparlı vd.), Egin (Seyityahya: 106): 1. Ekin, tahıl (MT), 2. Ekin (KTT).

Ekinçi ~ ikinçi (Toparlı vd.), Eginçi (Seyityahya: 106): 1. Çiftçi (MT), 2. Ekinçi (KTT).

Ekinlik (Toparlı vd.), Egınlık (DKTAL II): 1. Ekinlik, tarla (MT), 2. Ekinlik, ekin ekilmiş yer (KTT).

Ekizek ~ ikiz ~ ikkiz ~ yikiz (Toparlı vd.), Egiz (Seyityahya: 106): 1. İkiz (MT), 2. İkiz (KTT).

Eksüklük ~ eksüklük ~ iksüklük (Toparlı vd.), Eksiklik (Seyityahya: 106): 1. Eksiklik, noksanlık(MT), 2. Eksiklik (KTT).

Eksil- ~ iksil- ~ iksül- (Toparlı vd.), Eksil- ~ eksil- (DKTAL II): 1. Eksilmek, azalmak (MT), 2. Eksilmek, azalmak (KTT).

Eksilid- ~ eksit- ~ eksikle- ~ iksit- ~ iksüt- (Toparlı vd.), Eksilt- (Seyityahya: 106): 1. Eksiltmek, azaltmak (MT), 2. Eksiltmek (KTT).

El (I) ~ il (Toparlı vd.), El (Seyityahya: 108): 1. El (organ) (MT), 2. El (KTT).

El (II) (Toparlı vd.), El (DKTAL II): 1. El, yabancı kimse, el âlem (MT), 2. Yabancı kimse, başkası (KTT).

Elçi ~ ilçi (Toparlı vd.), Elçi (Seyityahya: 108): 1. Elçi (MT), 2. Elçi (KTT).

Ele- ~ ile- (Toparlı vd.), Ele- (Seyityahya: 109): 1. Elemek (MT), 2. Elemek (KTT).

Elek ~ ilek ~ yelek (Toparlı vd.), Elek (Seyityahya: 108): 1. Elek, elemeye yarayan süzgeç benzeri alet (MT), 2. Elek (KTT).

Elen- (Toparlı vd.), Elen- (DKTAL II): 1. Elenmek (MT), 2. Elemek, seçme sınavını kazanamamak, yarış dışı kalmak (KTT).

Elig ~ elli ~ ellig ~ ilig ~ illi ~ illig ~ yelli (Toparlı vd.), Elli (Seyityahya: 109): 1. Elli sayısı (MT), 2. Elli (KTT).

Em- ~ im- (Toparlı vd.), Em- (Seyityahya: 110): 1. Emmek, süt emmek (MT), 2. Emmek (KTT).

Emçek ~ imçek (Toparlı vd.), Emçek (Seyityahya: 109): 1. Meme (MT), 2. Meme, cicik (KTT).

Emek ~ emgek (Toparlı vd.), Emek (Seyityahya: 109): 1. Emek (MT), 2. Emek (KTT).

Emekle- ~ imekle- (Toparlı vd.), Emekle- ~ emgekle- (DKTAL II): 1. Emeklemek (MT), 2. Dizler ve eller üzerinde yürümek, emeklemek (KTT).

Emiz- ~ emüz- ~ emzir- ~ emzür- (Toparlı vd.), Emdir- (Seyityahya: 109): 1. Emzirmek (MT), 2. Emzirmek (KTT).

Emzük (Toparlı vd.), Emizlik (Seyityahya: 110): 1. Süt emilen alet, bir nesnenin sivri, emilecek ucu (MT), 2. Emzik, sormuk (KTT).

En ~ in ~ iñ (Toparlı vd.), Eñ (Seyityahya: 110): 1. En (MT), 2. En (KTT).

Eñil- (Toparlı vd.), Egil- (Seyityahya: 106) ~ Eñkey- (Seyityahya: 110): 1. Eğilmek (MT), 2. Eğilmek (KTT).

Eñeg ~ enek ~ eñek ~ iñek ~ iy (Toparlı vd.), İyek ~ yiyek (DKTAL II): 1. Çene, çene kemiği (MT), 2. Çene, dişeti (KTT).

Eneş ~ eniş ~ iniş (Toparlı vd.), Eniş (Seyityahya: 110): 1. İniş, yokuşun zıddı (MT), 2. İniş (KTT).

Ense ~ eñse ~ iñse (Toparlı vd.), Eñse ~ ense (DKTAL II): 1. Ense (MT), 2. Ense, boynun arkası (KTT).

Er ~ ir (Toparlı vd.), Er (DKTAL II): 1. Erkek, erkek adam (MT), 2. Erkek, yiğit, asker, işini iyi yapan usta, koca, eş (KTT).

Er- (I) ~ e- ~ ir- (Toparlı vd.), Er- (DKTAL II): 1. Kavuşmak, erişmek (MT), 2. Erişmek, varmak, yetişip dokunmak (KTT).

Er- (II) (Toparlı vd.), Er- (DKTAL II): 1. Kendini huzur içinde hissetmek (MT), 2. (Kendini Tanrı yoluna adanmış kişiler) kutsal aşamaya erişmek (KTT).

Erdem ~ irdem (Toparlı vd.), Erdem (DKTAL II): 1. Erdem, fazilet (MT), 2. Erdem, fazilet (KTT).

Erdemlü (Toparlı vd.), Erdemli (DKTAL II): 1. Erdemli, âlim (MT), 2. Erdemli, fazilet sahibi (KTT).

Eri- (I) ~ ir- ~ iri- (Toparlı vd.), İri- (Seyityahya: 147): 1. Erimek (MT), 2. Erimek (KTT).

Eri- (II) (Toparlı vd.), İri- (DKTAL II): 1. Zayıflamak (MT), 2. Çok zayıflamak (KTT).

Erid- ~ erit- ~ irit- (Toparlı vd.), İrit- (Seyityahya: 147): 1. Eritmek (MT), Eritmek (KTT).

Eril- (Toparlı vd.), Eril- (DKTAL II): 1. Ulaşılmak (MT), 2. Varılmak, ulaşılmak (KTT).

Erin ~ irin (Toparlı vd.), Erin (Seyityahya: 111): 1. Dudak (MT), 2. Dudak (KTT).

Eriş- ~ iriş- ~ irüş- (Toparlı vd.), İriş- (Seyityahya: 147): 1. Erişmek, ulaşmak (MT), 2. Erişmek, ulaşmak, kavuşmak (KTT).

Erk (I) ~ irk (Toparlı vd.), Erk (DKTAL II): 1. Güç, kuvvet (MT), 2. Bir işi yapabilme gücü, kudreti, irade, istek (KTT).

Erk (II) (Toparlı vd.), Erk (DKTAL II): 1. Arzu, istek, irade (MT), 2. İrade, istek (KTT).

Erkek ~ irkek (Toparlı vd.), Erkek (Seyityahya: 111): 1. Erkek(MT), 2. Erkek (KTT).

Erlik ~ irlik (Toparlı vd.), Erlik (Seyityahya: 111): 1. Erlik, erkeklik (MT), 2. Erkeklik (KTT).

Erte ~ irte (Toparlı vd.), Erte (DKTAL II): 1. Yarın, ertesi gün (MT), 2. Belli bir günden sonraki gün (KTT).

Erük ~ irik (Toparlı vd.), Erik (Seyityahya: 111): 1. Erik (MT), 3. Erik (KTT).

Es- ~ is- (Toparlı vd.), Es- (Seyityahya: 112): 1. Rüzgâr esmek (MT), 2. Esmek (KTT).

Eselik ~ esenlik (Toparlı vd.), Esenlik (DKTAL II): 1. Esenlik (MT), 2. Sağlık, afiyet, sıhhat (KTT).

Esen (Toparlı vd.), Esen (Seyityahya: 112): 1. Sağ, salim (MT), 2. Esen (KTT).

Esenleş- (Toparlı vd.), Esenleş- (DKTAL II): 1. Vedalaşmak (MT), 2. Esenleşmek, selamlaşmak, vedalaşmak (KTT).

Esir- ~ esri- ~ esrü- ~ isrü- (Toparlı vd.), Esir- ~ esri- (DKTAL II): 1. Sarhoş olmak (MT), 2. Sarhoş olmak (KTT).

Esirge- ~ esirkele- (Toparlı vd.), Esirge- (DKTAL II): 1. Merhamet etmek, esirgemek, acımak (MT), 2. Korumak, himaye etmek, bir şey vermekten kaçınmak (KTT).

Esirik ~ esrik ~ esrük ~ isrük (Toparlı vd.), Esirik ~ esrik (DKTAL II): 1. Sarhoş (MT), 2. Sarhoş (KTT).

Eski ~ iski (Toparlı vd.), Eski (Seyityahya: 112): 1. Eski (MT), 2. Eski (KTT).

Eski- ~ eskir- ~ iski- ~ iskü- (Toparlı vd.), Eskir- (Seyityahya: 112): 1. Eskimek (MT), 2. Eskimek (KTT).

Esne- ~ isne- (Toparlı vd.), Esne- (Seyityahya: 112): 1. Esnemek (MT), 2. Esnemek (KTT).

Esrid- ~ isrüt- (Toparlı vd.), Esirt- (DKTAL II): 1. Sarhoş etmek (MT), 2. Sarhoşlandırmak (KTT).

Esriklük ~ esrüklik ~ esrüklük (Toparlı vd.), Esriklük (DKTAL II): 1. Sarhoşluk (MT), 2. Sarhoşluk (KTT).

Eş ~ iş (I) ~ yeş (Toparlı vd.), İş (DKTAL II): 1. İş (MT), 2. İş (KTT).

Eş ~ iş (II) (Toparlı vd.), Eş (Seyityahya: 113): 1. Eş, arkadaş, yoldaş (MT), 2. Yakın arkadaş (KTT).

Eşkün (Toparlı vd.), Eşkin (DKTAL II): 1. Açık adımlarla yürüyen at, deve (MT), 2. Atın dörtaldan yavaş yürüyüş biçimi, tırıs (KTT).

Et ~ it (Toparlı vd.), Et (Seyityahya: 113): 1. Et (MT), 2. Et (KTT).

Et- ~ id- ~ it- (Toparlı vd.), Et- (Seyityahya: 113): 1. Yapmak, etmek (MT), 2. Etmek (KTT).

Etek ~ itek ~ yetek (Toparlı vd.), Etek (Seyityahya: 113): 1. Etek (MT), 2. Etek (KTT).

Etlü ~ itlü (Toparlı vd.), Etlü (DKTAL II): 1. Etli (MT), 2. Etli, içinde et olan ya da eti çok olan (KTT).

Etmek ~ itmek ~ ötmek (Toparlı vd.), Ötmek (Seyityahya: 252): 1. Ekmek (MT), 2. Ekmek (KTT).

Etmekçi ~ ötmekçi (Toparlı vd.), Ötmekşi (DKTAL III): 1. Ekmekçi, fırın (MT), 2. Ekmekçi, ekmek yapan, satan kimse (KTT).

Etmeksiz (Toparlı vd.), Ötmeksiz (DKTAL III): 1. Ekmeksiz (MT), 2. Ekmeksiz (KTT).

Ev ~ iv ~ öv ~ öy ~ yev (Toparlı vd.), Ev (Seyityahya: 113): 1. Ev (MT), 2. Ev (KTT).

Evet (Toparlı vd.), Evet ~ ebet ~ ewet (DKTAL II): 1. Evet (tasdik edatı) (MT), 2. Evet, onaylama sözü (KTT).

Evle ~ eylen ~ öyle ~ öylen (Toparlı vd.), Üyle (Seyityahya: 366): 1. Öğle, öğle vakti (MT), 2. Öğle (KTT).

Evlen- ~ ivlen- ~ öylen- (Toparlı vd.), Evlen- (Seyityahya: 114): 1. Evlenmek (MT), 2. Evlenmek (KTT).

Evlendir- ~ evlendür- ~ ivlendür- ~ öylendir- (Toparlı vd.), Üylendür- (DKTAL III): 1. Evlendirmek (MT), 2. Evlendirmek (KTT).

Evlü (I) (Toparlı vd.), Evli (Seyityahya: 114): 1. Evli, evlenmiş kimse (MT), 2. Evli (KTT).

Evlü (II) ~ iyli (Toparlı vd.), Üylü (DKTAL III): 1. Ev sahibi (MT), 2. Evi olan, herhangi bir sayıda evden oluşan mahalle, köy (KTT).

Evür- (Toparlı vd.), Ewır- (DKTAL II): 1. Evirmek (MT), 2. Evirmek, istenilen şekle sokmak (KTT).

Evvelki (Toparlı vd.), Ewelki (DKTAL II): 1. Evvelki, önceki (MT), 2. Evvelki, önceki (KTT).

Eydil- (Toparlı vd.), Aytıl- (Karahana: 218): 1. Söylenmek, konuşulmak (MT), 2. Söylenmek, açıklanmak, okunmak, çalınmak (KTT).

Ey ~ i ~ iy (Toparlı vd.), Ey (DKTAL II): 1. Ey, hey (MT), 2. Birine söz söylenirken dikkatini çekmek için kullanılan ünlem, duygulu anlatımlarda seslenme olarak kullanılan söz, hey ünlemi (KTT).

Eye ~ iye (Toparlı vd.), İye (DKTAL II): 1. Sahip, malik (MT), 2. Sahip (KTT).

Eyerçi (Toparlı vd.), Egerçi (DKTAL II): 1. Eyerçi (MT), 2. Eyerçi, eyer yapıp satan kimse (KTT).

Eyerle- ~ iyerle- (Toparlı vd.), Egerle- (Seyityahya: 106): 1. At vb. eyerlemek (MT), 2. Eyerlemek (KTT).

Eyerlen- (Toparlı vd.), Egerlen- (DKTAL II): 1. Eyerlenmek (MT), 2. Eyerlenmek (KTT).

Eyiddür- (Toparlı vd.), Aytır- (DKTAL I): 1. Söyletmek (MT), 2. Söylemek, söylemesine neden olmak, kız istemek, kız istetmek (KTT).

Eyidmeklik (Toparlı vd.), Aytma ~ aytuw (DKTAL I): 1. Söyleme, deme (MT), 2. Söyleme (KTT).

Eyle ~ öyle (Toparlı vd.), Öyle (Seyityahya: 252): 1. Öyle, o şekilde (MT), 2. Öyle (KTT).

Eyle- ~ ayla- (Toparlı vd.), Eyle- (DKTAL II): 1. Etmek, eylemek, yapmak (MT), 2. Eylemek, yapmk, etmek (KTT).

Eylendür- (Toparlı vd.), Eglendir- (DKTAL II): 1. Eylendirmek, durdurmak (MT), 2. Eylendirmek, neşelendirmek, bir yerde oylanmasını sağlamak (KTT).

Ez- ~ iz- (Toparlı vd.), Ez- (Seyityahya: 114): 1. Ezmek (MT), 2. Ezmek (KTT).

Ezber tut- (Toparlı vd.), Ezberle- (Seyityahya: 114): 1. Ezberlemek (MT), 2. Ezberlemek (KTT).

Ezen ~ özen ~ üzen (Toparlı vd.), Özen (Seyityahya: 252): 1. Irmak, nehir (MT), 2. Irmak, nehir (KTT).

2.1.7. F

Faķırlık ~ faķırlık (Toparlı vd.), Faqirlik (Seyityahya: 115): 1. Fakirlik, yoksulluk (MT), 2. Fakirlik (KTT).

Fehmlü (Toparlı vd.), Fehim (DKTAL II): 1. Anlayışlı (MT), 2. Anlayışlı, zeki (KTT).

Fıkırda- (Toparlı vd.), Fıqırda- (Seyityahya: 118): 1. Fıkırdamak, fıkır fıkır yapmak (MT), 2. Kıpırdamak, kıpırdanmak, kaynaşmak (KTT).

Fışılı (Toparlı vd.), Fışılı (DKTAL II): 1. Fış fış ses çıkarmak (MT), 2. Fışılı, fışırıldı (KTT).

Forçu (Toparlı vd.), Fırçı (Seyityahya: 118): 1. Fırça (MT), 2. Fırça (KTT).

Furunçı (Toparlı vd.), Fırını (DKTAL II): 1. Fırını (MT), 2. Fırını (KTT).

2.1.8. G

Ġaba ~ kaba (Toparlı vd.), Qaba (Seyityahya: 179): 1. Kaba, gösterişsiz (MT), 2. Kaba (KTT).

Ġargı ~ kargı (Toparlı vd.), Kargı (DKTAL II): 1. Kargı (MT), 2. Kargı, mızrak (KTT).

Ġarīblık (Toparlı vd.), Garīplık (DKTAL II): 1. Gariplik (MT), 2. Gariplik, yalnızlık, kimsesizlik, tuhafılık (KTT).

Ġayretlen- (Toparlı vd.), Ġayretlen- (Seyityahya: 129): 1. Gayrete gelmek (MT), 2. Gayretlenmek, metanet göstermek (KTT).

Ġazablan- (Toparlı vd.), Gazaplan- (DKTAL II): 1. Öfkelenmek, hiddetlenmek (MT), 2. Öfkelenmek, kızmak (KTT).

Ġazālīk ~ ġāzīlīk ~ ġāzīlik (Toparlı vd.), Gazilīk (DKTAL II): 1. Gazilik (MT), 2. Gazilik, gazi olma durumu (KTT).

Gene ~ gine ~ kene ~ yana ~ yine (Toparlı vd.), Kene (Seyityahya: 158): 1. Yine, tekrar (MT), 2. Gene (KTT).

Gev- (Toparlı vd.), Gewele- (DKTAL II): 1. Gevmek, çiğnemek, gevelemek (MT), 2. Gevelemek, bir yiyeceği ağzında döndürmek (KTT).

Gevzenlik (Toparlı vd.), Gevezelik (Seyityahya: 124): 1. Ahmaklık, bilir bilmez söylem (MT), Gevezelik (KTT).

Giçi ~ kiççi ~ kiçi ~ kiçig ~ kiçik (Toparlı vd.), Kiçkene (Seyityahya: 161) ~ Küçük (Seyityahya: 175): 1. Küçük (MT), 2. Küçük (KTT).

Giçik (Toparlı vd.), Giçik (DKTAL II): 1. Kaşınma (MT), 2. Uyuz, deri hastalığı (KTT).

Gir- ~ kir- (Toparlı vd.), Kir- (Seyityahya: 163): 1. Girmek (MT), 2. Girmek (KTT).

Girde (Toparlı vd.), Kırde (DKTAL II): 1. Tandırda pişen ince ekmek (MT), 2. Yağda ya da sacda pişen ince ekmek (KTT).

Girü ~ keri ~ kiri ~ kirü (Toparlı vd.), Keri (Seyityahya: 159): 1. Arka, geri (MT), 2. Geri (KTT).

Giy- ~ key- ~ kiğ- ~ kiy- (Toparlı vd.), Kiy- ~ kiyset- (Seyityahya: 164): 1. Giymek, giyinmek (MT), 2. Giymek (KTT).

Ġoġsat- (Toparlı vd.), Gewšet- (DKTAL II): 1. Gevšetmek (MT), 2. Gevšetmek (KTT).

Göbek ~ köbek (Toparlı vd.), Köbek (Seyityahya: 170): 1. Göbek (MT), 2. Göbek (KTT).

Gökrek (Toparlı vd.), Kökrek (Seyityahya: 170): 1. Göğüs kemiği (MT), 2. Göğüs (KTT).

Görk ~ körk (Toparlı vd.), Körk (DKTAL II): 1. Güzellik, iyilik (MT), 2. Görk, güzellik, zarıflık, sevimlilik (KTT).

Gövde ~ kevede ~ kövde (Toparlı vd.), Kevde (Seyityahya: 160): 1. Bir şeyin oluşu, cismi, şekli, gövde (MT), 2. Gövde (KTT).

Güç ~ küç (Toparlı vd.), Küç (Seyityahya: 175): 1. Güç, kuvvet (MT), 2. Güç (KTT).

Gümbürtü (Toparlı vd.), Gümbürtü (DKTAL II): 1. Davul gibi şeylerin sesi (MT), 2. Gümbürtü, gümbürdeme (KTT).

Günlük (Toparlı vd.), Künlik (DKTAL II): 1. Tütsü olarak yakılan bir tür ağaç (MT), 2. Günlük, tütsü sakızı (KTT).

Gür (Toparlı vd.), Gür (DKTAL II): 1. Gür, sık (MT), 2. Gür, (ses) bol ve güçlü, bol, verimli (KTT).

Güveç (Toparlı vd.), Güweç (DKTAL II): 1. Topraktan yapılan tencere (MT), 2. İçinde yemek pişirilen toprak kap, bir çeşit türlü yemeği (KTT).

Güverçin ~ kügerçin ~ kükerçin (Toparlı vd.), Gögercin (Seyityahya: 126): 1. Güvercin (MT), 2. Güvercin (KTT).

Güyegü ~ küyegü ~ küyev ~ küyevüv ~ küyöv (Toparlı vd.), Kiyev (Seyityahya: 163): 1. Damat (MT), 2. Damat, güvey (KTT).

Güz ~ küz (Toparlı vd.), Küz (Seyityahya: 177): 1. Güz, sonbahar (MT), 2. Sonbahar (KTT).

2.1.9. H

Haklık (Toparlı vd.), Haklık (DKTAL II): 1. Doğruluk, gerçeklik (MT), 2. Hak, haklılık (KTT).

Haksuz (Toparlı vd.), Haksız (DKTAL II): 1. Haksız (MT), 2. Haksız, hakka uygun olmayan, adalete uygun olmayan (KTT).

Halâllaş- (Toparlı vd.), Helâllaş- (DKTAL II): 1. Helalleşmek (MT), 2. Helalleşmek (KTT).

Halîfalık ~ halifelik (Toparlı vd.), Halifelik (DKTAL II): 1. Halifelik (MT), 2. Halifelik (KTT).

Halvâcı (Toparlı vd.), Elwacı ~ alvacı (DKTAL II): 1. Helvacı (MT), 2. Helva yapan, satan kimse (KTT).

Ḥan ~ kan (Toparlı vd.), Han (Seyityahya: 131): 1. Türk hükümdar unvanı; han, kağan (MT), 2. Han (KTT).

Hanı ~ kanı (Toparlı vd.), Hani ~ kani ~ ka ~ kana (DKTAL II): 1. Nerede, hani (MT), 2. Nerede, ne oldu, keşke (KTT).

Ḥanlıq (Toparlı vd.), Hanlıq (Seyityahya: 132): 1. Sultanlık, hanlık, devlet (MT), 2. Hanlık (KTT).

Ḥareketlü (Toparlı vd.), Areketli (DKTAL I): 1. Hareketli (MT), 2. Hareketli (KTT).

Ḥastalan- (Toparlı vd.), Hastalan- (Seyityahya: 132): 1. Hastalanmak (MT), 2. Hastalanmak (KTT).

Ḥastalık (Toparlı vd.), Hastalıq (Seyityahya: 132): 1. Hastalık (MT), 2. Hastalık (KTT).

Ḥaşan ~ kaçan ~ kaşan (Toparlı vd.), Qaçan (Seyityahya: 180): 1. Ne zaman, ne vakit, vakta ki (MT), 2. Ne zaman (KTT).

Ḥatın ~ hatun ~ katun (Toparlı vd.), Qadın (Seyityahya: 180): 1. Kadın, hatun, hanım (MT), 2. Kadın (KTT).

Ḥatıblık (Toparlı vd.), Hatıplık (DKTAL II): 1. Hatıplık (MT), 2. Hatıplık (KTT).

Havan (Toparlı vd.), Avan / havan (Seyityahya: 51): 1. Havan (MT), 2. Havan (KTT).

Ḥāyınlık (Toparlı vd.), Hainlik (Seyityahya: 131): 1. Hainlik, kötülük (MT), 2. Hainlik (KTT).

Ḥayırlı ~ hayırlu (Toparlı vd.), Hayırlı ~ kayırlı (DKTAL II): 1. Hayırlı, iyi olan (MT), 2. Yararlı, hayrı olan, iyi, uğurlu (KTT).

Haykır- (Toparlı vd.), Aykır- (DKTAL I): 1. Haykırmak, nara atmak (MT), 2. Haykırmak, telaşa, korkuya vb. kapılıp bağırarak (KTT).

Ḥāzırlık (Toparlı vd.), Hazırlık (DKTAL II): 1. Hazırlık (MT), 2. Hazırlık (KTT).

Ḥazz al- (Toparlı vd.), Azzet- ~ hazzet- (DKTAL I): 1. Zevk almak, zevk duymak (MT), 2. Hazzetmek, hoşlanmak (KTT).

Heybetlü (Toparlı vd.), Heybetli ~ eybetli (DKTAL II): 1. Heybetli, gösterişli (MT), 2. Görünüşüyle korku, hayranlık, saygı vb. uyandıran, azametli, büyük, kuvvetli, şiddetli (KTT).

Hırlda- (Toparlı vd.), Irıl-da- (Seyityahya: 135): 1. Hırıltılı ses çıkarmak, hırıltı çıkarmak (MT), 2. Hırlamak (KTT).

Hiçilik ~ kiçilik ~ kiçilik (Toparlı vd.), Kişkenelik (DKTAL II): 1. Küçüklük (MT), 2. Küçüklük (KTT).

Hisāblan- (Toparlı vd.), Esaplan- (DKTAL II): 1. Hesaplanmak, sayılmak (MT), 2. Hesaplanmak (KTT).

Höcalık (Toparlı vd.), Ocalıq / hocalıq (Seyityahya: 239): 1. Hocalık (MT), 2. Öğretmenlik (KTT).

Horla- (I) ~ hortla- (Toparlı vd.), Horla- ~ kurla- ~ kurıl-da- (DKTAL II): 1. Horlamak, uykuda burundan ses çıkarmak (MT), 2. Uyku sırasında horlamak (KTT).

Horla- (II) (Toparlı vd.), Horla- ~ korla- (DKTAL II): 1. Aşağılamak, küçük görmek (MT), 2. Horlamak, hor görmek, aşağılamak (KTT).

Horluk ~ korluk (Toparlı vd.), Horluq (Seyityahya: 134): 1. Aşağılık, zillet, aşağılanmış kimse (MT), 2. Horluk, hakaret, zillet (KTT).

Hoşnūdluk (Toparlı vd.), Hoşnutluk (DKTAL II): 1. Razılık, memnunluk (MT), 2. Hoşnutluk (KTT).

Hürlık ~ hürlik (Toparlı vd.), Hürlik (DKTAL II): 1. Özgürlük, hürriyet (MT), 2. Özgürlük (KTT).

Hürmetle- (Toparlı vd.), Hürmetle- (DKTAL II): 1. Saygı göstermek, ikrâm etmek (MT), 2. Saygı göstermek (KTT).

Hürmetsizlik (Toparlı vd.), Ürmetsizlik (DKTAL III): 1. Saygısızlık (MT), 2. Hürmetsizlik, saygısızlık (KTT).

2.1.10. I

İğlat- (Toparlı vd.), Aglat- ~ cılat- (DKTAL I): 1. Ağlatmak (MT), 2. Ağlatmak (KTT).

İlan ~ yılan (Toparlı vd.), Cılan (Seyityahya: 72) ~ Yılan (Seyityahya: 382): 1. Yılan (MT), 2. Yılan (KTT).

İldırım ~ yaldırım ~ yıldırım ~ yıldıırım ~ yuldırım ~ yuldurum (Toparlı vd.), Yıldırım (Seyityahya: 382): 1. Yıldırım (MT), 2. Yıldırım (KTT).

İlı ~ yılı (Toparlı vd.), Cıllı (Seyityahya: 72): 1. Sıcak, ılık (MT), 2. Sıcak, ılık (KTT).

İnam (Toparlı vd.), İnam (Seyityahya: 142): 1. Güvenli (MT), 2. Güven, inanç, inan (KTT).

İnan- ~ inan- (Toparlı vd.), İnan- (Seyityahya: 142): 1. İnanmak, güvenmek (MT), 2. İnanmak (KTT).

İnçıkırık ~ inşıkırık (Toparlı vd.), Hıçkırık (DKTAL II): 1. Hıçkırık (MT), 2. Hıçkırık (KTT).

İnra- (Toparlı vd.), İnran- (Seyityahya: 135): 1. İnlemek, haykırmak, (aslan) kükremek (MT), 2. Kaygılanmak, inildemek, inlemek (KTT).

İrdın (Toparlı vd.), İndır (Seyityahya: 135): 1. Harman (MT), 2. Harmanlık, harman yeri (KTT).

İr (Toparlı vd.), Yır (Seyityahya: 383): 1. Şarkı, türkü, makam ile söylenen söz (MT), 2. Türkü, şarkı (KTT).

İrak ~ yırak (Toparlı vd.), Yıraq (Seyityahya: 383): 1. Uzak, ırak (MT), 2. Uzak (KTT).

İrgak ~ ırğık (Toparlı vd.), İrgak (Seyityahya: 135): 1. Çengel, balık oltası vb. şeyler (MT), 2. Kanca, çoban değneği, çoban asası (KTT).

İrgat (Toparlı vd.), İrgat (Seyityahya: 135): 1. Amele, rençber, gündelikçi (MT), 2. İrgat (KTT).

İrla- ~ yırla- (Toparlı vd.), Yırla- (Seyityahya: 383): 1. Şarkı söylemek (MT), 2. Şarkı, türkü söylemek (KTT).

İrlayıçı ~ ırlağuçı (Toparlı vd.), Yırcı (Seyityahya: 383): 1. Şarkıcı, şarkı söyleyen kimse (MT), 2. Şarkıcı, ses sanatçısı, okuyucu (KTT).

İрмаk ~ yırmak (Toparlı vd.), İrmak (DKTAL II): 1. İrmak, nehir (MT), 2. Çoğunlukla denize dökülen büyük akarsu (KTT).

İsı ~ ıssı ~ isi ~ ıssig ~ ıssi ~ ıssig (Toparlı vd.), İssı (DKTAL II): 1. Isı, sıcak, sıcaklık (MT), 2. Isı, sıcaklık, aşırı sıcaklık (KTT).

Isıd- ~ ısıt- ~ isit- (Toparlı vd.), Isıt- (DKTAL II): 1. Isıtmak (MT), 2. Isıtmak (KTT).

İşirgāk ~ ısırka ~ ısırağa ~ sırğa ~ sızğa (Toparlı vd.), Sırğa (Seyityahya: 304): 1. Küpe (MT), 2. Küpe (KTT).

Isıtma (Toparlı vd.), Sıtma (Seyityahya: 304): 1. Sıtma (MT), 2. Sıtma (KTT).

Islad- ~ ıslat- (Toparlı vd.), Islat- (Seyityahya: 136): 1. Islatmak (MT), 2. Islatmak (KTT).

Islan- (Toparlı vd.), Islan- (Seyityahya: 136): 1. Islanmak (MT), 2. Islanmak (KTT).

İsmarla- (Toparlı vd.), Sımarla- (Seyityahya: 303): 1. Sipariş etmek, ısmarlamak (MT), 2. Sipariş etmek, ısmarlamak (KTT).

Isuz (Toparlı vd.), Issız (DKTAL II): 1. Issız (MT), 2. Issız, تنها (KTT).

İşan- ~ işen- (Toparlı vd.), İşan- (Seyityahya: 136): 1. Güvenmek, inanmak, tevekkül etmek (MT), 2. Güvenmek (KTT).

İşih ~ ışık (Toparlı vd.), Işık (DKTAL II): 1. Işık, aydınlık (MT), 2. Işık (KTT).

İşkun (Toparlı vd.), Uçqun (Seyityahya: 359): 1. Kıvılcım (MT), 2. Kıvılcım (KTT).

İtrib (Toparlı vd.), Turup (Seyityahya: 354): 1. Turp (MT), 2. Turp (KTT).

2.1.11. İ

İb ~ ip ~ yib ~ yip (Toparlı vd.), Yip (Seyityahya: 383): 1. İp, iplik (MT), 2. İp, iplik (KTT).

İblik ~ iplik ~ yiblik ~ yiplik (Toparlı vd.), İplik (Seyityahya: 146): 1. İp, iplik (MT), 2. İplik (KTT).

İç (Toparlı vd.), İç (Seyityahya: 137): 1. İç, içeri (MT), 2. İç (KTT).

İç ton (Toparlı vd.), İştön (DKTAL II): 1. İç donu, urba (MT), 2. Don, iç donu (KTT).

İç- ~ iş- (Toparlı vd.), İç- (Seyityahya: 137): 1. İçmek (MT), 2. İçmek (KTT).

İçdir- ~ iştir- (Toparlı vd.), İçir- (Seyityahya: 137): 1. İçirmek (MT), 2. İçirmek (KTT).

İçeri ~ içeri ~ içkeri ~ içkerü ~ içre ~ işeri ~ işkeri ~ işkerü (Toparlı vd.), İçeri (Seyityahya: 137): 1. İçeri, iç (MT), 2. İçeri, içinde (KTT).

İçil- (Toparlı vd.), İçil- (DKTAL II): 1. İçilmek (MT), 2. İçilmek (KTT).

İçir- ~ içür- ~ işir- (Toparlı vd.), İçir- (Seyityahya: 137): 1. İçirmek (MT), 2. İçirmek (KTT).

İçkur (Toparlı vd.), Uçkur (Seyityahya: 359): 1. Uçkur, kemer, pantolon askısı (MT), 2. Uçkur, bağ, kemer (KTT).

İçlik (Toparlı vd.), İçlik (Seyityahya: 137): 1. İçlik (MT), 2. Astar (KTT).

İçmeklik (Toparlı vd.), İçme ~ işüw (DKTAL II): 1. İçme (MT), 2. İçme (KTT).

İddür- (Toparlı vd.), Ettür- (DKTAL II): 1. Ettirmek, yaptırmak (MT), 2. Ettirmek, yaptırmak (KTT).

İdil- ~ edil- ~ itil- (Toparlı vd.), Etül- (DKTAL II): 1. Edilmek, yapılmak (MT), 2. Edilmek, yapılmak (KTT).

İdin- (Toparlı vd.), Edin- (DKTAL II): 1. Edinmek, elde etmek (MT), 2. Edinmek, bir şeyin sahibi olmak (KTT).

İğirmi ~ yigirmi (Toparlı vd.), Yigirmi (Seyityahya: 383): 1. Yirmi sayısı (MT), 2. Yirmi (KTT).

İgne ~ ignü ~ ine ~ iyne ~ yigne ~ yine (Toparlı vd.), İne (Seyityahya: 143): 1. İgne (MT), 2. İgne (KTT).

İgren- ~ iren- ~ yigren- ~ yiyren- (Toparlı vd.), Ciyren- (Seyityahya: 74) ~ İgren- (Seyityahya: 138): 1. İgrenmek (MT), 2. İgrenmek (KTT).

İkile- (Toparlı vd.), Ekile- (DKTAL II): 1. İki yapmak, iki kez yapmak (MT), 2. Bir şeyin sayısını ikiye çıkarmak (KTT).

İkinçi (Toparlı vd.), Ekinci (DKTAL II): 1. İkinci (MT), 2. Sıralamada birinciden sonra gelen, bir başka; yeni, (KTT).

İkinçilik (Toparlı vd.), Egincilik (Seyityahya: 106): 1. Çiftçilik (MT), 2. Ekincilik (KTT).

İkindi ~ ikindü ~ ikkindi ~ yekindi ~ yikindü (Toparlı vd.), Ekindî (DKTAL II): 1. İkinci, ikindi namazı vakti (MT), 2. Öğle ile akşam arası, ikindi namazı (KTT)

İkişer (Toparlı vd.), Ekışer (DKTAL II): 1. İkişer (MT), 2. İkişer, her birine iki tane (KTT).

İl- (Toparlı vd.), İl- (Seyityahya: 140): 1. Asmak (MT), 2. Asmak, takmak (KTT).

İl (Toparlı vd.), El (DKTAL II): 1. İl, memleket, şehir (MT), 2. İl, yer, ülke, yurt (KTT).

‘İläcsüz (Toparlı vd.), İläcsüz (DKTAL II): 1. İlaçsız, dermansız, çaresiz (MT), 2. İlaçsız, ilaç kullanmadan (KTT).

İled- ~ ilet- (Toparlı vd.), İlet- (DKTAL II): 1. İletmek, götürmek (MT), 2. İletmek, ulaştırmak (KTT).

İlengiş ~ tengeç ~ yengeç ~ yenkeş (Toparlı vd.), Yengeç (Seyityahya: 381): 1. Yengeç (MT), 2. Yengeç (KTT).

İleri ~ ilerü ~ ilgeri ~ ilgerü (Toparlı vd.), İleri (Seyityahya: 140): 1. İleri, ön taraf (MT), 2. İleri, ileride, önde (KTT).

İletbir- (Toparlı vd.), İlet- (DKTAL II): 1. İletmek, ulaştırmak (MT), 2. İletmek, götürmek, ulaştırmak (KTT).

İlgik ~ ilik ~ ilkek ~ ilkik (Toparlı vd.), İlik (Seyityahya: 140): 1. Düğme için kumaşa açılan delik, ilik (MT), 2. İlik, kopça (KTT).

İlgün (Toparlı vd.), El kün (DKTAL II): 1. El gün, el âlem (MT), 2. El âlem, başkaları (KTT).

İlikle- (Toparlı vd.), İliktir- (Seyityahya: 140): 1. İliklemek (MT), 2. İliklemek, düğmelemek (KTT).

İlin- (Toparlı vd.), İlin- (DKTAL II): 1. İlişmek, asılmak (MT) 2. Asılmak, iliştilmek (KTT).

İlk (Toparlı vd.), İlk (Seyityahya: 140): 1. İlk, önce (MT), 2. İlk (KTT).

İlkü ~ ülkü (Toparlı vd.), Ülkü (DKTAL III): 1. Hedef, ulaşmak, istenilen amaç (MT), 2. Ülkü, ideal, ulaşılmak istenen şey (KTT).

İlti (Toparlı vd.), Elti (Seyityahya: 109): 1. Kadın (MT), 2. Halk arasında din adamlarının kadınlarına verilen saygınlık belirten unvan (KTT).

İlt- (Toparlı vd.), İlet- (DKTAL II): 1. İletmek, götürmek, ulaştırmak (MT), 2. İletmek, götürmek, ulaştırmak (KTT).

İmāmlık (Toparlı vd.), İmamlık (DKTAL II): 1. İmamlık, namaz kıldırma (MT), 2. İmam olma durumu, imamın görevi (KTT).

İmānsız (Toparlı vd.), İmansız (Seyityahya: 141): 1. İnanmayan (MT), 2. İmansız (KTT).

İmdi ~ indi (Toparlı vd.), Şimdi (Seyityahya: 322): 1. Şimdi, derhâl (MT), 2. Şimdi (KTT).

İmīnlik (Toparlı vd.), Eminlik (DKTAL II): 1. Eminlik, emniyet (MT), 2. Emin olma durumu, güven (KTT).

İn ~ inegü (Toparlı vd.), İn (DKTAL II): 1. İn, mağara, hayvan yuvası (MT), 2. Yaban hayvanı kovuğu, mağara (KTT).

İn- (Toparlı vd.), Eñkey- (Seyityahya: 110): 1. Eğilmek (MT), 2. Eğilmek (KTT).

İnanç (Toparlı vd.), İnanç (DKTAL II): 1. Düzenlik, emniyet, güvenç (MT), 2. İnanç, inanma (KTT).

İnançi (Toparlı vd.), İnamlı (Seyityahya: 142): 1. Kendisine güvenilen, iananılan (MT), 2. Güvenilir, emin, sağlam (KTT).

İnce ~ inçe ~ yeniçe ~ yenişe ~ yinçe ~ yinçe ~ yinçe (Toparlı vd.), İnce (Seyityahya: 142): 1. İnce (MT), 2. İnce (KTT).

İnçi ~ inçü ~ yençü ~ yinçü (Toparlı vd.), İnci (DKTAL II): 1. İnci (MT), 2. Kimi istiridyelerde oluşan değerli taş, bir şeyin çok değerli parçalarından her biri (KTT).

İnçid- ~ inçit- (Toparlı vd.), İncit- (Seyityahya: 135): 1. İncitmek (MT), 2. İncitmek, darıltmak, gücendirmek, üzme (KTT).

İnçikelik ~ inçkelük (Toparlı vd.), İncelik (DKTAL II): 1. İncelik (MT), 2. İncelik, ince olma durumu, nezaket, ayrıntı (KTT).

İnçin- (Toparlı vd.), İncin- (Seyityahya: 142): 1. İncinmek (MT), 2. İncinmek (KTT).

İn- ~ yin- (Toparlı vd.), En- (Seyityahya: 110): 1. İnme (MT), 2. İnme (KTT).

İnde- ~ ünde- ~ ünle- (Toparlı vd.), Ünde- ~ інde- (DKTAL III): 1. Çağırma, seslemek (MT), 2. Ses çıkarmak, ses vermek, konuşmak (KTT).

İndir- ~ indür- (Toparlı vd.), Endir- (Seyityahya: 110): 1. İndirmek (MT), 2. İndirmek (KTT).

İndüril- ~ indürül- (Toparlı vd.), Endiril- (DKTAL II): 1. İndirilmek (MT), 2. İndirilmek (KTT).

İñen ~ iñen teve (Toparlı vd.), İngen (Seyityahya: 143): 1. Dişi deve (MT), 2. Dişi deve (KTT).

İñilde- ~ iñle- (Toparlı vd.), İñilde- (Seyityahya: 146): 1. İnlemek, ahlayıp vahlamak (MT), 2. İnildemek (KTT).

İñildü (Toparlı vd.), İñilti (Seyityahya: 146): 1. İnilti (MT), 2. İnilti, şariltı, çağiltı (KTT).

İnlü (Toparlı vd.), Enlî (DKTAL II): 1. Enli (MT), 2. Eni büyük, geniş (KTT).

İnsüz (Toparlı vd.), Ensüz (DKTAL II): 1. Ensiz (MT), 2. Eni küçük, ensiz, dar (KTT).

İr (Toparlı vd.), Er (DKTAL II): 1. Koca, zevce (MT), 2. Koca, eş (KTT).

İr- (Toparlı vd.), İri- (Seyityahya: 147): 1. Erimek (MT), 2. Erimek (KTT).

İri ~ irig (Toparlı vd.), İri (Seyityahya: 146): 1. İri, kaba (MT), 2. İri (KTT).

İrik- (I) (Toparlı vd.), Erîk- (DKTAL II): 1. Bıkmak, usanmak, nefret etmek (MT), 2. Canı sıkılmak, bıkmak (KTT).

İrik- (II) (Toparlı vd.), Erîk- (DKTAL II): 1. İçi daralmak, sızlamak (MT), 2. Canı sıkılmak, bıkmak (KTT).

İrimçik (Toparlı vd.), İrimçik (Seyityahya: 147): 1. Kesilmiş, bozulmuş süt (MT), 2. Lor, ekşimik, kesmik (KTT).

İrin ~ iriñ (Toparlı vd.), İrin (Seyityahya: 147): 1. İrin, cerahat (MT), 2. İrin (KTT).

İrin- (Toparlı vd.), Erîn- (DKTAL II): 1. Erinmek, tembelleşmek, vücuda yorgunluk çökmek (MT), 2. Üşenmek, tembellik etmek (KTT).

İrinçek (Toparlı vd.), Erinçek (Seyityahya: 111): 1. Erincek, tembel (MT), 2. Erincek (KTT).

İrinli (Toparlı vd.), İrinli (Seyityahya: 147): 1. İrinli, cerahatlı (MT), 2. İrinli (KTT).

İRte (Toparlı vd.), Erte (DKTAL II): 1. Sabah vakti, sabah (MT), 2. Erken, sabahın ilerlememiş bir anında (KTT).

İRtesi (Toparlı vd.), Erten ~ ertengi (DKTAL II): 1. Ertesi gün, yarın (MT), 2. Sabahki, yarınki (KTT).

İSi- ~ isin- ~ ısın- (Toparlı vd.), İŖsin- ~ İŖŖilen- (DKTAL II): 1. Isınmak (MT), 2. Isınmak (KTT).

İŖ- (Toparlı vd.), EŖ- (DKTAL II): 1. EŖmek, kazmak (MT), 2. EŖmek, biraz kazmak (KTT).

İŖçi (Toparlı vd.), İŖçi (Seyityahya: 148): 1. İŖçi, amele (MT), 2. İŖçi (KTT).

İŖek (Toparlı vd.), İçek (Seyityahya: 137): 1. Bağırsak, iç organlar (MT), 2. Bağırsak (KTT).

İŖid- ~ İŖit- ~ yeŖit- (Toparlı vd.), EŖit- (Seyityahya: 113): 1. Duymak, İŖitmek (MT), 2. İŖitmek (KTT).

İŖiddür- ~ İŖittir- (Toparlı vd.), EŖİttir- (DKTAL II): 1. İŖittirmek, duyurmak (MT), 2. İŖittirmek (KTT).

İŖik (Toparlı vd.), EŖik (DKTAL II): 1. EŖik, kapı (MT), 2. EŖik, kapının alt yanı, kapı, giriş, bir yerin önü, yakını (KTT).

İŖitil- ~ İŖitin- (Toparlı vd.), EŖitil- (Seyityahya: 113): 1. İŖitilmek, duyulmak (MT), 2. İŖitilmek (KTT).

İŖkik (Toparlı vd.), EŖkek (DKTAL II): 1. Kayık küreği (MT), 2. Sandal küreği (KTT).

İŖle- (Toparlı vd.), İŖle- (Seyityahya: 148): 1. İŖlemek, yapmak, uğraŖmak (MT), 2. İŖlemek (KTT).

İŖled- ~ İŖlet- (Toparlı vd.), İŖlet- (DKTAL II): 1. Yaptırmak, birisini çalıştırmak (MT), 2. İŖletmek, çalıştırmak (KTT).

İŖlen- (I) (Toparlı vd.), İŖlen- (DKTAL II): 1. İŖlenmek, nakŖedilmek (MT), 2. İŖlemek işi yapılmak, nakış yapılmak, nakışlanmak (KTT).

İŖlen- (II) (Toparlı vd.), İŖlen- (DKTAL II): 1. İŖlenmek, yapılmak (MT), 2. İŖlenmek, İŖlemek işi yapılmak, nakış yapılmak (KTT).

İt (Toparlı vd.), İt (Seyityahya: 149): 1. Köpek (MT), 2. İt (KTT).

İt burnu (Toparlı vd.), İtburun (Seyityahya: 149): 1. Yabanî gül (MT), 2. Yaban gülü (KTT).

İt- (Toparlı vd.), İte- (Seyityahya: 149): 1. İtmek, iteklemek (MT), 2. İtelemek (KTT).

İtlık (Toparlı vd.), Etlik (DKTAL II): 1. Etlik (MT), 2. Eti için beslenen hayvan (KTT).

İtsiz (Toparlı vd.), Etsiz (DKTAL II): 1. Etsiz (MT), 2. İçinde et bulunmayan, zayıf (KTT).

İy- (Toparlı vd.), Üyir- (DKTAL III): 1. Eğirmek (MT), 2. Yün veya pamuğu eğirerek ip yapmak (KTT).

İyerlet- (Toparlı vd.), Egerlet- (DKTAL II): 1. Eyerletmek (MT), 2. Eyerletmek (KTT).

İz (Toparlı vd.), İz (Seyityahya: 149): 1. İz, belirti (MT), 2. İz (KTT).

İzde- ~ isde- ~ iste- ~ izle- ~ yizde- (Toparlı vd.), İste- (Seyityahya: 148): 1. İstemek, irdelemek, aramak, araştırmak (MT), 2. İstemek (KTT).

İzil- (Toparlı vd.), Ezil- (Seyityahya: 114): 1. Ezilmek (MT), 2. Ezilmek (KTT).

İzletil- (Toparlı vd.), İstenil- (DKTAL II): 1. İstenilmek (MT), 2. İstenilmek (KTT).

2.1.12. K-Q

Kab (I) (Toparlı vd.), Qap (Seyityahya: 185): 1. Kılıf, mahfaza (MT), 2. Kap, türlü şeylerin saklanması için kullanılan kılıf, torba vb. (KTT).

Kab (I) ~ kap (Toparlı vd.), Kap ~ kab (DKTAL II): 1. Kap kacak (MT), 2. Kap, içine yemek konulan mutfak eşyası, içine herhangi bir şey konulup saklanan gereç (KTT).

Kab (III) (Toparlı vd.), Qabuq (Seyityahya: 179): 1. Kabuk (MT), 2. Kabuk (KTT).

Kab- ~ kap- (Toparlı vd.), Kap- (DKTAL II): 1. Kapmak, almak (MT), 2. Kapmak, alt ve üst çenesine almak, ısırmak, hemen almak, eline geçirmek (KTT).

Kabak (I) ~ kapak (Toparlı vd.), Qapaq (Seyityahya: 185): 1. Kapak (MT), 2. Kapak (KTT).

Qabax (II) (Toparlı vd.), Qabaq (Seyityahya: 179): 1. Kabak (sebze) (MT), 2. Kabak (KTT).

Qaban (Toparlı vd.), Kaban (DKTAL II): 1. Yaban domuzu (MT), 2. Yaban domuzu (KTT).

Qabar (Toparlı vd.), Qaburğa (Seyityahya: 180): 1. Kaburga, eye kemiği (MT), 2. Kaburga (KTT).

Qabar- (I) (Toparlı vd.), Qabar- (Seyityahya: 179): 1. Kabarmak (MT), 2. Kabarmak (KTT).

Qabar- (II) (Toparlı vd.), Qopar- (Seyityahya: 201): 1. Koparmak, kesmek (MT), 2. Koparmak (KTT).

Qabarçaqlı bağa ~ qabırçaqlı bağa ~ qaburçaqlı bağa ~ qaburçaqlu bağa (Toparlı vd.), Kaplımbaka (DKTAL II): 1. Kaplumbağa (MT), 2. Kaplumbağa (KTT).

Qabarçuq (Toparlı vd.), Qabarçıq (Seyityahya: 179): 1. Kabarcık (MT), 2. Tombalak, kabarcık, küçük şişkinlik (KTT).

Qabı ~ qabu ~ qapı ~ qapu (Toparlı vd.), Kapı (DKTAL II): 1. Kapı (MT), 2. Giriş çıkış yeri, bir yere girerken ya da çıkarken açılıp kapanan kanat, herhangi bir iş için gidilen ev ya da yer, devlet kurumu, (KTT).

Qabık ~ qabuğ ~ qabuk (Toparlı vd.), Qabuq (Seyityahya: 179) ~ Qavuq (Seyityahya: 192): 1. Kabuk, ağaç kabuğu (MT), 2. Kabuk (KTT).

Qabılan ~ qablan ~ qaflan ~ qaplan ~ qoblan (Toparlı vd.), Qaplan (Seyityahya: 185): 1. Kaplan, panter (MT), 2. Kaplan (KTT).

Qabırğa ~ qaburğa (Toparlı vd.), Qaburğa (Seyityahya: 180): 1. Kaburga (MT), 2. Kaburga (KTT).

Qabkara ~ qapqara (Toparlı vd.), Qap-qara (Seyityahya: 185): 1. Kapkara, simsiyah (MT), Kapkara (KTT).

Qabla- ~ qapla (Toparlı vd.), Qapla- (Seyityahya: 185): 1. Kaplamak, içine almak (MT), 2. Kaplamak (KTT).

Qabsa- ~ qapsa- (Toparlı vd.), Kapsa- (DKTAL II): 1. Ablukaya almak, kapsamak, içine almak (MT), 2. Kapsamak, içine almak (KTT).

Ḳabtāl (Toparlı vd.), Ḳaptāl (DKTAL II): 1. At eyerinin iki yan örtüleri (MT), 2. Pamukla beslenmiş, yumuşak dokumadan yapılmış eyer yastığı (KTT).

Ḳaç (Toparlı vd.), Qaç (Seyityahya: 180): 1. Kaç, kaç, ne kadar (MT), 2. Kaç (KTT).

Ḳaç- ~ ḳaş- (Toparlı vd.), Qaç- (Seyityahya: 180): 1. Kaçmak (MT), 2. Kaçmak (KTT).

Ḳaçğınçī (Toparlı vd.), Qaçqın (Seyityahya: 180): 1. Kaçak, firari (MT), 2. Kaçkın (KTT).

Ḳaşı- ~ ḳası- ~ ḳaşı- (Toparlı vd.), Qaşı- (Seyityahya: 190) ~ Qıçı- (Seyityahya: 195): 1. Kaşımak (MT), 2. Kaşımak (KTT).

Ḳaşın- ~ ḳaşın- (Toparlı vd.), Qaşın- (Seyityahya: 190) ~ Qıçın- (Seyityahya: 195): 1. Kaşınmak (MT), 2. Kaşınmak (KTT).

Ḳaçır- (Toparlı vd.), Ḳaşır- (DKTAL II): 1. Nefret ettirmek, tiksindirmek (MT), 2. Kaçırarak, kaçmasını sağlamak, birisini ya da bir şeyi zorla yanında götürmek (KTT).

Ḳaçmaḳlıḳ (Toparlı vd.), Qaçuv (Seyityahya: 180): 1. Kaçma (MT), 2. Kaçma (KTT).

Ḳaçur- (Toparlı vd.), Ḳaşır- (DKTAL II): 1. Kaçırarak (MT), 2. Kaçırarak, kaçmasını sağlamak, birisini ya da bir şeyi zorla yanında götürmek (KTT).

Ḳadḡu ~ ḳayḡi ~ ḳayḡu (Toparlı vd.), Qayḡi (Seyityahya: 193): Kaygı, endişe, tasa, üzüntü (MT), 2. Kaygı (KTT).

Ḳadḡur- ~ ḳayḳa- ~ ḳayḡır- ~ ḳayḡur- ~ ḳayḡır- (Toparlı vd.), Qayḡır- (Seyityahya: 193): 1. Kaygılanmak, endişe etmek (MT), 2. Kaygılanmak (KTT).

Ḳadḡurt- (Toparlı vd.), Kayḡirt- (DKTAL II): 1. Üzülmesine, kederlenmesine neden olmak (MT), 2. Kaygılandırmak, üzme (KTT).

Ḳādīlīḳ (Toparlı vd.), Kadılık (DKTAL II): 1. Kadılık, hâkimlik (MT), 2. Kadılık, kadı görevi, kadı idaresindeki mahkeme (KTT).

Kâfirlik (Toparlı vd.), Kâfirlik ~ kyafirlik ~ kâpîrlik (DKTAL II): 1. Allah'a inanmama (MT), 2. Kâfirlik (KTT).

Ğağır- ~ ғағır- (Toparlı vd.), Qaqır- (Seyityahya: 181): 1. Genizden balgam çıkarıp tükürmek (MT), 2. Tükürmek, tükürüp balgam çıkarmak (KTT).

Ğağ et (Toparlı vd.), Qaqaç (Seyityahya: 181): 1. Uzun dilimler halinde ateşte ya da güneşte kurutulmuş, pişirilmiş et (MT), 2. Kakaç, iste ya da güneşte kurutularak saklanan et (KTT).

Ğağ (Toparlı vd.), Qaq ~ qaqlıq (Seyityahya: 181): 1. Taş üzerinde su toplanan göze gibi çukur (MT), 2. Su birikintisi, azmak (KTT).

Ğağ- (I) (Toparlı vd.), Qaq- (Seyityahya: 181): 1. Kakmak, dürtmek (MT), 2. Silkmek, kakmak, vurmak (KTT).

Ğağ- (II) ~ ғағı- (Toparlı vd.), Qaq- (Seyityahya: 181): 1. Vurmak, kapıyı çalmak (MT), 2. Silkmek, kakmak, vurmak (KTT).

Ğakaç et (Toparlı vd.), Qaqaç (Seyityahya: 181): 1. Kurutulmuş et (MT), 2. Kakaç, kurutulmuş et (KTT).

Ğakırdak (Toparlı vd.), Qıqırdaq (Seyityahya: 195): 1. Kıkırdak (MT), 2. Kakırdak (KTT).

Ğakla- (Toparlı vd.), Qaqtır- (Seyityahya: 181): 1. Kurutmak (MT), 2. (Et) kurutmak (KTT).

Ğaklık (Toparlı vd.), Qaqırq (Seyityahya: 181): 1. Genizden gelen katı sümük (MT), 2. Balgam (KTT).

Ğaksı- (Toparlı vd.), Qaqısı- (Seyityahya: 181): 1. Kokmak, bozulmak (MT), 2. Küf tutmak, küflenmek (KTT).

Ğal- (Toparlı vd.), Qal- (Seyityahya: 182): 1. Kalmak, durmak (MT), 2. Kalmak (KTT).

Ğalay (Toparlı vd.), Qalay (Seyityahya: 182): 1. Kalay (MT), 2. Kalay (KTT).

Ğalbur (Toparlı vd.), Qalbır (Seyityahya: 182): 1. Kalbur, iri gözlü elek (MT), 2. Kalbur (KTT).

Ğalburla- (Toparlı vd.), Kalbırla- (DKTAL II): 1. Kalburla elemek (MT), 2. Kalburlamak, kalburdan geçirmek (KTT).

Ğaldır- ~ ғалдур- (Toparlı vd.), Qaldır- (Seyityahya: 182): 1. Kaldırmak (MT), 2. Bırakmak (KTT).

Qaldıra- (Toparlı vd.), Qaltıra- (Seyityahya: 183): 1. Titremek (MT), 2. Titremek (KTT).

Qalınü ~ qalıñ (Toparlı vd.), Qalın (Seyityahya: 182): 1. Kalın (MT), 2. Kalın (KTT).

Qalıñlıq (Toparlı vd.), Qalınlıq (Seyityahya: 182): 1. Kalınlık (MT), 2. Kalınlık (KTT).

Qalk- (Toparlı vd.), Qalq- (Seyityahya: 182): 1. Kalkmak, ayağa kalkmak (MT), 2. Kalkmak, doğrulmak, su yüzüne çıkmak (KTT).

Qalkın (Toparlı vd.), Qalqan (Seyityahya: 182): 1. Kalkan (MT), 2. Kalkan (korumalık) (KTT).

Qaltaq (Toparlı vd.), Kaltak (DKTAL II): 1. Kaltak, pezevenk (MT), 2. Namussuz kadın (KTT).

Qamaş- (Toparlı vd.), Qamaş- (Seyityahya: 183): 1. Gözleri kamaşmak (MT), 2. Kamaşmak (KTT).

Qamçı ~ qamşı (Toparlı vd.), Qamçı (Seyityahya: 183): 1. Kamçı (MT), 2. Kamçı (KTT).

Qamçıla- (Toparlı vd.), Qamçıla- (Seyityahya: 183): 1. Kamçılamak, kamçı ile dövmek, sürmek (MT), 2. Kamçılamak (KTT).

Qamış (Toparlı vd.), Qamış (Seyityahya: 183): 1. Kamış, şeker kamışı, sazlık, sap (MT), 2. Kamış (KTT).

Qamışlıq (Toparlı vd.), Qamışlıq (Seyityahya: 183): 1. Kamışlık (MT), 2. Kamışlık (KTT).

Qamqaq (Toparlı vd.), Kamgak (DKTAL II): 1. Çalı çırpı (MT), 2. Deve dikenli, iri mor çiçekli bir otsu bitki (KTT).

Qamuç (Toparlı vd.), Çomuç (Seyityahya: 87): 1. Kepçe (MT), 2. Kepçe (KTT).

Qan (Toparlı vd.), Qan (Seyityahya: 183): 1. Kan (MT), 2. Kan (KTT).

Qan- (Toparlı vd.), Kan- (DKTAL II): 1. Kanmak, doymak (MT), 2. Kanmak, bir şeyden bolca yararlanmak, tatmin olmak (KTT).

Qana- ~ qanan- (Toparlı vd.), Qana- (Seyityahya: 184): 1. Kanamak (MT), 2. Kanamak (KTT).

Ƙanat- (Toparlı vd.), Qanat- (Seyityahya: 184): 1. Kanatmak (MT), 2. Kanatmak (KTT).

Ƙanat (Toparlı vd.), Qanat (Seyityahya: 184): 1. Kanat (MT), 2. Kanat (KTT).

Ƙanča (Toparlı vd.), Qayda (Seyityahya: 193): 1. Nereye (MT), 2. Nerede, nereye (KTT).

Ƙançık ~ Ƙançuk (Toparlı vd.), Qancıq (Seyityahya: 184): 1. Dişi köpek (MT) 2. Kancık, kahpe (argo) (KTT).

Ƙanda (Toparlı vd.), Qayda (Seyityahya: 193): 1. Nerede (MT), 2. Nerede, nereye (KTT).

Ƙandala (Toparlı vd.), Qandalay (Seyityahya: 184): 1. Tahtakurusu (MT), 2. Tahtakurusu (KTT).

Ƙandan ~ Ƙaydan (Toparlı vd.), Qaydan (Seyityahya: 193): 1. Nereden (MT), 2. Nereden (KTT).

Ƙandır- ~ Ƙandur- (Toparlı vd.), Kandır- (DKTAL II): 1. Kandırmak, doyurmak (MT), 2. Açlığını, susuzluğu vb. gidermek (KTT).

Ƙandur- (Toparlı vd.), Qandır- (Seyityahya: 184): 1. Kandırmak, inandırmak (MT), 2. Kandırmak; inandırmak (KTT).

Ƙanğı ~ Ƙankı (Toparlı vd.), Kay (DKTAL II): 1. Hangi (MT), 2. Hangi (KTT).

Ƙapak (I) (Toparlı vd.), Köz qapaqları (Seyityahya: 172): 1. Göz kapağı (MT), 2. Göz kapakları (KTT).

Ƙapak (II) ~ kebek ~ kepek (Toparlı vd.), Kepek (Seyityahya: 158): 1. Kepek (MT), 2. Kepek (KTT).

Ƙapan (Toparlı vd.), Qapqan (Seyityahya: 185): 1. Tuzak (MT), 2. Kapan (KTT).

Ƙapuçı (Toparlı vd.), Kapıcı (DKTAL II): 1. Kapıcı, hizmetçi, kapı görevlisi (MT), 2. Kapıcı, kapıda görevli olan kimse (KTT).

Ƙapurçuƙ (Toparlı vd.), Qaburçaq (Seyityahya: 180): 1. Kabuk (MT), 2. Kavkı, kabuk (KTT).

Ƙar (Toparlı vd.), Qar (Seyityahya: 185): 1. Kar (MT), 2. Kar (KTT).

Qar- (Toparlı vd.), Qarıştır- (Seyityahya: 188): 1. Karıştırmak (MT), 2. Karıştırmak (KTT).

Qara (I) (Toparlı vd.), Qara (Seyityahya: 185): 1. Kara, siyah (MT), 2. Siyah (KTT).

Qara (II) (Toparlı vd.), Qara (Seyityahya: 185): 1. Zenci, siyahî (MT), 2. Kara (KTT).

Qara (III) (Toparlı vd.), Kara (DKTAL II): 1. Yeryüzü (MT), 2. Kara, toprak yeryüzünün denizle kaplı olmayan bölümü (KTT).

Qara- ~ qarğa- (Toparlı vd.), Qarğa- (Seyityahya: 187): 1. Beddua etmek, lanetlemek (MT), 2. Kargışlamak (KTT).

Qaraca (Toparlı vd.), Qaraca (Seyityahya: 186): 1. Karaca (MT), 2. Karaca (hayvan), karaca, esmer (KTT).

Qarağa ur- (Toparlı vd.), Qarar- (Seyityahya: 187): 1. Kararmak (MT), 2. Kararmak, güneş almak, güneşlenmek (KTT).

Qarağılık ~ qaragılık ~ qaragu ~ qarangi ~ qarangu ~ qaranguşluk ~ qarani ~ karañu (Toparlı vd.), Qarangi ~ qaranlıq (Seyityahya: 186): 1. Karanlık (MT), 2. Karanlık (KTT).

Qarakul ~ qaravul ~ qaravulu (Toparlı vd.), Qaravul (Seyityahya: 187): 1. Karakol (MT), 2. Bekçi (KTT).

Qarakuş (Toparlı vd.), Qarakuş (Seyityahya: 186): 1. Kartal, tavşancıl (MT), 2. Karakuş (KTT).

Qaraldu (Toparlı vd.), Qaraltı (Seyityahya: 186): 1. Karaltı (MT), 2. Karaltı (KTT).

Qaralık (Toparlı vd.), Qaralıq (Seyityahya: 186): 1. Karalık (MT), 2. Karalık (KTT).

Qaramuq (Toparlı vd.), Karamık (DKTAL II): 1. Gülçer denilen karaca tohum (MT), 2. Böğürtlen, buğday karamığı, buğday çiçeği, it üzümü (KTT).

Qardaş ~ qarındaş (Toparlı vd.), Qardaş (Seyityahya: 187) ~ Qarındaş (Seyityahya: 188): 1. Kardeş, erkek kardeş (MT), 2. Kardeş, erkek ya da kız kardeş, öz kardeş (KTT).

Qarañı- (Toparlı vd.), Karangılaş- (DKTAL III): 1. Karanlık olmak (MT), 2. Karanlık olmak, hava kararmak (KTT).

Qarar- (Toparlı vd.), Qarar- (Seyityahya: 187): 1. Kararmak (MT), 2. Kararmak, güneş almak, güneşlenmek (KTT).

Qardaşlıq (Toparlı vd.), Qardaşlıq (Seyityahya: 187): 1. Kardeşlik (MT), 2. Kardeşlik (KTT).

Qarğa (Toparlı vd.), Qarğa (Seyityahya: 187): 1. Karga, kuzgun (MT), 2. Karga (KTT).

Qarğan (Toparlı vd.), Qurğan (Seyityahya: 206): 1. Put, kabir (MT), 2. Kurgan, tepe (KTT).

Qarğı ~ qarğu (Toparlı vd.), Kargı (DKTAL II): 1. Kargı, kamyş (MT), 2. Kargı, mızrak (KTT).

Qarğış ~ qarış (Toparlı vd.), Qarğış (Seyityahya: 187): 1. Kargış, beddua (MT), 2. Kargış (KTT).

Qarğışla- (Toparlı vd.), Kargışla- (DKTAL II): 1. Beddua etmək, lanetlemek (MT), 2. Kargımak, beddua etmək, lanetlemek (KTT).

Qarı (Toparlı vd.), Qarı (Seyityahya: 187): 1. Eş, hanım (MT), 2. Qarı (KTT).

Qarı- (Toparlı vd.), Qarış- (Seyityahya: 188): 1. Qarışmak (MT), 2. Qarışmak, müdahale etmək (KTT).

Qarıl- (Toparlı vd.), Qarıl- (Seyityahya: 187): 1. Sesi kısılmak (MT), 2. (Sesi) kısılmak (KTT).

Qarın (Toparlı vd.), Qarın (Seyityahya: 188): 1. Qarın (MT), 2. Qarın, kursak (KTT).

Qarınça ~ qarınçaq (Toparlı vd.), Qarınca (Seyityahya: 188): 1. Qarınca (MT), 2. Qarınca (KTT).

Qarış (Toparlı vd.), Qarış (Seyityahya: 188): 1. Qarış, başparmak ile serçe parmak arasındaki açıklık (MT), 2. Qarış (KTT).

Qarış- (Toparlı vd.), Qarış- (DKTAL II): 1. Qarışmak, qarılmak, katılmak (MT), 2. Qarışmak, birden fazla şey iç içe girmek, dağınık hale gəlmək, müdahale etmək (KTT).

Qarışla- (Toparlı vd.), Qarışla- (DKTAL II): 1. Qarışlamak (MT), 2. Qarışlamak (KTT).

Qarışdur- ~ qarıştur- ~ qarıştur- (Toparlı vd.), Qarıştır- (Seyityahya: 188): 1. Qarıştırmak (MT), 2. Qarıştırmak (KTT).

Qarışrık (Toparlı vd.), Qarışiq (Seyityahya: 188): 1. Qarışık (MT), 2. Qarışık (KTT).

Qarlağaç ~ qarlağaş ~ qarlağuç ~ qarlaqas ~ qarlavuş ~ qırlağaç ~ qırlağuç (Toparlı vd.), Qarılğaç (Seyityahya: 187): 1. Qırlanğıç (MT), 2. Qırlanğıç (KTT).

Qarma- (Toparlı vd.), Qarmala- (Seyityahya: 188): 1. Bir şeyin ne olduğunu bilmek için araştırmak (MT), 2. Ellemek, araştırmak, yoklamak (KTT).

Qarmaq (Toparlı vd.), Qarmaq (Seyityahya: 188): 1. Olta iğnesi, örgü tığı (MT), 2. Olta (KTT).

Qarmala- (I) (Toparlı vd.), Qarmala- (Seyityahya: 188): 1. Dokunmak (MT), 2. Ellemek, araştırmak, yoklamak (KTT).

Qarmala- (II) (Toparlı vd.), Qarmala- (Seyityahya: 188): 1. Kaybolan bir şeyi bulmak için aramak (MT), 2. Ellemek, araştırmak, yoklamak (KTT).

Qarmala- (III) (Toparlı vd.), Qarmala- (Seyityahya: 188): 1. Eşyayı qarıştırmak, karmakarışık etmek (MT), 2. Ellemek, araştırmak, yoklamak (KTT).

Qarş ~ qarşı ~ qarşu (Toparlı vd.), Qarşı (Seyityahya: 188): 1. Qarşı (MT), 2. Qarşı (KTT).

Qarşıla- ~ qarşula- (Toparlı vd.), Qarşıla- (Seyityahya: 188): Qarşılaşmak, qarşılamak (MT), 2. Qarşılamak, qarşı söylemek (KTT).

Qarşılaş- (Toparlı vd.), Qarşılaş- (DKTAL II): 1. Qarşılaşmak (MT), 2. Qarşılaşmak, rastlaşmak (KTT).

Qart ~ kartay (Toparlı vd.), Qart (Seyityahya: 188): 1. Yaşlı, ihtiyar (MT), Yaşlı, ihtiyar, kart (KTT)

Qartal ~ qarılal (Toparlı vd.), Qartal (Seyityahya: 188): 1. Kartal (MT), 2. Kartal (KTT).

Qartay- (Toparlı vd.), Qartay- (Seyityahya: 188): 1. Yaşlanmak, ihtiyarlamak (MT), 2. Yaşlanmak, kocamak (KTT).

Qartın (Toparlı vd.), Qart (Seyityahya: 188): 1. Yaşlı, kart (MT), 2. Yaşlı, ihtiyar, kart (KTT).

Karı (Toparlı vd.), Qayda (Seyityahya: 193): 1. Nereye (MT), 2. Nerede, nereye (KTT).

Karık ~ kavuk ~ kavuk (Toparlı vd.), Kok (DKTAL II): 1. Kavuk, sidik kavuğu, sidiklik, mesane (MT), 2. Kovuk, kavuk, sidik kesesi (KTT).

Kas (Toparlı vd.), Kas (DKTAL II): 1. Kas (MT), 2. Kas (KTT).

Kas- (Toparlı vd.), Kas- (DKTAL II): 1. Kısaltmak (MT), 2. Kasmak, kısaltmak, büzmek (KTT).

Kasartka (Toparlı vd.), Kasartkı (DKTAL II): 1. Kene (MT), 2. Kene (KTT).

Kasık ~ kasık ~ kasık (Toparlı vd.), Qasıq (Seyityahya: 189): 1. Kasık (MT), 2. Kasık (KTT).

Kasırğa ~ kasırka ~ kasırğa (Toparlı vd.), Qasırğa (Seyityahya: 189) ~ Qasırğa (Seyityahya: 190): 1. Kasırğa (MT), 2. Kasırğa (KTT).

Kasatı (Toparlı vd.), Qas-qattı (Seyityahya: 189): 1. Çok sert, sertleşmiş, katılaşmış (MT), 2. Berk, çetin (KTT).

Kasmak ~ kazmak (Toparlı vd.), Qasmaq (Seyityahya: 189): 1. Ateşin çokluğundan kabın dibine yapışmış yemek artığı (MT), 2. Kazan taşı, kefeği (KTT).

Kaş (I) (Toparlı vd.), Kaş (Seyityahya: 189): 1. Kaş (MT), 2. Kaş (KTT).

Kaş (II) ~ kayş (Toparlı vd.), Kaş (DKTAL II): 1. Yüzük kaşı (MT), 2. Yüzüğün üzerinde, içine taş yerleştirilen yuva (KTT).

Kaş (III) (Toparlı vd.), Kaş (DKTAL II): 1. Eğrin ön ve arkasındaki yükseklikler (MT), 2. Eyerin ön ve arkasındaki çıkıntılı bölüm (KTT).

Kaşığı ~ kaşak (Toparlı vd.), Qaşığa (Seyityahya: 189): 1. Kaşığı (MT), 2. Kaşığı (KTT).

Kaşdar- (Toparlı vd.), Kaştır- (DKTAL II): 1. Kaçırarak, dağıtmak, karmakarış etmek (MT), 2. (Ses düşmesiyle) karıştırmak (KTT).

Kaşı- (Toparlı vd.), Qaşığala- (Seyityahya: 189): 1. Atı kaşığı ile temizlemek (MT), 2. Kaşılamak, kaşığı ile temizlemek (KTT).

Kaşık ~ kaşık (Toparlı vd.), Qasıq (Seyityahya: 190): 1. Kaşık (MT), 2. Kaşık (KTT).

Ƙařka (Toparlı vd.), Qaşqa (Seyityahya: 190): 1. Atın alnındaki beyazlık (MT), 2. Akıtma, sakar (KTT).

Ƙařla- (Toparlı vd.), Aşla- / haşla- (Seyityahya: 50): 1. Haşlamak (MT), 2. Haşlamak (KTT).

Ƙařuřřı (Toparlı vd.), Kaşıkşı (DKTAL II): 1. Kaşıkçı (MT), 2. Kaşık yapan ya da satan kimse (KTT).

Ƙat (I) ~ Ƙatı (Toparlı vd.), Kat (DKTAL II): 1. Kat, huzur (MT), 2. Huzur, makam (KTT).

Ƙat (II) (Toparlı vd.), Kat (DKTAL II): 1. Kat, tabaka (MT), 2. Bükülen, kıvrılan şeylerin her tabakası (KTT).

Ƙat (III) (Toparlı vd.), Qat (Seyityahya: 190): 1. Büküm, kat (MT), 2. Kat (KTT).

Ƙat- (I) (Toparlı vd.), Kat- (DKTAL II): 1. İlave etmek, katmak, karmak, karıştırmak (MT), 2. Bir şeyi başka bir şeye eklemek, karıştırmak (KTT).

Ƙat- (II) (Toparlı vd.), Kat- (DKTAL II): 1. Katılaşmak, katı olmak (MT), 2. Katılaşmak, sertleşmek, donmak (KTT).

Ƙatārla- (Toparlı vd.), Katarla- (DKTAL II): 1. Katar katar dizmek (MT), 2. Arka arkaya dizmek (KTT).

Ƙatı ~ Ƙatıę ~ Ƙattı (I) (Toparlı vd.), Qattı (Seyityahya: 191): 1. Katı, sert, sağlam (MT), 2. Katı, sert (KTT).

Ƙatı ~ Ƙatıę ~ Ƙattı (II) (Toparlı vd.), Kattı (DKTAL II): 1. Çok, fazla, aşırı (MT), 2. Çok, pek, aşırı (zarf) (KTT).

Ƙatı ~ Ƙatıę (III) (Toparlı vd.), Kattı (DKTAL II): 1. şiddetli (MT), 2. şiddetli (KTT).

Ƙatıę ~ Ƙatık (Toparlı vd.), Qatıq (Seyityahya: 190): 1. Ekmekle birlikte yenilen süt, yoğurt gibi şeyler (MT), 2. Yoğurt (KTT).

Ƙatıl- (I) (Toparlı vd.), Qatıl- (Seyityahya: 190): 1. Katılmak (MT), 2. Katılmak (KTT).

Ƙatıl- (II) (Toparlı vd.), Qatla- (Seyityahya: 191): 1. Katlamak, bükmek (MT), 2. Katlamak (KTT).

Ƙatıl- (III) ~ ƙatılan- (Toparlı vd.), Qattılan- (Seyityahya: 191): 1. Katılaşmak (MT), 2. Katılaşmak (KTT).

Ƙatır ~ ƙatır (Toparlı vd.), Qatır (Seyityahya: 190): 1. Katır (MT), 2. Katır (KTT).

Ƙatıřtur- (Toparlı vd.), Katıştır- (DKTAL II): 1. Karıştırmak, katıştırmak (MT), 2. Katıştırmak, bir şeyin ine katmak, katıştırmak (KTT).

Ƙatla (Toparlı vd.), Kat (DKTAL II): 1. Kere, defa (MT), 2. Kere, defa (KTT).

Ƙatla- (Toparlı vd.), Katala- (DKTAL II): 1. Yuvarlanmak (MT), 2. Yuvarlanmak, hareket halinde bulunmak, kaynaşmak (KTT).

Ƙatlan- (Toparlı vd.), Qatlan- (Seyityahya: 191): 1. Sabır ve tahammöl etmek (MT), 2. Katlanmak, dayanmak, sabretmek (KTT).

Ƙattılık (Toparlı vd.), Qattılıq (Seyityahya: 191): 1. Katılık, sertlik (MT), 2. Katılık (KTT).

Ƙaturğın (Toparlı vd.), Qotur (Seyityahya: 203): 1. Sivilce, uyuz (MT), 2. Uyuz, yara kabuğı, kabuk (KTT).

Ƙav ~ ƙov (Toparlı vd.), Qav (Seyityahya: 191): 1. Kav, akmaktaşı (MT), 2. Kav (KTT).

Ƙav- ~ ƙov- (Toparlı vd.), Quv- (Seyityahya: 208): 1. Kovmak, defetmek (MT), 2. Kovmak, koalamak, takip etmek (KTT).

Ƙavağ (Toparlı vd.), Kawak (DKTAL II): 1. Kavak, kavak ağıacı (MT), 2. Kavak ağıacı (KTT).

Ƙavrul- ~ ƙavrun- (Toparlı vd.), Qavurıl- (Seyityahya: 192): 1. Kavrulmak (MT), 2. Kavrulmak (KTT).

Ƙavun ~ ƙovun (Toparlı vd.), Qavun (Seyityahya: 192): 1. Kavun (MT), 2. Kavun (KTT).

Ƙavunluğ (Toparlı vd.), Kawınlık (DKTAL II): 1. Kavun karpuz tarlası (MT), 2. Kavun ekili yer (KTT).

Ƙavur- ~ ƙovur- (Toparlı vd.), Qavur- (Seyityahya: 192): 1. Kavurmak, kızartmak (MT), 2. Kavurmak (KTT).

Qavurma (Toparlı vd.), Qavurma (Seyityahya: 192): 1. Yağda kızartılmış et parçası (MT), 2. Kavurma (KTT).

Qavuş ~ kovuş (Toparlı vd.), Quvuş (Seyityahya: 208): 1. Koğuş, oluk, boşluk (MT), 2. Kovuk (KTT).

Qavuş- (Toparlı vd.), Qavuş- (Seyityahya: 192): 1. Kavuşmak (MT), 2. Kavuşmak (KTT).

Qavza- (Toparlı vd.), Kapsa- (DKTAL II): 1. Bir şeyi ihtiva etmek, toplamak (MT), 2. Kapsamak, içine almak (KTT).

Qay (Toparlı vd.), Qayda (Seyityahya: 193): 1. Nereye (MT), 2. Nerede, nereye (KTT).

Qay- (Toparlı vd.), Tay- (Seyityahya: 334): 1. Kaymak, ayağı kaymak (MT), 2. Kaymak (KTT).

Qaya (Toparlı vd.), Qaya (Seyityahya: 192): 1. Kaya (MT), 2. Kaya (KTT).

Qayda (Toparlı vd.), Qayda (Seyityahya: 193): 1. Nerede (MT), 2. Nerede, nereye (KTT).

Qaydan (Toparlı vd.), Qaydan (Seyityahya: 193): 1. Nereden (MT), 2. Nereden (KTT).

Qayğana (Toparlı vd.), Qayqana (Seyityahya: 193): 1. Un ve yumurtayla yapıp içine yağ dökülen tatlı (MT), 2. Omlet, sahanda yumurta (KTT).

Qayı ~ qayı (Toparlı vd.), Qaysı (Seyityahya: 194): 1. Hangi (MT), 2. Hangi, hangisi (KTT).

Qayıd- ~ qayıt- ~ qayıt- ~ qayt- ~ qayt- (Toparlı vd.), Qayt- (Seyityahya: 194): 1. Dönmek, geri dönmek (MT), 2. Dönmek (KTT).

Qayın ~ qayın ağaşı (Toparlı vd.), Kayın (DKTAL II): 1. Kayın ağacı (MT), 2. Kayın ağacı, kayın odunu (KTT).

Qayın ana ~ qaynana (Toparlı vd.), Qaynana (Seyityahya: 193): 1. Kaynana (MT), 2. Kaynana (KTT).

Qayın ata ~ qaynata ~ qayın ata (Toparlı vd.), Kaynata (DKTAL II): 1. Kaynata (MT), 2. Kaynata (KTT).

Ꞑayır- ~ Ꞑayur- (Toparlı vd.), Qayğır- (Seyityahya: 193): 1. Kaygılanmak, endişelenmek (MT), 2. Kaygılanmak, kaygı duymak (KTT).

Ꞑayısı ~ Ꞑaysı ~ Ꞑayusı (Toparlı vd.), Qaysı (Seyityahya: 194): 1. Hangisi (MT), 2. Hangi, hangisi (KTT).

Ꞑayış (Toparlı vd.), Qayış (Seyityahya: 193): 1. Kayış, kemer (MT), 2. Kemer, deri (KTT).

Ꞑayıttur- (Toparlı vd.), Kayttır- (DKTAL II): 1. Geri döndürmek (MT), 2. Geri döndürmek (KTT).

Ꞑaykalan- (Toparlı vd.), Kaygılan- (DKTAL II): 1. Kaygılanmak, endişelenmek (MT), 2. Kaygılanmak, kaygı duymak, üzölmek (KTT).

Ꞑaymak (I) (Toparlı vd.), Qaymaq (Seyityahya: 193): 1. Kaymak (MT), 2. Kaymak, krema (KTT).

Ꞑaymak (II) (Toparlı vd.), Tayuv (Seyityahya: 334): 1. Kayma, kayma işi (MT), 2. Kayma (KTT).

Ꞑayna- (Toparlı vd.), Qayna- (Seyityahya: 193): 1. Kaynamak (MT), 2. Kaynamak (KTT).

Ꞑaynan- ~ Ꞑaynatıl- (Toparlı vd.), Kaynatıl- (DKTAL II): 1. Kaynatılmak (MT), 2. Kaynatılmak (KTT).

Ꞑaynat- (Toparlı vd.), Qaynat- (Seyityahya: 194): 1. Kaynatmak (MT), 2. Kaynatmak (KTT).

Ꞑayta (Toparlı vd.), Kayt ~ kayta ~ kaytabaştan (DKTAL II): 1. Tekrar (MT), 2. Gene, yine, yeniden (KTT).

Ꞑaytar- (I) ~ Ꞑaytar- ~ Ꞑaytur- (Toparlı vd.), Qaytar- (Seyityahya: 194): 1. Geri vermek, iade etmek (MT), 2. Geri vermek, iade etmek, döndürmek (KTT).

Ꞑaytar- (II) (Toparlı vd.), Qaytar- (Seyityahya: 194): 1. Geri çevirmek, döndürmek (MT), 2. Geri vermek, iade etmek, döndürmek (KTT).

Ꞑaytar- (III) (Toparlı vd.), Qayt- (Seyityahya: 194): 1. Dönmek (MT), 2. Dönmek (KTT).

Ꞑaytarıl- (Toparlı vd.), Kaytarıl- (DKTAL II): 1. Geri verilmek, çevrilmek (MT), 2. İade edilmek, geri verilmek, geri döndürölmek (KTT).

Ȳaytarınıl- (Toparlı vd.), Kaytarıl- (DKTAL II): 1. Döndürölmek (MT), 2. İade edilmek, geri verilmek, geri döndürölmek (KTT).

ȲaytarmaȲlık (Toparlı vd.), Qaytaruv (Seyityahya: 194): 1. Döndürme (MT), 2. Geri verme, iade etme, döndürme (KTT).

Ȳaz (Toparlı vd.), Qaz (Seyityahya: 194): 1. Kaz (MT), 2. Kaz (KTT).

Ȳaz- (Toparlı vd.), Qaz- (Seyityahya: 194): 1. Kazmak, eşmek (MT), 2. Kazmak (KTT).

ȲazaȲ (Toparlı vd.), QazaȲ (Seyityahya: 194): 1. Evsiz barksız (MT), 2. Serbest, bekâr, yalnız (KTT).

ȲazaȲ başı (Toparlı vd.), QazaȲ (Seyityahya: 194): 1. Bekâr (MT), 2. Serbest, bekâr, yalnız (KTT).

Ȳazan ~ ȲazȲan (Toparlı vd.), Qazan (Seyityahya: 194): 1. Kazan, bakır kap (MT), 2. Kazan, tencere (KTT).

Ȳazan- (Toparlı vd.), Qazan- (Seyityahya: 194): 1. Kazanmak, elde etmek (MT), 2. Kazanmak (KTT).

ȲazanȲ (Toparlı vd.), QazanȲ (Seyityahya: 194): 1. KazanȲ (MT), 2. KazanȲ (KTT).

Ȳazdur- (Toparlı vd.), Kazdır- (DKTAL II): 1. Kazdırmak (MT), 2. Kazdırmak (KTT).

Ȳazık ~ ȲazuȲ (Toparlı vd.), QazıȲ (Seyityahya: 194): 1. Kazık (MT), 2. Kazık (KTT).

Ȳazıl- (Toparlı vd.), Qazıl- (Seyityahya: 194): 1. Kazılmak, oyulmak (MT), 2. Kazılmak (KTT).

Ȳazma ~ ȲazmaȲlık (Toparlı vd.), Qazuv (Seyityahya: 194): 1. Kazma işi, kazma (MT), 2. Kazma (KTT).

Kebe (Toparlı vd.), Gebe (DKTAL II): 1. Hamile, gebe, karnı büyük (MT), 2. Hamile, karnında yavru bulunan kadın ya da dişi hayvan, bir birikim sonucu ortaya Ȳıkması beklenen (KTT).

Kebi ~ kibe ~ kibi ~ kibik ~ kibin (Toparlı vd.), Kibi (Seyityahya: 161): 1. Gibi (MT), 2. Gibi (KTT).

Keç ~ keçe ~ kiç (Toparlı vd.), Keç (Seyityahya: 155) ~ Keçki (Seyityahya: 156): 1. Geç (MT), 2. Geç (KTT)

Keç- (I) ~ keş- ~ kiç- (Toparlı vd.), Keç- (Seyityahya: 156): 1. Geçmek (MT), 2. Geçmek (KTT).

Keç- (II) ~ kiç- (Toparlı vd.), Keçik- (Seyityahya: 155): 1. Gecikmek (MT), 2. Gecikmek (KTT).

Keç- (III) (Toparlı vd.), Geç- ~ geş- (DKTAL II): 1. Geçerli olmak (MT), 2. Yürürlükte olmak (KTT).

Keçe ~ keşe ~ keyce ~ kiçe (Toparlı vd.), Gece (Seyityahya: 123): 1. Gece (MT), 2. Gece (KTT).

Keçi (I) ~ keşi (Toparlı vd.), Eçki (Seyityahya: 105): 1. Keçi (MT), 2. Keçi (KTT)

Keçi (II) (Toparlı vd.), Keçit (Seyityahya: 156): 1. Geçit (MT), 2. Geçit (KTT).

Keçik- (Toparlı vd.), Keçik- (Seyityahya: 155): 1. Gecikmek (MT), 2. Gecikmek (KTT).

Keçür- ~ kiçir- ~ kiçür- (Toparlı vd.), Keçir- (Seyityahya: 156): 1. Geçirmek (MT), 2. Geçirmek (KTT).

Keçüt ~ kiçit ~ kiçüt (Toparlı vd.), Keçit (Seyityahya: 156): 1. Geçit (MT), 2. Geçit (KTT).

Ked- ~ ket- ~ kid- ~ kit- (Toparlı vd.), Ket- (Seyityahya: 160): 1. Gitmek (MT), 2. Gitmek (KTT).

Kedi (Toparlı vd.), Kedī (DKTAL II): 1. Kedi (MT), 2. Kedi (KTT).

Kedik (Toparlı vd.), Kiyik (Seyityahya: 163): 1. Av hayvanı (MT), 2. Vahşi, yabani, yabanıl (KTT).

Kedük ~ ketik ~ ketük (Toparlı vd.), Ketī ~ ketiy (DKTAL II): 1. Gedik, oyuk (MT), 2. Çatlak, kırık, gedikli (KTT).

Kefenle- (Toparlı vd.), Kefinle- ~ kepinle- (DKTAL II): 1. Kefenlemek (MT), 2. Kefenlemek (KTT).

Kefillik (Toparlı vd.), Kefillik (Seyityahya: 156): 1. Kefillik (MT), 2. Kefillik (KTT).

Kegir- ~ keykir- (Toparlı vd.), Kekir- (Seyityahya: 156): 1. Geçirmek (MT), 2. Geçirmek (KTT).

Kekilde- (Toparlı vd.), Gakılda- (DKTAL II): 1. (Tavuk) yumurtlarken ses çıkarmak (MT), 2. (Tavuk) gıdaklamak (KTT).

Keklik ~ kıklık (Toparlı vd.), Keklik (Seyityahya: 156): 1. Keklik (MT), 2. Keklik (KTT).

Kel- ~ kil- (Toparlı vd.), Kel- (Seyityahya: 157): 1. Gelmek (MT), 2. Gelmek (KTT).

Keleb (Toparlı vd.), Kelep (DKTAL II): 1. İp, iplik yumağı (MT), 2. Kelep, iplik çilesi (KTT).

Kelebek (Toparlı vd.), Köbelek (Seyityahya: 170): 1. Kelebek (MT), 2. Kelebek (KTT).

Keli (Toparlı vd.), Kelî (DKTAL II): 1. Havan topu, tokmak (MT), 2. Havan (KTT).

Kelin (Toparlı vd.), Kelin (Seyityahya: 157): 1. Gelin (MT), 2. Gelin (KTT).

Keltir- ~ keltür- ~ kiltir- ~ kiltür- (Toparlı vd.) ~ Ketir- (Seyityahya: 160): 1. Getirmek (MT), 2. Getirmek (KTT).

Keltürgen (Toparlı vd.), Ketürüwcî (DKTAL II): 1. Getiren (MT), 2. Getirici, getiren (KTT).

Keme ~ kemi ~ kime ~ kimi (Toparlı vd.), Gemi (Seyityahya: 123): 1. Gemi (MT), 2. Gemi (KTT).

Kemeçi ~ kemiçi ~ kimeçi (Toparlı vd.), Gemici (Seyityahya: 123): 1. Gemici (MT), 2. Gemici (KTT).

Kemir- ~ kemür- (Toparlı vd.), Kemir- (Seyityahya: 157): 1. Kemirmek (MT), 2. Kemirmek (KTT).

Kemirçek (Toparlı vd.), Kemirçek (Seyityahya: 157): 1. Kemik ucundaki yumuşak doku, kıkırdak (MT), 2. Kemircik, kemirdek (KTT).

Kemür ~ kömür (Toparlı vd.), Kömür (Seyityahya: 171): 1. Kömür (MT), 2. Kömür (KTT).

Kemürdek (Toparlı vd.), Kemirçek (Seyityahya: 157): 1. Kıkırdak (MT), 2. Kemircik, kemirdek (KTT).

Ken ~ keñ ~ kiñ (Toparlı vd.), Keñ ~ kenış (Seyityahya: 158): 1. Geniş (MT), 2. Geniş (KTT).

Kend (I) ~ kendi ~ kendü ~ kindü ~ kens ~ kensi (Toparlı vd.), Kendi (Seyityahya: 158): 1. Kendi, öz (MT), 2. Kendi (KTT)

Kend (II) ~ kent ~ kenid ~ kint (Toparlı vd.), Kent (DKTAL II): 1. Kent, köy, kasaba (MT), 2. Şehir (KTT).

Keñşkü (Toparlı vd.), Keñş (Seyityahya: 158): 1. Müşavere, danışma (MT), 2. Konsey, kurul, şura, müşavere (KTT).

Kengeş- ~ kenış- ~ kinkeş- (Toparlı vd.), Keñş- (Seyityahya: 158): 1. Meşveret etmek, müşavere etmek, danışmak (MT), 2. Görüşmek, müzakere etmek, müşavere etmek (KTT).

Kengil- (Toparlı vd.), Keñiy- (DKTAL II): 1. Yayılmak, genişlemek (MT), 2. Genişlemek (KTT).

Kengirt- (Toparlı vd.), Keñiyt- ~ keñleştir- (DKTAL II): 1. Genişletmek (MT), 2. Genişletmek (KTT).

Kenkeç ~ kenkeş (Toparlı vd.), Keñş (Seyityahya: 158): 1. Müşavere, danışma (MT), 2. Konsey, kurul, müşavere (KTT).

Kiñlik (Toparlı vd.), Keñlik ~ kenışlik (Seyityahya: 158): 1. Genişlik (MT), 2. Genişlik (KTT).

Kentli (Toparlı vd.), Kentlî (DKTAL II): 1. Kentte oturan (MT), 2. Kentli, şehirli, kentte yaşayan (KTT).

Kepçe (Toparlı vd.), Kepşe (DKTAL II): 1. Büyük kaşık (MT), 2. Kepçe (KTT).

Ker- (Toparlı vd.), Ker- (Seyityahya: 159): 1. Germek, gergin duruma getirmek, şişmek (MT), 2. Germek (KTT).

Kerbüç ~ kerpiç ~ kerpüç ~ kilürpiç ~ kirpiç ~ kürbüç (Toparlı vd.), Kerbiş ~ kerpiç (DKTAL II): 1. Kerpiç (MT), 2. Kerpiç (KTT).

Kerçek ~ kerşek ~ kirçek ~ kirşek (Toparlı vd.), Kerçek (Seyityahya: 158): 1. Gerçek, doğru, hakikî (MT), 2. Gerçek (KTT).

Kerek ~ kirek (Toparlı vd.), Kerek (Seyityahya: 158): 1. Gerek, gerekli (MT), 2. Gerek (KTT).

Kerek bol- ~ kerek- (Toparlı vd.), Kerek ol- (Seyityahya: 158): 1. Gerekmek, gerekli olmak (MT), 2. Gerekmek, icap etmek (KTT).

Keril- (Toparlı vd.), Keril- (Seyityahya: 159): 1. Gerilmek, gerinmek, asılmak (MT), 2. Gerilmek (KTT).

Kerin- ~ kerit- (Toparlı vd.), Kerin- (Seyityahya: 159): 1. Gerinmek (MT), 2. Gerinmek (KTT).

Kerpik ~ kirbik ~ kirbük ~ kirkik ~ kirkik ~ kürbüç (Toparlı vd.), Kırpikler (Seyityahya: 163): 1. Kırpik (MT), 2. Kırpikler (KTT).

Kert- ~ kirt- (Toparlı vd.), Kert- (Seyityahya: 159): 1. Kertmek, çentik atmak (MT), 2. Kertmek (KTT).

Kertik (Toparlı vd.), Kertik (Seyityahya: 159): 1. Kertik, çentik atılmış, kertilmiş (MT), 2. Kertik (KTT).

Kertin- (Toparlı vd.), Kertil- (DKTAL II): 1. Kertilmek, çentik atılmak (MT), 2. Kertilmek, çentilmek (KTT).

Kertme (Toparlı vd.), Kertme (Seyityahya: 159): 1. Elma (MT), 2. Kabuklar, ahlat (KTT).

Kertme (Toparlı vd.), Kertme (Seyityahya: 159): 1. Armut (MT), 2. Kabuklar, ahlat (KTT).

Kes- ~ kis- (Toparlı vd.), Kes- (Seyityahya: 160): 1. Kesmek (MT), 2. Kesmek (KTT).

Kesdür- ~ kistür- (Toparlı vd.), Kestir- ~ kestirt- (DKTAL II): 1. Kestirmek (MT), 2. Kesmek işini yaptırmak, tahmin etmek, kesilmesini, durmasını sağlamak (KTT).

Kesegen ~ kisgen (Toparlı vd.), Keskin (Seyityahya: 160): 1. Kesici, keskin (MT), 2. Keskin (KTT).

Kesek (I) ~ kisek (Toparlı vd.), Kesek (Seyityahya: 159): 1. Kesek, sağlam toprak parçası (MT), 2. Kesek (KTT).

Kesek (II) (Toparlı vd.), Kesek (DKTAL II): 1. Ekmek dilimi, parça (MT), 2. Kesek, parça, kesilerek ya da döküm yolu ile elde edilmiş parça (KTT).

Keseltki ~ kesürtüki (Toparlı vd.), Kesertki (Seyityahya: 159): 1. Semender, büyük kertenkele (MT), 2. Kertenkele (KTT).

Kesici (Toparlı vd.), Kesici (Seyityahya: 159): 1. Kesici, kesen (MT), 2. Kesici (KTT).

Kesik ~ kesük ~ kisik (Toparlı vd.), Kesik (Seyityahya: 159): 1. Kesik, kesilmiş (MT), 2. Kesik (KTT).

Kesil- (I) ~ kesin- ~ kisil- (Toparlı vd.), Kesil- (Seyityahya: 159): 1. Kesilmek (MT), 2. Kesilmek (KTT).

Kesil- (II) (Toparlı vd.), Kesil- (DKTAL II): 1. Sona ermek (MT), 2. Dinmek, durmak, son verilmek, ara verilmek (KTT).

Keski ~ keskü (Toparlı vd.), Keski (Seyityahya: 160): 1. Keski, bıçkı (MT), 2. Keski (KTT).

Ket- (I) (Toparlı vd.), Ket- (DKTAL II): 1. Yüz çevirmek, ayrılmak (MT), 2. Bir yerden ayrılmak, uzaklaşmak (KTT).

Ket- (II) ~ kit- (Toparlı vd.), Ket- (DKTAL II): 1. Yok olmak, ortadan kaybolmak (MT), 2. Dağılmak, yok olmak (KTT).

Keter- (I) ~ kider- ~ kiter- (Toparlı vd.), Ketkiz- (DKTAL II): 1. Gidermek, ortadan kaldırmak (MT), 2. Gidermek (KTT).

Keter- (II) (Toparlı vd.), Kötür- (DKTAL II): 1. Götmek (MT), 2. Götmek (KTT).

Ketil- ~ kitil- (Toparlı vd.), Ketiy- (DKTAL II): 1. Gedilmek, gedik açılmak (MT), 2. Kırılmak, yırtılmak, çatlamak, gedikli olmak (KTT).

Ketir- ~ ketür- ~ kitür- (Toparlı vd.), Ketir- (Seyityahya: 160): 1. Getirmek (MT), 2. Getirmek (KTT).

Ketürül- (Toparlı vd.), Köteril- (Seyityahya: 172): 1. Kaldırılmak (MT), 2. Kaldırılmak, çıkarılmak, çekilmek (KTT).

Kevdeli (Toparlı vd.), Kevdeli (Seyityahya: 160): 1. Gövdeli, vücutlu (MT), 2. Gövdeli (KTT).

Kevrük (Toparlı vd.), Gewrek (DKTAL II): 1. Gevrek (MT), 2. Gevrek, kolayca kırılıp ufalanan (KTT).

Kevşe- ~ kevşen- (Toparlı vd.), Gewiş ketir- (DKTAL II): 1. Geviş getirmek (MT), 2. Geviş getirmek, gevirmek (KTT).

Kevür- ~ givir- ~ kivür- ~ kiyür- (Toparlı vd.), Kırset- (Seyityahya:163): 1. Girdirmek, sokmak (MT), 2. Girdirmek, dâhil etmek, içeri bırakmak (KTT).

Key- ~ kiğ- ~ kiy- (Toparlı vd.), Kiy- ~ kiynet- (Seyityahya: 164): 1. Giymek, giyinmek (MT), 2. Giymek (KTT).

Keydir- ~ keydür- ~ kivür- ~ kiydür- ~ kiyyir- (Toparlı vd.), Kiydir- (Seyityahya: 163): 1. Giydirmek (MT), 2. Giydirmek (KTT).

Keydürül- (Toparlı vd.), Kiygizil- (DKTAL II): 1. Giydirilmek (MT), 2. Giydirilmek (KTT).

Keyik ~ kiyik (I) (Toparlı vd.), Kiyik (DKTAL II): 1. Geyik, ceylan (MT), 2. Geyik (KTT).

Keyik ~ kiyik (II) (Toparlı vd.), Kiyik (Seyityahya: 163): 1. Vahşi hayvan (MT), 2. Yabani, vahşi (KTT).

Keyil- (Toparlı vd.), Kiyil- (Seyityahya: 164): 1. Giyilmek (MT), 2. Giyinmek (KTT).

Keyin- (Toparlı vd.), Kiyin- (Seyityahya: 164): 1. Giyinmek (MT), 2. Giyinmek (KTT).

Kez- ~ kiz- (Toparlı vd.), Kez- (Seyityahya: 161): 1. Gezmek, yürümek (MT), 2. Gezmek (KTT).

Kezdir- ~ kezdür- (Toparlı vd.), Kezdir- (Seyityahya: 161): 1. Gezdirmek (MT), 2. Gezdirmek (KTT).

Kezle- (Toparlı vd.), Közle- (DKTAL II): 1. Gezlemek, nişan almak (MT), 2. Bir şeyi olmasını beklemek, bir kimsenin gelmesini beklemek, gezlemek, nişan almak (KTT).

Kezli ~ kizli ~ kizlû (Toparlı vd.), Gizli (Seyityahya: 126): 1. Gizli (MT), 2. Gizli (KTT).

Kezmek (Toparlı vd.), Kezüv (Seyityahya: 161): 1. Gezme, gezinti (MT), 2. Gezme (KTT).

Kıç (I) (Toparlı vd.), Qıç (Seyityahya: 195): 1. Kıç, arka (MT), 2. Kıç (KTT).

Kıç (II) ~ kış (Toparlı vd.), Kışı (DKTAL II): 1. Hardal (MT), 2. Hardal (KTT).

Ƙıçıkla- (Toparlı vd.), Ƙıtıkla- (DKTAL II): 1. Gıdıklamak (MT), 2. Gıdıklamak (KTT).

Ƙıçirtı (Toparlı vd.), Ğıcırdı (Seyityahya: 130): 1. Gıcır gıcır etme sesi (MT), 2. Gıcirtı (KTT).

Ƙıçkır- ~ Ƙıçkur- (Toparlı vd.), Qıçır- (Seyityahya: 195): 1. Bağırmaq, çağırmaq, seslenmek (MT), 2. Bağırmaq, haykırmak, çığlık atmak (KTT).

Ƙığılçım (Toparlı vd.), Ƙıwılcım (DKTAL II): 1. Kıvılcım (MT), 2. Kıvılcım (KTT).

Ƙıl (Toparlı vd.), Qıl (Seyityahya: 195): 1. Kıl, tüy, saç (MT), 2. Kıl (KTT).

Ƙıl- ~ ƙıl- (Toparlı vd.), Ƙıl- (DKTAL II): 1. Kılmak, yapmak (MT), 2. Y yapmak, etmek anlamlarındaki yardımcı fiil, (namaz için) yerine getirmek (KTT).

Ƙılavuz ~ ƙılağuz ~ ƙılavuz (Toparlı vd.), Qılavuz (Seyityahya: 195): 1. Kılavuz (MT), 2. Kılavuz, mezar taşı (KTT).

Ƙılçık (I) (Toparlı vd.), Qılçiq (Seyityahya: 195): 1. Buğday başağı, buğday başağındaki uzun ve ince dikenler (MT), 2. Kılçık (bitki bilimi) (KTT).

Ƙılçık (II) (Toparlı vd.), Qılçiq (Seyityahya: 195): 1. Balık kılçığı (MT), 2. Kılçık (hayvan bilimi) (KTT).

Ƙıldur- (Toparlı vd.), Ƙıldır- (DKTAL II): 1. Yaptırmak, kıldırmak (MT), 2. Yaptırmak, kıldırmak, namaz kıldırmak (KTT).

Ƙılğı ~ ƙılığ (Toparlı vd.), Qılıq (Seyityahya: 195): 1. Tabiat, huy, yaratılış (MT), 2. Huy, karakter, edep, tabiat (KTT).

Ƙılıç ~ ƙılınç (Toparlı vd.), Qılıç (Seyityahya: 195): 1. Kılıç (MT), 2. Kılıç (KTT).

Ƙılın- (Toparlı vd.), Ƙılın- (DKTAL II): 1. Yapılmak, edilmek, kılınmak (MT), 2. Yapılmak, namaz kılınmak (KTT).

Ƙımıl-da- (Toparlı vd.), Qımıl-da- (Seyityahya: 196): 1. Kımıldamak (MT), 2. Kımıldamak (KTT).

Ƙımırşağı ~ ƙumruska ~ ƙumursağa ~ ƙumursuğa ~ ƙumuruska (Toparlı vd.), Qımırşqa (Seyityahya: 196): 1. Karınca (MT), 2. Karınca (KTT).

Ƙımız (Toparlı vd.), Qımız (Seyityahya: 196): 1. Kısarak sütünden yapılan bir tür içki, kımız (MT), 2. Kımız (KTT).

Ƙın (Toparlı vd.), Qın (Seyityahya: 196): 1. Kın, kılıf, sadak (MT), 2. Kın (KTT).

Ƙına- (I) (Toparlı vd.), Qıyna- (Seyityahya: 199): 1. Cezalandırmak, eziyet etmek (MT), 2. Eziyet etmek (KTT).

Ƙına- (II) (Toparlı vd.), Qınala- (Seyityahya: 196): 1. Kına yakmak, kınalamak (MT), 2. Kınalamak (KTT).

Ƙınala- (Toparlı vd.), Qınala- (Seyityahya: 196): 1. Kına sürmek (MT), 2. Kınalamak (KTT).

Ƙınalan- (Toparlı vd.), Kınalan- (DKTAL II): 1. Kınalanmak (MT), 2. Kınalanmak (KTT).

Ƙınır (Toparlı vd.), Qılıy (Seyityahya: 196): 1. Şaşı, şaşı gözlü (MT), 2. Şaşı (KTT).

Ƙıp- (Toparlı vd.), Kırp- (DKTAL II): 1. Gözlerini açıp kapar gibi işaret çakmak (MT), 2. Göz kapaklarını açıp kapamak, kırmak (KTT).

Ƙır (Toparlı vd.), Kır (DKTAL II): 1. Taşlık arazi, sahra, kır (MT), 2. Boş ve geniş bozkır (KTT).

Ƙır- (Toparlı vd.), Qır- (Seyityahya: 196): 1. Kırmak (MT), 2. Kırmak (KTT).

Ƙırav ~ kıravu (Toparlı vd.), Qırav (Seyityahya: 196): 1. Kırağı (MT), 2. Kırağı (KTT).

Ƙırğı ~ kırğıy (Toparlı vd.), Qırğıy (Seyityahya: 196): 1. Atmaca (MT), 2. Atmaca (KTT).

Ƙırığ (Toparlı vd.), Qırıq (Seyityahya: 196): 1. Kırık, kırılmış (MT), 2. Kırık (KTT).

Ƙırıl- (Toparlı vd.), Kırıl- (DKTAL II): 1. Ölmek, gebermek, helak olmak (MT), 2. Çok sayıda insan ölmek (KTT).

Ƙırk (Toparlı vd.), Qırq (Seyityahya: 196): 1. Kırk sayısı (MT), 2. Kırk (KTT).

Ƙırk- ~ kırkı- ~ kırt- (Toparlı vd.), Qırq- (Seyityahya: 196): 1. Kırmak, kısaltmak, kesmek (MT), 2. Kırmak (KTT).

Ƙırkıl- (Toparlı vd.), Kırkıl- (DKTAL II): 1. Kırılmak, kısaltılmak, kesilmek (MT), 2. Kırılmak (KTT).

Ƙıs- (Toparlı vd.), Qıs- (Seyityahya: 197): 1. Kısmak, sıkıştırmak, toplamak, kısaltmak, tor top etmek, sıkmak, tıkmak (MT), 2. Kısmak, sıkıştırmak (KTT).

Ƙıřa ~ ƙıřga ~ ƙıřka (Toparlı vd.), Qışa (Seyityahya: 197): 1. Kısa (MT), 2. Kısa (KTT).

Ƙıřar- (Toparlı vd.), Kışart- (DKTAL II): 1. Kısaltmak (MT), 2. Kısaltmak (KTT).

Ƙıřda- (Toparlı vd.), Qıç- (Seyityahya: 197): 1. Kısmak (MT), 2. Kısmak, sıkıştırmak (KTT).

Ƙıřgaç (Toparlı vd.), Qışqaç (Seyityahya: 197): 1. Kıskaç, kerpeten (MT), 2. Kıskaç, kerpeten, pense, maşa (KTT).

Ƙıřgan- ~ ƙıřkan- ~ ƙıřgan- (Toparlı vd.), Kızgan- (Seyityahya: 199): 1. Kıskanmak (MT), 2. Tamah etmek, açgözlölük yapmak, cimrilik etmek (KTT).

Ƙıřır (Toparlı vd.), Qıçır (Seyityahya: 197): 1. Kısır, doğurmayan kimse (MT), 2. Kısır (KTT).

Ƙıřkar- ~ ƙıřkart- (Toparlı vd.), Kışkalt- ~ ƙıřkart- (DKTAL II): 1. Kısaltmak (MT), 2. Kısaltmak (KTT).

Ƙıřkartıl- (Toparlı vd.), Qışartıl- (Seyityahya: 197): 1. Kısaltılmak (MT), 2. Kısaltılmak (KTT).

Ƙıřrak (Toparlı vd.), Kısarak (DKTAL II): 1. Kısarak (MT), 2. Dişi at, içinde bulunulan yılda yavrulamamış at (KTT).

Ƙıř (Toparlı vd.), Qıç (Seyityahya: 197): 1. Kış mevsimi (MT), 2. Kış (KTT).

Ƙıřkır- (Toparlı vd.), Qıçır- (Seyityahya: 195): 1. Bağırarak, çığlık atmak (MT), 2. Bağırarak, haykırmak, çığlık atmak (KTT).

Ƙıřla- (Toparlı vd.), Qışla- (Seyityahya: 197): 1. Kışı geçirmek (MT), 2. Kışlamak (KTT).

Ƙıřlak ~ ƙıřlav (Toparlı vd.), Qışlav (Seyityahya: 197): 1. Kışlak, kışın barınılan yer (MT), 2. Kışlak (KTT).

Ƙıřlık (Toparlı vd.), Qışlıq (Seyityahya: 197): 1. Kışlık, kışa ait olan şey (MT), 2. Kışlık (KTT).

Ƙıřrat- (Toparlı vd.), Kuwrat- (DKTAL II): 1. Kıvrırmak, kıvratmak (MT), 2. Kıvratmak, sigara burmak, sarıp içmek (KTT).

Ꞑıy- (I) (Toparlı vd.), Ꞑıy- (DKTAL II): 1. Acımayıp öldürmek (MT), 2. Ꞑıymak, ince parçalar halinde doğramak, acımayıp öldürmek (KTT).

Ꞑıy- (II) (Toparlı vd.), Qıy- (Seyityahya: 199): 1. Küçük parçalara ayırmak (MT), 2. Ꞑıymak (KTT).

Ꞑıyan ~ koyan (Toparlı vd.), Qoyan (Seyityahya: 203): 1. Tavşan (MT), 2. Tavşan (KTT).

Ꞑıyış- (Toparlı vd.), Qıyış- (Seyityahya: 198): 1. Meyletmek, çevrilmek (MT), 2. Eğrilmek, çarpılmak, yamulmak (KTT).

Ꞑıyıştur- (Toparlı vd.), Qıyıştır- (Seyityahya: 199): 1. Meylettirmek (MT), 2. Eğriltmek, yamultmak (KTT).

Ꞑıyma (Toparlı vd.), Qıyma (Seyityahya: 199): 1. Ꞑıyma (MT), 2. Ꞑıyma (KTT).

Ꞑıymetli (Toparlı vd.), Ꞑıymetli (DKTAL II): 1. Ꞑıymetli, değerli (MT), 2. Ꞑıymetli, değerli, önemli (KTT).

Ꞑıymetsüz (Toparlı vd.), Ꞑıymetsüz (DKTAL II): 1. Ꞑıymetsiz, değersiz (MT), 2. Ꞑıymetsiz, değersiz, önemsiz (KTT).

Ꞑız (Toparlı vd.), Qız (Seyityahya: 199): 1. Kız çocuğu, bakire, kız (MT), 2. Kız (KTT).

Ꞑız karındaş (Toparlı vd.), Qız qardaş (Seyityahya: 199): 1. Kız kardeş (MT), 2. Kız kardeş (KTT).

Ꞑız kuşu (Toparlı vd.), Kızgış (DKTAL II): 1. Serçe gibi bir alaca kuş (MT), 2. Kız kuşu (KTT).

Ꞑız- (Toparlı vd.), Qız- (Seyityahya: 200): 1. Ateşte ısıtmak, kızdırmak, öfkelenmek, ateşlenmek (MT), 2. Kızmak (KTT).

Ꞑızak (Toparlı vd.), Qızaq (Seyityahya: 199): 1. Buz üstünde kayılan alet (MT), 2. Kızak (KTT).

Ꞑızamuk (Toparlı vd.), Qızamıq (Seyityahya: 199): 1. Kızamık, vücudun çıban dökmesi (MT), 2. Kızamık (KTT).

Ꞑızar- (Toparlı vd.), Qızar- (Seyityahya: 199): 1. Kızarmak, rengi kıızıla dönmek (MT), 2. Kızarmak (KTT).

Ƙızdır- (I) ~ kızdur- (Toparlı vd.), Qızdır- (Seyityahya: 199): 1. Yakmak, kızdırmak (MT), 2. Kızdırmak (KTT).

Ƙızdır- (II) (Toparlı vd.), Kızdır- (DKTAL II): 1. Kızdırmak, tahrik etmek (MT), 2. Kızdırmak, öfkelenlendirmek (KTT).

Ƙızğanş (Toparlı vd.), Kızğanşak ~ kızğanşı (DKTAL II): 1. Kıskanç (MT), 2. Kıskanç, cimri (KTT).

Ƙızıl (Toparlı vd.), Qızıl (Seyityahya: 199): 1. Kırmızı, kızıl (MT), 2. Kızıl (KTT).

Ƙızış- (Toparlı vd.), Qızış- (Seyityahya: 199): 1. Kızıışmak (MT), 2. Kızıışmak, coşmak (KTT).

Ƙızlık (Toparlı vd.), Kıtlık (DKTAL II): 1. Kıtlık, darlık (MT), 2. Kıtlık, yiyecek maddelerinin azlığı (KTT).

Ƙızlık ~ kızlık (Toparlı vd.), Kızlık (DKTAL II): 1. Bekâret (MT), 2. Kız olma durumu, kızlık, bekâret (KTT).

Kiç- (I) (Toparlı vd.), Geş- ~ geç- ~ keç- ~ keş- (DKTAL II): 1. Anılmak, zikredilmek (MT), 2. Geçmek, adı geçmek, bir şeye konu olmak (KTT).

Kiç- (II) (Toparlı vd.), Köç- (Seyityahya: 170): 1. Göçmek, nakletmek (MT), 2. Göçmek, taşınmak (KTT).

Kiç- (III) (Toparlı vd.), Geş- ~ geç- ~ keç- ~ keş- (DKTAL II): 1. (Zaman, vakit) uzamak (MT), 2. Geçmek, (zaman) aşmak (KTT).

Kiç- (IV) (Toparlı vd.), Geş- ~ geç- ~ keç- ~ keş- (DKTAL II): 1. Yok olmak, ortadan kalkmak (MT), 2. Bitmek, sona ermek (KTT).

Kiçevgine ~ kiçkine (Toparlı vd.), Kiçkeneçik (Seyityahya: 161): 1. Küçücük (MT), 2. Küçücük (KTT).

Kiçi- (Toparlı vd.), Qıçın- (Seyityahya: 195): 1. Gidişmek, kaşınmak, (vücut) hararetlenmek (MT), 2. Kaşınmak (KTT).

Kiçigez (Toparlı vd.), Kiçkeneçik (Seyityahya: 161): 1. Küçücük (MT), 2. Küçücük (KTT).

Kiçik- ~ kiçük- (Toparlı vd.), Keçik- (Seyityahya: 155): 1. Gecikmek, geç kalmak (MT), 2. Gecikmek (KTT).

Kiçkes ~ kiçkez (Toparlı vd.), Kiçkene (Seyityahya: 161): 1. Küçük (MT), 2. Küçük (KTT).

Kilitle- (Toparlı vd.), Kilitle- (Seyityahya: 161): 1. Kilitlemek (MT), 2. Kilitlemek (KTT).

Kilitlü (Toparlı vd.), Kilitli ~ kırtlı (DKTAL II): 1. Kilitli (MT), 2. Kilitli, kilidi olan, kilitlenmiş, kapalı (KTT).

Kim (I) (Toparlı vd.), Kim (Seyityahya: 161): 1. Kim (soru zamiri) (MT), 2. Kim (KTT).

Kim (II) ~ küm (Toparlı vd.), Ke (DKTAL II): 1. Ki (bağlaç) (MT), 2. Ki (bağlaç), cümlelerin temel öğelerine yapılan açıklama cümlelerini bağlar, “öyle, o kadar” gibi öğelerden sonra kullanıldığı cümleye güç katar vb. (KTT).

Kimerde (Toparlı vd.), Kimerde (Seyityahya: 161): 1. Bazen (MT), 2. Kimi zaman, bazen, ara sıra (KTT).

Kimerse ~ kimersene ~ kimese ~ kimesne ~ kimirse ~ kimse (Toparlı vd.), Kimse (Seyityahya: 161): 1. Kimse (MT), 2. Kimse (KTT).

Kindek ~ kindik ~ kindük ~ kündi ~ kündük (Toparlı vd.), Kındık ~ kündük (DKTAL II): 1. Göbek (MT), 2. Göbek, bir yerin ortası, merkezi (KTT).

Kiñişlik (Toparlı vd.), Kenişlik (Seyityahya: 158): 1. Genişlik (MT), 2. Genişlik (KTT).

Kir (Toparlı vd.), Kir (Seyityahya: 162): 1. Kir, pis (MT), 2. Kir (KTT).

Kirbi ~ kirpi (Toparlı vd.), Kirpi (Seyityahya: 163): 1. Kirpi (MT), 2. Kirpi (KTT).

Kirde (Toparlı vd.), Kırde (DKTAL II): 1. Pasta, pide (MT), 2. Sacda ya da yağda pişirilen çok ince pide (KTT).

Kirdek ~ kirtak (Toparlı vd.), Gerdek (DKTAL II): 1. Gerdek, gerdek odası (MT), 2. Gerdek (KTT).

Kirek- ~ kerek- (Toparlı vd.), Kerek- (DKTAL II): 1. Gerekmek, gerekli olmak (MT), 2. Gerekmek, lâzım olmak (KTT).

Kirekli (Toparlı vd.), Kerekli (Seyityahya: 158): 1. Gerekli (MT), 2. Gerekli (KTT).

Kiret- (Toparlı vd.), Kirle- ~ kirlet- (Seyityahya: 162): 1. Kirletmek (MT), 2. Kirletmek (KTT).

Kiril- (Toparlı vd.), Keril- (Seyityahya: 159): 1. Gerilmek, yürürken salınmak (MT), 2. Gerilmek (KTT).

Kiriş (Toparlı vd.), Kiriş (DKTAL II): 1. Kiriş (MT), 2. Bazı müzik aletlerinde kullanılan tel, ok yayının iki ucundaki bağ, yapılardaki yatay destek (KTT).

Kiriş- (Toparlı vd.), Kiriş- (Seyityahya: 162): 1. Girişmek (MT), 2. Girişmek (KTT).

Kirkiz- (Toparlı vd.), Kirgiz- (Seyityahya: 162): 1. Girdirmek (MT), 2. Girdirmek, içeri bırakmak (KTT).

Kiseleñi (Toparlı vd.), Kesertki (Seyityahya: 159): 1. Kertenkele (MT), 2. Kertenkele (KTT).

Kiş (Toparlı vd.), Keş (DKTAL II): 1. Samur (MT), 2. Samur, samur derisinden (KTT).

Kişen (Toparlı vd.), Kişen (DKTAL II): 1. Köstek, ayakbağı (MT), 2. Köstek, bukağı, kaçmaması için hayvanların ayağına bağlanan bağ (KTT).

Kişenle- (Toparlı vd.), Kişenle- (DKTAL II): 1. Atın ayağına bağ vurmak (MT), 2. Kösteklemek, prangalamak, üç ayağına köstek vurmak (KTT).

Kişi (Toparlı vd.), Kişi (Seyityahya: 163): 1. Kişi, adam, kadının kocası (MT), 2. Kişi (KTT).

Kişifçi (Toparlı vd.), Keşifçi (DKTAL II): 1. Casus (MT), 2. Kâşif, keşifçi (KTT).

Kişne- (Toparlı vd.), Kişne- (Seyityahya: 163): 1. (Atlar için) kişnemek, (insanlar için) kakhaha ile gülmek (MT), 2. Kişnemek (KTT).

Kit ~ köt ~ kötçek (Toparlı vd.), Köt (DKTAL II): 1. Oturak yeri, kıç (MT), 2. Anüs, popo, arka taraf (KTT).

Kivürt- (Toparlı vd.), Kirgiz- (Seyityahya: 162): 1. Girdirmek, sokmak, yerleştirmek (MT), 2. Girdirmek, içeri bırakmak (KTT).

Kiyiz (I) ~ kız (Toparlı vd.), Kiyiz (Seyityahya: 164): 1. Keçe, keçeden yapılmış örtü (MT), 2. Keçe (KTT).

Kiyiz (II) (Toparlı vd.), Kiyiz (Seyityahya: 164): 1. Yaygı, döşek (MT), 2. Keçe (KTT).

Kizle- (Toparlı vd.), Gizle- (Seyityahya: 126): 1. Gizlemek, saklamak (MT), 2. Gizlemek (KTT).

Kizlen- (Toparlı vd.), Gizlen- (Seyityahya: 126): 1. Gizlenmek, saklanmak (MT), 2. Gizlenmek (KTT).

Ko- (I) ~ kol- ~ koy- (Toparlı vd.), Qoy- (Seyityahya: 203): 1. Koymak, bırakmak (MT), 2. Koymak (KTT).

Ko- (II) (Toparlı vd.), Koy- (DKTAL II): 1. Bırakmak, terk etmek (MT), 2. Koymak, bir şeyi bir yere yerleştirmek, bırakmak, izin vermek (KTT).

Koba (Toparlı vd.), Qoba (Seyityahya: 200): 1. Oyuk, kovuk, hendek (MT), 2. İn (KTT).

Kobuz ~ kopuz ~ kubuz ~ kupuz (Toparlı vd.), Qobız (Seyityahya: 200): 1. Kopuz adı verilen çalgı aleti (MT), 2. Kopuz (KTT).

Kobuzçı ~ kubuzçu (Toparlı vd.), Kobızcı (DKTAL II): 1. Kopuz çalan, çalgıcı (MT), 2. Kopuzcu (KTT).

Koca (I) (Toparlı vd.), Koca (DKTAL II): 1. Yaşlı (MT), 2. Büyük, iri, yaşlı, ulu (KTT).

Koca (II) (Toparlı vd.), Koca (DKTAL II): 1. Koca, efendi, ulu, kadının kocası (MT), 2. Eş, koca (KTT).

Koç ~ koçkar (Toparlı vd.), Qoçqar (Seyityahya: 200): 1. Koç (MT), 2. Koç, koçkar (KTT).

Koçun- (Toparlı vd.), Qaçın- (Seyityahya: 180): 1. Kaçınmak, rahatsız olup çekinmek (MT), 2. Kaçınmak (KTT).

Koğa ~ kofa ~ kova (Toparlı vd.), Qopqa (Seyityahya: 201): 1. Kova (MT), 2. Kova (KTT).

Kok- ~ koksı- ~ koku- (Toparlı vd.), Qoqu- (Seyityahya: 200): 1. Kokmak (MT), 2. Kokmak (KTT).

Koku (Toparlı vd.), Qoqu (Seyityahya: 200): 1. Koku (MT), 2. Koku (KTT).

Ƙol (I) (Toparlı vd.), Qol (Seyityahya: 200): 1. El, kol (MT), 2. Kol; el (KTT).

Ƙol (II) (Toparlı vd.), Kol (DKTAL II): 1. Taraf (MT), 2. Taraf, yan (KTT).

Ƙola ~ ƙula (Toparlı vd.), Kula (DKTAL II): 1. Açık kahverengi (MT), 2. Açık kahverengi ya da koyu sarı at donu (KTT).

Ƙolan ~ ƙulun (Toparlı vd.), Qolan (Seyityahya: 200): 1. Eyer kolanı, yular (MT), 2. Kolan, eyer kolanı (KTT).

Ƙolan ~ ƙulan (Toparlı vd.), Qulan (Seyityahya: 205): 1. Yaban eşeği (MT), 2. Kulan (KTT).

Ƙolay (Toparlı vd.), Qolay (Seyityahya: 200): 1. Kolay (MT), 2. Kolay (KTT).

Ƙoldaş (Toparlı vd.), Qoldaş (Seyityahya: 201): 1. Arkadaş, yoldaş (MT), 2. Kalfa, yama, arkadaş, yoldaş (KTT).

Ƙolduğ ~ ƙoltık ~ ƙoltuk (Toparlı vd.), Qoltuq (Seyityahya: 201): 1. Koltuk (MT), 2. Koltuk, koyun (KTT).

Ƙolla- (Toparlı vd.), Qolla- (Seyityahya: 201): 1. Yardım etmek, kollamak (MT), 2. Desteklemek (KTT).

Ƙomaklık (Toparlı vd.), Koyma ~ koyuw (DKTAL II): Bırakma, terk etme (MT), 2. Koyma (KTT).

Ƙon- (I) (Toparlı vd.), Koyıl- (DKTAL II): 1. Bırakılmak (MT), 2. Koymak işi yapılmak, koyulmak (KTT).

Ƙon- (II) (Toparlı vd.), Qon- (Seyityahya: 201): 1. Konmak, inmek, mola vermek, oturmak, çadır kurmak (MT), 2. Konmak (KTT).

Ƙon- (III) (Toparlı vd.), Kon- (DKTAL II): 1. Vasıl olmak, ulaşmak (MT), 2. Bir şeyi amaçsız elde etmek (KTT).

Ƙonak (I) ~ ƙonuk (Toparlı vd.), Qonaq (Seyityahya: 201): 1. Misafir (MT), 2. Konuk (KTT).

Ƙonak (II) (Toparlı vd.), Konak (DKTAL II): 1. Konulacak yer (MT), 2. Büyük ve gösterişli ev, araba ya da hayvanla bir günde alınan yol, konaklama yeri (KTT).

Ƙonaş ~ ƙoñşı ~ ƙonş ~ ƙonşı ~ ƙonşu ~ ƙonuş (Toparlı vd.), Qomşu (Seyityahya: 201): 1. Komşu (MT), 2. Komşu (KTT).

Ƙonat (Toparlı vd.), Konak (DKTAL II): 1. Konulacak yer, ikamet edilecek menzil (MT), 2. Konaklama yeri (KTT).

Ƙonç (Toparlı vd.), Qonuç (Seyityahya: 201): 1. Konç, bacak, baldır (MT), 2. Konç (KTT).

Ƙonğur (Toparlı vd.), Koñur ~ koñır ~ koñğır (DKTAL II): 1. Üstü kırmızı altı beyaz (MT), 2. Koyu kızıl, kahverengi ve bu renkteki at donu, temiz (KTT).

Ƙonıl- (Toparlı vd.), Koyıl- (DKTAL II): 1. Konulmak, bırakılmak (MT), 2. Koymak, koymak işi yapılmak (KTT).

Ƙonıla- ~ könile- ~ künile- ~ künle- (Toparlı vd.), Künle- (Seyityahya: 176): 1. Kıskanmak, imrenmek, gıpta etmek (MT), 2. Kıskanmak, günülemek (KTT).

Ƙonşılık (Toparlı vd.), Qomşulıq (Seyityahya: 201): 1. Komşuluk (MT), 2. Komşuluk (KTT).

Ƙonur ~ Ƙumral (Toparlı vd.), Qoñur (Seyityahya: 201): 1. Kumral, krem rengi (MT), 2. Sarı yağız, konur (KTT).

Ƙonuz (Toparlı vd.), Qoñuz (Seyityahya: 201): 1. Çatal böceği, bok böceği (MT), 2. Böcek, haşere (KTT).

Ƙoñuzan Ƙurt ~ doñğuz Ƙurtı ~ tonguzdan Ƙurd (Toparlı vd.), Karakoñız (DKTAL II): 1. Gübre böceği, bok böceği (MT), 2. Bok böceği (KTT).

Ƙop- (I) (Toparlı vd.), Qop- (Seyityahya: 201): 1. Kopmak (MT), 2. Kopmak (KTT).

Ƙop- (II) (Toparlı vd.), Kop- (DKTAL II): 1. Ortaya çıkmak, görünmek (MT), 2. (Gürültülü, tehlikeli olaylar) birdenbire başlamak (KTT).

Ƙopar- (Toparlı vd.), Qopar- (Seyityahya: 201): 1. Koparmak, sökmek, yerinden çıkarmak (MT), 2. Koparmak (KTT).

Ƙoparul- (Toparlı vd.), Qoparıl- (Seyityahya: 201): 1. Yerinden sökülme (MT), 2. Koparılma (KTT).

Ƙor (Toparlı vd.), Qor (Seyityahya: 201): Ateş közü, kor, külün altındaki köz (MT), 2. Kor, odun ya da kömürün yanarak ateş haline gelmiş durumu (KTT).

Ƙurğaşın ~ Ƙurğaşun ~ Ƙurğuşın ~ Ƙurğuşun ~ Ƙurkušun ~ Ƙurşun (Toparlı vd.), Qurşun (Seyityahya: 206): 1. Kurşun (MT), 2. Kurşun, mermi (KTT).

Ƙorɓ- ~ ƙorɓ- ~ ƙorɓu- ~ ƙoruɓ- (Toparlı vd.), Qorq- (Seyityahya: 202): 1. Korkmak (MT), 2. Korkmak (KTT).

Ƙorɓaɓ (Toparlı vd.), Qorqaɓ (Seyityahya: 202): 1. Korkak (MT), 2. Korkak (KTT).

Ƙorɓi ~ ƙorɓu ~ ƙorɓuɓ (Toparlı vd.), Qorqu (Seyityahya: 202): 1. Korku, (MT), 2. Korku (KTT).

Ƙorɓiɓi ~ ƙorɓuɓi (Toparlı vd.), Qorqaɓ (Seyityahya: 202): 1. Korkan, korkak (MT), 2. Korkak (KTT).

Ƙorɓinɓ ~ ƙorɓunɓ (Toparlı vd.), Qorqunɓ (Seyityahya: 202): 1. Korkunɓ (MT), 2. Korku, korkunɓ (KTT).

Ƙorɓmaɓɓiɓ (Toparlı vd.), Korkma ~ korkuw (DKTAL II): 1. Korkma durumu (MT), 2. Korkma, korkma işi (KTT).

Ƙorɓud- ~ ƙorɓut- ~ ƙort- (Toparlı vd.), Qorqut- ~ qorquz- (Seyityahya: 202): 1. Korkutmak (MT), 2. Korkutmak (KTT).

Ƙorɓunil- (Toparlı vd.), Qorq- (Seyityahya: 202): 1. Korkmak (MT), 2. Korkmak (KTT).

Korla- (Toparlı vd.), Okra- (DKTAL II): 1. (At) yem torbasını görünce boğazından ses çıkarmak (MT), 2. (Atlar) yem ve su görünce sabırsızlıkla kişnemek (KTT).

Ƙoru- (Toparlı vd.), Qoru- (Seyityahya: 202): 1. Saklamak, kayırmak, himaye etmek (MT), 2. Korumak (KTT).

Ƙoruɓ (Toparlı vd.), Ƙörük (DKTAL II): 1. Olgunlaşmamış üzüm ya da meyve (MT), 2. Olgunlaşmamış üzüm, olgun olmayan kişi (KTT).

Ƙorulda- (Toparlı vd.), Korıl-da- (DKTAL II): Uykuda horlamak (MT), 2. Uyurken horlamak (KTT).

Ƙoş (Toparlı vd.), Qoş (Karahana: 202): 1. Çift, mukabil, arkadaş (MT), 2. Çift (KTT).

Ƙoş- (I) (Toparlı vd.), Qoş- (Seyityahya: 203): 1. Eklemek, ilave etmek, yanına getirmek, takılmak (MT), 2. Eklemek, ilave etmek (KTT).

Ƙoş- (II) (Toparlı vd.), Koş- (DKTAL II): 1. Koşmak, atlamak (MT), 2. Koşmak, hızlı adımlarla ilerlemek (KTT).

Qoşdaş (Toparlı vd.), Qoldaş (Seyityahya: 201): 1. Arkadaş (MT), 2. Arkadaş, yoldaş (KTT).

Qoşul- (Toparlı vd.), Qoşul- (Seyityahya: 203): 1. Qoşulmak, birləşmək, eklenmek (MT), 2. Eklenmek, katılmak (KTT).

Qotak (Toparlı vd.), Kotak (DKTAL II): 1. Taşak, yumurtalık (MT), 2. Erkeklik organı, penis (KTT).

Qotar- ~ qotar- (Toparlı vd.), Kotar- (DKTAL II): 1. Tencereden yemeği tabağa koymak (MT), 2. Yemek hazırlamak, bitirmək, pişmiş yemeği başqa kaba koymak (KTT).

Qoturğan (Toparlı vd.), Qotur (Seyityahya: 203): 1. Sivilce, uyuz (MT), 2. Uyuz, yara kabuğu, kabuk (KTT).

Qovan (Toparlı vd.), Kuwan (DKTAL II): 1. Arı kovanı (MT), 2. Arı kovanı (KTT).

Qovla- (Toparlı vd.), Kuwla- (DKTAL II): 1. İftira atmaq, arkasından söz söylemək (MT), 2. Çekiştirmək, dedikodu etmək (KTT).

Qovrun- (Toparlı vd.), Qavurıl- (Seyityahya: 192): 1. Kavrulmaq (MT), 2. Kavrulmaq (KTT).

Qovurdağ (Toparlı vd.), Qıqırdaq (Seyityahya: 195): 1. Kakırdak (MT), 2. Kakırdak (KTT).

Qoy ~ koyın ~ koyun (Toparlı vd.), Qoy (Seyityahya: 203): 1. Koyun (MT), 2. Koyun (KTT).

Qoy- (Toparlı vd.), Koy- (DKTAL II): 1. İzin vermek (MT), 2. Bırakmaq, izin vermek (KTT).

Qoyın- (Toparlı vd.), Koyıl- (DKTAL II): 1. Koyulmaq (MT), 2. Koymaq işi yapılmək, başlamak, girişimde bulunmaq (KTT).

Qoyın qarındaş (Toparlı vd.), Qayın (Seyityahya: 193): 1. Kayın birader (MT), 2. Kayın, kayın birader (KTT).

Qoyu ~ koyuğ (Toparlı vd.), Qoyu (Seyityahya: 203): 1. Koyu, katı (MT), 2. Koyu (KTT).

Qoyuğluq (Toparlı vd.), Koyılık (DKTAL II): 1. Yoğunluk, kesiflik (MT), 2. Koyuluk, yoğunluk (KTT).

ȶoyul- (I) (Toparlı vd.), Koyıl- (DKTAL II): 1. Koyulmak, konulmak, bırakılmak (MT), 2. Koyulmak, koymak işi yapılmak (KTT).

ȶoyul- (II) (Toparlı vd.), Qoyulan- (Seyityahya: 203): 1. Koyulaşmak (MT), 2. Koyulaşmak (KTT).

ȶoyun (I) (Toparlı vd.), Qoyun (Seyityahya: 203): 1. Elbisenin iç tarafı, koltuklara doğru kısmı (MT), 2. Göğüsle giysi arası; koyun (KTT).

ȶoyun (II) (Toparlı vd.), Qoyun (Seyityahya: 203): 1. Sine, bağır, göğüs (MT), 2. Göğüsle giysi arası, koyun (KTT).

ȶoyun (III) (Toparlı vd.), Koyın (DKTAL II): 1. İç taraf (MT), 2. Göğüsle giysi arası, koyun, sine, koruyucu ortam (KTT).

ȶozak (Toparlı vd.), Qozak (Seyityahya: 203): 1. Yeşil kabuklu ceviz ve buna benzer yuvarlaklar, çam fıstığı, kozalak (MT) 2. Koza, kozalak (KTT).

ȶozı ~ ȶuzı ~ ȶuzu (Toparlı vd.), Qozu (Seyityahya: 204): 1. Kuzu (MT), 2. Kuzu (KTT).

ȶozu ȶulakı ~ ȶuzı ȶulağı (Toparlı vd.), Qozuqulaq (Seyityahya: 204): 1. Kuzukulağı bitkisi (MT), 2. Kuzukulağı (KTT).

Köb ~ köp (Toparlı vd.), Köp (Seyityahya: 171): 1. Çok, daha çok (MT), 2. Çok (KTT).

Köbek ~ köpük (Toparlı vd.), Köpük (Seyityahya: 171): 1. Köpük (MT), 2. Köpük (KTT).

Köbek it ~ köpek it (Toparlı vd.), Köpek (Seyityahya: 171): 1. Köpek (MT), 2. Köpek (KTT).

Köbkök ~ kömkök ~ köñkök ~ közkök ~ künkök (Toparlı vd.), Kömkök ~ kömgeşik (DKTAL II): 1. Masmavi, gömgök (MT), 2. Gömgök, masmavi (KTT).

Köbri ~ köpri ~ köprü ~ köprüg ~ köbür (Toparlı vd.), Köpür (Seyityahya: 171): 1. Köprü (MT), 2. Köprü (KTT).

Köbük ~ köfük ~ köpek ~ köpük (Toparlı vd.), Köpek (Seyityahya: 171): 1. İri ve uzun tüylü köpek (MT), 2. Köpek (KTT).

Köç (Toparlı vd.), Köç ~ köş (DKTAL II): 1. Göç, bir kabilenin yer değiştirmesi (MT), 2. Göç (KTT).

Köç- ~ köş- (Toparlı vd.), Köç- (Seyityahya: 170): 1. Göçmek, göç etmek (MT), 2. Göçmek (KTT).

Ködir- ~ köter- ~ kötür- (Toparlı vd.), Kötür- (DKTAL II): 1. Götürmek (MT), 2. Götürmek (KTT).

Köger- (Toparlı vd.), Köger- (Seyityahya: 170): 1. Küflenmek, göğermek (MT), Morarmak, mavileşmek (KTT).

Kögerçin ~ kögerçün ~ küvercin ~ ökerçin (Toparlı vd.), Gögercin (Seyityahya: 126): 1. Güvercin (MT), 2. Güvercin (KTT).

Kögüs ~ köks ~ köküs (Toparlı vd.), Köküs (Seyityahya: 170): 1. Göğüs (MT), 2. Göğüs (KTT).

Kök (I) (Toparlı vd.), Kök (DKTAL II): 1. Mavi (MT), 2. Gök, gök rengi, mavi renk (KTT).

Kök (II) (Toparlı vd.), Kök (DKTAL II): 1. Kök, asıl, soy (MT), 2. Kök, temel, esas, öz (KTT).

Kök (III) (Toparlı vd.), Kök (Seyityahya: 170): 1. Gökyüzü, sema (MT), 2. Gök (KTT).

Kökle- (Toparlı vd.), Kökleş- (DKTAL II): 1. Olmak, kökleşmek (MT), 2. Kökleşmek, kök salmak (KTT).

Kökre- (Toparlı vd.), Kükre- (DKTAL II): 1. Kükremek, gürlemek (MT), 2. Kükremek (KTT).

Köl (Toparlı vd.), Göl (Seyityahya: 126): 1. Göl (MT), 2. Göl (KTT).

Kölçük (Toparlı vd.), Kölcik (DKTAL II): 1. Küçük göl (MT), 2. Gölcük, gölek (KTT).

Köledge ~ kölege ~ köletke ~ kölge ~ kölgey ~ kölige (Toparlı vd.), Kölge (Seyityahya: 170): 1. Gölge (MT), 2. Gölge (KTT).

Köledgelen- ~ köligelen- (Toparlı vd.), Kölgelen- (DKTAL II): 1. Gölgelemek (MT), 2. Gölgelemek, gölgeli duruma girmek (KTT).

Köligelik (Toparlı vd.), Kölgelik (DKTAL II): 1. Gölgelek (MT), 2. Gölge oluşan yer, gölge oluşturan yapı (KTT).

Kölük (Toparlı vd.), Külük (Seyityahya: 176): 1. Yük ve binek hayvanı (MT), 2. Yarış atı, koşu atı (KTT).

Köm- (Toparlı vd.), Köm- (Seyityahya: 171): 1. Gömmek (MT), 2. Gömmek (KTT).

Kömil- ~ kömül- (Toparlı vd.), Kömül- (Seyityahya: 171): 1. Gömülmek (MT), 2. Gömülmek (KTT).

Kümiş ~ kümüş (Toparlı vd.), Kümüş (Seyityahya: 176): 1. Gümüş (MT), 2. Gümüş (KTT).

Kömlek ~ köñlek ~ köñülek (Toparlı vd.), Kölmek (Seyityahya: 171): 1. Gömlek (MT), 2. Gömlek (KTT).

Kömül ~ köñül (Toparlı vd.), Göñül (Seyityahya: 126): 1. Gönül (MT), 2. Gönül (KTT).

Kömüldürük (Toparlı vd.), Kömildirik (DKTAL II): 1. Göğüs kemeri, at göğüslüğü (MT), 2. Eyerin arkaya kaymaması için atın göğsüne bağlanan kemer, göğüslük (KTT).

Kömürçi (Toparlı vd.), Kömürçi (Seyityahya: 171): 1. Kömürçü (MT), 2. Kömürçü (KTT).

Kön (Toparlı vd.), Göñül (Seyityahya: 126): 1. Gönül, ruh (MT), 2. Gönül (KTT).

Kön (Toparlı vd.), Kön (DKTAL II): 1. Deri, gön, kösele (MT), 2. Gön, hayvan derisi, tabaklanmış deri, kösele (KTT).

Köndür- (Toparlı vd.), Küydür- ~ küygüz- (DKTAL II): 1. Yakmak (MT), Yakıp kavurarak karaltmak (KTT).

Köney şu (Toparlı vd.), Künesuv (Seyityahya: 176): 1. Civa (MT), 2. Civa (KTT).

Köñül al- (Toparlı vd.), Göñil al- (DKTAL II): 1. Gönülünü kazanmak (MT), 2. Sevindirmek (KTT).

Köñüllü (Toparlı vd.), Göñüllü (Seyityahya: 126): 1. Gönüllü (MT), 2. Gönüllü (KTT).

Köñülsiz (Toparlı vd.), Göñülsiz (Seyityahya: 126): 1. Gönülsüz, inanmadan, istemeden (MT), 2. Gönülsüz (KTT).

Köp- (Toparlı vd.), Köp- (DKTAL II): 1. Taşmak (MT), 2. Şişmek, kabarmak (KTT).

Köplük ~ köplük (Toparlı vd.), Köplük (DKTAL II): 1. Çokluk, fazlalık (MT), 2. Çokluk, çok olma durumu, çoğunluk, fazlalık (KTT).

Kör- (Toparlı vd.), Kör- (Seyityahya: 171): 1. Görmek (MT), 2. Görmek (KTT).

Kördür- (Toparlı vd.), Körset- (Seyityahya: 171): 1. Göstermek (MT), 2. Göstermek (KTT).

Köre (Toparlı vd.), Köre (DKTAL II): 1. Göre (MT), 2. Bir kimseye ya da bir şeye uygun olarak, -e bakılırsa, -e sorulursa (KTT).

Körin- ~ körün- (Toparlı vd.), Körün- (Seyityahya: 171): 1. Görünmek, ortaya çıkmak (MT), 2. Görünmek (KTT).

Körüş (Toparlı vd.), Köriş (DKTAL II): 1. Görüş (MT), 2. Görüş, gözle algılama, görme, bir konu hakkındaki fikir (KTT).

Körkli ~ körklü ~ körklüg ~ körükli ~ körüklü (Toparlı vd.), Körklî (DKTAL II): 1. Güzel, iyi, gösterişli (MT), 2. Güzel alımlı (KTT).

Körpe (Toparlı vd.), Körpe (DKTAL II): 1. Pek taze, her şeyin tazesı (MT), 2. Körpe, genç, taze (KTT).

Körset- ~ köster- (Toparlı vd.), Körset- (Seyityahya: 171), Köster- (Seyityahya: 172): 1. Göstermek (MT), 2. Göstermek (KTT).

Körü ~ kıru ~ kıru ~ kıruğ (Toparlı vd.), Quru (Seyityahya: 206): 1. Kuru, yaş olmayan (MT), 2. Kuru (KTT).

Körül- (Toparlı vd.), Körül- (Seyityahya: 171): 1. Görülmek (MT), 2. Görülmek (KTT).

Körüş- (Toparlı vd.), Köriş- (Seyityahya: 171): 1. Görüşmek, karşılaşmak (MT), 2. Görüşmek (KTT).

Kösegi ~ kösev ~ küsevüv (Toparlı vd.), Kösew (DKTAL II): 1. Ateş karıştıran demir, ocak demiri (MT), 2. Ateş karıştırma demiri, maşa, duman çıkararak alevsiz yanan odun veya kömür, marsık (KTT).

Köstek (Toparlı vd.), Köstek (DKTAL II): 1. Köstek, atın ayağına vurulan bağ (MT), 2. Köstek, hayvanların kaçmaması için ayağına vurulan bağ (KTT).

Köstekle- (Toparlı vd.), Köstekle- (DKTAL II): 1. Atın ayağına bağ vurmak (MT), 2. Hayvanın kaçmaması için ayağına bağ vurmak, engellemek (KTT).

Köteril- ~ köterül- ~ kötrül- ~ kötürül- (Toparlı vd.), Köteril- (Seyityahya: 172): 1. Kaldırılmak, yükseltilmek (MT), 2. Kaldırılmak, çıkarılmak, çekilmek (KTT).

Kötert- ~ kötürd- (Toparlı vd.), Kötert- (DKTAL II): 1. Taşıtmak, götürmek (MT), 2. Kaldırtmak, yükselttirmek (KTT).

Köy- (I) ~ küy- (Toparlı vd.), Küyü- (Seyityahya: 177): 1. Yanmak (MT), 2. Yanmak (KTT).

Köy- (II) (Toparlı vd.), Küydür- ~ küygiz- (DKTAL II): 1. Yakmak (MT), 2. Kavurarak ya da yakarak karartmak, sevdalandırmak (KTT).

Köydür- ~ köyündür- ~ küydür- (Toparlı vd.), Küydür- ~ küygiz- (DKTAL II): 1. Yakmak (MT), 2. Kavurarak ya da yakarak karartmak, sevdalandırmak (KTT).

Köydürül- (Toparlı vd.), Küydürül- (DKTAL II): 1. Yaktırılmak (MT), 2. Kavrulup karartılmak (KTT).

Köyin- ~ köyün- (Toparlı vd.), Küyü- (Seyityahya: 177): 1. Yanmak (MT), 2. Yanmak (KTT).

Köynük ~ köyük (Toparlı vd.), Küyik (DKTAL II): 1. Yanık, yanmış (MT), 2. Yanık, kavruk (KTT).

Köyülmüş (Toparlı vd.), Küyik (DKTAL II): 1. Yanmış, yanık (MT), 2. Yanık, kavruk (KTT).

Köz (Toparlı vd.), Köz (Seyityahya: 172): 1. Göz (MT), 2. Göz (KTT).

Köz yum- (Toparlı vd.), Közın cum- (DKTAL II): 1. Göz yummak, görmezden gelmek (MT), 2. Görmezden gelmek, ölmek (KTT).

Közet- (Toparlı vd.), Közet- (Seyityahya: 172): 1. Gözetmek, kollamak (MT), 2. Gözetmek, gözetlemek (KTT).

Közgi ~ közgi ~ köznü ~ közüğü (Toparlı vd.), Küzgü (Seyityahya: 177): 1. Ayna (MT), 2. Ayna (KTT).

Közin- (Toparlı vd.), Körün- (Seyityahya: 171): 1. Görünmek, ortaya çıkmak (MT), 2. Görünmek (KTT).

Közle- (Toparlı vd.), Közle- (Seyityahya: 173): 1. Gözlemek, bakmak (MT), 2. Gözlemek, dikkatle bakmak, incelemek (KTT).

Közlü (Toparlı vd.), Közli (DKTAL II): 1. Gözlü, gözü olan (MT), 2. Gözü olan, bölmesi olan, delikli (KTT).

Közsüz (Toparlı vd.), Közsüz (Seyityahya: 173): 1. Gözü görmeyen (MT), Gözsüz, kör (KTT).

Közün- (Toparlı vd.), Körün- (Seyityahya: 171): 1. Görünmek (MT), 2. Görünmek (KTT).

Közündürük (Toparlı vd.), Közildirik ~ közlük (DKTAL II): 1. Kıldan yapılan gözün üzerine konulan örtü, hayvanların etrafı görmemesi için gözlerine takılan kapak (MT), 2. Gözlük, at gözlüğü (KTT).

Kuç- ~ koş- (Toparlı vd.), Kuç- (DKTAL II): 1. Kucaklamak (MT), 2. Kucklamak (KTT).

Kuçak ~ kuşak (I) ~ kuçuk (Toparlı vd.), Quçaq (Seyityahya: 204): 1. Kucak (MT), 2. Kucak (KTT).

Kuçak ~ kuşak (II) (Toparlı vd.), Quçaq (Seyityahya: 207): 1. Kuşak, bele sarılan uzun ve enli kemer, sargı (MT), 2. Kuşak (KTT).

Kuçakla- ~ kuçala- (Toparlı vd.), Quçaqla- (Seyityahya: 204): 1. Kucaklamak (MT), 2. Kucaklamak (KTT).

Kuçaklaş- (Toparlı vd.), Kucaklaş- ~ kuşaklaş- (DKTAL II): 1. Kucaklaşmak (MT), 2. Kucaklaşmak (KTT).

Kudur- (Toparlı vd.), Qutur- (Seyityahya: 207): 1. (Çocuk) yaramazlık yapmak (MT), 2. Kudurmak (KTT).

Kuğu ~ kuv (Toparlı vd.), Kuu (DKTAL II): 1. Kuğu (MT), 2. Kuğu (KTT).

Kul (Toparlı vd.), Qul (Seyityahya: 204): 1. Kul, köle (MT), 2. Kul (KTT).

Kula ~ kulaç (Toparlı vd.), Qulaç (Seyityahya: 204): 1. İki kol arasındaki mesafe (MT), 2. Genlik, genişlik, çevre, kucak (KTT).

Kulağ ~ kulak (Toparlı vd.), Qulaq (Seyityahya: 205): 1. Kulak (MT), 2. Kulak (KTT).

Ꞑulaꞑ tozu (Toparlı vd.), Kulak tozu (DKTAL II): 1. Kulağın düz ibiği (MT), 2. Kulağın arkasındaki denge merkezini koruyan tümsek yer (KTT).

Ꞑullan- (Toparlı vd.), Qullan- (Seyityahya: 205): 1. Köle olarak çalıştırmak (MT), 2. Kullanmak (KTT).

Ꞑullık ~ Ꞑulluꞑ (Toparlı vd.), Qulluq (Seyityahya: 205): 1. Kulluk, kölelik (MT), 2. Kulluk (KTT).

Ꞑulna- (Toparlı vd.), Qulunla- (Seyityahya: 205): 1. (At) doğurmak (MT), 2. (At için) yavrulamak (KTT).

Ꞑulp (Toparlı vd.), Qulup (Seyityahya: 205): 1. Bir şeyin kulpu (MT), 2. Kulp, tutacak (KTT).

Ꞑulun (Toparlı vd.), Qulun (Seyityahya: 205): 1. Bir yaşındaki tay (MT), 2. Yaşı altı aydan küçük at yavrusu (KTT).

Ꞑulunçaꞑ (Toparlı vd.), Qulunçaq (Seyityahya: 205): 1. Küçük tay, taycık (MT), 2. Yavrucuk kulun, kuluncuk (KTT).

Ꞑum (Toparlı vd.), Qum (Seyityahya: 205): 1. Kum (MT), 2. Kum (KTT).

Ꞑumğan (Toparlı vd.), Quman (Seyityahya: 205): 1. İbrik (MT), 2. (Tuvalette kullanılan) ibrik (KTT).

Ꞑunaçın (Toparlı vd.), Qunacin (Seyityahya: 205): 1. Üç yaşına girmemiş dişi buzağı (MT), 2. Üç yaşında bulunan dişi tay veya inek (KTT).

Ꞑunan (Toparlı vd.), Qunan (Seyityahya: 205): 1. Üç yaşındaki tay (MT), 2. Üç yaşına girmemiş erkek tay (KTT).

Ꞑunduz (Toparlı vd.), Qunduz (Seyityahya: 206): 1. Kunduz (MT), 2. Kunduz, su samuru (KTT).

Ꞑur- (I) (Toparlı vd.), Qur- (Seyityahya: 206): 1. Kurmak, düzenlemek, hazırlamak (MT), 2. Kurmak, yapmak, inşa etmek (KTT).

Ꞑur- (II) (Toparlı vd.), Qoru- (Seyityahya: 202): 1. Korumak (MT), 2. Korumak (KTT).

Ꞑurak (Toparlı vd.), Quraq (Seyityahya: 206): 1. Kurak, kuraklık (MT), 2. Kuru hava (KTT).

Kuraklık (Toparlı vd.), Kuraklık ~ kurgaklık (DKTAL II): 1. Kuraklık (MT), 2. Kuraklık, yağışsızlık, susuzluk (KTT).

Kurbağa ~ kurbuğa (Toparlı vd.), Baqa (Seyityahya: 56): 1. Kurbağa (MT), 2. Kurbağa (KTT).

Kurbānlık (Toparlı vd.), Kurbanlık (DKTAL II): 1. Kurban edilen hayvan (MT), 2. Kurbanlık, kurban edilmek üzere ayrılmış (KTT).

Kurd ~ kurt (Toparlı vd.), Qurt (Seyityahya: 206): 1. Kurt, böcek, solucan (MT), Kurt, solucan (KTT).

Kurğan (I) ~ kurgun (Toparlı vd.), Qurğan (Seyityahya: 206): 1. Mezar, mezar üstündeki toprak yığını, mezar höyüğü (MT), 2. Kurgan, tepe (KTT).

Kurğan (II) (Toparlı vd.), Kurgan (DKTAL II): 1. Siper, sur (MT), 2. Eski çağlarda gözetleme kulesi olarak kullanılan toprak tepe (KTT).

Kurğaş (Toparlı vd.), Qırğıy (Seyityahya: 196): 1. Atmaca (MT), 2. Atmaca (KTT).

Kurğaşunla- (Toparlı vd.), Kurşunla- (DKTAL II): 1. Kurşunlamak, kurşun sürmek (MT), 2. Kurşun ile vurmak, (cami kubbesi) kurşun saçla kaplamak (KTT).

Kurğuş (Toparlı vd.), Kuruş (DKTAL II): 1. Kuruş (MT), 2. Türk lirasının yüzde biri değerindeki para birimi (KTT).

Kurı- ~ kuru- (Toparlı vd.), Quru- (Seyityahya: 207): 1. Kurumak (MT), 2. Kurumak (KTT).

Kurıtıl- ~ kurutul- (Toparlı vd.), Kurutıl- (DKTAL II): 1. Kurutulmak (MT), 2. Kurutulmak (KTT).

Kursak ~ kurşak (Toparlı vd.), Qursaq (Seyityahya: 206): 1. Kursak (MT), 2. Karın, kursak (KTT).

Kurt ~ kurut (Toparlı vd.), Kurt (DKTAL II): 1. Kurt, börü (MT), 2. Kurt, tecrübeli kimse, kurnaz kimse (KTT).

Kurı (Toparlı vd.), Qart (Seyityahya: 188): 1. Yaşlı, kart (MT), 2. Yaşlı, ihtiyar (KTT).

Kurtar- ~ kütkar- (Toparlı vd.), Qurtar- (Seyityahya: 206): 1. Kurtarmak, serbest bırakmak (MT), 2. Kurtarmak (KTT).

Ꞑurtul- ~ ꞑutıl- ~ ꞑutul- (Toparlı vd.), Qurtul- (Seyityahya: 206): 1. Kurtulmak (MT), 2. Kurtulmak (KTT).

Ꞑurud ~ ꞑurut (Toparlı vd.), Kurt ~ kurıt (DKTAL II): 1. Bir tür peynir, kurutulmuş yoğurt (MT), 2. Kurutulmuş süt ürünü (KTT).

Ꞑurud- ~ ꞑurut- (Toparlı vd.), Qurut- (Seyityahya: 207): 1. Kurutmak (MT), 2. Kurutmak (KTT).

Ꞑurul- (Toparlı vd.), Kurul- (DKTAL II): 1. Oturmak, ikamet etmek (MT), 2. Rahatça oturmak, yerleşmek (KTT).

Ꞑurum (Toparlı vd.), Kurım ~ kurum (DKTAL II): 1. Kurum, is (MT), 2. Kurum, baca isi (KTT).

Ꞑus- ~ ꞑuş- (Toparlı vd.), Qus- (Seyityahya: 207): 1. Kusmak (MT), 2. Kusmak (KTT).

Ꞑuşğu ~ ꞑuşkaꞑ ~ ꞑusu ~ ꞑusuꞑ ~ ꞑusmaꞑ (Toparlı vd.), Kusık (DKTAL II): 1. Kusmuk, kusuntu (MT), 2. Kusmuk, kusulan şey (KTT).

Ꞑustur- (Toparlı vd.), Kustur- (DKTAL II): 1. Kusturmak, kusmasını sağlamak (MT), 2. Kusturmak (KTT).

Ꞑuş (Toparlı vd.), Quş (Seyityahya: 207): 1. Kuş (MT), 2. Kuş (KTT).

Ꞑuşan- (Toparlı vd.), Kuşan- (DKTAL II): 1. Takmak, giyinmek (MT), 2. Kuşanmak, beline kılıç, kuşak, kemer gibi şeyler bağlamak, giyinmek (KTT).

Ꞑuşluk (Toparlı vd.), Kuşluk (DKTAL II): 1. Sabah ile öğlen arasındaki vakit, kuşluk vakti (MT), 2. Günün sabah ile öğle arasındaki bölümü (KTT).

Ꞑut (Toparlı vd.), Kut (DKTAL II): 1. Bereket, saadet (MT), 2. Uğur, talih, iyilik, mutluluk (KTT).

Ꞑutla- ~ ꞑutlula- (Toparlı vd.), Kutla- (DKTAL II): 1. Kutlamak (MT), 2. Kutlamak, tebrik etmek, önemli bir olayı törenle anmak (KTT).

Ꞑutlı ~ ꞑutlu ~ ꞑutluğ (Toparlı vd.), Qutlu (Seyityahya: 207): 1. Kutlu, mübarek (MT), 2. Kutlu (KTT).

Ꞑutsız (Toparlı vd.), Kutsız (DKTAL II): 1. Kutsuz, uğursuz (MT), 2. Uğursuz, bahtsız, talihsiz, hayırsız (KTT).

Ꞑutur ~ Ꞑuturġan (I) (Toparlı vd.), Qotur (Seyityahya: 203): 1. Uyuz, uyuzluk (MT), 2. Uyuz, yara kabuġu, kabuk (KTT).

Ꞑutur ~ Ꞑuturġan (II) ~ Ꞑutuz (Toparlı vd.), Quturġan (Seyityahya: 207): 1. Kuduz köpek (MT), 2. Kudurmuş (KTT).

Ꞑutur- ~ Ꞑutuz- (Toparlı vd.), Qutur- (Seyityahya: 207): 1. Hiddetlenmek, kudurmak,  ıldırmaq (MT), 2. Kudurmak (KTT).

Ꞑuvvetlen- (Toparlı vd.), Quvetlen- (Seyityahya: 208): 1. Kuvvetlenmek (MT), 2. Kuvvetlenmek (KTT).

Ꞑuvvetli ~ Ꞑuvvetli  (Toparlı vd.), Quvetli (Seyityahya: 208): 1. G  li , kuvvetli (MT), 2. Kuvvetli (KTT).

Ꞑuvvetli s  ~ Ꞑuvvetsiz (Toparlı vd.), Quvetsiz (Seyityahya: 208): 1. G  s  , kuvvetsiz (MT), 2. Kuvvetsiz (KTT).

Ꞑuyaş (Toparlı vd.), Kuyaş (DKTAL II): 1. Güneş, ışık, aydınlık (MT), 2. Güneş, güneşin ışığı ve sıcaklığı (KTT).

Ꞑuyı ~ Ꞑuyu ~ Ꞑuyuġ (Toparlı vd.), Quyu (Seyityahya: 208): 1. Kuyu (MT), 2. Kuyu (KTT).

Ꞑuyruk (Toparlı vd.), Quyruq (Seyityahya: 208): 1. Kuyruk (MT), 2. Kuyruk (KTT).

Ꞑuyrukli (Toparlı vd.), Quyruqli (Seyityahya: 208): 1. Kuyruklu (MT), 2. Kuyruklu (KTT).

Ꞑuytu (Toparlı vd.), Kuytı (DKTAL II): 1. Çukur, siper, gölgelik (MT), 2. Yaġıřtan, r  zġardan vb. korunmuş yer, ıssız yer (KTT).

Ꞑuyum- (Toparlı vd.), Kuy- (DKTAL II): 1. Kalıba dökmek (MT), 2. (Sıvı veya ince taneli şeyleri) bir kaba dökmek ya da akıtmak (KTT).

Ꞑuyum ı ~ Ꞑuyun ı (Toparlı vd.), Quyumcı (Seyityahya: 208): 1. Kuyumcu, sarraf (MT), 2. Kuyumcu (KTT).

Ꞑuzġun (Toparlı vd.), Quzġun (Seyityahya: 208): 1. Gagası ve kuyruġunun tüyü uzun, çok siyah karga (MT), 2. Kuzgun,  aylak (KTT).

Ꞑuzla- (Toparlı vd.), Qozla- (Seyityahya: 204): 1. (Koyun) kuzu d ġurmak (MT), 2. Kuzulamak (KTT).

Küb ~ küp (Toparlı vd.), Kúp (Seyityahya: 176): 1. Kúp (MT), 2. Kúp (KTT).

Kübü (Toparlı vd.), Küwe ~ kübe (DKTAL II): 1. Savaşta giyilen örme zırh (MT), 2. Zırh (KTT).

Kübe (Toparlı vd.), Küye (DKTAL II): 1. Güve (MT), 2. Kurtçuğu deri ve dokumalara zarar veren böcek, güve (KTT9)

Kübe ~ küpe (Toparlı vd.), Kúpe (Seyityahya: 176): 1. Küpe (MT), 2. Küpe (KTT).

Küç (Toparlı vd.), Küç ~ küş (DKTAL II): 1. Güç, zor (MT), 2. Güç, zor, zahmetli (KTT).

Küçen- (I) (Toparlı vd.), Küçen- (Seyityahya: 175): 1. Yüklenmeye gücü yetmek, zorlanmak (MT), 2. Gerilmek, kendini zorlamak, kendini sıkmak (KTT).

Küçen- (II) ~ küçle- ~ küçlen- (Toparlı vd.), Küçlen- (Seyityahya: 175): 1. Güçlenmek, kuvvetlenmek (MT), 2. Güçlenmek (KTT).

Küçli ~ küçlü ~ küşli (Toparlı vd.), Küçlü (Seyityahya: 175): 1. Güçlü, kuvvetli (MT), 2. Güçlü (KTT).

Küçlik (Toparlı vd.), Küçlük (Seyityahya: 175): 1. Güçlük, zorluk (MT), 2. Güç, kudret, güçlük (KTT).

Küçsiz (Toparlı vd.), Küçsüz (Seyityahya: 175): 1. Güçsüz, âciz (MT), 2. Güçsüz (KTT).

Küçük (Toparlı vd.), Küçük (Seyityahya: 175): 1. Küçük, ufak (MT), 2. Küçük (KTT).

Küçük ~ külük (Toparlı vd.), Küçek (Seyityahya: 175): 1. Köpek yavrusu (MT), 2. Köpek yavrusu, enik (KTT).

Küd- ~ küt- ~ kütle- (Toparlı vd.), Küt- (DKTAL II): 1. Gütmek, otlatmak (MT), 2. Gütmek, hayvan sürüsü otlatmak (KTT).

Küflen- (Toparlı vd.), Küflen- (Seyityahya: 175): 1. Küflenmek (MT), 2. Küflenmek (KTT).

Kül (Toparlı vd.), Kül (Seyityahya: 176): 1. Kül (MT), 2. Kül (KTT).

Kül- (Toparlı vd.), Kül- (Seyityahya: 176): 1. Gülmek (MT), 2. Gülmek (KTT).

Küldür- (Toparlı vd.), Küldür- (Seyityahya: 176): 1. Güldürmek (MT), 2. Güldürmek (KTT).

Küllük (Toparlı vd.), Küllük (Seyityahya: 176): 1. Kül dökülen yer (MT), 2. Küllük (KTT).

Külte (Toparlı vd.), Külte (Seyityahya: 176): 1. Demet (MT), 2. Demet, ekin demeti, sap (KTT).

Kümüſçi (Toparlı vd.), Kümüſſi (DKTAL II): 1. Gümüſçü, gümüſ iſi ile uğraſan (MT), 2. Gümüſten eſya yapan ve satan kimse, gümüſçü (KTT).

Kümüſli ~ kümüſlü (Toparlı vd.), Gümüſli (DKTAL II), Kümüſli (DKTAL II): 1. Gümüſlü (MT), 2. Gümüſü olan, gümüſle kaplanmış (KTT).

Kün (I) ~ küneſ ~ küneſ (Toparlı vd.), Küneſ (Seyityahya: 176): 1. Güneſ (MT), 2. Güneſ (KTT).

Kün (II) (Toparlı vd.), Kün (Seyityahya: 176): 1. Gün, gündüz (MT), 2. Gün (KTT).

Kündüz ~ kündüzin ~ küntüzün (Toparlı vd.), Kündüz (Seyityahya: 176): 1. Gündüz (MT), 2. Gündüz (KTT).

Küne ſufi (Toparlı vd.), Künesuv (Seyityahya: 176): 1. Civa (MT), 2. Civa (KTT).

Küni (Toparlı vd.), Küncü (Seyityahya: 176): 1. Kıskanç (MT), 2. Kıskanç, günücü (KTT).

Künlik ~ künlük (Toparlı vd.), Künlik (DKTAL II): 1. Günlük (MT), 2. Günlük, gün gün yapılan iſ, o günle ilgili olan (KTT).

Küreççi ~ küreççi (Toparlı vd.), Küreççi (Seyityahya: 177): 1. Güreſçi, pehlivan (MT), 2. Güreſçi (KTT).

Kürk (Toparlı vd.), Kürk (Seyityahya: 177): 1. Kürk, koyun derisi (MT), 2. Kürk (KTT).

Kürle- (Toparlı vd.), Gürle- (DKTAL II): 1. Gürlemek (MT), 2. Gür ses çıkarmak, fiſkırmak (KTT).

Kürü- (Toparlı vd.), Küre- (Seyityahya: 177): 1. Hayvanların pisliğini kürekle toplamak (MT), 2. Küremek (KTT).

Küs- (Toparlı vd.), Küs- (Seyityahya: 177): 1. Küsmek, kızmak (MT), 2. Küsmek (KTT).

Küşünsüz (Toparlı vd.), Küçsüz (Seyityahya: 175): 1. Güçsüz, zayıf (MT), 2. Güçsüz (KTT).

Küye (I) (Toparlı vd.), Küye (DKTAL II): 1. Güve (MT), 2. Güve, kurtçuğu deri ve dokumalara zarar veren böcek (KTT).

Küye (II) (Toparlı vd.), Küwe ~ kübe (DKTAL II): 1. Zırh (MT), 2. Zırh, kalkan (KTT).

Küyüz ~ kiyiz (Toparlı vd.), Kiyiz (Seyityahya: 164): 1. Yaygı, döşek (MT), 2. Keçe (KTT).

Küzen (Toparlı vd.), Küzen (DKTAL II): 1. Sansar, Firavun Sıçanı da denilen kokarca (MT), 2. Kokarca (KTT).

2.1.13. L

Laçın (Toparlı vd.), Lâçin (Seyityahya: 209): 1. Doğan, şahin (MT), 2. Doğan (KTT).

Laîflık (Toparlı vd.), Lâîflik (Seyityahya: 210): 1. Yumuşaklık (MT), 2. Letafet (KTT).

2.1.14. M

Mağlay ~ manglay ~ manglayı ~ meñley (Toparlı vd.), Mañlay (Seyityahya: 216): 1. Alın, ön, cephe (MT), 2. Alın (KTT).

Maқта- (Toparlı vd.), Maқта- (Seyityahya: 214): 1. Övmek, methetmek (MT), 2. Övmek (KTT).

Maқта (Toparlı vd.), Maqtav (Seyityahya: 214): 1. Övme, medih (MT), 2. Övgü (KTT).

Mallan- (Toparlı vd.), Mallan- (DKTAL II): 1. Mal, servet edinmek (MT), 2. Mal edinmek, zenginleşmek (KTT).

Mâllı (Toparlı vd.), Mallı (DKTAL II): 1. Mal sahibi, zengin (MT), 2. Malı olan, mal sahibi (KTT).

Mâlsız (Toparlı vd.), Malsız (Seyityahya: 215): 1. Malsız, malı olmayan (MT), 2. Varlıksız, yoksul (KTT).

Mamuğçı (Toparlı vd.), Pamuğçı (Seyityahya: 254): 1. Pamukçu (MT), 2. Pamukçu (KTT).

Mamuğlu ~ mamuklı (Toparlı vd.), Pamuklu (Seyityahya: 254): 1. Pamuklu (MT), 2. Pamuklu (KTT).

Maña (Toparlı vd.), Maña (Seyityahya: 216): 1. Bana (MT), 2. Bana (KTT).

Mandalla- (Toparlı vd.), Mandala- (Seyityahya: 215): 1. Kilitlemek, kapıyı sürmelemek (MT), 2. Mandallamak, sürmelemek (KTT).

Maşharalık (Toparlı vd.), Masqaralık (Seyityahya: 217): 1. Maskaralık, soytarılık (MT), 2. Maskaralık (KTT).

Mavla- (Toparlı vd.), Miyavla- (Seyityahya: 226): 1. (Kedi) miyavlamak (MT), 2. Mırlamak, mırıldamak (KTT).

Mecnūnlik (Toparlı vd.), Mecnunluq (Seyityahya: 219): 1. Delilik, aklını yitirme durumu (MT), 2. Delilik, çılgınlık (KTT).

Mele- (Toparlı vd.), Mele- (Seyityahya: 220): 1. Melemek (MT), 2. Melemek (KTT).

Men (Toparlı vd.), Beñzeyiş (Seyityahya: 60): 1. Benzeyiş (MT), 2. Benzeyiş (KTT).

Meñ (Toparlı vd.), Beñ (Seyityahya: 60): 1. Vücuttak, ben (MT), 2. Ben (KTT).

Meñdeş koy- (Toparlı vd.), Mandaş kur- (DKTAL II): 1. Bağdaş kurarak oturmak (MT), 2. Bağdaş kurmak (KTT).

Meñgü ~ meñü ~ miñi (Toparlı vd.), Bengi ~ mengi (DKTAL I): 1. Ebedî, sürekli (MT), 2. Ebedî, ölümsüz (KTT).

Meñi şu (Toparlı vd.), Mengi su (DKTAL II): 1. Hayat suyu, ölümsüzlük suyu (MT), 2. Bengi su abıhayat, efsanelerde adı geçen ölümsüzlük suyu (KTT).

Menim ~ meniñ (Toparlı vd.), Menim (DKTAL II): 1. Benim (MT), 2. Birinci tekil şahıs zamirinin –in ilgi (genitive) hâli (KTT).

Meniz ~ meñiz (Toparlı vd.), Beniz ~ beñiz (DKTAL I): 1. Yüz, çehre, beniz (MT), 2. Yüz, çehre, yüz rengi (KTT).

Meñli (Toparlı vd.), Benli ~ menli ~ meñli (DKTAL I): 1. Benli (MT), 2. Benli, beni olan (KTT).

Menze- ~ meñze- (Toparlı vd.), Beñze- (Seyityahya: 60): 1. Benzemek (MT), 2. Benzemek (KTT).

Meşgüllük (Toparlı vd.), Meşgullik (Seyityahya: 222): 1. Bir işle uğraşma, meşgul olma (MT), 2. Meşgul olma (KTT).

Mihla- ~ mıkla- (Toparlı vd.), Mihla- (Seyityahya: 224): 1. Çivilemek, çivi çakmak (MT), 2. Çivilemek, mihlamak (KTT).

Mışırılı (Toparlı vd.), Mısırlı (DKTAL II): 1. Mısırlı (MT), 2. Mısırlı (KTT).

Mıyıklı (Toparlı vd.), Mıyıqlı (Seyityahya: 224): 1. Bıyıklı (MT), 2. Bıyıklı (KTT).

Mi (Toparlı vd.), Mı ~ mĩ (DKTAL II): 1. Soru edatı (MT), 2. Cümlelerin sonuna gelerek soru, şaşma, inkâr anlamı sağlar, rica ve emir anlamı sağlar, iki cümle arasında bağlaç görevi görür (KTT).

Mihmāzla- (Toparlı vd.), Mahmuzla- (DKTAL II): 1. Mahmuzlamak, mahmuzla atı vurmak (MT), 2. Mahmuzlamak, mahmuzla dürtmek (KTT).

Mindir- ~ mindür- (Toparlı vd.), Mindir- (Seyityahya: 225) ~ Minset- (Seyityahya: 226): 1. Bindirmek (MT), 2. Bindirmek (KTT).

Minen- ~ minil- (Toparlı vd.), Mĩnĩl- (DKTAL II): 1. Binilmek (MT), 2. Binmek işi yapılmak, binilmek (KTT).

Miñer (Toparlı vd.), Biner (DKTAL I): 1. Biner (MT), 2. Biner (KTT).

Miniş (Toparlı vd.), Mĩniş (DKTAL II): 1. Biniş (MT), 2. Biniş (KTT).

Minmiş (Toparlı vd.), Mĩniçi (DKTAL II): 1. Binici (MT), 2. Binici, binen, ata iyi binen kimse (KTT).

Mĩrāsçı (Toparlı vd.), Mirasçı (DKTAL II): 1. Vâris, mirasçı (MT), 2. Mirasçı (KTT).

Miskinlik (Toparlı vd.), Miskinlik (Seyityahya: 226): 1. Âcizlik, miskinlik (MT), 2. Miskinlik (KTT).

Muhurla- (Toparlı vd.), Mühürle- (DKTAL II): 1. Mühürlemek, mühür basmak (MT), 2. Mühürlemek, damgalamak, bir şeyin açılmaması için mühürlü kurşun veya mumlu işaret koymak (KTT).

Mona- ~ mun- (Toparlı vd.), Buna- (DKTAL I): 1. Bunamak (MT), 2. Zihnın yetenekleri dağılmak (KTT).

Mongol ~ muğal (Toparlı vd.), Mongol (Seyityahya: 227): 1. Moğol (MT), 2. Moğol (KTT).

Mor (Toparlı vd.), Mor ~ morı (DKTAL II): 1. Mor renk (MT), 2. Mor renk, mor renkte olan, mor renk giysi (KTT).

Muñ (I) (Toparlı vd.), Bun (DKTAL I): 1. Zaruret (MT), 2. Sıkıntı, sıkılma (KTT).

Muñ (II) (Toparlı vd.), Bun (DKTAL I): 1. Bun, sıkıntı (MT), 2. Sıkıntı, sıkılma (KTT).

Munda (Toparlı vd.), Burada ~ mında (DKTAL I): 1. Burada (MT), 2. Burada (KTT).

Mundan (Toparlı vd.), Mından (DKTAL II): 1. Bundan, buradan (MT), 2. Buradan (KTT).

Mundig (Toparlı vd.), Bonday ~ bunday (DKTAL I): 1. Bu şekilde, bu biçimde (MT), 2. Böyle, bunun gibi, buna benzer, bu şekilde (KTT).

Munı (Toparlı vd.), Bonı ~ bunı (DKTAL I): 1. Bunu (MT), 2. Bunu (KTT).

Munın (Toparlı vd.), Bonıñ ~ bunun (DKTAL I): 1. Bunun (MT), 2. Bunun (KTT).

Munlar (Toparlı vd.), Bolar (DKTAL I): 1. Bunlar (MT), 2. Bunlar (KTT).

Muştiçi (Toparlı vd.), Müjdecı (Seyityahya: 232): 1. Müjdecı (MT), 2. Müjdecı, iyi haber getiren kimse (KTT).

Muştıla- ~ muştula- (Toparlı vd.), Müjdele- (DKTAL II): 1. Müjdelemek (MT), 2. Sevindirici bir haberi bildirmek (KTT).

Muştuluk (Toparlı vd.), Müjdelik (DKTAL II): 1. Müjde verene verilen hediye (MT), 2. Müjdelik, muştuluk, sevindirici haberi getirene verilen armağan (KTT).

Muvar (Toparlı vd.), Bura ~ burası (DKTAL I): 1. Bura, burası (MT), 2. Bura, bu yer (KTT).

Münâfıklık (Toparlı vd.), Münafıklık ~ münapıklık (DKTAL II): 1. Münâfıklık, ikiyüzlülük (MT), 2. Münâfıklık, arabozanlık, fesatçılık (KTT).

Müsilimānlık ~ müslimānlık ~ müsülmānlık ~ müsülmenlik (Toparlı vd.), Müslümanlık ~ musulmanlık (DKTAL II): 1. Müslümanlık (MT), 2. İslâmiyet, Müslüman olma durumu, Müslüman topluluk (KTT).

2.1.15. N

Nakşla- (Toparlı vd.), Nağışla- (Seyityahya: 233): 1. Nakşetmek, nakış işlemek, resmetmek (MT), 2. Nakış işlemek, nakışlamak (KTT).

Na'lla- (Toparlı vd.), Nalla- (Seyityahya: 233): 1. Nallamak, binek hayvanının ayaklarına nal takmak (MT), 2. Nallamak, nal çakmak (KTT)

Namāz kıl- (Toparlı vd.), Namaz kıl- (DKTAL II): 1. Namaz kılmak (MT), 2. Namaz kılmak (KTT).

Namāzlağı ~ namāzlık (Toparlı vd.), Namazlık (Seyityahya: 233): 1. Namazlık, seccade (MT), 2. Namazlık (KTT).

Namlı (Toparlı vd.), Namlu (DKTAL II): 1. Okun temreni, tüfeğin nişan yeri (MT), 2. Tüfek ve tabancalardaki boru kısmı, kılıcın keskin yeri (KTT).

Na'ra ur- (Toparlı vd.), Nara at- (DKTAL II): 1. Bağırmak, haykırmak (MT), 2. Nara atmak (KTT).

Nāz it- ~ nāzla- ~ nāzlan- (Toparlı vd.), Naz et- (DKTAL II) ~ Nazlan- (Seyityahya: 234): 1. Nazlanmak, işve yapmak (MT), 2. Nazlanmak (KTT).

Nāzüklük (Toparlı vd.), Naziklik (Seyityahya: 234): 1. İncelik, kibarlık (MT), 2. Naziklik (KTT).

Ne (I) ~ ni (Toparlı vd.), Ne (DKTAL II): 1. Ne (soru zamiri) (MT), 2. Ne (KTT).

Ne (II) (Toparlı vd.), Ne (DKTAL II): 1. Ne, nasıl (nida) (MT), 2. Soru biçiminde, şaşkınlık bildiren ünlem (KTT).

Neçe ~ neşe ~ niçe (Toparlı vd.), Nice (DKTAL II): 1. Ne kadar, kaç tane (MT), 2. Kaç, ne kadar (KTT).

Neçin ~ neçün ~ neşün ~ neyçün ~ niçün ~ nişün ~ ni için ~ ni için (Toparlı vd.), Neşin ~ nüşün ~ neçün ~ niçün (DKTAL II): 1. Niçin, neden (MT), 2. Niçin (KTT).

Neden (Toparlı vd.), Neden (DKTAL II): 1. Neden, niçin (MT), 2. Neden, hangi sebepten (KTT).

Ne erse ~ meste ~ nerse ~ nese ~ nesne ~ ni erse (Toparlı vd.), Nerse (DKTAL II): 1. Nesne, şey. (MT), 2. Nesne, şey (KTT).

Neke (Toparlı vd.), Nege (DKTAL II): 1. Niçin (MT), 2. Neye, niye, niçin (KTT).

Nenün üçün (Toparlı vd.), Neşin ~ nüşün ~ neçün ~ niçün (DKTAL II): 1. Niçin, ne sebeple (MT), 2. Niçin (KTT).

Niçe (Toparlı vd.), Nice (DKTAL II): 1. Birçok (MT), 2. Çok, birçok (KTT).

Nikâhlu (Toparlı vd.), Nikâlı ~ nikyalı (DKTAL II): 1. Nikâhlı (MT), 2. Nikâhlı (KTT).

Nişânla- (Toparlı vd.), Nişanla- (DKTAL II): 1. Nişanlamak, bellik koymak, belgelemek (MT), 2. İşaret koymak, nişan yapmak (KTT).

Nişanlı (Toparlı vd.), Nişanlı ~ nişanlı (DKTAL II): 1. Nişanlı olan (MT), 2. Nişanlanmış, işaretli (KTT).

Nişe (Toparlı vd.), Neşin ~ nüşün ~ neçün ~ niçün (DKTAL II): 1. Niçin, neden (MT), 2. Niçin (KTT).

Ni't (Toparlı vd.), N'etmek (DKTAL II): 1. Ne yapmak, ne etmek (MT), 2. Ne etmek, bir fiilin ardından gelen ve o fiile benzeyen işler yapmayı ifade eder (KTT).

Nürlandur- (Toparlı vd.), Nurlandır- (DKTAL II): 1. Aydınlatmak (MT), 2. Nurlandırmak, aydınlatmak (KTT).

Nürlü (Toparlı vd.), Nurlı (Seyityahya: 238): 1. Aydınlık, parlak (MT), 2. Nurlu (KTT).

2.1.16. O

O ~ ol (Toparlı vd.), O (Seyityahya: 239): 1. O, kişi zamiri, işaret sıfatı (MT), 2. O (KTT).

Oçak (I) (Toparlı vd.), Ocak ~ oşak (DKTAL II): 1. Ocak ayı (MT), 2. Ocak ayı, yılın ilk ayı (KTT).

Oçak (II) (Toparlı vd.), Ocaq (Seyityahya: 239): 1. Fırın, ocak (MT), 2. Ocak (KTT).

Od ~ ot (Toparlı vd.), Ot (Seyityahya: 245): 1. Ateş (MT), 2. Ateş (KTT).

Odin ~ odun ~ otun (Toparlı vd.), Odun (Seyityahya: 240): 1. Odun (MT), 2. Odun (KTT).

Oğlağ ~ ovlağ (Toparlı vd.), Avlağ (Seyityahya: 51): 1. Issız, تنها arazi, çöl (MT), 2. Uzak, ücra, kuytu, تنها (KTT).

Oğlan ~ oğulan ~ olan ~ oylan (Toparlı vd.), Oğlan (Seyityahya: 240): 1. Oğul, çocuk, erkek çocuk (MT), 2. Oğlan (KTT).

Oğlançık ~ oğlançuk (Toparlı vd.), Oğlançiq (Seyityahya: 240): 1. Oğlancık, çocukçuk (MT), 2. Oğlancık (KTT).

Oğra- (Toparlı vd.), Oğra- (Seyityahya: 240): 1. Uğramak (MT), 2. Belaya, felakete vs. uğramak (KTT).

Oğrı ~ uğrı ~ uğur ~ uğuri ~ uvrı (Toparlı vd.), Oğrı (DKTAL II): 1. Hırsız (MT), 2. Uğru, hırsız (KTT).

Oğur- ~ oğurla- (Toparlı vd.), Oğrıla- (DKTAL II): 1. Hırsızlaık etmek, çalmak (MT), 2. Uğrulamak, çalmak (KTT).

Oğşa- ~ ohşa- ~ okşa- ~ oşa- (Toparlı vd.), Oşa- (Seyityahya: 245): 1. Benzemek (MT), 2. Benzemek (KTT).

Oğul ~ ol ~ ovul (Toparlı vd.), Oğul (Seyityahya: 240): 1. Oğul, erkek çocuk (MT), 2. Oğul (KTT).

Oğuntağa ~ oñurğa (Toparlı vd.), Omırğa (DKTAL II): 1. Omurga (MT), 2. Omurga, bel kemiği, geminin boy eksenindeki ana yapı elemanı (KTT).

Oğurlu (Toparlı vd.), Oğurlı (Seyityahya: 240): 1. Uğurlu (MT), 2. Uğurlu (KTT).

Okut- ~ okut- ~ okıt- (Toparlı vd.), Oqut- (Seyityahya: 241): 1. Okutmak (MT), 2. Okutmak, öğretmek (KTT).

Oğuz (Toparlı vd.), Oguz (DKTAL II): 1. Yafes'ten sonra gelen Türklerin büyük babası (MT), 2. Oğuz Türkleri, Oğuz Han'ın 24 torununun idaresindeki 24 boydan meydana gelen Türk boyu (KTT).

Oh ~ ok ~ oyuk (Toparlı vd.), Oq (Seyityahya: 241): 1. Ok (MT), 2. Ok (KTT).

Ohçı ~ okçı (Toparlı vd.), Okşı ~ okçı (DKTAL II): 1. Okçu (MT), 2. Okçu (KTT).

Ohşaş (Toparlı vd.), Oşav (Seyityahya: 245): 1. Benzerlik, benzeyiş (MT), 2. Benzeme, benzerlik (KTT).

Ohşat- (Toparlı vd.), Uşat- (DKTAL III): 1. Benzetmek (MT), 2. Benzetmek (KTT).

Oķ- ~ oķı- ~ oķu- (Toparlı vd.), Oqu- (Seyityahya: 241): 1. Okumak (MT), 2. Okumak, öğrenmek (KTT).

Oķın- ~ oķun- (Toparlı vd.), Okun- (DKTAL II): 1. Okunmak, çağrılmak, davet edilmek (MT), 2. Okunmak, okumak işi yapılmak, okuma işine konu olmak (KTT).

Oķış (Toparlı vd.), Oquyıcı (Seyityahya: 241): 1. Okuyucu (MT), 2. Okur, okuyucu (KTT).

Oķlaķu (Toparlı vd.), Oqlav (Seyityahya: 241): 1. Oklava (MT), 2. Oklava (KTT).

Oķşa- (Toparlı vd.), Ohşa- (Seyityahya: 240): 1. Okşamak (MT), 2. Okşamak (KTT).

Olak ~ oluk (Toparlı vd.), Olık (DKTAL II): 1. Su yolu, oluk (MT), 2. Oluk, üstü açık ya da toprak kazarak suyun akıtıldığı su yolu, yalak (KTT).

Ol biri (Toparlı vd.), Obırsı ~ obıri (DKTAL II): 1. Öbürü, öteki (MT), 2. O birisi, diğeri (KTT).

Oltur- ~ otur- ~ voltur- (Toparlı vd.), Otur- (Seyityahya: 246): 1. Oturmak (MT), 2. Oturmak (KTT).

Olturkaç (Toparlı vd.), Oturğıç (Seyityahya: 245): 1. Koltuk, sandalye (MT), 2. Sıra, iskemle, bank, peyke (KTT).

Olturt- ~ olturtut- ~ oturud- (Toparlı vd.), Oturt- (Seyityahya: 246): 1. Oturtmak (MT), 2. Oturtmak (KTT).

Olturuş ~ oturuş (Toparlı vd.), Oturiş (Seyityahya: 245): 1. Oturuş (MT), 2. Oturuş (KTT).

Olturuş- (Toparlı vd.), Oturiş- (Seyityahya: 245): 1. Oturuşmak, hep birlikte oturmak (MT), 2. Oturuşmak, hep beraber oturmak, meclis kurmak (KTT).

Omaç ~ âmâc ~ umaç (Toparlı vd.), Amaç (DKTAL I): 1. Amaç, nişangâh (MT), Amaç, gaye, hedef (KTT).

Omuz (Toparlı vd.), Omuz (Seyityahya: 242): 1. Omuz (MT), 2. Omuz (KTT).

On ~ van (Toparlı vd.), On (Seyityahya: 242): 1. On sayısı (MT), 2. On (KTT).

Oñ (I) (Toparlı vd.), Oñ (Seyityahya: 242): 1. Sağ taraf (MT), 2. Sağ (KTT).

Oñ (II) (Toparlı vd.), Oñ (DKTAL II): 1. Müstakim, doğru (MT), 2. Eski inanışa göre uğurlu taraf, uygun (KTT).

Oñal- ~ oñul- (Toparlı vd.), Oñal- (DKTAL II): 1. İyileşmek, düzelmek, hastalıktan kurtulmak (MT), 2. Onulmak, düzelmek (KTT).

Oñar- (Toparlı vd.), Oñar- (DKTAL II): 1. İyileştirmek, ıslah etmek (MT), 2. Onarmak, bolluk getirmek, ihya etmek, düzeltmek, tamir etmek (KTT).

Onlar ~ alar ~ allar ~ anlar (Toparlı vd.), Onlar (Seyityahya: 242): 1. Onlar (MT), 2. Onlar (KTT).

Or (I) (Toparlı vd.), Or (DKTAL II): 1. Çukur, hendek, su yolu (MT), 2. Hendek (KTT).

Or (II) (Toparlı vd.), Oğul (Seyityahya: 240): 1. Oğul(MT), 2. Oğul (KTT).

Orak (Toparlı vd.), Orağ (Seyityahya: 244): 1. Orak (MT), 2. Orak (KTT).

Orman (Toparlı vd.), Orman (Seyityahya: 244): 1. Orman (MT), 2. Orman (KTT).

Ormanlık (Toparlı vd.), Ormanlıq (Seyityahya: 244): 1. Ormanlık (MT), 2. Ormanlık (ile ilgili) (KTT).

Ornat- (Toparlı vd.), Ornat- ~ orna- ~ orınla- (DKTAL II): 1. Yerleştirmek (MT), 2. Yerleştirmek, dikmek, oturtmak (KTT).

Orta (Toparlı vd.), Orta (Seyityahya: 244): 1. Orta (MT), 2. Orta (KTT).

Orta barmağ (Toparlı vd.), Orta parmak (DKTAL II): 1. Orta parmak (MT), 2. Orta parmak (KTT).

Ortaça ~ ortançı (Toparlı vd.), Ortancı (Seyityahya: 244): 1. Ortanca (MT), 2. Ortanca (KTT).

Ortağ ~ ortar (Toparlı vd.), Ortağ (Seyityahya: 244): 1. Ortak (MT), 2. Ortak (KTT).

Ortağ bol- (Toparlı vd.), Ortak bol- (DKTAL II): 1. Ortak olmak (MT), 2. Bir şeye katılmak ya da paylaşmak (KTT).

Ortağla- ~ ortağlaş- (Toparlı vd.), Ortağlaş- (Seyityahya: 244): 1. Ortak olmak, ortaklık etmek (MT), 2. Ortaklaşmak (KTT).

Ortaklık (Toparlı vd.), Ortaqlıq (Seyityahya: 245): 1. Ortaklık (MT), 2. Ortaklık (KTT).

Oru (Toparlı vd.), Uru (Seyityahya: 361): 1. Mahzen, hububat anbarı (MT), 2. Tahıl kuyusu, mahzen (KTT).

Oruç tut- ~ oruç tut- (Toparlı vd.), Oraza tut- (DKTAL II): 1. Oruç tutmak(MT), 2. Oruç tutmak (KTT).

Orun ~ urun (Toparlı vd.), Orun ~ orın (DKTAL II): Yer, mahal, mertebe (MT), 2. Bir şeyin ya da bir kimsenin bulunduğu yer, yatma yeri, görev vazife, sosyal mevki (KTT).

Orutğa ~ orutğa (Toparlı vd.), Omırğa (DKTAL II): 1. Bel kemiği (MT), 2. Omurga, bel kemiği (KTT).

Osal bol- ~ osan bol- (Toparlı vd.), Usan- (Seyityahya: 361): 1. Usanmak, bıkmak (MT), 2. Usanmak (KTT).

Oşır- ~ osur- (Toparlı vd.), Osır- ~ osur- (DKTAL II): 1. Osurmak, yellenmek (MT), 2. Osurmak, yellenmek (KTT).

Osrağ (Toparlı vd.), Osrak ~ osrakşı (DKTAL II): 1. Osurgan, çok osuran (MT), 2. Osurukçu (KTT).

Osruk (Toparlı vd.), Osırık (DKTAL II): 1. Osuruk (MT), 2. Yellenme, osuruk (KTT).

Ošta ~ uşda (Toparlı vd.), İşte (Seyityahya: 149): 1. İşte (MT), 2. İşte (KTT).

Ot ~ oğ (Toparlı vd.), Ot (Seyityahya: 245): 1. Ot, yabancı bitki, tıbbi ot, ilaç (MT), 2. Ot (KTT).

Otaçı ~ oğçı (Toparlı vd.), Otacı (DKTAL II): 1. Tabip, hekim (MT), 2. Şifalı otlarla tedavi yapan halk hekimi (KTT).

Otla- (Toparlı vd.), Otlar- (Seyityahya: 245): 1. (Hayvan için) otlamak (MT), 2. Otlamak (KTT).

Otlağ ~ otlağ (Toparlı vd.), Otav (Seyityahya: 245): 1. Otlak, mera (MT), 2. Otlak, mera (KTT).

Otlat- (Toparlı vd.), Otlat- (DKTAL II): 1. Hayvan otlatmak (MT), 2. Hayvanı ya da sürüyü otlamaya bırakmak (KTT).

Otlı (Toparlı vd.), Otlı (Seyityahya: 245): 1. Otlı (MT), 2. Otlı (KTT).

Otrağ ~ otraş ~ otruk ~ oturak ~ oturğu (Toparlı vd.), Otirak ~ otrak ~ oturak (DKTAL II): 1. Oturak, oturulacak yer (MT), 2. Oturak, alçak iskemle, badya (KTT).

Otuz ~ otuz (Toparlı vd.), Otuz (Seyityahya: 246): 1. Otuz sayısı (MT), 2. Otuz (KTT).

Ov- ~ üv- (Toparlı vd.), Uv- (Seyityahya: 362): 1. Oğmak (MT), 2. Yoğurmak (KTT).

Ovsunla- (Toparlı vd.), Afsunla- (DKTAL I): 1. Efsunlamak (MT), 2. Büyülemek, büyü yapmak (KTT).

Ovuz ~ ağuz ~ avuz ~ öz (Toparlı vd.), Uvuz (Seyityahya: 362): 1. Deve veya koyunun ilk sütü, ağız (MT), 2. Yeni doğum yapan memelilerin ilk sütü (KTT).

Oy (Toparlı vd.), Oy (DKTAL II): 1. Vadi (MT), 2. Çukur, çukurluk, su boyu, çayır (KTT).

Oya ~ oyu (Toparlı vd.), Oya (Seyityahya: 246): 1. Oya, işleme (MT), 2. Oya (KTT).

Oyan- ~ uyal- ~ uyan- (Toparlı vd.), Uyan- (Seyityahya: 362): 1. Uyanmak (MT), 2. Uyanmak (KTT).

Oyandır- ~ oyandır- ~ uyandır- ~ uyandır- (Toparlı vd.), Uyandır- (Seyityahya: 362): 1. Uyandırmak (MT), 2. Uyandırmak (KTT).

Oyun (Toparlı vd.), Oyun (Seyityahya: 246): 1. Oyun (MT), 2. Oyun (KTT).

Oymak (Toparlı vd.), Oymaq (Seyityahya: 246): 1. Yüzük, dikiş yüzüğü (MT), 2. Yüksük (KTT).

Oyna- (I) ~ vayna- (Toparlı vd.), Oyna- (Seyityahya: 246): Oynamak, oyun oynamak, şakalaşmak (MT), 2. Oynamak (KTT).

Oyna- (II) (Toparlı vd.), Oyna- (DKTAL III): 1. Hareket etmek, gevşeklikten dolayı hareket etmek, oynamak, boşanmak (MT), 2. Kımıldamak, hareket etmek (KTT).

Oynat- (Toparlı vd.), Oyna- (Seyityahya: 246): 1. Oynamak (MT), 2. Oynamak, dans etmek (KTT).

Oynaş ~ vaynaş (Toparlı vd.), Oynaş (Seyityahya: 246): 1. Oynaş, maşuka, cariyeye (MT), 2. Oynaş (KTT).

Oyuk (Toparlı vd.), Oyuq (Seyityahya: 247): 1. Oyulmuş (MT), 2. Oyuk (KTT).

Oyul- (Toparlı vd.), Oyula- (Seyityahya: 246): 1. Oyulmak, yarılmak (MT), 2. Oyulmak (KTT).

Oyunçak (Toparlı vd.), Oyuncaq (Seyityahya: 247): 1. Oyuncak, şaka (MT), 2. Oyuncak (KTT).

Oz- (I) ~ uz- (Toparlı vd.), Oz- (Seyityahya: 247): 1. İleri geçmek, geçmek, yetişmek (MT), 2. İleri / önüne geçmek, geride bırakmak (KTT).

Oz- (II) (Toparlı vd.), Oz- (Seyityahya: 247): 1. Üstün olmak (MT), 2. İleri / önüne geçmek, geride bırakmak (KTT).

Ozdur- (Toparlı vd.), Ozdır- (DKTAL II): 1. İleri geçirmek (MT), 2. Geçirmek, geçmesini sağlamak, uğurlamak (KTT).

Ozğunç (Toparlı vd.), Ozucu (Seyityahya: 247): 1. İleri geçen, ileride olan (MT), 2. İleri / önüne geçen, geride bırakan (KTT).

Ozul- (Toparlı vd.), Ozıl- (DKTAL II): 1. İleri geçilmek (MT), 2. Geçilmek (KTT).

Ozun- (Toparlı vd.), Ozıl- (DKTAL II): 1. Geçilmek (MT), 2. Geçilmek (KTT).

2.1.17. Ö

Öb- ~ öp- (Toparlı vd.), Öp- (Seyityahya: 251): 1. Öpmek (MT), 2. Öpmek (KTT).

Öçeç (Toparlı vd.), Öç ~ öş (DKTAL III): 1. Öç, intikam (MT), 2. Öç, intikam (KTT).

Öd ~ öt (Toparlı vd.), Öt (Seyityahya: 252): 1. Öd, sıvı safra (MT), 2. Öd (KTT).

Öde- ~ öte- (Toparlı vd.), Öde- (Seyityahya: 249): 1. Ödemek, yerine getirmek (MT), 2. Ödemek (KTT).

Öded- (Toparlı vd.), Ödet- (DKTAL III): 1. Ödetmek (MT), 2. Ödetmek (KTT).

Ödemeklik (Toparlı vd.), Ödeme ~ ödew (DKTAL III): 1. Ödeme (MT), 2. Ödemek işi, ödeme (KTT).

Öden- ~ öten- (Toparlı vd.), Ödel- (Seyityahya: 249): 1. Ödenmek (MT), 2. Ödenmek (KTT).

Ödinç ~ ödünç (Toparlı vd.), Ödünç (Seyityahya: 249): 1. Ödünç (MT), 2. Ödünç (KTT).

Öfke ~ övke (Toparlı vd.), Öke (Seyityahya: 249): 1. Öfke (MT), 2. Öfke (KTT).

Ög ~ ök (Toparlı vd.), Oy (Seyityahya: 246): 1. Akıl, zihin (MT), 2. Akıl, fikir, düşünce (KTT).

Ögey (Toparlı vd.), Ögey (Seyityahya: 249): 1. Üvey, öz olmayan (MT), 2. Üvey, öksüz, yetim (KTT).

Ögikye (Toparlı vd.), Oqqa (Seyityahya: 241): 1. Okka (MT), 2. Okka (KTT).

Ögred- ~ öğret- ~ öret- ~ üret- (Toparlı vd.), Ögret- (Seyityahya: 249): 1. Öğretmek, alıştırmak (MT), 2. Öğretmek (KTT).

Ögren- ~ övren- ~ ören- ~ yören- (Toparlı vd.) ~ Ögren- (Seyityahya: 249): 1. Öğrenmek (MT), 2. Öğrenmek (KTT).

Ögün- (Toparlı vd.), Ögîn- (DKTAL III): 1. Övünmek (MT), 2. Övünmek, iftihar etmek, kendini övmek (KTT).

Ögür- (Toparlı vd.), Ökür- (Seyityahya: 250): 1. Kalın sesiyle ağlamak (MT), 2. Kükremek, homurdamak, böğürmek, öğürmek (KTT).

Ögüt ~ övüt (Toparlı vd.), Ögüt (Seyityahya: 249): 1. Öğüt, nasihat (MT), 2. Öğüt (KTT).

Öğütle- ~ öyütle- (Toparlı vd.), Öğütle- (Seyityahya: 249): 1. Öğütlemek, öğü vermek (MT), 2. Öğütlemek (KTT).

Öküz (Toparlı vd.), Ögüz (Seyityahya: 249): 1. Öküz (MT), 2. Öküz (KTT)

Ökçe ~ ökşe ~ ökşem (Toparlı vd.), Ökçe (Seyityahya: 249): 1. Ökçe, taban (MT), 2. Ökçe (KTT).

Öksür- ~ ökür- ~ ötkür- ~ ötür- ~ yütür- ~ yütür- (Toparlı vd.), Öksür- (Seyityahya: 250): 1. Öksürmek (MT), 2. Öksürmek (KTT).

Öksürmek ~ öksürük ~ ökürük ~ ötürmek (Toparlı vd.), Öksürük (Seyityahya: 250): 1. Öksürük (MT), 2. Öksürük (KTT).

Öksüs ~ öksüz (Toparlı vd.), Öksüz (Seyityahya: 250): 1. Öksüz (MT), 2. Öksüz (KTT).

Ökün- (Toparlı vd.), Ökün- (Seyityahya: 250): 1. Kaybolan veya elde bulunmayan bir şeye acınmak (MT), 2. Üzülmek, kaygılanmak (KTT).

Ökünç (Toparlı vd.), Ökünç (Seyityahya: 250): 1. Hasret, iştiaak, arzu (MT), 2. Üzüntü, acı, keder (KTT).

Öl- (Toparlı vd.), Öl- (Seyityahya: 250): 1. Ölmek (MT), 2. Ölmek (KTT).

Ölç ~ ölçe ~ ölçi ~ ölçük ~ ölçek ~ ölçük ~ ölüç (Toparlı vd.), Ölçü (Seyityahya: 250): 1. Ölçme, ölçü, ölçek (MT), 2. Ölçü (KTT).

Ölç- ~ ölç- ~ ölçi- ~ ölç- (Toparlı vd.), Ölçe- (Seyityahya: 250): 1. Ölçmek, tartmak (MT), 2. Ölçmek (KTT).

Ölçil- ~ ölçül- (Toparlı vd.), Ölçel- (Seyityahya: 250): 1. Ölçülmek, tartılmak (MT), 2. Ölçülmek (KTT).

Öldür- ~ öltür- (Toparlı vd.), Öldür- (Seyityahya: 250): 1. Öldürmek (MT), 2. Öldürmek (KTT).

Öldürmeklik (Toparlı vd.), Öldürüv (Seyityahya: 250): 1. Öldürme (MT), 2. Öldürme (KTT).

Öldürül- ~ öltürül- (Toparlı vd.), Öltürül- (DKTAL III): 1. Öldürülmek (MT), 2. Öldürülmek (KTT).

Öldürüt- ~ öldürt- (Toparlı vd.), Öldürt- ~ öltürt- (DKTAL III): 1. Öldürtmek (MT), 2. Öldürtmek (KTT).

Ölet (Toparlı vd.), Ölet (Seyityahya: 250): 1. İnsanların ölümü (MT), 2. Kırıcın, kıran, salgın, kırım (KTT).

Öli ~ ölü ~ ölüğ (Toparlı vd.), Ölü (Seyityahya: 250): 1. Ölü (MT), 2. Ölü (KTT).

Ölmek (Toparlı vd.), Ölme ~ ölüw ~ ölmeklik (DKTAL III): 1. Ölme, ölüm (MT), 2. Ölme, ölüm (KTT).

Ölüm (Toparlı vd.), Ölüm (Seyityahya: 250): 1. Ölüm (MT), 2. Ölüm (KTT).

Ön ~ ön (Toparlı vd.), Ön (DKTAL III): 1. Ön, ön taraf (MT), 2. Bir şeyin esas yüzü, ön (KTT).

Öñ (Toparlı vd.), Öñ (Seyityahya: 242): 1. Sağ taraf (MT), 2. Sağ (KTT).

Ön- (Toparlı vd.), Ön- (DKTAL III): 1. Büyümek, neticelenmek (MT), 2. İlerlemek (KTT).

Öp- (Toparlı vd.), Öpirdet- (DKTAL III): 1. Höpürdetmek (MT), 2. Höpürdetmek, bir şeyi içerken ses çıkarmak (KTT).

Öpke ~ öpkü ~ öyke (Toparlı vd.), Öpke (Seyityahya: 250): 1. Akciğer (MT), 2. Akciğer (KTT).

Öpüş- (Toparlı vd.), Öpüş- (Seyityahya: 251): 1. Öpüşmek (MT), 2. Öpüşmek (KTT).

Ör- (Toparlı vd.), Ör- (Seyityahya: 251): 1. Saç örmek (MT), 2. Örmek (KTT).

Ördek ~ yördek (Toparlı vd.), Ördek (Seyityahya: 251): 1. Ördek(MT), 2. Ördek (KTT).

Öre turguz- (Toparlı vd.), Turguz- (Seyityahya: 354): 1. Ayağa kaldırmak (MT), 2. Yerinden kaldırmak, kaldırmak, uyandırmak (KTT).

Örgeç ~ örgüç ~ örkeç ~ örkeş ~ örküç (Toparlı vd.), Örkeç / Hörkeç (Seyityahya: 251): 1. Hörgüç (MT), 2. Hörgüç (KTT).

Örmecek ~ örümcek ~ örümçük (Toparlı vd.), Örümcek (Seyityahya: 251): 1. Örümcek (MT), 2. Örümcek (KTT).

Örs (Toparlı vd.), Örs (DKTAL III): 1. Örs, demircilerin üzerinde demir dövdükleri iki ucu söbü demir avadanlık (MT), 2. Örs (KTT).

Örsele- (Toparlı vd.), Örsele- (Seyityahya: 251): 1. Hırpalamak, yıpratmak (MT), 2. Örselemek (KTT).

Ört- ~ örüt- ~ ürüt- (Toparlı vd.), Ört- (Seyityahya: 251): 1. Örtmek, gizlemek (MT), 2. Örtmek (KT).

Örtü ~ örtük (Toparlı vd.), Örtü (Seyityahya: 251): 1. Örtü (MT), 2. Örtü, bir şeyin üstünü örtmek için kullanılan şey (KTT).

Örtüglü ~ örtüglüg (Toparlı vd.), Örtüvli (Seyityahya: 251): 1. Örtülü, gizli (MT), 2. Örtülü (KTT).

Örtül- (Toparlı vd.), Örtül- (Seyityahya: 251): 1. Örtülmek (MT), 2. Örtülmek (KTT).

Örtün- (Toparlı vd.), Örtün- (Seyityahya: 251): 1. Örtünmek, gizlenmek (MT), 2. Örtünmek (KTT).

Örü (Toparlı vd.), Uru (Seyityahya: 361): 1. Yer altında hububat saklamaya yarayan mahzen (MT), 2. Tahıl kuyusu, mahzen (KTT).

Örük ~ ötrük (Toparlı vd.), Ötrik ~ ötrik (DKTAL III): 1. Yalan (MT), 2. Asılsız, aslı olmayan, yalan (KTT).

Örül- (Toparlı vd.), Örül- (Seyityahya: 251): 1. (Saç vb.) örülmek (MT), 2. Örülmek (KTT).

Öt- (I) (Toparlı vd.), Öt- (DKTAL III): 1. Ötmek (MT), 2. (Kuş, çekirge, böcek) ses çıkarmak, (üfleme çalgıları) ses çıkarmak (KTT).

Öt- (II) (Toparlı vd.), Öt- (DKTAL III): 1. Geçmek, delmek, nüfuz etmek (MT), 2. Geçmek, içine işlemek, etki yapmak, bir yerden çıkıp başka bir yere gitmek (KTT).

Ötel- (Toparlı vd.), Ödel- (Seyityahya: 249): 1. Ödenmek (MT), 2. Ödenmek (KTT).

Ötker- ~ öttür- (Toparlı vd.), Ötker- ~ ötkiz- (DKTAL III): 1. Nüfuz ettirmek, geçirmek (MT), 2. Geçirmek, iletmek, içine geçirmek (KTT).

Ötkürü ~ ötri ~ ötrü ~ ötüri ~ ötürü ~ utru (Toparlı vd.), Ötrü (Seyityahya: 252): 1. Ötürü, "... -den dolayı" (MT), 2. Ötürü (KTT).

Ötür- (Toparlı vd.), Öt- (DKTAL III): 1. Cıvık ve sancılı olarak pislemek (MT), 2. İshal olmak (KTT).

Öv- (Toparlı vd.), Uw- (DKTAL III): 1. Ovmak (MT), 2. Ovmak, üzerine bastırarak el gezdirmek, kuvvetle sürterek temizlemek (KTT).

Övüşle- (Toparlı vd.), Uwiştır- (DKTAL III): 1. Ovuşturmak (MT), 2. Ovuşturmak, birbirine sürtmek, üzerine bastırıp silmek (KTT).

Öyütli (Toparlı vd.), Ögütçi (Seyityahya: 249): 1. Ögüt veren (MT), 2. Ögütçü (KTT).

Öz (Toparlı vd.), Öz (Seyityahya: 252): 1. Öz, kendi (MT), 2. Öz, kendi (KTT)

Özdek ~ özek (Toparlı vd.), Özek (Seyityahya: 252): 1. Ağacın bedeni, özü (MT), 2. Öz, iç, çekirdek, göbek, orta, mil, çubuk (KTT).

Özen (Toparlı vd.), Özen (Seyityahya: 252): 1. Nehir (MT), 2. Irmak, nehir (KTT).

Özge (Toparlı vd.), Özge (DKTAL III): 1. Başka, diğer (MT), 2. Başka (KTT).

Özlük (Toparlı vd.), Özlük (Seyityahya: 252): 1. Kendi kendine, kendi başına (MT), 2. Özsu, bencillik, benlikçilik, egoizm (KTT).

2.1.18. P

Pârsîçe (Toparlı vd.), Farssâ (DKTAL II): 1. Farsça (MT), 2. Farsça (KTT).

Perişanlığ (Toparlı vd.), Perişanlığ (Seyityahya: 263): 1. Dağınıklık, perişanlığ (MT), 2. Perişanlığ (KTT).

Piğir- (Toparlı vd.), Piğir- (Seyityahya: 268): 1. Piğirmek (MT), 2. Piğirmek (KTT).

Pisle- (Toparlı vd.), Pisle- (Seyityahya: 267): 1. Yellenmek (MT), 2. Pislelemek (KTT).

Pus- (Toparlı vd.), Pıs- (Seyityahya: 265): 1. Bir yere oturup kalmak (MT), 2. Sinmek, pusmak (KTT).

2.1.19. R

Rāhatlen- (Toparlı vd.), Raatlan- ~ rahatlan- (Seyityahya: 277): 1. Rahatlamak (MT), 2. Rahatlamak, dinlenmek (KTT).

Rāhatlandur- (Toparlı vd.), Raatlandır- (DKTAL III): 1. Rahatlatmak (MT), 2. Rahat ettirmek, rahatlatmak (KTT).

Rāhatlık (Toparlı vd.), Raatlıq ~ rahatlıq (Seyityahya: 277): 1. Rahatlık (MT), 2. Rahatlık (KTT).

Rāzılık ~ rāzılık (Toparlı vd.), Razılık (Seyityahya: 279): 1. Rıza gösterme, kabul etme (MT), 2. Rıza (KTT).

Renglü (Toparlı vd.), Renkli (Seyityahya: 282): 1. Renkli (MT), 2. Renkli (KTT).

2.1.20. S

Sa- ~ say- (Toparlı vd.), Say- (Seyityahya: 296): 1. Sayı saymak, saymak, hesaplamak (MT), 2. Saymak (KTT).

Saan- ~ sağan- ~ çan- (Toparlı vd.), San- (Seyityahya: 293): 1. Sanmak, zannetmek (MT), 2. Sanmak (KTT).

Saban (Toparlı vd.), Saban (Seyityahya: 287): 1. Saban, pulluk (MT), 2. Saban (KTT).

şabşarı ~ şabşaru ~ sapsarı (Toparlı vd.), Sap-sarı (Seyityahya: 293): 1. Sapsarı (MT), 2. Sapsarı (KTT).

şabırlı (Toparlı vd.), Sabırlı (Seyityahya: 287): 1. Sabırlı, metanetli (MT), 2. Sabırlı (KTT).

şabırsız (Toparlı vd.), Sabırsız (Seyityahya: 287): 1. Sabırsız (MT), 2. Sabırsız (KTT).

Saç ~ saç (I) ~ saş (Toparlı vd.), Saç (Seyityahya: 288): 1. Saç (MT), 2. Saç (KTT).

Saç ~ saç (II) (Toparlı vd.), Sac (DKTAL III): 1. Sac, üzerinde yufka pişirilen gereç (MT), 2. Yassı demir levha (KTT).

Saç ayak ~ saç ayağı (Toparlı vd.), Sacayaq (Seyityahya: 288): 1. Ateş üstünde tencerenin altına konulan demir destek (MT), 2. Sacayağı (KTT).

Saç- ~ saç- (Toparlı vd.), Saç- (Seyityahya: 288): 1. Saçmak, dökmek (MT), 2. Ekmek, toprağa tohum ekmek (KTT).

Saçak (Toparlı vd.), Saçaq (Seyityahya: 288): 1. Saçak (MT), 2. Saçak (KTT).

Saçrat- ~ sıçrat- (Toparlı vd.), Saçrat- (Seyityahya: 288): 1. Sıçratmak (MT), 2. Sıçratmak (KTT).

Safu- ~ sovu- ~ sovu- (Toparlı vd.), Suvu- (Seyityahya: 315): 1. Soğumak (MT), 2. Soğumak (KTT).

Safukluk ~ savukluk ~ sovuqluk (Toparlı vd.), Suvuqlıq (Seyityahya: 315): 1. Soğukluk (MT), 2. Soğukluk (KTT).

Sağ (I) (Toparlı vd.), Sag (DKTAL III): 1. Sağ (solun zıddı) (MT), 2. Sağ taraf, sağ tarafta olan (KTT).

Sağ (II) (Toparlı vd.), Sağ (Seyityahya: 289): 1. Sağ, sağlıklı, sıhhatli (MT), 2. Sağ, sağlam (KTT).

Sağ- ~ sav- (Toparlı vd.), Sağ- (Seyityahya: 289): 1. Sağmak (MT), 2. Sağmak (KTT).

Sağa ~ saña (Toparlı vd.), Saga (DKTAL III): 1. Sana (MT), 2. Sana; “sen” zamirinin yönelme eki almış biçimi (KTT).

Sağal- (Toparlı vd.), Sağıl- (Seyityahya: 289): 1. İyileşmek (MT), 2. Sağlığı düzelmek, iyileşmek (KTT).

Sağasğan ~ sağızğan ~ sağsağan ~ saksağan ~ sakşıkan ~ sasıkan (Toparlı vd.), Savusqan (Seyityahya: 295): 1. Saksağan (MT), 2. Saksağan (KTT).

Şağaş ~ sağış ~ şakış (Toparlı vd.), Sayuv (Seyityahya: 296): 1. Sayma, sayım, sayı, hesap (MT), 2. Sayma, sayma işi (KTT).

Sağım ~ sağum (Toparlı vd.), Sagın (DKTAL III): 1. Serap, ılgın (MT), 2. Serap, görüntü, hayal (KTT).

Sağır ~ sangır ~ sanğrav (Toparlı vd.), Sağır (Seyityahya: 289): 1. Sağır, işitmeyen (MT), 2. Sağır (KTT).

Sağışla- ~ şağışla- (Toparlı vd.), Say- (Seyityahya: 296): 1. Saymak, hesaplamak (MT), 2. Saymak (KTT).

Sağıt (Toparlı vd.), Savut (Seyityahya: 295): 1. Zırh (MT), 2. Kap kacak, silah, pusat (KTT).

Sağız ~ sakız ~ sıgız (Toparlı vd.), Saqız (Seyityahya: 290): 1. Sakız (MT), 2. Sakız (KTT).

Sağlıg ~ sağlık ~ savluk (Toparlı vd.), Sağlıq (Seyityahya: 289): 1. Sağlık, sıhhat (MT), 2. Sağlık, selamet (KTT).

Sağmal ~ sağmalı (Toparlı vd.), Sağmal (Seyityahya: 289): 1. Sağmak için ayrılan koyun (MT), 2. Sağmal (KTT).

Sağrı ~ şağrı (Toparlı vd.), Sawrı (DKTAL III): 1. At ve diğer turnaklıların gerisi (MT), 2. Hayvanın bel ile kuyruğu arasındaki kaslı bölüm (KTT).

Sağsı ~ sakısı (Toparlı vd.), Saksı (DKTAL III): 1. Saksı, çanak (MT), 2. İçine toprak konularak bitki yetiştirilen kap (KTT).

Sağsız ~ sağsuz (Toparlı vd.), Sağlıqsız (Seyityahya: 289): 1. Hasta (MT), 2. Sağlıksız, marazlı (KTT).

Sağtuç (Toparlı vd.), Sağdıç (Seyityahya: 289): 1. Damadın düğünde adamlara hizmet eden arkadaşı, sağdıç (MT), 2. Sağdıç (KTT).

Sakav (Toparlı vd.), Saqav (Seyityahya: 290): 1. Kekeme (MT), 2. Dilsiz (KTT).

Sakal ~ şakal (Toparlı vd.), Saqal (Seyityahya: 290): 1. Sakal (MT), 2. Sakal (KTT).

Sakālīk (Toparlı vd.), Sakacılık (DKTAL III): 1. Suculuk (MT), 2. Sakacının (su taşıyan) su taşımacılığı (KTT).

Şakallı ~ sakallı ~ şakallu (Toparlı vd.), Saqallı (Seyityahya: 290): 1. Sakallı (MT), 2. Sakallı (KTT).

Sakalsız ~ şakalsız (Toparlı vd.), Sakalsız (DKTAL III): 1. Sakalsız (MT), 2. Sakalı olmayan, sakalı kesilmiş (KTT).

Sakın (Toparlı vd.), Saqın (Seyityahya: 290): 1. Sakın (tenbih için kullanılan söz) (MT), 2. Sakın, dikkat et (anlamında) (KTT).

Sakın- (Toparlı vd.), Saqın- (Seyityahya: 290): 1. Sakınmak, çekinmek (MT), 2. Sakınmak, çekinmek (KTT).

Sakış (Toparlı vd.), Sagiş ~ sakuw (DKTAL III): 1. Düşünce, kaygı, hesap (mecazî) (MT), 2. Özlem, hasret (KTT).

Sākinlik (Toparlı vd.), Sakinlik (Seyityahya: 290): 1. Gönül rahatlığı (MT), 2. Sakinlik (KTT).

Sakla- ~ şakla- (Toparlı vd.), Saqla- (Seyityahya: 291): 1. Saklamak, korumak (MT), 2. Saklamak (KTT).

Saklan- (Toparlı vd.), Saqlan- (Seyityahya: 291): 1. Saklanmak, gizlenmek, korunmak, çekinmek (MT), 2. Saklanmak (KTT).

Saklayıcı ~ saklayıcı (Toparlı vd.), Saqlayıcı (Seyityahya: 291): 1. Koruyucu, koruyan (MT), 2. Korumacı, muhafız (KTT).

Sal (Toparlı vd.), Sal (Seyityahya: 291): 1. Büyük sulara giden çatma ağaçlardan yapılmış taşıt (MT), 2. Sal (KTT).

Sal- (Toparlı vd.), Sal- (Seyityahya: 291): 1. Salmak, bırakmak, göndermek (MT), 2. Koymak, salmak (KTT).

Salın- (I) (Toparlı vd.), Salın- (DKTAL III): 1. İki tarafa salınarak yürümek (MT), 2. Hafifçe sallanarak yürümek (KTT).

Salın- (II) (Toparlı vd.), Salın- (DKTAL III): 1. Bırakılmak (MT), 2. Salmak işi yapılmak, koyulmak (KTT).

Şalın- (Toparlı vd.), Salın- (DKTAL III): 1. Salınmak (MT), 2. Salmak işi yapılmak, koyulmak (KTT).

Salınan- (Toparlı vd.), Salın- (DKTAL III): 1. Salınmak (MT), 2. Salmak işi yapılmak, koyulmak (KTT).

Salınçak ~ selgençek ~ selkinçek (Toparlı vd.), Salıncaq (Seyityahya: 291): 1. Salıncak (MT), 2. Salıncak, beşik (KTT).

Salkım ~ salkum (Toparlı vd.), Salqım (Seyityahya: 291): 1. Salkım, üzüm salkımı (MT), 2. Salkım (KTT).

Saman ~ şaman (Toparlı vd.), Saman (Seyityahya: 292): 1. Saman (MT), 2. Saman (KTT).

San (Toparlı vd.), San (DKTAL III): 1. Sayı (MT), 2. Sayı (KTT).

Sana- ~ şana- (Toparlı vd.), Say- (Seyityahya: 296): 1. Saymak, hesaplamak (MT), 2. Saymak (KTT).

Sanal- ~ sanan- (Toparlı vd.), Sayıl- (Seyityahya: 296): 1. Sayılmak (MT), 2. Sayılmak (KTT).

Şanamak (Toparlı vd.), Sayı (Seyityahya: 296): 1. Sayı (MT), 2. Sayı (KTT).

Sanç- ~ şans- (Toparlı vd.), Sanç- (Seyityahya: 292): 1. Sançmak, batmak, delip geçmek (MT), 2. Sançmak (KTT).

Sançak (Toparlı vd.), Sancak (DKTAL III): 1. Sancak, bayrak (MT), 2. Bayrak, askerî birliklerin veya gemilerin kendileriyle ilgili yazılar işlemeli bayrağı (KTT).

Sançı ~ şansu (Toparlı vd.), Sancı (Seyityahya: 292): 1. Sancı, ağırı (MT), 2. Sancı (KTT).

Sançıl- (Toparlı vd.), Sançıl- (Seyityahya: 292): 1. Dürtülmek, vurulmak (MT), 2. (İğne) batmak, (iğne) batırılmak (KTT).

Sanki (Toparlı vd.), Sanki (Seyityahya: 293): 1. Sanki, güya (MT), 2. Sanki (KTT).

Sansar ~ savsar (Toparlı vd.), Sansar (DKTAL III): 1. Sansar (MT), 2. Sansar; küçük boylu, kürklü, etçil, yırtıcı bir hayvan türü (KTT).

Sansız ~ şanu (Toparlı vd.), Sayısız (Seyityahya: 296): 1. Sayısız (MT), 2. Sayısız (KTT).

Sap (Toparlı vd.), Sap (Seyityahya: 293): 1. Sap (MT), 2. Sap (el aletlerinde) (KTT).

Sap- (Toparlı vd.), Sap- (Seyityahya: 293): 1. Sapmak (MT), 2. Sapmak, kendini kötü yolda bulmak (KTT).

Saptur- (Toparlı vd.), Saptır- (DKTAL III): 1. Saptırmak (MT), 2. Saptırmak, sapmak işini yaptırmak (KTT).

Sar (Toparlı vd.), Zar (Seyityahya: 390): 1. Yumurtanın ince kabuğu, zar (MT), 2. İnce biçimdeki dokular, zar (KTT).

Sar- (Toparlı vd.), Ser- (Seyityahya: 300): 1. Yaymak, açmak, sermek (MT), 2. Sermek (KTT).

Şar- (Toparlı vd.), Sar- (Seyityahya: 294): 1. Sarmak, bağlamak, dolamak (MT), Sarmak (KTT).

Sarağuş (Toparlı vd.), Sorguş (DKTAL III): 1. Sorguş, çelenk (MT), 2. Sorguş, bazı kuşların üzerinde bulunan uzunca tüyler, başlık önüne takılan süsler (KTT).

Saramsağ ~ sarımsak ~ sarmısak ~ şarmusak ~ şarumsak (Toparlı vd.), Sarımsaq (Seyityahya: 294): 1. Sarımsak (MT), 2. Sarımsak (KTT).

Sarar- ~ sarğar- (Toparlı vd.), Sarar- (Seyityahya: 293): 1. Sararmak (MT), 2. Sararmak (KTT).

Şarb ~ sarp (Toparlı vd.), Sarp (Seyityahya: 294): 1. Zor, güç, sarp (MT), 2. Sarp (KTT).

Sarı ~ şarı ~ şarığ ~ saru ~ şaru (Toparlı vd.), Sarı (Seyityahya: 294): 1. Sarı (MT), 2. Sarı (KTT).

Sarı kuş (Toparlı vd.), Sarı asmaquş ~ sarı küynek (Seyityahya: 294): 1. Sandal denilen kuş (MT), 2. Sarıasma (KTT).

Şarın- (Toparlı vd.), Sarın- (Seyityahya: 294): 1. Sarınmak, dolanmak (MT), 2. Sarınmak (KTT).

Sarışın ~ şaruşın (Toparlı vd.), Sarışın (Seyityahya: 294): 1. Sarışın (MT), 2. Sarışın (KTT).

Sark- (I) ~ sarkı- (Toparlı vd.), Sarq- (Seyityahya: 295): 1. Sarkmak (MT), 2. Sarkmak (KTT).

Sark- (II) (Toparlı vd.), Sarq- (Seyityahya: 295): 1. Sızmak, azar azar akmak, süzülme (MT), 2. Sarkmak (KTT).

Sarkık (Toparlı vd.), Sarqıq (Seyityahya: 295): 1. Sarkmış olan, sarkık (MT), 2. Sarkık (KTT).

Sarmaş- (Toparlı vd.), Sarmaş- (DKTAL III): 1. İplik vb. şeyler birbirine dolaşmak (MT), 2. Sarmaşmak, sarılmak, kucaklaşmak (KTT).

Sarsıl- (Toparlı vd.), Sarsıl- (Seyityahya: 295): 1. Sarsılmak (MT), 2. Sarsılmak, sarkmak (KTT).

Şaruça (Toparlı vd.), Sarıca (DKTAL III): 1. Sarımtrak (MT), 2. Sarıyı andıran, sarımsı (KTT).

Şaruluğ (Toparlı vd.), Sarılığ (Seyityahya: 294): 1. Sarılık (MT), 2. Sarılık, sarılık hastalığı (KTT).

Sası (Toparlı vd.), Sasıq (Seyityahya: 295): 1. Sası, kokmuş (MT), 2. Çürümüş, çürük, pis kokan (KTT).

Sasık (Toparlı vd.), Sasıq (Seyityahya: 295): 1. Kötü kokan (MT), 2. Çürümüş, çürük, pis kokan (KTT).

Sat- ~ şat- ~ şat- ~ satış- (Toparlı vd.), Sat- (Seyityahya: 295): 1. Satmak, satış yapmak (MT), 2. Satmak (KTT).

Şatdır- ~ sattır- (Toparlı vd.), Sattır- (DKTAL III): 1. Sattırmak (MT), 2. Satmak işini yaptırmak, sattırmak (KTT).

Satıcı ~ şatıcı (Toparlı vd.), Satıcı (Seyityahya: 295): 1. Satıcı, satış yapan (MT), 2. Satıcı (KTT).

Satıl- (Toparlı vd.), Satıl- (DKTAL III): 1. Satılmak (MT), 2. Satmak işi yapılmak, herhangi bir çıkar karşılığı, gizlice karşı tarafa hizmet etmek (KTT).

Şatın al- ~ satna al- ~ şatın al- ~ şatun al- (Toparlı vd.), Satıp al- (DKTAL III): 1. Satın almak (MT), 2. Satın almak (KTT).

Satlık ~ satırlık (Toparlı vd.), Satlıq (Seyityahya: 295): 1. Satılık (MT), 2. Satılık (KTT).

Satuğ ~ satuk (Toparlı vd.), Satuv (Seyityahya: 295): 1. Satma, satış (MT), 2. Satma (KTT).

Sav bol- (Toparlı vd.), Saw bol- (DKTAL III): 1. Sağ olmak, sıhhatli olmak (MT), 2. Sağalmak, iyileşmek (KTT).

Savar- ~ savur- ~ sovur- (Toparlı vd.), Savur- (Seyityahya: 295): 1. (Ekin) savurmak (MT), 2. Savurmak (KTT).

Savaş ~ şavaş (Toparlı vd.), Savaş (Seyityahya: 295): 1. Savaş, kavga, dövüş (MT), 2. Savaş (KTT).

Şavaş it- ~ şavaş- (Toparlı vd.), Savaş- (Seyityahya: 295): 1. Savaşmak (MT), 2. Savaşmak (KTT).

Savçı (Toparlı vd.), Sawcı (DKTAL III): 1. Savcı, kadı, davacı (MT), 2. Savcı (KTT).

Savuk ~ savuk ~ şoyuk (Toparlı vd.), Suvuq (Seyityahya: 315): 1. Soğuk (MT), 2. Soğuk (KTT).

Savul- (Toparlı vd.), Sawıl- (DKTAL III): 1. Ayrılmak, bir köşeye çekilmek, uzaklaşmak (MT), 2. Savmak işi yaptırılmak, uzaklaştırılmak (KTT).

Savulçak (Toparlı vd.), Sıvalçan (Seyityahya: 304): 1. Karın yılanı, solucan (MT), 2. Yer solucanı, şerit, tenya (KTT).

Savut- ~ şavut- ~ sovut- (Toparlı vd.), Suvut- (Seyityahya: 315): 1. Soğutmak (MT), 2. Soğutmak (KTT).

Sayaça (Toparlı vd.), Sadece (DKTAL III): 1. Sadece (MT), 2. Sadece, yalnızca (KTT).

Sayıl- (Toparlı vd.), Sayıl- (DKTAL III) : 1. Addedilmek, sayılmak (MT), 2. Bir şey yerine konulmak, gibi görünmek (KTT).

Şaymak (Toparlı vd.), Sayı (Seyityahya: 296): 1. Sayı, adet (MT), 2. Sayı (KTT).

Sayra- (Toparlı vd.), Sayra- (DKTAL III): 1. Ötmek, şakımak (MT), 2. (Kuşlar) ötmek, çalmak, şarkı söylemek (KTT).

Sazan balığı (Toparlı vd.), Sazan (DKTAL III): 1. Sazan balığı (MT), 2. Sazan balığı (KTT).

Seç- (Toparlı vd.), Seç- (Seyityahya: 297): 1. Bir şeyi bir şeyden ayırmak (MT), 2. Çözmek, açmak (KTT).

Segir- ~ segri- (Toparlı vd.), Sekir- (Seyityahya: 297): 1. Seğirmek (MT), 2. Atlamak, sıçramak, hoplamak (KTT).

Segirt- (Toparlı vd.), Sekirt- (DKTAL III): 1. Koşmak, (atı) koşturmak (MT), 2. Zıplatmak, sıçratmak (KTT).

Sekiz ~ sekkiz ~ sikiz (Toparlı vd.), Sekiz (Seyityahya: 297): 1. Sekiz sayısı (MT), 2. Sekiz (KTT).

Sekir- ~ sekri- ~ sikri- (Toparlı vd.), Sekir- (Seyityahya: 297): 1. Sekmek, sıçramak (MT), 2. Atlamak, sıçramak, hoplamak, sekmek (KTT).

Sekizinçi (Toparlı vd.), Sekizinci (Seyityahya: 297): 1. Sekizinci (MT), 2. Sekizinci (KTT).

Seksen (Toparlı vd.), Seksen (Seyityahya: 297): 1. Seksen sayısı (MT), 2. Seksen (KTT).

Sekü (Toparlı vd.), Seke (DKTAL III): Peyke, kanepa, kapı önünde oturulacak yer (MT), 2. Seki, sedir, set (KTT).

Selâm bir- (Toparlı vd.), Selâm ber- (DKTAL III): 1. Selâm vermek, selâmlamak (MT), 2. Selâm vermek, selâmlamak (KTT).

Selâm it- (Toparlı vd.), Selâm et- (DKTAL III): 1. Selâm söylemek (MT), 2. Birine mektup ya da birisi aracılığıyla selâm yollamak (KTT).

Selâmatlık ~ selâmetlik (Toparlı vd.), Selâmetlik (Seyityahya: 298): 1. Esenlik, kurtuluş (MT), 2. Selâmetlik (KTT).

Semer (Toparlı vd.), Semer ~ samar (DKTAL III): 1. Yük hayvanı palanı (MT), 2. Semer (KTT).

Semir- ~ semri- (Toparlı vd.), Semir- (DKTAL III): 1. Semirmek, yağlanmak (MT), 2. Semirmek, yağlı, besili duruma gelmek (KTT).

Semiz ~ semüz ~ simiz (Toparlı vd.), Semiz (Seyityahya: 299): 1. Semiz, şişman, besili (MT), 2. Semiz (KTT).

Sen ~ sin (Toparlı vd.), Sen (Seyityahya: 299): 1. Sen (MT), 2. Sen (KTT).

Senir (Toparlı vd.), Sınır (Seyityahya: 303): 1. Sınır, hudut (MT), 2. Sınır (KTT).

Sep- (Toparlı vd.), Sep- (Seyityahya: 299): 1. Serpmek, saçmak (MT), 2. Serpmek (KTT).

Sepet (Toparlı vd.), Sepet (Seyityahya: 299): 1. Sepet (MT), 2. Sepet (KTT).

Sepiş- (Toparlı vd.), Serpiştir- (DKTAL III): 1. Serpiştirmek (MT), 2. Oraya buraya azar azar serpmek, ince ince yağmak (yağmur) (KTT).

Ser- (Toparlı vd.), Ser- (Seyityahya: 300): 1. Sermek (MT), 2. Sermek (KTT).

Sergen (Toparlı vd.), Sergen (DKTAL III): 1. Raf (MT), 2. Sergen, raf (KTT).

Serhoşluk (Toparlı vd.), Sarışlık (DKTAL III): 1. Sarhoşluk (MT), 2. Sarhoşluk (KTT).

Serpil- (Toparlı vd.), Sepil- (Seyityahya: 299): 1. Serpilmek (MT), 2. Serpilmek, dökülmek, saçılmak, ekilmek (KTT).

Ses (Toparlı vd.), Ses (Seyityahya: 300): 1. Ses (MT), 2. Ses (KTT).

Şeş- ~ şiş- (Toparlı vd.), Seç- (Seyityahya: 297): 1. Çözmek, bağını açmak (MT), 2. Çözmek, açmak (KTT).

Sev- (I) ~ siv- ~ söv- (Toparlı vd.), Sev- (Seyityahya: 301): 1. Sevmek (MT), 2. Sevmek (KTT).

Sev- (II) (Toparlı vd.), Saw- ~ saf- ~ sawıştır- ~ sawuştur- (DKTAL III): 1. Alacaklıyı savmak (MT), 2. İstenmeyen birini yanından uzaklaştırmak (KTT).

Sevdâlı (Toparlı vd.), Sevdalı (Seyityahya: 301): 1. Sevdalı, tutkun (MT), 2. Sevdalı (KTT).

Sevdür- (Toparlı vd.), Süydür- (DKTAL III): 1. Sevdirmek (MT), 2. Sevdirmek, sevmesini sağlamak (KTT).

Sevgü (Toparlı vd.), Sevgi (Seyityahya: 301): 1. Sevgi, sevilmiş kimse (MT), 2. Sevgi (KTT).

Sevgülü ~ sevgülü (Toparlı vd.), Sevgili (Seyityahya: 301): 1. Hoşa giden, sevgili, sevimli (MT), 2. Sevgili (KTT).

Sevin- ~ sevün- ~ sön- ~ söy- ~ söyün- (Toparlı vd.), Sevin- (Seyityahya: 301): 1. Sevinmek (MT), 2. Sevinmek (KTT).

Sevindir- ~ sevindür- ~ sevündür- ~ söyündür- (Toparlı vd.), Süyündür- (DKTAL III): 1. Sevindirmek (MT), 2. Sevindirmek (KTT).

Sevle- ~ söle- ~ söyle- ~ sözle- (Toparlı vd.), Söyle- (Seyityahya: 310): 1. Söylemek, demek (MT), 2. Söylemek (KTT).

Sevleş- ~ söleş- ~ söyleş- ~ sözleş- (Toparlı vd.), Söyleş- (Seyityahya: 310): 1. Söyleşmek, konuşmak (MT), 2. Söyleşmek, karşılıklı konuşmak (KTT).

Sevz ~ söz (Toparlı vd.), Söz (Seyityahya: 310): 1. Söz (MT), 2. Söz (KTT).

Seyrek (Toparlı vd.), Siyrek (Seyityahya: 306): 1. Seyrek, büyük aralıklarla (MT), 2. Seyrek (KTT).

Seyün- ~ sön- ~ söyün- (Toparlı vd.), Sön- (Seyityahya: 310): 1. Sönmek (MT), 2. Sönmek (KTT).

Seyündür- ~ siyündür- ~ söndür- ~ sövündür- ~ söyindür- ~ söyündür- (Toparlı vd.), Söndür- (Seyityahya: 310): 1. Söndürmek (MT), 2. Söndürmek (KTT).

Sez- ~ siz- (Toparlı vd.), Sez- (Seyityahya: 301): 1. Sezmek (MT), 2. Sezmek (KTT).

Sezek (Toparlı vd.), Sezek (DKTAL III): 1. Hatıra gelen duygu (MT), 2. Kuşku, şüphe (KTT).

Şı ~ sık (Toparlı vd.), Say (Seyityahya: 296): 1. Sığ, derin olmayan (MT), 2. Sığ, derinliği az, akarsu (KTT).

Sıbırğu (Toparlı vd.), Sızgıravuq (Seyityahya: 305): 1. Islıkçı, düdükçü (MT), 2. Islık çalan (KTT).

Sıbızgı (Toparlı vd.), Sıbızgı (DKTAL III): 1. Uzun düdük (MT), 2. Kaval (KTT).

Sıç- ~ sış- ~ şış- (Toparlı vd.), Sıç- (Seyityahya: 302): 1. Sıçmak (MT), 2. Sıçmak (KTT).

Sıçan ~ sıçğan ~ sıçkan ~ sışan ~ sışkan ~ şışkan ~ şışkan (Toparlı vd.), Sıçan (Seyityahya: 302): 1. Sıçan, fare (MT), 2. Fare (KTT).

Sıçkak ~ sışkak (Toparlı vd.), Şışkak ~ ışkak (DKTAL III): 1. Sık sık sıçan kimse (MT), 2. Sıçırgan, ishalli (KTT).

Şıdur- (Toparlı vd.), Sındırt- (DKTAL III): 1. Kırdırmak (MT), 2. Kırdırmak, kırmasına neden olmak (KTT).

Şıfatlı (Toparlı vd.), Sıfatlı (Seyityahya: 302): 1. Nitelikli, özellikli (MT), 2. Nitelikli, kaliteli (KTT).

Sığ- (I) (Toparlı vd.), Sığ- (Seyityahya: 302): 1. Sığmak (MT), 2. Sığmak (KTT).

Sığ- (II) (Toparlı vd.), Sıy- (DKTAL III): 1. Yakışmak, uymak (MT), 2. Uygun olmak, yakışmak, uyuşmak (KTT).

Sıgın ~ sıyın (Toparlı vd.), Sıgın (Seyityahya: 302): 1. Geyik, yaban öküzü (MT), 2. Geyik (KTT).

Sığın- ~ sıyın- (Toparlı vd.), Sığın- (Seyityahya: 302): 1. Sığınmak (MT), 2. Sığınmak (KTT).

Sığır ~ şığır ~ şır ~ sıyır (Toparlı vd.), Sığır (Seyityahya: 302): 1. Sığır (MT), 2. İnek, sığır (KTT).

Sığırçık ~ şığırçık ~ sığırçuk ~ sırşık (Toparlı vd.), Sığırçık (Seyityahya: 302): 1. Sığırçık kuşu (MT), 2. Sığırçık (KTT).

Sığış- (Toparlı vd.), Sığış- ~ sıkış- (DKTAL III): 1. Sıgmak, sığışmak (MT), 2. Sıkışmak, bir yere zorla sıgmak, sıkıştırılmak (KTT).

Sık- (Toparlı vd.), Sık- (Seyityahya: 303): 1. Sıkamak, bastırmak, sıkıştırmak (MT), 2. Sıkamak, baskı ve basınç altına almak (KTT).

Sık (Toparlı vd.), Sık (Seyityahya: 302): 1. Birbirine bitişik, sık, yoğun (MT), 2. Sık (KTT).

Sıkıl- (Toparlı vd.), Sıkıl- (Seyityahya: 302): 1. Sıkılmak (MT), 2. Sıkılmak, basınç altına alınmak (KTT).

Şıkış- (Toparlı vd.), Sığış- ~ sıkış- (DKTAL III): 1. Sıkışmak (MT), 2. Sıkışmak, birbirine baskı yapacak kadar yaklaşmak, iki şeyin basıncı arasında kalmak (KTT).

Sıklın- (Toparlı vd.), Sıkıl- (Seyityahya: 302): 1. Sıkılmak (MT), 2. Sıkılmak, basınç altında bırakılmak, sıkılmak utanıp çekinmek (KTT).

Sıknaş- (Toparlı vd.), Sıkış- ~ sığış- (DKTAL III): 1. Sıkılmak, sıkışmak (MT), 2. Sıkışmak (KTT).

Sıkırık vur- (Toparlı vd.), Sızgır- (Seyityahya: 305): 1. Islık çalmak (MT), 2. Islık çalmak (KTT).

Sıktır- (Toparlı vd.), Sıktır- (DKTAL III): 1. Sıktırmak (MT), 2. Sıkamak, sıkamak işini yaptırmak (KTT).

Sıla- (Toparlı vd.), Sıyla- (Seyityahya: 305): 1. Düğün ziyafeti vermek (MT), 2. İkram etmek, ziyafet çekmek (KTT).

Sılta- (Toparlı vd.), Sılta- (DKTAL III): 1. Bahâne bulmak (MT), 2. Bahâne etmek, bahane ile işi başkasına yüklemek (KTT).

Sıltalı (Toparlı vd.), Sıltawlı (DKTAL III): 1. Bahâneli (MT), 2. Bahâneli (KTT).

Sın- (Toparlı vd.), Sın- (Seyityahya: 303): 1. Kırmak, kırılmak (MT), 2. Kırılmak, parçalanmak (KTT).

Sına- (Toparlı vd.), Sına- (Seyityahya: 303): 1. Denemek, tecrübe etmek (MT), 2. Sinamak (KTT).

Sinan- (Toparlı vd.), Sinan- (DKTAL III): 1. Sinanmak, denenmek, tecrübe edilmek (MT), 2. Sinanmak, denenmek (KTT).

Şındır- ~ sındur- (Toparlı vd.), Sındır- (Seyityahya: 303): 1. Kırmak, kırdırmak (MT), 2. Kırmak (KTT).

Sınık ~ sınık (Toparlı vd.), Sınıq (Seyityahya: 303): 1. Kırık, kırılmış (MT), 2. Kırık (KTT).

Sınur (Toparlı vd.), Sınır (Seyityahya: 303): 1. Sınır, hudut (MT), 2. Sınır (KTT).

Sıpılđak (Toparlı vd.), Çıplaq (Seyityahya: 84): 1. Çıplak, üryan (MT), 2. Çıplak (KTT).

Sıpkın ~ sıpkun (Toparlı vd.), Zıpkın (DKTAL III): 1. Zıpkın (MT), 2. Balık avlamada kullanılan alet, çabuk, atik kimseler için kullanılan sözcük (KTT).

Sıra (Toparlı vd.), Sıra (Seyityahya: 303): 1. Sıra, dizi (MT), 2. Sıra (KTT).

Sırıl- ~ sıyrıl- (Toparlı vd.), Sıyrıl- (DKTAL III): 1. Sıyrılmak, soyulmak (MT), 2. Sıyırmak işi yapılmak, sıyrılmak (KTT).

Sırit- (Toparlı vd.), Sırit- (Seyityahya: 304): 1. Dişlerini göstererek gülümsemek (MT), 2. Sıritmek (KTT).

Şırsır (Toparlı vd.), Çırçır mazin (Seyityahya: 85): 1. Cırcır böceği (MT), 2. Cırcır böceği (KTT).

Şırtlan ~ sırtlan ~ surtlan (Toparlı vd.), Sırtlan (DKTAL III): 1. Sırtlan (MT), 2. Sırtlan (KTT).

Sırık (Toparlı vd.), Sırıq (Seyityahya: 304): 1. Bilek kalınlığında uzun ağaç (MT), 2. Sırık (KTT).

Sıskır- (Toparlı vd.), Sızğır- (Seyityahya: 305): 1. Islık çalmak (MT), 2. Islık çalmak (KTT).

Sıva- ~ sıza- ~ suva- (Toparlı vd.), Sıwa- (DKTAL III): 1. Sıvamak (MT), 2. Sıvamak (KTT).

Sıyır- (Toparlı vd.), Sıyır- (Seyityahya: 305): 1. Soymak, çekip çıkarmak (MT), 2. Sıyırmak, soymak (KTT).

Sıyrık (Toparlı vd.), Sıyrık (DKTAL III): 1. Sıyılmış (MT), 2. Sıyrık (KTT).

Sız- ~ sızla- (Toparlı vd.), Sız- (DKTAL III): 1. Sızmak, akmak (MT), 2. İnce aralıklardan ya da gözeneklerden akmak, gizli bir haber duyulmak, bir topluluğun arasına ya da düşman mevzilerine gizlice girmek, sarhoşluktan uyuyakalmak (KTT).

Sızur- (Toparlı vd.), Sızdır- (DKTAL III): 1. Sızdırmak (MT), 2. Sızmasına yol açmak (KTT).

Si- ~ siy- (Toparlı vd.), Siy- (Seyityahya: 306): 1. İşemek (MT), 2. İşemek (KTT).

Sipirge ~ sipirgi ~ sübürge ~ süpürge ~ süpürge (Toparlı vd.), Sıbürtkî (DKTAL III): 1. Süpürge (MT), 2. Süpürge (KTT).

Sidik ~ sidük ~ sitük ~ siytük ~ südük ~ sigek (Toparlı vd.), Siydik (Seyityahya: 306): 1. Sidik, idrar (MT), 2. İdrar (KTT).

Siğak ~ sinek ~ siñek (Toparlı vd.), Sinek (DKTAL III): 1. Sinek (MT), 2. Sinek (KTT).

Sik ~ siz (Toparlı vd.), Sık (DKTAL II): 1. Erkeklik organı (MT), 2. Erkeklik organı (KTT).

Sik- (Toparlı vd.), Sık- (DKTAL III): 1. Cinsel ilişkide bulunmak, nikâhına almak (MT), 2. Cinsel ilişkide bulunmak (KTT).

Sikiş- (Toparlı vd.), Sığış- (DKTAL III): 1. Cinsel ilişkide bulunmak (MT), 2. Cinsel ilişkide bulunmak (KTT).

Sikrit- (Toparlı vd.), Sekirt- (DKTAL III): 1. Segirtmek (MT), 2. Sıçratmak, zıplatmak (KTT).

Sil- (Toparlı vd.), Sil- (Seyityahya: 306): 1. Silmek, temizlemek, mesh etmek (MT), 2. Silmek (KTT).

Silecek (Toparlı vd.), Silecek (DKTAL III): 1. Silgi (MT), 2. Silecek, hamam havlusu, motorlu araçlarının önünü silmeye yarayan gereç (KTT).

Silen- (Toparlı vd.), Silin- (Seyityahya: 305): 1. Silinmek (MT), 2. Silinmek (KTT).

Silgü (Toparlı vd.), Silgi (Seyityahya: 305): 1. Silgi (MT), 2. Silgi (KTT).

Silik (Toparlı vd.), Silekey (Seyityahya: 305): 1. Salya (MT), 2. Tükürük, salya, sümük (KTT).

Silik- ~ silk- (Toparlı vd.), Silk- (Seyityahya: 306): 1. Silkmek, silkelemek (MT), 2. Silkmek (KTT).

Silin- (Toparlı vd.), Silin- (Seyityahya: 305): 1. Silinmek, temizlenmek (MT), 2. Silinmek (KTT).

Silkin- (Toparlı vd.), Silkin- (Seyityahya: 305): 1. Silkinmek, sarsılmak (MT), 2. Silkinmek (KTT).

Simkir- ~ simkür- ~ sümkür- (Toparlı vd.), Sümkür- (Seyityahya: 315): 1. Sümkürmek (MT), 2. Sümkürmek (KTT).

Simkirik ~ simkürük ~ sümkürük ~ sümruk ~ sümük (Toparlı vd.), Sümsürük (Seyityahya: 315): 1. Sümük (MT), 2. Sümük (KTT).

Sin (Toparlı vd.), Sın (DKTAL III): 1. Mezar, kabir (MT), 2. Mezar (KTT).

Sin- (Toparlı vd.), Sın- ~ sñ- (DKTAL III): 1. Hazm olunmak (MT), 2. (Yemek) hazmedilip kana ve vücuda geçmek (KTT).

Siñ- (Toparlı vd.), Sın- ~ sñ- (DKTAL III): 1. Sinmek, sokulmak, eğilmek, gizlenmek için yere yatmak (MT), 2. Bir yere saklanmak, izini kaybettirmek, tehlike anında konuşmamak, hareket etmemek (KTT).

Siñir (Toparlı vd.), Sınır ~ sñir (DKTAL III): 1. Sinir (MT), 2. Sinir, beyinle organlar arasında duyuları ileten tel biçimindeki organlar, kas zarı, kızgınlık, öfke (KTT).

Sipir- ~ sübür- ~ süpir- ~ süpür- (Toparlı vd.), Sıpir- (DKTAL III): 1. Süpürmek (MT), 2. Süpürmek, yerdeki çer çöpü fırça benzeri aletle süpürmek, çıkarıp atmak, kovmak, tüketmek (KTT).

Sirim (Toparlı vd.), Sırım ~ cırım (DKTAL III): 1. Sırım, üzengi kayışı (MT), 2. Sırım, şerit kayış (KTT).

Sirke (I) (Toparlı vd.), Sırke (DKTAL III): 1. Sirke (MT), 2. Sirke, ekşimiş üzüm suyu (KTT).

Sirke (II) (Toparlı vd.), Sırke (DKTAL III): 1. Bit yumurtası (MT), 2. Bit yumurtası (KTT).

Sis (Toparlı vd.), Sıs (DKTAL III): 1. Sis, sis rengi (MT), 2. Sis, duman (KTT).

Şiş ~ şiş (Toparlı vd.), Şış (DKTAL III): 1. Şiş, şişkinlik (MT), 2. Şiş, şişik, kabarık (KTT).

Siviş- (Toparlı vd.), Sawış- ~ sawuş- (DKTAL III): 1. Bir yerden sezdirmeden kaçmak (MT), 2. Bir yerden gizlice kaçmak, sıvışmak (KTT).

Siz (Toparlı vd.), Siz (Seyityahya: 306): 1. Siz (şahıs zamiri) (MT), 2. Siz (KTT).

Şoğ ~ son ~ soñ (Toparlı vd.), Soñ (Seyityahya: 308): 1. Son, arkada kalan şey (MT), 2. Son (KTT).

Soğan ~ şoğan (Toparlı vd.), Soğan (Seyityahya: 307): 1. Soğan (MT), 2. Soğan (KTT).

Soğra ~ şoğra ~ soñra ~ sonra (Toparlı vd.), Soñra (Seyityahya: 308): 1. Sonra (MT), 2. Sonra (KTT).

Sogulçan ~ solunçan ~ sovlaçan ~ sovuşan ~ sulunçan ~ şovuşan (Toparlı vd.), Sıvalçan (Seyityahya: 304): 1. Solucan, karın yılanı (MT), 2. Yer solucanı, şerit, tenya (KTT).

Sok- ~ şok- (Toparlı vd.), Soq- (Seyityahya: 307): 1. Girdirmek, sokmak (MT), 2. Sokmak (KTT).

Soklan- (Toparlı vd.), Suqlan- (Seyityahya: 314): 1. İsteği artmak (MT), 2. İmrenmek (KTT).

Soklandır- (Toparlı vd.), Suklandır- (DKTAL III): 1. Teşvik etmek (MT), 2. İmrendirmek, arzu ettirmek (KTT).

Soktur- (Toparlı vd.), Soktır- (DKTAL III): 1. Sektirmek, girdirmek (MT), 2. Sektirmek, sokmasını sağlamak (KTT).

Sokur (Toparlı vd.), Soqur (Seyityahya: 307): 1. Kör, tek gözlü, şaşı (MT), 2. Gözleri görmeyen, kör (KTT).

Sol ~ şol ~ soñ (Toparlı vd.), Sol (Seyityahya: 308): 1. Sol, sağın karşıtı (MT), 2. Sol (KTT).

Sol- ~ sovul- (Toparlı vd.), Sol- (Seyityahya: 308): 1. Solmak, rengi atmak (MT), 2. Solmak (KTT).

Solağay ~ solak ~ solğay (Toparlı vd.), Solaqay (Seyityahya: 308): 1. Solak (MT), 2. Solak (KTT).

Solı- (Toparlı vd.), Solu- (Seyityahya: 308): 1. Solumak (MT), 2. Solumak, soluk soluğa kalmak (KTT).

Soluğ (Toparlı vd.), Solık (DKTAL III): 1. Nefes (MT), 2. Soluk, ağızdan ya da burundan hava alıp verme (KTT).

Sonda (Toparlı vd.), Soñra (Seyityahya: 308): 1. Sonra (MT), 2. Sonra (KTT).

Sor- (I) ~ şor- (Toparlı vd.), Sora- (Seyityahya: 309): 1. Sormak, soru sormak (MT), 2. Sormak (KTT).

Sor- (II) (Toparlı vd.), Sorıktır- ~ sorktır- (DKTAL III): 1. Emmek (MT), 2. Kurutmak, suyunu çektiirmek (KTT).

Sorıl- ~ şorul- (Toparlı vd.), Soral- ~ sorıl- ~ soran- (DKTAL III): Sorulmak, soru sorulmak (MT), 2. Sorulmak (KTT).

Soy (Toparlı vd.), Soy (DKTAL III): 1. Bir kökten gelen evlat (MT), 2. Bir atadan, aynı kökten gelen topluluk, soy (KTT).

Şoy- (Toparlı vd.), Soy- (DKTAL III): 1. (Kabuk, elbise vb.) soymak, çıkarmak, derisini yüzmek (MT), 2. Bir şeyin üzerinden kabuğunu, zarını çıkarmak (KTT).

Soy- (Toparlı vd.), Soy- (DKTAL III): 1. Hırsızlık etmek (MT), 2. Birinin malına aldatarak, çalarak el koymak (KTT).

Şoyul- (Toparlı vd.), Soyıl- (DKTAL III): 1. Soyulmak, sıyrılıp çıkarılmak (MT), 2. Bir şey üzerinden (kabuk, deri vb.) çıkarılmak (KTT).

Soyun- (Toparlı vd.), Soyın- (DKTAL III): 1. Soyunmak (MT), 2. Soyunmak, giysilerini çıkarmak (KTT).

Sög- ~ sök- (Toparlı vd.), Sög- (Seyityahya: 310): 1. Sövmek, küfretmek (MT), 2. Sövmek (KTT).

Sögmeklik (Toparlı vd.), Sögünç (Seyityahya: 310): 1. Sövme, küfür, küfretme (MT), 2. Sövme (KTT).

Sögöl- (Toparlı vd.), Sögöl- (DKTAL III): Sövmek, küfür edilmek (MT), 2. Sövmek, sövmek işine konu olmak, küfre maruz kalmak (KTT).

Sögünç ~ sökünç (Toparlı vd.), Sögünç (Seyityahya: 310): 1. Sövmek, küfür, küfretme (MT), 2. Sövmek (KTT).

Sögüş (Toparlı vd.), Sögüş ~ sökküş (DKTAL III): 1. Sövmek, tahkir etme (MT), 2. Sövmek, sövmek işi (KTT).

Sögüş- (Toparlı vd.), Sögün- (Seyityahya: 310): 1. Karşılıklı küfretmek (MT), 2. Sövmek (KTT).

Sögüt (Toparlı vd.), Söwüt ~ söğüt (DKTAL III): 1. Sögüt ağacı (MT), 2. Sögüt ağacı (KTT).

Sögüt- ~ söküt- (Toparlı vd.), Cüğün- ~ şögün- (DKTAL I): 1. Diz çökmek (MT), 2. Çökmek, diz bükme (KTT).

Sök- (Toparlı vd.), Sök- (Seyityahya: 310): Sökmek, çıkarmak (MT), 2. Sökmek (dikilmiş bir şeyin dikişini ayırmak) (KTT).

Söktür- (Toparlı vd.), Söktür- (DKTAL III): 1. Sövdürmek (MT), 2. Sövdürmek, sövmek işini yaptırmak (KTT).

Sökük (Toparlı vd.), Sökük (Seyityahya: 310): 1. Sökük, sökülmiş (MT), 2. Sökük (KTT).

Sökül- (Toparlı vd.), Sökül- (Seyityahya: 310): 1. Sökülme, ayrılmak (MT), 2. Sökülme (dikiş için) (KTT).

Sölen- ~ söylen- ~ sözlen- (Toparlı vd.), Sölen- (DKTAL III): 1. Söylenmek, denilmek (MT), 2. Konuşmak, söylemek, söylenmek, memnuniyetsizliğini dile getirmek (KTT).

Söñük ~ sügük ~ süñek ~ sümük ~ süñük ~ süveg ~ süvek ~ süvük (Toparlı vd.), Süyek (Seyityahya: 316): 1. Kemik (MT), 2. Kemik (KTT).

Söve- (Toparlı vd.), Süye- (DKTAL III): 1. Dayamak (MT), 2. Dayamak, yaslamak (KTT).

Söven- ~ süven- ~ süye- ~ süyen- (Toparlı vd.), Süyen- ~ süyken- (DKTAL III): 1. Dayanmak, yaslanmak (MT), 2. Yaslanmak, dayanmak (KTT).

Söyken- (Toparlı vd.), Süyken- (DKTAL III): 1. Sırtını dayamak (MT), 2. Dayanmak, yaslanmak (KTT).

Söykenmeklik (Toparlı vd.), Süyenme ~ süyenüw (DKTAL III): 1. Dayanma (MT), 2. Dayanma, yaslanma (KTT).

Sözli (Toparlı vd.), Sözlü (Seyityahya: 310): 1. Sözlü, söz sahibi (MT), 2. Sözlü (KTT).

Su ~ şu ~ suf ~ suv (Toparlı vd.), Suv (Seyityahya: 314): 1. Su (MT), 2. Su (KTT).

Su sığır ~ su sığırı (Toparlı vd.), Suwsıyır (DKTAL III): 1. Manda, camus (MT), 2. Manda (KTT).

Subaşı ~ sübaşı (Toparlı vd.), Subaşı (DKTAL III): 1. Komutan (MT), 2. Askerlerin başı (KTT).

Suç ~ suş (Toparlı vd.), Suç (Seyityahya: 313): 1. Suç, günah (MT), 2. Suç (KTT).

Suçu- (Toparlı vd.), Sıçra- (DKTAL III): 1. Sıçramak, tepinmek (MT), 2. Sıçramak (KTT).

Şuçuk (Toparlı vd.), Sucuq (Seyityahya: 313): 1. Sucuk, bumber dolması (MT), 2. Sucuk (KTT).

Suçul- (Toparlı vd.), Soyun- (Seyityahya: 309): 1. Soyunmak (MT), 2. Soyunmak (KTT).

Suflı (Toparlı vd.), Suvlu (Seyityahya: 314): Sulu, su dolu (MT), 2. Su ile ilgili olan, sulu (KTT).

Sufsa- ~ susa- ~ susan bol- ~ suvsa- (Toparlı vd.), Suvsa- (Seyityahya: 314): 1. Susamak (MT), 2. Susamak (KTT).

Suğar- ~ suvar- (Toparlı vd.), Suvar- (Seyityahya: 314): 1. Kılıca su vermek, sulamak (MT), 2. Bitkiyi, ağacı vs. sulamak, suarmak (KTT).

Sulak ~ suvlag (Toparlı vd.), Suwlak ~ sulak (DKTAL III): 1. Sulak, sulu yer (MT), 2. Sulak, suyu bol, (mevsim) yağmurlu (KTT).

Sultānlık (Toparlı vd.), Sultanlık (DKTAL III): 1. Sultanlık, hükümdarlık (MT), 2. Sultanlık, sultanın görevi, sultanın idaresindeki ülke (KTT).

Suluv (Toparlı vd.), Suvlu (Seyityahya: 314): 1. Su bulunan yer (MT), 2. Su ile ilgili, sulu (KTT).

Sun- (Toparlı vd.), Sun- (DKTAL III): 1. Sunmak, arz etmek (MT), 2. Sunmak, takdim etmek (KTT).

Şusız ~ suvsız (Toparlı vd.), Suvsuz (Seyityahya: 314): 1. Susuz (MT), 2. Susuz (KTT).

Susuzluk (Toparlı vd.), Suvsuzluk (Seyityahya: 315): 1. Susuzluk (MT), 2. Susuzluk, kuraklık (KTT).

Suv tök- (Toparlı vd.), Suw tök- (DKTAL III): 1. İşemek, bevletmek (MT), 2. Çiş yapmak (KTT).

Suv- (Toparlı vd.), Cuvun- (Seyityahya: 75): 1. Yıkanmak (MT), 2. Yıkanmak (KTT).

Suval- (Toparlı vd.), Suwal- (DKTAL III): 1. (Su) yere batmak, kaybolmak (MT), 2. Sütü kesilmek, kurumak, tükenmek (KTT).

Suvan- (Toparlı vd.), Suvarıl- (Seyityahya: 314): 1. Sulanmak (MT), 2. Su verilmek, sulanmak (KTT).

Suvarıl- (Toparlı vd.), Suvarıl- (Seyityahya: 314): 1. Su verilmek (MT), 2. Su verilmek, sulanmak (KTT).

Suvlu (Toparlı vd.), Suvlu (Seyityahya: 314): 1. Sulu (MT), 2. Su ile ilgili, sulu (KTT).

Süd ~ süt (Toparlı vd.), Süt (Seyityahya: 316): 1. Süt (MT), 2. Süt (KTT).

Süglün (Toparlı vd.), Sülün (DKTAL III): 1. Sülün (MT), 2. Sülün (KTT).

Sülük (Toparlı vd.), Sülük (Seyityahya: 315): 1. Sülük (MT), 2. Sülük (KTT).

Sümür- (Toparlı vd.), Sömür- ~ sümür- (DKTAL III): 1. Sömürmek, höpürdeterek içmek (MT), 2. Sömürmek, yiyecek ve içecekleri aç gözlülükle yiyip içmek, soğurmak, içine çekmek, birisinden haksız kazanç sağlamak, bir devletin başka bir ülkenin ekonomik kaynaklarına el koyması (KTT).

Süngü ~ süñi ~ süñü (Toparlı vd.), Süngü (Seyityahya: 316): 1. Süngü, kargı (MT), 2. Süngü, kargı, mızrak (KTT).

Sünnetçi (Toparlı vd.), Sünnetşî (DKTAL III): 1. Sünnetçi (MT), 2. Sünnetçi (KTT).

Sür- (I) (Toparlı vd.), Sür- (Seyityahya: 316): 1. Sürmek (MT), 2. (Çift) sürmek (KTT).

Sür- (II) (Toparlı vd.), Sür- (DKTAL III): 1. Sürmek, defetmek, kovmak (MT), 2. Birini oturduğu yerden ceza olarak başka bir yere göndermek (KTT).

Sür- (III) (Toparlı vd.), Sür- (DKTAL III): 1. El ile dokunmak, el sürmek (MT), 2. Dokundurmak, değdirmek (KTT).

Sür- (IV) (Toparlı vd.), Sür- (DKTAL III): 1. Hayvan sürmek (MT), 2. Yönetip, yürütmek, önüne katıp götürmek (KTT).

Sür- (V) (Toparlı vd.), Sür- (DKTAL III): 1. Canlılarda neşvünema bulmak (MT), 2. (Bitkiler) filizlenmek (KTT).

Süre- (Toparlı vd.), Süyre- (Seyityahya: 317): 1. Sürümek, yerde sürüklemek (MT), 2. Sürüklemek (KTT).

Süri tüş (Toparlı vd.), Talmatuş (Seyityahya: 328): 1. Öğle vakti (MT), 2. Öğle (KTT).

Sürme (Toparlı vd.), Sürme (Seyityahya: 316): 1. Göze çekilen sürme (MT), 2. Kırpıkların dibine sürülen boya (KTT).

Sürmele- (Toparlı vd.), Sürmele- (DKTAL III): 1. Sürmelemek, sürme çekmek (MT), 2. Göze sürme çekmek (KTT).

Sürtül- (Toparlı vd.), Sürtül- (DKTAL III): 1. Sürtülmek, aşınmak (MT), 2. Sürtülmek (KTT).

Sürtün- (I) (Toparlı vd.), Sürtün- (DKTAL III): 1. Sürtünmek, sürünerek yürümek, emeklemek (MT), 2. Sürtünmek, sürünmek, geçerken değmek (KTT).

Sürtün- (II) (Toparlı vd.), Sürtün- (Seyityahya: 316): 1. Mendil ile silinmek (MT), 2. Silinmek (KTT).

Sürtüş- (Toparlı vd.), Sürtüş- (DKTAL III): 1. Sürtüşmek (MT), 2. Birbirine sürünmek (KTT).

Sürü ~ sürün (Toparlı vd.), Sürü (Seyityahya: 316): 1. Sürü, koyun sürüsü (MT), 2. Sürü (KTT).

Sürü- (Toparlı vd.), Sür- (DKTAL III): 1. Sürmek (MT), 2. Sürmek, yönetip yürütmek, önüne katarak götürmek (KTT).

Sürüçi (Toparlı vd.), Sürücü (DKTAL III): 1. Sürücü, süren (MT), 2. Bir hayvanı otlatmaya götüren kimse, araba, hayvan ya da motorlu taşıt süren kimse (KTT).

Sürül- (Toparlı vd.), Sürıl- (DKTAL III): 1. Sürülmek, kovulmak, defedilmek (MT), 2. Sürülmek, sürmek işi yapılmak, sürgüne gönderilmek (KTT).

Sürün- (Toparlı vd.), Sürün- (DKTAL III): 1. (Yerde) sürünmek (MT), 2. Sürünmek, yere sürünerek ilerlemek (KTT).

Sürüt- (Toparlı vd.), Sürdür- ~ sürgüz- (DKTAL III): 1. Sürdürmek (MT), 2. Sürdürmek, sürmek işini yaptırmak, bir durumun devam etmesini sağlamak (KTT).

Süvelt- (Toparlı vd.), Süyrület- (Seyityahya: 317): 1. Sivriltilmek, dikmek, dorutmak (MT), 2. Sivrileştirmek (KTT).

Süyrel- (Toparlı vd.), Süyreklen- (Seyityahya: 317): 1. Sürünmek (MT), 2. Sürüklenmek, sürünmek (KTT).

Süz- (Toparlı vd.), Süz- (Seyityahya: 317): 1. Süzmek, temizlemek (MT), 2. Süzmek (KTT).

Süzgüç ~ süzgüş (Toparlı vd.), Süzgüç (Seyityahya: 317): 1. Süzgeç (MT), 2. Süzgeç (KTT).

Süzmeli ~ süzme (Toparlı vd.), Süzme (Seyityahya: 317): 1. Süzülmüş yoğurt (MT), 2. Süzme yoğurt (KTT).

Süzül- (Toparlı vd.), Süzıl- (DKTAL III): 1. Süzülmek (MT), 2. Süzülmek, süzmek işine konu olmak, süzmek işi yapılmak (KTT).

2.1.21. Ş

Şab- (Toparlı vd.), Şab- ~ şap- (DKTAL III): 1. Sürmek, hayvan sürmek (MT), 2. (Atı) koşturmak, akın etmek (KTT).

Şāhidlık (Toparlı vd.), Şahitlik ~ şaitlik ~ şaitlik (DKTAL III): 1. Şahitlik, tanıklık (MT), 2. Şahitlik (KTT).

Şā'irlik (Toparlı vd.), Şairlik (DKTAL III): 1. Şairlik (MT), 2. şairlik, şair yeteneği (KTT).

Şak- (Toparlı vd.), Çekiş- (Seyityahya: 81): 1. Acı çekmek (MT), 2. Acı çekmek, eziyet çekmek, ızdırap çekmek (KTT).

Şakı- (Toparlı vd.), Şakı- (DKTAL III): 1. Ötmek (MT), 2. (Kuşlar) şakımak, ötmek (KTT).

Şaktur- (Toparlı vd.), Çekiştir- (Seyityahya: 81): 1. Acı çektirmek (MT), 2. Eziyet etmek, ızdırap vermek (KTT).

Şal (Toparlı vd.), Şal ~ çal (DKTAL III): 1. Boz renkli at (MT), 2. (At, sığır donu) kır, boz (KTT).

Şalga- ~ şalka- (Toparlı vd.), Şalkala- (DKTAL III): 1. Çalkalamak (MT), 2. Çalkalamak, içinde bir şey bulunan nesneyi sallamak (KTT).

Şalgam ~ şalkam (Toparlı vd.), Şalgam (Seyityahya: 319): 1. Şalgam bitkisi, turpa benzer yuvarlak sebze (MT), 2. Şalgam (KTT).

Şam ağacı ~ şam ağası (Toparlı vd.), Çam (Seyityahya: 78): 1. Çam ağacı (MT), 2. Çam ağacı (KTT).

Şanak ~ çanak (Toparlı vd.), Çanaq (Seyityahya: 79): 1. Çanak, kap (MT), 2. Çanak (KTT).

Şapaklı (Toparlı vd.), Şılpıklı (DKTAL III): 1. Çapaklı (MT), 2. Çapaklı (KTT).

Şārlu (Toparlı vd.), Şeerli / şehirli (Seyityahya: 321): 1. Şehirli (MT), 2. Şehirli (KTT).

Şaş- (Toparlı vd.), Şaş- (Seyityahya: 320): 1. Şaşırmak, hayret etmek (MT), 2. Şaşmak (KTT).

Şaşra- ~ sışra- (Toparlı vd.), Saçra- (Seyityahya: 288): 1. Sıçramak (MT), 2. Sıçramak (KTT).

Şavlı (Toparlı vd.), Şanlı (Seyityahya: 320): 1. Ünlü, meşhur, şanlı (MT), 2. Şanlı, ünlü, şöhretli (KTT).

Şehīdlik (Toparlı vd.), Şehitlik (DKTAL III): 1. Şehitlik (MT), 2. Şehit olma durumu, şehitlerin olduğu mezarlık (KTT).

Şek- (Toparlı vd.), Çek- (Seyityahya: 81): 1. Çekmek, ölçmek, tartmak (MT), 2. Çekmek, tartmak, devam etmek (KTT).

Şeklen- (Toparlı vd.), Şeklen- (Seyityahya: 321): 1. Şüphelenmek (MT), 2. Şüphe etmek, kuşgulanmak (KTT).

Şeksiz (Toparlı vd.), Şeksiz (Seyityahya: 321): 1. Şüphesiz, kuşkusuz (MT), 2. Şüphesiz (KTT).

Şeşen (Toparlı vd.), Çeçen (Seyityahya: 81): 1. Zeyrek, çeçen (MT), 2. Çeçen (KTT).

Şeşil- ~ şişil- (Toparlı vd.), Seçil- (Seyityahya: 297): 1. Çözölmek (MT), 2. Çözölmek (KTT).

Şevre- (Toparlı vd.), Çevir- (Seyityahya: 83): 1. Çevirmek, aktarmak (MT), 2. Çevirmek, döndürmek (KTT).

Şevren- (Toparlı vd.), Çeviril- (Seyityahya: 83): 1. Çevrilmek, aktarılmak (MT), 2. Çevrilmek (KTT).

Şık- ~ şağ- (Toparlı vd.), Çağ- (Seyityahya: 77): 1. Şikâyet etmek (MT), 2. Fitlemek, fitnelemek, ihbar etmek (KTT).

Şingla- (Toparlı vd.), Çıñla- ~ şıñla- (DKTAL I): 1. Çınlamak (MT), 2. Çın diye ses çıkarmak, yankı vermek, çın söylemek (KTT).

Şıpıl-da- (Toparlı vd.), Şıbır-da- (DKTAL III): 1. Yavaşça ses vermek (MT), 2. Fısıldamak, alçak sesle söylemek (KTT).

Şıraklık ~ çırak ayağı ~ çıralık (Toparlı vd.), Şıraklık (DKTAL III): 1. Şamdan (MT), 2. Şemidan (KTT).

Şırayı kayıt- (Toparlı vd.), Şırayı kaş- (atmak) (DKTAL III): 1. Rengi atmak (MT), 2. Benzi sararmak (KTT).

Şışra- (Toparlı vd.), Saçra- (Seyityahya: 288): 1. Sıçramak (MT), 2. Sıçramak (KTT).

Şıytak (Toparlı vd.), Sıltawlı (DKTAL III): 1. Bahaneli, özörlü (MT), 2. Bahaneli (KTT).

Şimdi (Toparlı vd.), Endi (Seyityahya: 110) ~ Şimdi (Seyityahya: 322): 1. Şimdi, şu an (MT), 2. Şimdi (KTT).

Şinük (Toparlı vd.), Şinik (DKTAL III): 1. Şinik, bir tür tartı (MT), 2. Belli hacimlere göre tahtadan yapılmış, tahıl ölçme kabı ve bu kabın alabildiğı kadar miktarı ifade eden ölçü (KTT).

Şiş- (Toparlı vd.), Şiş- (Seyityahya: 323): 1. Şişmek, su vb. yükselmek, kabarmak (MT), 2. Şişmek (KTT).

Şişdür- (Toparlı vd.), Şişir- (DKTAL III): 1. Şişirmek (MT), 2. Şişkin duruma getirmek, abartmak (KTT).

Şişek (Toparlı vd.), Çeçek hastalığı (Seyityahya: 81): 1. Çiçek hastalığı (MT), 2. Çiçek hastalığı (KTT).

Şişeklen- (Toparlı vd.), Çeçeklen- (Seyityahya: 81): 1. Çiçeklenmek (MT), 2. Çiçeklenmek (KTT).

Şişik ~ şişük (Toparlı vd.), Şişik (Seyityahya: 323): 1. Şişik, şişmiş, kabartı (MT), 2. Yumru, şiş, şişlik (KTT).

Şişil- (Toparlı vd.), Şişiril- (DKTAL III): 1. Şişilmek, şişirilmek (MT), 2. Şişirilmek (KTT).

Şokra- (Toparlı vd.), Şokra- (DKTAL III): 1. Kabarmak (MT), 2. Yer altından çıkmak, kaynamak (KTT).

Şol (Toparlı vd.), Şu (Seyityahya: 324): 1. Şu (MT), 2. Şu (KTT).

Şolak (Toparlı vd.), Çolaq (Seyityahya: 87): 1. Çolak (MT), 2. Çolak (KTT).

Şölen (Toparlı vd.), Şölen (DKTAL III): 1. Ziyâfet (MT), 2. Toplu yemek, toplu tören, gösteri, eğlence dizisi (KTT).

Şöyle (Toparlı vd.), Şöyle (Seyityahya: 323): 1. Şöyle, şu şekilde (MT), 2. Şöyle (KTT).

Şu (Toparlı vd.), Şu (Seyityahya: 324): 1. Şu (işaret sıfatı) (MT), 2. Şu (KTT).

Şulgu (Toparlı vd.), Çılğav (Seyityahya: 84): 1. Dolak, dizden aşağıya sarılan bez, kumaş parçaları (MT), 2. Çorap yerine ayağa dolanan dolak, kumaş parçaları (KTT).

Şükr it- (Toparlı vd.), Şükür et- (DKTAL III): 1. Şükür etmek (MT), 2. Bir durumdan duyulan hoşnutluğu bildirmek (KTT).

2.1.22. T

Taba ~ tebe ~ tapa (Toparlı vd.), Taba ~ taban (DKTAL III): 1. Yana, tarafa, -e doğru (MT), 2. Doğru, karşı (edat) (KTT).

Taban (Toparlı vd.), Taban (Seyityahya: 325): 1. Taban, ayak tabanı, topuk (MT), 2. Taban (KTT).

Tapul- ~ tapun- (Toparlı vd.), Tapın- (Seyityahya: 330): 1. Tapınmak, saygı göstermek (MT), 2. Tapınmak, tapmak (KTT).

Tağa (Toparlı vd.), Dağa (Seyityahya: 89): 1. Nal (MT), 2. Nal (KTT).

Tagala- (Toparlı vd.), Dağala- (Seyityahya: 89): 1. Nallamak (MT), 2. Nallamak (KTT).

Tagarçuk ~ tağsırçık (Toparlı vd.), Tagarçık (DKTAL III): 1. Dağarcık (MT), 2. Dağarcık, meşin torba, bilgi birikimi (KTT).

Tagıt- (Toparlı vd.), Dağıt- (Seyityahya: 89): 1. Dağıtmak (MT), 2. Dağıtmak (KTT).

Tağrı ~ tanğrı ~ tanrı ~ tañrı ~ teñri ~ tigrî ~ tiñri (Toparlı vd.), Tañrı (Seyityahya: 330): 1. Tanrı, Allah (MT), 2. Tanrı (KTT).

Tak- (Toparlı vd.), Taq- (Seyityahya: 327): 1. Takmak, asmak, bağlamak (MT), 2. Takmak (KTT).

Takırda- (Toparlı vd.), Takırda- (DKTAL III): 1. Tıkırtı yapmak, tak tak ses çıkarmak (MT), 2. Takır takır etmek (KTT).

Tal (I) (Toparlı vd.), Dal (Seyityahya: 89): 1. Dal (dal gibi doğru ve dik) (MT), 2. Dal, ağaç dalı (KTT).

Tal (II) (Toparlı vd.), Tal (Seyityahya: 327): 1. Söğüt (MT), 2. Söğüt (KTT).

Tal- (I) (Toparlı vd.), Dal- (Seyityahya: 90): 1. Dalmak (MT), 2. Dalmak (KTT).

Tal- (II) ~ tal- (Toparlı vd.), Tal- (Seyityahya: 328): 1. Yorulmak (MT), 2. Yorulmak (KTT).

Tala- (I) (Toparlı vd.), Tala- (Seyityahya: 327): 1. Yağma etmek (MT), 2. Talan etmek, yağmalamak, kapışmak (KTT).

Tala- (II) (Toparlı vd.), Tala- (DKTAL III): 1. Dalamak, dişlemek, acıtmak (MT), 2. (Köpek, vahşi hayvan, böcek) ısırarak, dişlemek, sokmak (KTT).

Talak ~ talak (Toparlı vd.), Talaq (Seyityahya: 327): 1. Dalak (MT), 2. Dalak (KTT).

Talaş- ~ talaş- (Toparlı vd.), Talaş- (Seyityahya: 327): 1. Dalaşmak, dövüşmek (MT), 2. Dalaşmak (KTT).

Talav (Toparlı vd.), Talav (Seyityahya: 327): 1. Talan, yağma (MT), 2. Talan (KTT).

Talıbı- (Toparlı vd.), Talpın- (DKTAL III): 1. Çırpınmak (MT), 2. Çırpınmak, bir yerden kurtulmaya çalışmak için çırpınmak, heyecanlanmak, can atmak (KTT).

Tam ~ tamu ~ tamuv (Toparlı vd.), Tamu (DKTAL III): 1. Cehennem (MT), 2. Cehennem (KTT).

Tamağ ~ tamak (Toparlı vd.), Tamaq (Seyityahya: 328): 1. Boğaz (MT), 2. Boğaz (KTT).

Tama'lık (Toparlı vd.), Tamaqkârlıq ~ tamakârlıq (Seyityahya: 328): 1. Açgözlülük (MT), 2. Tamahkârlık (KTT).

Tamçı (Toparlı vd.), Tamçı (Seyityahya: 329): 1. Damla (MT), 2. Damla (KTT).

Tamız- ~ tamuz- (Toparlı vd.), Tamızdır- (Seyityahya: 329): 1. Damlatmak (MT), 2. Damlatmak (KTT).

Tam' it- (Toparlı vd.), Tama et- (DKTAL III): 1. Açgözlülük etmek, tamah etmek (MT), 2. Çok beğenip istemek, açgözlü davranmak (KTT).

Tamla ~ tañla (Toparlı vd.), Tamla (Seyityahya: 329): 1. Damla (MT), 2. Damla (KTT).

Tamzur- ~ tamzır- ~ tamzur- (Toparlı vd.), Tamızdır- (DKTAL III): 1. Damlattırmak (MT), 2. Damlatmak, damlattırmak (KTT).

Tan at- (Toparlı vd.), Tañ at- (DKTAL III): 1. Sabah olmak (MT), 2. Gün doğmaya başlamak (KTT).

Tañ (Toparlı vd.), Tañ (DKTAL III): 1. Hayret verici, şaşılacak şey (MT), 2. Hayret içinde, şaşkınlık içinde (zarf) (KTT).

Tan- (Toparlı vd.), Danış- ~ tanış- (DKTAL I): 1. Danışmak (MT), 2. Danışmak, görüş almak (KTT).

Tang at- (Toparlı vd.), Tañ at- (DKTAL III): 1. Şafak sökmek, tan ağarmak (MT), 2. Gün doğmaya başlamak (KTT).

Tanğı- ~ tanı- (Toparlı vd.), Tanı- (Seyityahya: 329): 1. Tanımak, bilmek (MT), 2. Tanımak (KTT).

Taṅğırda- (Toparlı vd.), Tañqıldı- (Seyityahya: 330): 1. Tın tın diye ses çıkarmak (MT), 2. Tangırdamak (KTT).

Ṭanıṣ (Toparlı vd.), Ṭanıṣ (Seyityahya: 329): 1. Bildik, tanıdık (MT), 2. Tanış (KTT).

Tanıṣ- (Toparlı vd.), Tanıṣ- (DKTAL III): 1. Danışmak, meşveret etmek (MT), 2. Danışmak, başvurmak (KTT).

Tanıṣıḳ (Toparlı vd.), Danıṣma ~ danıṣuw (DKTAL I): 1. Danışım, müşavere (MT), 2. Danışma (KTT).

Tanıṣman (Toparlı vd.), Danıṣman (DKTAL I): 1. Danışman (MT), 2. Danışman (KTT).

Ṭanuḳluḳ bir- ~ danuḳluḳ vir- (Toparlı vd.), Tanıḳlık et- (DKTAL III): 1. Şahitlik etmek (MT), 2. Şahitlik etmek (KTT).

Tapa (Toparlı vd.), Tapa (Seyityahya: 330): 1. Tıpa, fıçı tıpası (MT), 2. Tapa (KTT).

Ṭapıṣ- (Toparlı vd.), Tabıṣ- (DKTAL III): 1. Buluşmak, kavuşmak (MT), 2. Buluşmak, karşılaşmak, haberleşerek bir araya gelmek, kavuşmak (KTT).

Tapul- ~ dapıl- ~ tapıl- (Toparlı vd.), Tabıl- (DKTAL III): 1. Bulunmak, kazanılmak (MT), 2. Bulunmak (KTT).

Tapuṣ- (Toparlı vd.), Tabıṣ- (DKTAL III): 1. Buluşmak, karşılaşmak (MT), 2. Buluşmak, karşılaşmak, haberleşerek bir araya gelmek, kavuşmak (KTT).

Tar (Toparlı vd.), Tar (Seyityahya: 330): 1. Sıkışık, sıkıntılı (MT), 2. Dar (KTT).

Tara- (Toparlı vd.), Tara- (Seyityahya: 330): 1. Taramak (MT), 2. Taramak (KTT).

Taraḳ ~ ʔaraḳ (Toparlı vd.), Taraq (Seyityahya: 330): 1. Tarak (MT), 2. Tarak (KTT).

Taraḳla- (Toparlı vd.), Tarakla- (DKTAL III): 1. Taramak (MT), 2. Taramak, tarak kullanarak bir iş yapmak (KTT).

Ṭaraḳşı (Toparlı vd.), Tarakşı (DKTAL III): 1. Tarakçı (MT), 2. Tarak yapan veya satan kimse, taraklama işi yapan kimse (KTT).

Taral- (Toparlı vd.), Taral- (Seyityahya: 330): 1. Daralmak, dar olmak (MT), 2. Daralmak (KTT).

Tarat- (Toparlı vd.), Tart- (DKTAL III): 1. Öğütmek (MT), 2. Öğütmek (KTT).

Targa- (Toparlı vd.), Darkal- ~ darka- ~ dağıl- (DKTAL I): 1. Dağılmak (MT), 2. Dağılmak (KTT).

Tarla ~  arla (Toparlı vd.), Tarla (Seyityahya: 331): 1. Tarla (MT), 2. Tarla (KTT).

Tarlı  (Toparlı vd.), Tarlı  (Seyityahya: 331): 1. Kıtlık yüzünden ortaya çıkan darlık (MT), 2. Darlık (KTT).

Tart- (I) ~ tarta- (Toparlı vd.), Tart- (Seyityahya: 331): 1.  ekmek, çekip çıkartmak (MT), 2.  ekmek, bir şeyi kendine ya da başka bir yöne doğru çekmek, germek (KTT).

Tart- (II) (Toparlı vd.), Tart- (Seyityahya: 331): 1. Ta ımak (MT), 2. Bir şeyi kendine ya da başka bir yöne doğru yürütmek, çekmek, bir yerden başka bir yere taşımak (KTT).

Tasma (Toparlı vd.), Tasma (Seyityahya: 332): 1. Tasma, halka (MT), 2. Tasma (KTT).

Ta  ~ tı  (Toparlı vd.), Tı  (Seyityahya: 344): 1. Dış, dışarı (MT), 2. Dış (KTT).

Ta  ı (Toparlı vd.), Ta  ı (Seyityahya: 332): 1. Ta  ı (MT), 2. Ta  ı, duvarcı (KTT).

Ta ı- (Toparlı vd.), Ta ı- (Seyityahya: 332): 1. Ta ımak (MT), 2. Ta ımak (KTT).

Ta ın- (Toparlı vd.), Ta ın- (Seyityahya: 332): 1. Ta ınmak, göçmek (MT), 2. Ta ınmak, taşımak i i yapılmak (KTT).

Taşıt (Toparlı vd.), Taşıt (DKTAL III): 1. Taşıyıcı (MT), 2. Taşıt, taşıma aracı (KTT).

Ta  ın ~ ta  un (Toparlı vd.), Ta  ın (Seyityahya: 332): 1. Sel, ta  ın su (MT), 2. Ta  ın, su ta  ını (KTT).

Ta lan- ~ ta lan- (Toparlı vd.), Ta lan- (DKTAL III): 1. Ta lanmak, kendisine ta  atılmak (MT), 2. Ta a tutulmak (KTT).

Ta lat- (Toparlı vd.), Ta lat- (DKTAL III): 1. Ta latmak (MT), 2. Bıraktırmak, ta a tuturmak, saldırtmak (KTT).

Ta lı ~ ta lu (Toparlı vd.), Ta lı (Seyityahya: 332): 1. Ta lı (MT), 2. Ta lı, ta  ile ilgili, ta tan yapılmış (KTT).

Tat (Toparlı vd.), Tot (Seyityahya: 350): 1. Demir pası (MT), 2. Pas (KTT).

Ṭaṭur- (Toparlı vd.), Tattır- (DKTAL III): 1. Tattırmak, tadına baktırmak (MT), 2. Tadına baktırmak, duyurmak, hissettirmek (KTT).

Tatlı (Toparlı vd.), Tatlı (Seyityahya: 333): 1. Güzel, hoş (MT), 2. Tatlı (KTT).

Ṭaṭlı şu (Toparlı vd.), Tatlı su (DKTAL III): 1. Tatlı su (MT), 2. İçilebilen su, iyi su (KTT).

Tay (I) ~ ṭay (Toparlı vd.), Tay (Seyityahya: 333): 1. At yavrusu (MT), 2. Tay (KTT).

Tay (II) ~ tayı (Toparlı vd.), Dayı (Seyityahya: 91): 1. Dayı (MT), 2. Dayı (KTT).

Tay- (Toparlı vd.), Tay- (Seyityahya: 334): 1. Ayağı kaymak, yanılmak (MT), 2. Kaymak (KTT).

Taya- (Toparlı vd.), Taya- (Seyityahya: 334): 1. Dayamak (MT), 2. Dayamak (KTT).

Tayaḡ (Toparlı vd.), Tayaḡ ~ dayak (DKTAL III): 1. Dayak (MT), 2. Dayak, dövme işi, kötek (KTT).

Ṭayan- (Toparlı vd.), Tayan- ~ dayan- (DKTAL III): 1. Dayanmak, güvenmek (MT), 2. Birinden, bir şeyden güç almak (KTT).

Tayḡaḡ ~ tayḡaḡ (Toparlı vd.), Tayḡaq (Seyityahya: 334): 1. Kaygan yer (MT), 2. Kaygan, kayağan (KTT).

Taylaḡ (Toparlı vd.), Taylaḡ (Seyityahya: 334): 1. Deve yavrusu (MT), 2. Taylak (KTT).

Taz ~ ṭaz ~ tazluḡ (Toparlı vd.), Taz (Seyityahya: 334): 1. Dazlak, kel (MT), 2. Daz, dazlak, kel (KTT).

Tazalıḡ (Toparlı vd.), Tazelik (Seyityahya: 334): 1. Tâzelik, tâze olma durumu (MT), 2. Tâzelik (KTT).

Tazı it (Toparlı vd.), Tazı (Seyityahya: 334): 1. Tazı (MT), 2. Tazı (KTT).

Tegenek (Toparlı vd.), Tayaḡ (Seyityahya: 333): 1. Sopa, değnek (MT), 2. Değnek (KTT).

Tegirt- (Toparlı vd.), Tart- (DKTAL III): 1. (Un vb.) öğütmek (MT), 2. Öğütmek (KTT).

Tegrü ~ tegürü (Toparlı vd.), Doğru (Seyityahya: 99): 1. Doğru (MT), 2. Doğru (KTT).

Tegür- (Toparlı vd.), Tiydır- (DKTAL III): 1. Değdirmek, ulaştırmak (MT), 2. Değdirmek, dokundurmak (KTT).

Tek ~ tik (Toparlı vd.), Tek (Seyityahya: 336): 1. Tek, yalnız (MT), 2. Tek (KTT).

Tekene ~ tekne (Toparlı vd.), Tekne (Seyityahya: 336): 1. Tekne (MT), 2. Tekne, yemlik, leğen (KTT).

Tekim ~ degi ~ degim (Toparlı vd.), Tilim (Seyityahya: 345): 1. Bir dilim (MT), 2. Dilim (KTT).

Tekleç (Toparlı vd.), Yengeç (Seyityahya: 381): 1. Yengeç (MT), 2. Yengeç (KTT).

Telik teşik (Toparlı vd.), Teşik teşik (DKTAL III): 1. Delik deşik, çukur (MT), 2. Her yanı delik (KTT).

Temen (Toparlı vd.), Temenine (DKTAL III): 1. Çuvaldız (MT), 2. Çuvaldız, yorgan iğnesi (KTT).

Temir ğazık ~ temir ğazuk ~ temir kızıık ~ temir kızıık (Toparlı vd.), Demir-Kazık (DKTAL I): 1. Kutup Yıldızı, Süreyya (MT), 2. Demirkazık, Kutup Yıldızı (KTT).

Tın (Toparlı vd.), Tın (DKTAL III): 1. Zekâ, ruh (MT), 2. Tin, ruh (KTT).

Tenün (Toparlı vd.), Tanav (Seyityahya: 329): 1. Burun deliği (MT), 2. Burun deliği (KTT).

Tepele- (Toparlı vd.), Töpele- (Seyityahya: 351): 1. Öldürmek, helak etmek (MT), 2. Tepelemek, dövmek (KTT).

Tepsi (Toparlı vd.), Tepsi (Seyityahya: 340): 1. Tepsi (MT), 2. Tepsi (KTT).

Terek (I) (Toparlı vd.), Terek (Seyityahya: 340): 1. Ağaç, hurma ağacı (MT), 2. Ağaç (KTT).

Terek (II) (Toparlı vd.), Direk (Seyityahya: 98): 1. Direk (MT), 2. Direk (KTT).

Ters (Toparlı vd.), Ters (Seyityahya: 341): 1. Ters, aksi, zıt (MT), 2. Ters, bir şeyin arka yüzü, bir durumun karşıtı (KTT).

Tetik (Toparlı vd.), Tetik (Seyityahya: 342): 1. Akıllı, zeki, bilge (MT), 2. Tetikte olma durumu (uyanık, dikkatli) (KTT).

Teveçi ~ tifeçi (Toparlı vd.), Dewecî (DKTAL I), Tüyecî (DKTAL III): 1. Deveci (MT), 2. Deve sahibi, deveci (KTT).

Teyin (Toparlı vd.), Teri (Seyityahya: 340): 1. Deri (MT), 2. Deri (KTT).

Tığa (Toparlı vd.), Dayı (Seyityahya: 91): 1. Dayı (MT), 2. Dayı (KTT).

Tıknaz (Toparlı vd.), Tıknaz (DKTAL III): 1. Etine dolgun, etli kimse (MT), 2. Tıknaz, kısa ve kalın yapılı (KTT).

Tın ~ dın (Toparlı vd.), Tın ~ tınış (DKTAL III): 1. Nefes, soluk (MT), 2. Sakin, rahat gürültüsüz, nefes, soluk (KTT).

Tın- (I) (Toparlı vd.), Tım- ~ tın- (DKTAL III): 1. Susmak (MT), 2. (Ses için) kesilmek, dinmek, susmak (KTT).

Tın- (II) ~ din- ~ tın- (Toparlı vd.), Tınışlan- ~ tınşay- (DKTAL III): 1. Dinlenmek, istirahat etmek (MT), 2. Dinlenmek, nefes almak, sakinlemek, yatışmak (KTT).

Tınaz (Toparlı vd.), Tınaz (DKTAL III): 1. Sürülmüş buğday sapı yığını (MT), 2. Biçilmiş veya dövülmüş ekin, ot yığını (KTT).

Tınçlık (Toparlı vd.), Tınçlıq (Seyityahya: 343): 1. Dinçlik, zindelik (MT), 2. Sessizlik, sükûnet (KTT).

Tınış- (Toparlı vd.), Tınışlan- ~ tınşay- (DKTAL III): 1. Rahat etmek, dinlenmek (MT), 2. Dinlenmek, nefes almak, sakinleşmek (KTT).

Tıngla- (Toparlı vd.), Tıngıl-da- (DKTAL III): 1. Çınlamak (MT), 2. (Madeni nesneler) tıngırdamak (KTT).

Tıñlan- ~ dinlen- ~ tinleñ- ~ tinlen- (Toparlı vd.), Tınışlan- ~ tınşay- (DKTAL III): 1. Dinlenmek, huzura kavuşmak, istirahat etmek (MT), 2. Dinlenmek, nefes almak, sakinleşmek (KTT).

Tırma- ~ tırna- (Toparlı vd.), Tırna- (Seyityahya: 344): 1. Tırmalamak (MT), 2. Tırmalamak, tırnaklamak (KTT).

Tırmavuç (Toparlı vd.), Tırmavuç (Seyityahya: 344): 1. Tırmık (MT), 2. Tarak, tırmık, gelberi (KTT).

Tırnaklı ~ tırnaklı (Toparlı vd.), Tırnaklı (DKTAL III): 1. Tırnaklı (MT), 2. Tırnaklı (KTT).

Tırtıl (Toparlı vd.), Tırtır (Seyityahya: 344): 1. Tırtıl, küçük kurt (MT), 2. Tırtıl (KTT).

Tıy- (Toparlı vd.), Tıy- (DKTAL III): 1. Engellemek, tutmak, geciktirmek (MT), 2. Zapt etmek, tutmak, durdurmak, engel olmak (KTT).

Tıyıl- (Toparlı vd.), Tıyıl- (DKTAL III): 1. Yasaklamak, engel olmak (MT), 2. Bir şeye engel olunmak, zaptedilmek, kesilmek, dinmek (KTT).

Tıyılın- (Toparlı vd.), Tıyıl- (DKTAL III): 1. Yasaklanmak (MT), 2. Bir şeye engel olunmak, zaptedilmek, tutulmak (KTT).

Tigin- (Toparlı vd.), Ti- (Seyityahya: 347): 1. Dokunmak, isabet etmek (MT), 2. Değmek, dokunmak (KTT).

Tigir- (Toparlı vd.), Ti- (Seyityahya: 347): 1. Dokunmak, değmek (MT), 2. Değmek, dokunmak (KTT).

Tigür- (Toparlı vd.), Ti- (Seyityahya: 347): 1. Dokunmak, el ile dokunmak (MT), 2. Değmek, dokunmak (KTT).

Tik- (Toparlı vd.), Kız tik- (DKTAL II): 1. Göz dikmek (MT), 2. Bir şeyi ele geçirmek istemek (KTT).

Tikil- (I) (Toparlı vd.), Tikil- (Seyityahya: 345): 1. Dikiş dikilmek (MT), 2. (Dikiş) dikilmek (KTT).

Tikil- (II) (Toparlı vd.), Tığıl- (DKTAL III): 1. Dikilmek, yukarı kaldırılmak (MT), 2. Fidan, çiçek vb. dik oturtulmak, ayakta durmak, dik duruma gelmek (KTT).

Til (Toparlı vd.), Til (Seyityahya: 345): 1. Dil, ağızda bulunan organ (MT), 2. Dil (KTT).

Tilençilik (Toparlı vd.), Tilencilik (Seyityahya: 345): 1. Dilencilik (MT), 2. Dilencilik (KTT).

Timārla- (Toparlı vd.), Tımarla- (DKTAL III): 1. Tımar etmek (MT), 2. Tımar etmek, kaşağılamak, toprağı işlemek (KTT).

Tinlendür- (Toparlı vd.), Dīnlendir- (DKTAL I): 1. Dinlendirmek (MT), 2. Dinlendirmek (KTT).

Tire- (Toparlı vd.), Tire- (Seyityahya: 346): 1. Diremek, dayamak (MT), 2. Diremek, dayamak, desteklemek (KTT).

Tirek (Toparlı vd.), Terek (Seyityahya: 340): 1. Ağaç (MT), 2. Ağaç (KTT).

Tirgiz- ~ tirgüz- ~ tirkir- ~ tirkiz- (Toparlı vd.), Tirilt- (Seyityahya: 346): 1. Diriltmek, canlandırmak (MT), 2. Diriltmek (KTT).

Tiri ton (Toparlı vd.), Teri (DKTAL III): 1. Kürk (MT), 2. Hayvan derisinin işlenerek kullanılır duruma getirilmiş olanı, hayvan derisinden yapılmış (KTT).

Tiril- (Toparlı vd.), Deril- (DKTAL I): 1. Toplanmak, bir araya gelmek (MT), 2. Derilmek, toplanmak (KTT).

Tirle (Toparlı vd.), Tiri (Seyityahya: 346): 1. Diri, canlı (MT), 2. Diri (KTT).

Tirle- (Toparlı vd.), Derle- (DKTAL I): 1. Derlemek, toplamak, bir araya getirmek (MT), 2. Derlemek, seçip toplamak (KTT).

Tirlik (Toparlı vd.), Dirlık (DKTAL I) ~ Tirlık (DKTAL III): 1. Dirlik, düzen (MT), 2. Hayat, sağlık, varlık, yaşayış, huzur (KTT).

Tirşür- ~ dirşür- ~ divşür- (Toparlı vd.), Der- (DKTAL I): 1. Derlemek, toplamak, yığmak (MT), 2. Dermek, toplamak (KTT).

Tişil- (Toparlı vd.), Teşil- (DKTAL III): 1. Deşilmek, delinmek (MT), 2. Delinmek, delmek işine konu olmak ya da delik oluşmak (KTT).

Tişli (Toparlı vd.), Tişli (Seyityahya: 346): 1. Dişli (MT), 2. Dişli (KTT).

Titreme (Toparlı vd.), Titrev (Seyityahya: 347): 1. Titreme (MT), 2. Titreme (KTT).

Titret- (Toparlı vd.), Tıtret- (DKTAL III): 1. Titretmek (MT), 2. Titretmek (KTT).

Tiyin (Toparlı vd.), Dep (DKTAL I): 1. Diye (MT), 2. Diye, diyerek (KTT).

Tiz- (Toparlı vd.), Tiz- (Seyityahya: 347): 1. Dizmek (MT), 2. Sergilemek, kurmak, dizmek, yan yana getirmek (KTT).

Tizgin ~ tüzgün (Toparlı vd.), Tizgin (Seyityahya: 347): 1. Dizgin (MT), 2. Dizgin (KTT).

Tizginle- (Toparlı vd.), Tizginle- (DKTAL III): 1. Dizginlemek (MT), 2. Ata dizgin takmak, atın yürüyüşünü dizginler ile kontrol etmek, birinin davranışlarını kontrol altında tutmak (KTT).

Tizlik (Toparlı vd.), Tizlik (DKTAL III): 1. Dizlik (MT), 2. Dizlik (KTT).

Ṭob (Toparlı vd.), Top (Seyityahya: 349): 1. Savaş aleti, top (MT), 2. Spor oyunlarında kullanılan genelde kauçuktan yapılmış nesne, gülle atan ateşli silah (KTT).

Tobra ~ ṭobra ~ topra ~ torba ~ torva (Toparlı vd.), Torba (Seyityahya: 350): 1. Torba (MT), 2. Torba (KTT).

Ṭobraḵ ~ ṭobraḵ (Toparlı vd.), Topraq (Seyityahya: 349): 1. Toprak (MT), 2. Toprak (KTT).

Toğ- (Toparlı vd.), Dog- ~ tuw- (DKTAL I): 1. (Güneş, ay) doğmak (MT), 2. Dünyaya gelmek, (gök cisimleri) ufuktan yükselmek, ortaya çıkmak, meydana gelmek (KTT).

Toğa ~ toḵa (Toparlı vd.), Toga (DKTAL III): 1. Toka (MT), 2. Kemer ve kayış tokası (KTT).

Toğan (Toparlı vd.), Tuwgan (DKTAL III): 1. Doğan, doğmuş olan (MT), 2. Dünyaya gelmiş, meydana gelmiş, doğmuş (KTT).

Toğan ḵardeş (Toparlı vd.), Doğmuş (Seyityahya: 99): 1. Öz kardeş (MT), 2. Öz kardeş, ana baba bir (KTT).

Toğın (Toparlı vd.), Torun (Seyityahya: 350): 1. Torun (MT), 2. Torun (KTT).

Toğra- (Toparlı vd.), Tora- (DKTAL III): 1. Doğramak (MT), 2. Doğramak, kesmek (KTT).

Toğral- (Toparlı vd.), Toral- (DKTAL III): 1. Doğranmak, lime lime doğranmak, biçilmek (MT), 2. Doğranmak, kesilip parçalanmak (KTT).

Ṭoğram (Toparlı vd.), Toram (DKTAL III): 1. Et veya ekmek parçası (MT), 2. Doğranma, parça (KTT).

Toğran- (Toparlı vd.), Toral- (DKTAL III): 1. Doğranmak (MT), 2. Doğranmak, kesilip parçalara ayrılmak (KTT).

Toğrıl- ~ toğrul- (Toparlı vd.), Tuwdırıl- (DKTAL III): 1. Doğurulmak (MT), 2. Doğurulmak (KTT).

Toğtoy ~ toğtuy (Toparlı vd.), Duvadaq (Seyityahya: 102): 1. Toy kuşu (MT), 2. Toy (KTT).

Toḵ ~ toḵ (Toparlı vd.), Toq (Seyityahya: 347): 1. Tok, aç olmayan (MT), 2. Tok (KTT).

Toḵ- ~ toy- (Toparlı vd.), Toy- (Seyityahya: 350): 1. Doymak (MT), 2. Doymak (KTT).

Toḵan- (Toparlı vd.), Toqun- (Seyityahya: 348): 1. Dokunmak (MT), 2. Dokunmak (KTT).

Toḵlı ~ toḵlu (Toparlı vd.), Toklı (DKTAL III): 1. Bir yaşındaki erkek koyun ya da kuzu (MT), 2. Altı ay ile bir yaşlarındaki kuzu (KTT).

Toḵlun (Toparlı vd.), Tolqun (Seyityahya:348): 1. Dalga (MT), 2. Dalga, dalgalanma (KTT).

Toḵsan ~ toḵşan ~ toḵzan (Toparlı vd.), Doḵsan (Seyityahya: 99): 1. Doksan sayısı (MT), 2. Doksan (KTT).

Toḵta- (Toparlı vd.), Toqta- (Seyityahya: 348): 1. Sabit olmak (MT), 2. Durmak (KTT).

Toḵuḵı ~ toḵurḵı (Toparlı vd.), Toqucı (Seyityahya: 348): 1. Dokuyucu, dokuma işi ile uğraşan (MT), 2. Dokumacı (KTT).

Toḵuş- (Toparlı vd.), Toquş- (Seyityahya: 348): 1. Savaşmak, vuruşmak (MT), 2. Tokuşturmak, tokuşmak, çatışmak (KTT).

Tol- (Toparlı vd.), Tol- (Seyityahya: 348): 1. Dolmak (MT), 2. Dolmak (KTT).

Tola- (Toparlı vd.), Dola- (DKTAL I): 1. Dolamak, sarmak (MT), 2. (İplik, tel) bir şeyin üzerine sarmak, kolları sarmak, dolanmak (KTT).

Toḵu ol- (Toparlı vd.), Toli bol- (DKTAL III): 1. Dolmak (MT), 2. İçinde bir şeyden büyük miktarda bulunmak (KTT).

Tolun ~ dolun (Toparlı vd.), Tolgan ay (DKTAL III): 1. Dolunay (MT), 2. Dolunay (KTT).

Tomala- (Toparlı vd.), Tomala- ~ tomalaw ~ tumala- (DKTAL III): 1. Yayılmak, geniş yer kaplamak (MT), 2. Yuvarlamak, yuvarlanmak (KTT).

Tomurḵuḵ (Toparlı vd.), Tomırık ~ tomrık (DKTAL III): 1. Tomurcuk, çiçek goncasi (MT), 2. Tomurcuk, gonca (KTT).

Tonan- (Toparlı vd.), Donan- (Seyityahya: 100): 1. Süslenmek (MT), 2. Donatılmak (KTT).

Tonuq (Toparlı vd.), TONUQ (Seyityahya: 349): 1. Donuk (MT), 2. Donuk (KTT).

Toñ (Toparlı vd.), Toñ (DKTAL III): 1. Buz, don (MT), 2. Katılaşmış, donmuş (KTT).

Toñ- (Toparlı vd.), Toñ- (DKTAL III): 1. Donmak, buz olmak (MT), 2. Donmak, soğuktan donmak, katı duruma gelmek (KTT).

Top (Toparlı vd.), Top (DKTAL III): 1. Toparlak, yuvarlak, top (MT), 2. Oyun aracı, bazı alet ve araçların yuvarlak parçası, ateşli silâh, kumaş, kâğıt gibi şeylerin sarılmış bağı, bir şeyden belli bir miktar, yuvarlak biçimde olan, küre gibi yuvarlak olan bir şey (KTT).

Topa (Toparlı vd.), Tapa (Seyityahya: 330): 1. Tıpa, fıçı tıpası (MT), 2. Tapa (KTT).

Toprakla- (Toparlı vd.), Toprakla- (DKTAL III): Topraklamak, tozlamak (MT), 2. Topraklamak, toprakla örtmek (KTT).

Topraklı (Toparlı vd.), Topraklı (DKTAL III): 1. Topraklı (MT), 2. Topraklı, toprağa bulanmış, toprak sahibi (KTT).

Topuz (Toparlı vd.), Topuz ~ tompız (DKTAL III): 1. Topuz, gürz (MT), 2. Top biçimindeki eski bir silâh, top şeklinde toplanmış saç (KTT).

Toran- (Toparlı vd.), Toral- (DKTAL III): 1. Doğranmak, parçalanmak, dilim dilim edilmek (MT), 2. Doğranmak, kesilip parça parça edilmek (KTT).

Tortalı (Toparlı vd.), Tortalı (Seyityahya: 350): 1. Tortulu (MT), 2. Tortulu, ısıtılarak çökelmiş (KTT).

Toruntay (Toparlı vd.), Torımtay (DKTAL III): 1. Şahin cinsinden bir kuş (MT), 2. Çaylak (KTT).

Toy (Toparlı vd.), Toy (Seyityahya: 350): 1. Toy, düğün, şölen (MT), 2. Düğün (KTT).

Toy- (Toparlı vd.), Toy- (DKTAL III): 1. Bıkmak (MT), 2. Doymak, açlığını gidermek, tatmin olmak, kanmak, (olumsuz biçimde) bıkılmamak (KTT).

Toydur- (Toparlı vd.), Toydur- (Seyityahya: 350): 1. Doyurmak (MT), 2. Doyurmak (KTT).

Toz- (Toparlı vd.), Toz- (DKTAL III): 1. Toz kapmak, toz kalkmak, toz olmak (MT), 2. Toz haline gelmek, tozlaşmak (KTT).

Tozla- (Toparlı vd.), Tozla- (DKTAL III): 1. Tozlamak (MT), 2. Tozlamak, toz dökmek (KTT).

Tozlu (Toparlı vd.), Tozlu (DKTAL III): 1. Tozlu (MT), 2. Tozlu, tozu olan, toza bulanmış (KTT).

Töbe (Toparlı vd.), Töbe (DKTAL III): 1. Beyin (MT), 2. Tepe, bir şeyin en üst bölümü, başın üst bölümü (KTT).

Tögerik (Toparlı vd.), Tögerek (Seyityahya: 350): 1. Değirmi, teker (MT), 2. Yuvarlak, daire, çember, topluluk (KTT).

Tögül- (Toparlı vd.), Tüyıl- (DKTAL III): 1. Dövülmek (MT), 2. Havanda dövülmek, ezilmek, dövülmek (KTT).

Tök- (Toparlı vd.), Tök- (DKTAL III): 1. Yaymak, sermek (MT), 2. Sıvı ya da taneli şeyleri başka bir yere boşaltmak, bir kabın içindeki şeyleri herhangi bir yere atmak, döküm yapmak, kalıba koymak (KTT).

Töl (Toparlı vd.), Töl (Seyityahya: 351): 1. Döl (MT), 2. Döl (KTT).

Töl- (Toparlı vd.), Töle- (Seyityahya: 351): 1. Borcunu ödemek (MT), 2. Ödemek (KTT).

Töletke (Toparlı vd.), Kölge (Seyityahya: 170): 1. Gölge (MT), 2. Gölge (KTT).

Tölük- (Toparlı vd.), Tökül- (Seyityahya: 351): 1. Dökülmek (MT), 2. Dökülmek (KTT).

Tön- (Toparlı vd.), Dön- (Seyityahya: 101): 1. Bir istikamete çevrilmek, değişmek (MT), 2. Dönmek (KTT).

Tör (Toparlı vd.), Tör (DKTAL III): 1. Sedir (MT), 2. Konukların oturtulduğu yer, başköşe, bir odanın en dipteki yeri (KTT).

Törpi (Toparlı vd.), Törpī ~ türpü (DKTAL III): 1. Törpü, ege (MT), 2. Törpü, iri dişli ege (KTT).

Törpüle- (Toparlı vd.), Törpüle- (DKTAL III): 1. Törpü ile sürtmek, düzeltmek (MT), 2. Törpülemek, törpü ile düzeltmek, ufak tefek kusurları gidermek (KTT).

Töşet- (Toparlı vd.), Töşet- (DKTAL III): 1. Döşetmek, yaydırmak (MT), 2. Döşetmek (KTT).

Töydür- (Toparlı vd.), Tüydür- (DKTAL III): 1. Dövdürmek (MT), 2. Dövdürmek, ufak hale getirtmek, vurdurmak (KTT).

Tuç (Toparlı vd.), Tunç (Seyityahya: 354): 1. Tunç (MT), 2. Tunç (KTT).

Tuğ (Toparlı vd.), Tug (DKTAL III): 1. Tuğ (MT), 2. Tuğ, hükümdarların başlıklarına taktıkları sorguç, devlet görevlilerinin yetkilerini simgeleyen ya da bir askeri birliğin alameti olan bayrak (KTT).

Tul ~ tül (Toparlı vd.), Tul (Seyityahya: 353): 1. Dul, dul kadın (MT), 2. Dul, bekâr (KTT).

Tulum ~ tulum (Toparlı vd.), Tulum ~ tulum ~ tulup (DKTAL III): 1. Tulum (MT), 2. İçerisine peynir, yağ gibi yiyecek maddeleri koymak için kullanılan hayvan derisi, torba, kova gibi meşin kaplar, bir tür üflemeli çalgı, göğüs ve pantolon bölümü bitişik giysi (KTT).

Tumağı ~ dumağı ~ tumav (Toparlı vd.), Tımav (Seyityahya: 343): 1. Nezle (MT), 2. Nezle, tumağı (KTT).

Tuman ~ tuman (Toparlı vd.), Tuman (Seyityahya: 354): 1. Duman, sis, karanlık (MT), 2. Duman, sis (KTT).

Tumlu ~ dumlu (Toparlı vd.), Dımlı (DKTAL III): 1. Soğuk (MT), 2. Nemli, yağ, ıslak, karanlık (KTT).

Tunyağ (Toparlı vd.), Tuyak (DKTAL III): 1. Hayvanın tırnağı (MT), 2. At, eşek gibi hayvanların tırnağı, eşyaların ayağı (KTT).

Tur- (Toparlı vd.), Tur- (DKTAL III): 1. Bulunmak (MT), 2. Bir durumda bulunmaya devam etmek “asılı turgan çalar saat” (KTT).

Tura (Toparlı vd.), Tora ~ doğru (DKTAL III): 1. Doğru (MT), 2. Doğru, eğri olmayan, gerçek, akla uygun, namuslu, dürüst (KTT).

Turb ~ turp (Toparlı vd.), Turup (Seyityahya: 354): 1. Turp (MT), 2. Şalgam; turp (KTT).

Turna ~ tırna (Toparlı vd.), Turna (Seyityahya: 354): 1. Turna kuşu (MT), 2. Turna (KTT).

Turul- (Toparlı vd.), Durul- (Seyityahya: 102): 1. Durulmak (MT), 2. Durulmak, vakurlaşmak (KTT).

Turuntay (Toparlı vd.), Torımtay (DKTAL III): 1. Bir tür ala doğan (MT), 2. Çaylak (KTT).

Turuş ~ tıruş (Toparlı vd.), Turuş (Seyityahya: 354): 1. Duruş (MT), 2. Duruş (KTT).

Turuş- (Toparlı vd.), Tur- (Seyityahya: 354): 1. Durmak (MT), 2. (Ayakta) durmak, (ayağa) kalkmak (KTT).

Tusnak (Toparlı vd.), Tusnak (DKTAL III): 1. Rehin (MT), 2. Tutsak, esir (KTT).

Tut- (I) (Toparlı vd.), Tut- (Seyityahya: 355): 1. Bir şeyi salıvermek üzere tutmak, dokunmak, el ile tutmak, yakalamak (MT), 2. Tutmak (KTT).

Tut- (II) (Toparlı vd.), Tut- (DKTAL III): 1. Yerine getirmek (MT), 2. Yerine getirmek (KTT).

Tut- (III) (Toparlı vd.), Tut- (DKTAL III): 1. Tasavvur etmek (MT), 2. Saymak, farz etmek (KTT).

Tutaş- (Toparlı vd.), Tutaş- (Seyityahya: 355): 1. Çakmak, kav tutuşmak (MT), 2. Tutuşmak (KTT).

Tutkun (Toparlı vd.), Tutkın (DKTAL III): 1. Esir, hapis, tutsak (MT), 2. Tutsak, esir, tutkun, düşkün (KTT)

Tutsak ~ dutsak ~ tıtsak ~ tutsav (Toparlı vd.), Tusnak (DKTAL III): 1. Tutsak, rehin, esir (MT), 2. Tutsak, esir (KTT).

Tutul- (I) (Toparlı vd.), Tutul- (Seyityahya: 355): 1. Bağlanmak (MT), 2. Tutulmak, tutuklu durumuna düşmek (KTT).

Tutul- (II) (Toparlı vd.), Tutul- (Seyityahya: 355): 1. Tutulmak, dona kalmak, aklına bir şey gelmemek (MT), 2. Duraksamak, kekelemek (KTT).

Tutul- (III) (Toparlı vd.), Tutul- (DKTAL III): 1. (Ay ve güneş) tutulmak (MT), 2. (Ay, güneş) tutulma olayına uğramak (KTT).

Tutuş (I) (Toparlı vd.), Tutış ~ tutuş (DKTAL III): 1. Çıkışma, çekişme (MT), 2. Tutuşma, birbirini tutma, güreş, döğüş (KT).

Tutuş (II) (Toparlı vd.), Tutaş (Seyityahya: 355): 1. Sürekli, devamlı (MT), 2. Aralıksız (KTT).

Tutuş- (Toparlı vd.), Tutuş- ~ tutuş- (DKTAL III): 1. Kavgaya tutuşmak, düşmanlık etmek (MT), Kavgaya tutuşmak, birbirine girmek (KTT).

Tuv- (Toparlı vd.), Tüy- (Seyityahya: 357): 1. Ezmek, parça parça etmek (MT), 2. Dövmek, bir şeyi toz durumuna getirmek için ezmek (KTT).

Tuy- (Toparlı vd.), Tuy- (DKTAL III): 1. Duymak, farkına varmak, hissetmek (MT), 2. Duymak, duyu organlarıyla algılamak, hissetmek, sezmek (KTT).

Tuyaklı (Toparlı vd.), Tuyaklı (DKTAL III): 1. Toynaklı (MT), 2. Toynaklı, (eşya) ayaklı (KTT).

Tuydur- (Toparlı vd.), Tuydır- ~ tuyır- (DKTAL III): 1. Duyurmak (MT), 2. Duymasını sağlamak, hissettirmek, bildirmek (KTT).

Tuysu (Toparlı vd.), Duyğu (Seyityahya: 103): 1. His (MT), 2. Duygu (KTT).

Tuzak ~ tuzak (Toparlı vd.), Tuzaq (Seyityahya: 355): 1. Tuzak, ağ (MT), 2. Tuzak (KTT).

Tuzlat- (Toparlı vd.), Tuzlat- (DKTAL III): 1. Tuzlamak (MT), 2. Tuzlatmak (KTT).

Tüfkür- ~ tükür- ~ tükür- ~ tüvkür- (Toparlı vd.), Tükür- (Seyityahya: 356): 1. Tükürmek (MT), 2. Tükürmek (KTT).

Tüg (Toparlı vd.), Tük (Seyityahya: 355): 1. Tüy, kıl (MT), 2. Saç, tüy (KTT).

Tügli ~ tüglü (Toparlı vd.), Tüklü (Seyityahya: 356): 1. Tüylü (MT), 2. Kıllı, tüylü (KTT).

Tügmele- ~ tüvmele- ~ tüymele- (Toparlı vd.), Tüymele- (Seyityahya: 357): 1. Dügmelemek (MT), 2. Dügmelemek (KTT).

Tügsiz (Toparlı vd.), Tügsüz (DKTAL III): 1. Tüysüz, saçsız (MT), 2. Tüysüz, kılsız (KTT).

Tükrük ~ tükürük ~ tüvrük (Toparlı vd.), Tükürçik ~ tükürük (Seyityahya: 356): 1. Tükürük (MT), 2. Tükürük (KTT).

Tükü (Toparlı vd.), Tüy (Seyityahya: 357): 1. Darı (MT), 2. Darı (KTT).

Tüme yine (Toparlı vd.), Temenine (DKTAL III): 1. Çuvaldız (MT), 2. Çuvaldız, yorgan iğnesi (KTT).

Tün ~ tüne (Toparlı vd.), Tün (DKTAL III): 1. Dün, dünün gecesı (MT), 2. Gece (KTT).

Tüpe (Toparlı vd.), Töbe (DKTAL III): 1. Başın tepesi (MT), 2. Tepe, bir şeyin üst kısmı, başın üst kısmı (KTT).

Türk (Toparlı vd.), Türk (Seyityahya: 356): 1. Türk (MT), 2. Türk (KTT).

Türkî (Toparlı vd.), Türkiy (DKTAL III): 1. Türk'e ait (MT), 2. Türk, Türk'e ait, Türklerle ilgili olan (KTT).

Türkişe ~ Türkî (Toparlı vd.), Türkşe (DKTAL III): 1. Türkçe (MT), 2. Genel Türk dili, Türkiye Türkçesi (KTT).

Türkiyye (Toparlı vd.), Türkiy (DKTAL III): 1. Türk'e ait (MT), 2. Türk, Türk'e ait, Türklerle ilgili olan (KTT).

Türkmen (Toparlı vd.), Türkmen (Seyityahya: 356): 1. Türkmen, Türkmen kavmi (MT), 2. Türkmen (KTT).

Türkümân (Toparlı vd.), Türkmen (Seyityahya: 356): 1. Türkmen (MT), 2. Türkmen (KTT).

Tüş- (I) (Toparlı vd.), Tüş- (Seyityahya: 356): 1. Konaklamak, inmek (MT), 2. Düşmek, inmek (KTT).

Tüş- (II) (Toparlı vd.), Tüş-(DKTAL III): 1. Düşmek, denk gelmek (MT), 2. Pay olarak gelmek: "bizge de düşeşlerden birkaç kuruş түşer." (KTT).

Tütün (Toparlı vd.), Tütün (Seyityahya: 356): 1. Tütün (MT), 2. Tütün (KTT).

Tütüz- (Toparlı vd.), Tütet- ~ tütettir- (DKTAL III): 1. Tüttürmek, buğulatmak (MT), 2. Tüttürmek, duman çıkarmak, sigara, pipo içmek (KTT).

Tüvürşük (Toparlı vd.), Tüyürçik (Seyityahya: 357): 1. Tohum (MT), 2. Yumru (KTT).

Tüz- (Toparlı vd.), Tüz- (DKTAL III): 1. Söylemek, demek (MT), 2. Yalan söylemek, uydurmak, yazmak, eser ortaya koymak (KTT).

2.1.23. U

Uç ~ üç (Toparlı vd.), Uc (Seyityahya: 359): 1. Uç, uç taraf (MT), 2. Uç (KTT).

Uç- ~ uş- (Toparlı vd.), Uç- (Seyityahya: 359): 1. Uçmak (MT), 2. Uçmak (KTT).

Uçkun (Toparlı vd.), Uçqun (Seyityahya: 359): 1. Kıvılcım (MT), 2. Kıvılcım (KTT).

Uçmağ (Toparlı vd.), Uçmak ~ uşmak (DKTAL III): 1. Cennet (MT), 2. Cennet (KTT).

Uçur- (Toparlı vd.), Uçur- ~ uşır- (DKTAL III): 1. Uçurmak (MT), 2. Uçurmak, uçmak işini yaptırmak (KTT).

Uçurum (Toparlı vd.), Uçurım (Seyityahya:359): 1. Uçurum, yar (MT), 2. Uçurum (KTT).

Uçuz (I) (Toparlı vd.), Ucuz (Seyityahya: 359): 1. Ucuz, değersiz (MT), 2. Ucuz (KTT).

Uçuz (II) ~ uşuz (Toparlı vd.), Ucuz (Seyityahya: 359): 1. Ucuz, bol (MT), 2. Ucuz (KTT).

Uçuz bol- (Toparlı vd.), Ucuzla- (Seyityahya: 359): 1. Ucuzlamak (MT), 2. Ucuzlamak (KTT).

Uçuzluk (Toparlı vd.), Ucuzluq (Seyityahya: 359): 1. Ucuzluk (MT), 2. Ucuzluk (KTT).

Uğı- ~ uğu- ~ uyi- ~ uyu- (Toparlı vd.), Yuqla- (Seyityahya: 385): 1. Uyumak (MT), 2. Uyumak (KTT).

Uftan- ~ uğan- ~ uvtan- (Toparlı vd.), Utan- (Seyityahya: 361): 1. Utanmak (MT), 2. Utanmak (KTT).

Uğurlayıçı (Toparlı vd.), Ogrı (DKTAL II): 1. Hırsız (MT), 2. Hırsız (KTT).

Uhu ~ uku ~ uyku ~ uyku (Toparlı vd.) , Yuqu (Seyityahya: 385): 1. Uyku (MT), 2. Uyku (KTT).

Ula- (Toparlı vd.), Ulaştır- (DKTAL III): 1. Birleştirmek, ulaştırmak (MT), 2. Ulaştırmak, yetiştirmek (KTT).

Ulağ (Toparlı vd.), Ulak ~ ılaw ~ ulaw (DKTAL III): 1. Posta ulağı (MT), 2. Atlı haberci, ulak (KTT).

Ulal- (Toparlı vd.), Ulula- (DKTAL III): 1. Yüceltmek, yükseltmek (MT), 2. Ululamak, uluğunu övmek (KTT).

Ulaldur- (Toparlı vd.), Ulula- (DKTAL III): 1. Büyülmek, yüceltmek (MT), 2. Ululamak, uluğunu övmek (KTT).

Ulaş- (Toparlı vd.), Ulaş- (DKTAL III): 1. Ulaşmak, erişmek (MT), 2. Ulaşmak, bir yere varmak, elde etmek, erişmek (KTT).

Ulaşdur- ~ ulaştır- (Toparlı vd.), Ulaştır- (DKTAL III): 1. Ulaştırmak, yetiştirmek (MT), 2. Ulaştırmak, yetiştirmek, iletmek (KTT).

Ullu ~ ulu ~ uluğ (Toparlı vd.), Ulu (Seyityahya: 360): 1. Ulu, yüce, büyük (MT), 2. Ulu (KTT).

Ulu- (I) (Toparlı vd.), Avla- (Seyityahya: 51): 1. Avlamak (MT), 2. Avlamak (KTT).

Ulu- (II) (Toparlı vd.), Ulu- (Seyityahya: 360): 1. Ulumak, feryad etmek (MT), 2. Ulumak (KTT).

Uluğla- ~ ulula- (Toparlı vd.), Ulula- (DKTAL III): 1. Yüceltmek (MT), 2. Ululamak, ululuğunu övmek (KTT).

Uluğluğ ~ uluğluk ~ ululuk ~ ululuğ ~ ululuk (Toparlı vd.), Ululuk (Seyityahya: 360): 1. Büyüklük, yücelik (MT), 2. Ululuk (KTT).

Ulula- (Toparlı vd.), Ulula- (DKTAL III): 1. Ağırlamak (MT), 2. Yüceltmek, ululamak (KTT).

Ulus (Toparlı vd.), Ulus (DKTAL III): 1. Halk, millet (MT), 2. Ulus, millet (KTT).

Um- (Toparlı vd.), Um- (DKTAL III): 1. Ummak, arzu etmek (MT), 2. Ummak, bir şeyin olmasını istemek (KTT).

Un (Toparlı vd.), Un (Seyityahya: 360): 1. Un (MT), 2. Un (KTT).

Unğuz (Toparlı vd.), Karakoñız (DKTAL II): 1. Bok böceği (MT), 2. Bok böceği, gübre böceği (KTT).

Unıd- ~ unud- ~ unut- ~ unuṭ- (Toparlı vd.), Unut- (Seyityahya: 361): 1. Unutmak (MT), 2. Unutmak (KTT).

Ur (Toparlı vd.), Uruq (Seyityahya: 361): 1. Tohum (MT), 2. Tohum (KTT).

Ur- ~ vur- (Toparlı vd.), Ur- (Seyityahya: 361): 1. Vurmak, dövmek (MT), 2. Vurmak (KTT).

Urıl- (Toparlı vd.), Urıl- (DKTAL III): 1. Konulmak, vurulmak (MT), 2. Vurulmak, vurma, çarpma işine konu olmak (KTT).

Urķ (Toparlı vd.), Uruv (Seyityahya: 361): 1. Boy (MT), 2. Uruk, soy (KTT).

Urluğ ~ urluķ (Toparlı vd.), Urluq (Seyityahya: 361): 1. Tohumluk (MT), 2. Tohum (KTT).

Uru (I) (Toparlı vd.), Orun ~ orın (DKTAL II): 1. Makam (MT), 2. Bir kimsenin ya da bir şeyin bulunduğu yer, yatak, yatma yeri, görev, makam, mevki, sosyal mevki (KTT).

Uru (II) (Toparlı vd.), Uru (Seyityahya: 361): 1. Kuyu (MT), 2. Tahıl kuyusu, mahzen (KTT).

Uruķ (Toparlı vd.), Uruv (Seyityahya: 361): 1. Bir babadan çoğalan köy, mahalle (MT), 2. Uruk, soy (KTT).

Urul- ~ urun- (Toparlı vd.), Urıl- (DKTAL III): 1. Vurulmak, dövülmek (MT), 2. Vurulmak, vurma, çarpma işine konu olmak (KTT).

Uruş (Toparlı vd.), Uruş (Seyityahya: 361): 1. Vuruşma, dövüş, savaş (MT), 2. Savaş (KTT).

Uruş- (Toparlı vd.), Uruş- (Seyityahya: 361): 1. Savaşmak, dövüşmek, vuruşmak (MT), 2. Vuruşmak (KTT).

Us ~ uş (Toparlı vd.), Es (Seyityahya: 111): 1. Akıl, zekâ (MT), 2. Hafıza, hatır, akıl, zihin (KTT).

Usan- (Toparlı vd.), Usan- (Seyityahya: 361): 1. Usanmak (MT), 2. Usanmak (KTT).

Uslan- (Toparlı vd.), Uslan- (Seyityahya: 361): 1. Akıllanmak (MT), 2. Uslanmak (KTT).

Uslı ~ uşlu (Toparlı vd.), Uslu (Seyityahya: 361): 1. Akıllı, zeki (MT), 2. Uslu (KTT).

Uşacuk (Toparlı vd.), Ufaçiq (Seyityahya: 359): 1. Küçük (MT), 2. Ufacık (KTT).

Uşak ~ uvağ (Toparlı vd.), Ufağ (Seyityahya: 359): 1. Ufağ, küçük (MT), 2. Ufağ (KTT).

Uşan- ~ uvan- (Toparlı vd.), Ufalan- (DKTAL III): 1. Ufalanmak, küçük parçalara bölünmek (MT), 2. Ufalanmak (KTT).

Ut- ~ uğ- (Toparlı vd.), Yut- (Seyityahya: 386): 1. Kazanmak, yenmek, gâlip gelmek (MT), 2. Kazanmak, gâlip gelmek, oyunu almak (KTT).

Uğtur- (Toparlı vd.), Yuttur- (Seyityahya: 386): 1. Yenilmek (MT), 2. Kaybetmek; yenilmek (KTT).

Utuz- (Toparlı vd.), Yuttur- (Seyityahya: 386): 1. Zıyan etmek, ütlmek (MT), 2. Kaybetmek (KTT).

Uus (Toparlı vd.), Balavuz (Seyityahya: 56): 1. Bal mumu (MT), 2. Bal mumu (KTT).

Uv- (Toparlı vd.), Uv- (Seyityahya: 362): 1. Bir şeyi ezmek (MT), 2. Yoğurmak (KTT).

Uvurgan (Toparlı vd.), Oğrı (DKTAL II): 1. Hırsız (MT), 2. Hırsız (KTT).

Uy- (Toparlı vd.), Uy- (Seyityahya: 362): 1. Uymak, tâbi olmak (MT), 2. Uymak (KTT).

Uya (Toparlı vd.), Yuva (Seyityahya: 386): 1. Yuva (MT), 2. Hayvan yuvası (KTT).

Uyağ ~ uyov ~ uyağ (Toparlı vd.), Uyanık (DKTAL III): 1. Uyanık (MT), 2. Uyanmış, açıkğöz (KTT).

Uyal- ~ vıyal- (Toparlı vd.), Yal- (DKTAL III): 1. Utanmak (MT), 2. Utanmak, mahcûp kalmak (KTT).

Uyalt- (Toparlı vd.), Yalt- ~ yaldirt- (DKTAL III): 1. Utandırmak (MT), 2. Utandırmak (KTT).

Uyanık ~ uyanuk (Toparlı vd.), Uyanık (DKTAL III): 1. Uyanık (MT), 2. Uyanmış, uyanık, açıkğöz (KTT).

Uyat (Toparlı vd.), Uyat (DKTAL III): 1. Utanma, hayâ (MT), 2. Ayıp (KTT).

Uyğan (Toparlı vd.), Yuklagan (DKTAL III): 1. Uyuyan (MT), 2. Uyuyan (KTT).

Uykusra- ~ uyüksıra- (Toparlı vd.), Yuqsıra- (Seyityahya: 385): 1. İmızganmak, uyumak (MT), 2. Uyuklamak, pineklemek (KTT).

Uykusuzluk (Toparlı vd.), Yukısızlık ~ yukusuzluk (DKTAL III): 1. Uykusuzluk (MT), 2. Uykusuz olma durumu, uyku uyuyamayan (KTT).

Uyluk (Toparlı vd.), Uyluk (DKTAL III): 1. Uyluk (MT), 2. Uyluk (KTT).

Uymak (Toparlı vd.), Oymaq (Seyityahya: 246): 1. Yüksük (MT), 2. Yüksük (KTT).

Uyukla- ~ uyuklan- ~ uyuklaş- (Toparlı vd.), Yuqla- (Seyityahya: 385): 1. Uyuklamak (MT), 2. Uyumak (KTT).

Uyuş- (Toparlı vd.), Uyuş- (Seyityahya: 362): 1. Uyuşmak, keçeleşmek (MT), 2. Uyuşmak (KTT).

Uyut- (I) (Toparlı vd.), Yuklat- (DKTAL III): 1. Uyutmak (MT), 2. Uyumasını sağlamak, aldatmak (KTT).

Uyut- (II) (Toparlı vd.), Uyut- (Seyityahya: 362): 1. Sütü uyutmak (MT), 2. Mayalamak (KTT).

Uyuz (Toparlı vd.), Uyuz (Seyityahya: 362): 1. Uyuz (MT), 2. Uyuz (KTT).

Uz (Toparlı vd.), Uz (DKTAL III): 1. Mahir, usta, akıllı (MT), 2. İyi, güzel, işe yatkın, becerikli (KTT).

Uzad- ~ uzat- (Toparlı vd.), Uzat- (Seyityahya: 363): 1. Uzatmak (MT), 2. Uzatmak, uzanmasını sağlamak (KTT).

Uzak (Toparlı vd.), Uzaq (Seyityahya: 363): 1. Uzak (MT), 2. Uzak (KTT).

Uzan (Toparlı vd.), Ozan (DKTAL II): 1. Kopuz çalarak türkü söyleyen (MT), 2. Ozan, halk şairi (KTT).

Uzan- (Toparlı vd.), Uzan- (Seyityahya: 363): 1. Uzanmak (MT), 2. Uzanmak, ayak uçlarına basıp yükselmek, kolunu uzatmak (KTT).

Uzgün (Toparlı vd.), Azgın (Seyityahya: 54): 1. Azgın, sapık (MT), 2. Azgın (KTT).

Uzun (Toparlı vd.), Uzun (Seyityahya: 363): 1. Uzun (MT), 2. Uzun (KTT).

Uzun- (Toparlı vd.), Uzal- (Seyityahya: 363): 1. Uzamak (MT), 2. Uzamak (KTT).

Uzunluk (Toparlı vd.), Uzunluq (Seyityahya: 363): 1. Uzunluk (MT), 2. Uzunluk (KTT).

2.1.24. Ü

Üç ~ üş (Toparlı vd.), Üç (Seyityahya: 365): 1. Üç sayısı (MT), 2. Üç (KTT).

Üçe ~ yüçe (Toparlı vd.), Yüce (Seyityahya: 386): 1. Yüce, ulu (MT), 2. Tepe, doruk, yüce (KTT).

Üçünçi ~ üçüncü ~ üşinşi (Toparlı vd.), Üçünci (Seyityahya: 365): 1. Üçüncü (MT), 2. Üçüncü (KTT).

Üdük (Toparlı vd.), Etik (Seyityahya: 113): 1. Mesh, ayakkabı (MT), 2. Çizme (KTT).

Üf (Toparlı vd.), Üf (DKTAL III): 1. Ünlem (MT), 2. Sıkıntı bildiren söz, üfleme (KTT).

Üfür- ~ üvür- (Toparlı vd.), Üfür- (Seyityahya: 365): 1. Üfürmek, üflemek (MT), 2. Üflemek, üfürmek (KTT).

Ül- (Toparlı vd.), Üleş- (Seyityahya: 365): 1. Hisse almak, paylaşmak (MT), 2. Paylaşmak (KTT).

Üle- (Toparlı vd.), Üleştir- (Seyityahya: 365): 1. Paylaştırmak (MT), 2. Üleştirmek (KTT).

Üleş- ~ ülü- ~ ülüş- (Toparlı vd.), Üleş- (Seyityahya: 365): 1. Paylaşmak, bölüşmek (MT), 2. Üleşmek, paylaşmak (KTT).

Üleşdür- ~ üleştir- ~ üleştür- (Toparlı vd.), Üleştir- (Seyityahya: 365): 1. Üleştirmek, paylaştırmak (MT), 2. Üleştirmek (KTT).

Ülker (Toparlı vd.), Ülker (DKTAL III): 1. Ülker yıldızı (MT), 2. Ülker yıldız takımı (KTT).

Ülü ~ ülüş (Toparlı vd.), Üleş (DKTAL III): 1. Pay, hisse (MT), 2. Üleş, pay, hisse (KTT).

Ün (Toparlı vd.), Ün (DKTAL III): 1. Ün, ses (MT), 2. Ün ses, nam, şöhret (KTT).

Üprek (Toparlı vd.), Ürpek (DKTAL III): 1. Ürpermiş (MT), 2. (Saç, tüy) karışmış, kabarmış, dikleşmiş (KTT).

Ür- (Toparlı vd.), Ür- (Seyityahya: 365): 1. (Köpek) ürümek, havlamak (MT), 2. Ürümek (KTT).

Ürk- ~ ürük- (Toparlı vd.), Ürk- (Seyityahya: 365): 1. Ürmek, korkmak, çekinmek (MT), 2. Ürmek (KTT).

Ürkegen ~ ürkeken (Toparlı vd.), Ürkek (Seyityahya: 365): 1. Ürken, ürkek (MT), 2. Ürkek (KTT).

Ürküt- (Toparlı vd.), Ürküt- (Seyityahya: 365): 1. Ürkütmek, bir dereceye kadar korkutmak, kaçırmak (MT), 2. Ürkütmek (KTT).

Üsnemek (Toparlı vd.), Esnev (Seyityahya: 112): 1. Esneme (MT), 2. Esneme (KTT).

Üst (Toparlı vd.), Üst (Seyityahya: 365): 1. Üst, yukarı (MT), 2. Üst (KTT).

Üstün (Toparlı vd.), Üstün (DKTAL III): 1. Galip, üstün (MT), 2. Üstün, yüce, gâlip, yenen, daha iyi olan (KT).

Üş- (Toparlı vd.), Üşüş- ~ üyüş- (DKTAL III): 1. Üşüşmek, toplanmak (MT), 2. Üşüşmek, çok sayıda varlık bir şeyin üzerine toplanmak, yığılmak (KTT).

Üşe- ~ üşü- (Toparlı vd.), Üşü- (Seyityahya: 366): 1. Üşümek (MT), 2. Üşümek (KTT).

Üşen- (Toparlı vd.), Üşen- (DKTAL III): 1. Üşenmek, bezmek (MT), 2. Üşenmek (KTT).

Üşer (Toparlı vd.), Üşer (DKTAL III): 1. Üçer (MT), 2. Üçer (KTT).

Üşet- (Toparlı vd.), Ufat- ~ uwat- ~ wat- (DKTAL III): 1. Kırıp ufaltmak (MT), 2. Ufalamak, kırarak ufak parçalara ayırmak (KTT).

Üyegenci (Toparlı vd.), Üyken (DKTAL III): 1. Büyük, ulu (MT), 2. Büyük, iri (nesneler) (KTT).

Üyük (Toparlı vd.), Üyük (DKTAL III): 1. Büyük tepe, höyük (MT), 2. Yığık, yığılmış, toprak tepe, höyük (KTT).

Üz- (I) (Toparlı vd.), Üz- (DKTAL III): 1. Üzmek (MT), 2. Üzmek, üzüntü vermek (KTT).

Üz- (II) (Toparlı vd.), Üz- (Seyityahya: 366): 1. Koparmak, kırmak (MT), 2. Koparmak, kesmek (KTT).

Üzegü ~ üzengi ~ üzengü (Toparlı vd.), Özengî ~ üzengî (DKTAL III): 1. Üzengi (MT), 2. Üzengi (KTT).

Üzek (Toparlı vd.), Yüz (DKTAL III): 1. Yüz, satıh, üst (MT), 2. Çehre, sima, yüzey, satıh (KTT).

Üzeri (Toparlı vd.), Üzeri (Seyityahya: 366): 1. Üzeri, üstü. (MT), 2. Üzeri (KTT).

Üzgüçi (Toparlı vd.), Yüzüwcî (DKTAL III): 1. Yüzücü (MT), 2. Yüzücü (KTT).

Üzül- (Toparlı vd.), Üzül- (Seyityahya: 366): 1. Kesilmek, kırılmak, parçalanmak (MT), 2. Kopmak, kesilmek (KTT).

Üzüm ~ yüzüm (Toparlı vd.), Yüzüm (Seyityahya: 387): 1. Üzüm (MT), 2. Üzüm (KTT).

Üzün- (Toparlı vd.), Üzül- (Seyityahya: 366): 1. Üzülmek, kesilmek (MT), 2. Kopmak, kesilmek (KTT).

2.1.25. V

Vâlîlik ~ vâlîlik (Toparlı vd.), Valilik (DKTAL III): 1. Valilik, vali olma (MT), 2. Valilik (KTT).

Vay (Toparlı vd.), Vay (DKTAL III): 1. Vay, ah (şaşıрма edatı) (MT), 2. Şaşkınlık, üzüntü, telaş bildiren ünlem; vay (KTT).

Vaynaş- (Toparlı vd.), Oynaş- (Seyityahya: 246): 1. Oynaşmak (MT), 2. Oynaşmak (KTT).

Vefâsızlık (Toparlı vd.), Vefasızlık (DKTAL III): 1. Vefâsızlık (MT), 2. Vefâsızlık (KTT).

Viresiye (Toparlı vd.), Veresiye (DKTAL III): 1. Veresiye, ödünç (MT), 2. Veresiye, borç olarak (KTT).

Vurul- (Toparlı vd.), Urıl- (DKTAL III): 1. Vurulmak (MT), 2. Vurulmak, vurma, çarpma işine konu olmak (KTT).

2.1.26. Y

Ya ~ yay (Toparlı vd.), Cay (Seyityahya: 70): 1. Yay, (MT), 2. Kiriş, yay kirişi (KTT).

Yanak ~ yañaq (Toparlı vd.), Yanaq (Seyityahya: 375): Yanak, çene kemiği (MT), 2. Yanak (KTT).

Yab- ~ yap- (I) (Toparlı vd.), Yap- (Seyityahya: 376): 1. Yapmak, etmek (MT), 2. Yapmak (KTT).

Yab- ~ yap- (II) (Toparlı vd.), Yap- (Seyityahya: 376): 1. Örtmek, kapamak (MT), 2. Kapamak, örtmek (KTT).

Yaba (Toparlı vd.), Yaba ~ caba (DKTAL III): 1. Harman yabası (MT), 2. Harman savurmada kullanılan çatal biçiminde tahtadan araç (KTT).

Yabçı (Toparlı vd.), Yapıcı (Seyityahya: 376): İnşaat ustası, bina yapan usta (MT), 2. Yapıcı (KTT).

Yabış- ~ yapış- ~ yapuş- (Toparlı vd.), Yapış- (Seyityahya: 376): 1. Yapışmak, bitişmek (MT), 2. Yapışmak (KTT).

Yabıştır- ~ yapışdur- ~ yapıştır- ~ yapuştur- (Toparlı vd.), Yapıştır- (Seyityahya: 376): 1. Yapıştırmak, birleştirmek (MT), 2. Yapıştırmak (KTT).

Yabrağ ~ yabulduruk ~ yabüldürek ~ yaprak (Toparlı vd.), Yapraq (Seyityahya: 376): 1. Yaprak (MT), 2. Yaprak (KTT).

Yabraqlan- (Toparlı vd.), Yapraqlan- (Seyityahya: 376): 1. Yapraklanmak (MT), 2. Yapraklanmak (KTT).

Yabyaşıll ~ yamyasıll ~ yapyasıll ~ yemyeşil (Toparlı vd.), Yem-yeşil (Seyityahya: 381): 1. Yemyeşil (MT), 2. Yemyeşil (KTT).

Yaçın- (Toparlı vd.), Yaşın- (Seyityahya: 378): 1. Utanmak (MT), 2. Saklanmak, gizlenmek (KTT).

Yağ ~ yat ~ yağ (Toparlı vd.), Yat (Seyityahya: 378): 1. Yad, yabancı (MT), 2. Yad, yabancı (KTT).

Yağağ ~ yayağ ~ yayak (Toparlı vd.), Cayav (Seyityahya: 70): Yaya, yürüyerek, biniti olmadan (MT), 2. Yaya (KTT).

Yağ ~ yav (Toparlı vd.), Yağ (Seyityahya: 373): 1. Yağ (MT), 2. Yağ (KTT).

Yağ- ~ yav- (Toparlı vd.), Yağ- (Seyityahya: 373): 1. (Yağmur vb.) yağmak (MT), 2. Yağmak (KTT).

Yağa (I) (Toparlı vd.), Cağa (Seyityahya: 69): 1. Taraf, yan (MT), 2. Yaka, yan, taraf, kıyı (KTT).

Yağa (II) ~ yaka (Toparlı vd.), Cağa (Seyityahya: 69): 1. Irmak, deniz kıyısı (MT), 2. Kıyı, kenar, yaka, yan, taraf (KTT).

Yaka (Toparlı vd.), Yaqa (Seyityahya: 376): 1. Yaka, elbise yakası (MT), 2. Yaka (KTT).

Yağı (Toparlı vd.), Cav (Seyityahya: 70) ~ Yav (Seyityahya: 379): 1. Düşman (MT), 2. Düşman (KTT).

Yağıl- ~ yağlış- ~ yañal- ~ yañlış- ~ yangıl- (Toparlı vd.), Yañlış- (Seyityahya: 376): Yanılmak, hata yapmak (MT), 2. Yanılmak (KTT).

Yağımala- ~ yağmala- (Toparlı vd.), Yagmala- (DKTAL III): 1. Yağmalamak, talan etmek (MT), 2. Çete hâlinde saldırıp birilerinin mallarını almak, talan etmek (KTT).

Yağır (I) (Toparlı vd.), Baqır (Seyityahya: 56): 1. Bakır (MT), 2. Bakır (KTT).

Yağır (II) (Toparlı vd.), Yağır (Seyityahya: 373): 1. Hayvanın sırtındaki yara (MT), 2. Yağır (KTT).

Yağla- ~ yavla- (Toparlı vd.), Yağla- (Seyityahya: 373): 1. Yağlamak, yağ sürmek (MT), 2. Yağlamak (KTT).

Yağlık ~ yavlık (Toparlı vd.), Yavlıq (Seyityahya: 379): 1. Mendil (MT), 2. Başörtü, mendil (KTT).

Yağmur ~ yamğır ~ yamğur (Toparlı vd.), Yağmur (Seyityahya: 373): 1. Yağmur (MT), 2. Yağmur (KTT).

Yağrın (Toparlı vd.), Cawırın ~ cawrın (Karahana: 416): Sırt, sırtın yukarı bölümü, kürek kemiği, omuz başı (MT), 2. Sırtın kürek kemikleri bölümü, sırt (KTT).

Yağur- ~ yoğur- ~ yovur- (Toparlı vd.), Yoğur- (Seyityahya: 383): 1. Yoğurmak, hamur yoğurmak (MT), 2. Yoğurmak (KTT).

Yağurt ~ yavurt ~ yoğurt ~ yoğurud ~ yugurt (Toparlı vd.), Yoğurt (Seyityahya: 384): 1. Yoğurt (MT), 2. Yoğurt (KTT).

Yahşı ~ yakşı (Toparlı vd.), Yahşı (Seyityahya: 373): 1. İyi, güzel (MT), 2. İyi; olur, peki (KTT).

Yahşıla- ~ yakşıla- (Toparlı vd.), Yakşılaştır- (DKTAL III): 1. Güzelleştirmek, iyi muamele yapmak (MT), 2. Daha iyi duruma getirmek, güzelleştirmek (KTT).

Yahşılik (Toparlı vd.), Yahşılıq (Seyityahya: 373): 1. İyilik, güzellik (MT), 2. İyilik (KTT).

Yak- (Toparlı vd.), Yaq- (Seyityahya: 376): 1. Yakmak (MT), 2. Yakmak (KTT).

Yakın (I) (Toparlı vd.), Yaqın (Seyityahya: 376): 1. Yakın (MT), 2. Yakın (KTT).

Yakın (II) (Toparlı vd.), Yakın (DKTAL III): 1. Akraba, hısım (MT), En üst düzeyde kan bağı bulunan kimse (KTT).

Yakınla- (Toparlı vd.), Yakınla- ~ yakınna- (DKTAL III): 1. Yaklaşmak (MT), 2. Yakınlaşmak, yaklaşmak (KTT).

Yakınlık (Toparlı vd.), Yaqınlıq (Seyityahya: 376): 1. Yakın olma (MT), 2. Yakınlık (KTT).

Yaklaş- (Toparlı vd.), Yaklaş- (DKTAL III): 1. Yaklaşmak, yakın olmak (MT), 2. Zaman ve mekânda yakın gelmek, benzemek, aralarındaki ilişkiyi güçlendirmek, bir konunun üzerinde durmak (KTT).

Yakuş ~ yokuş (Toparlı vd.), Yoquş (Seyityahya: 384): 1. Yokuş (MT), 2. Yokuş (KTT).

Yal (I) (Toparlı vd.), Calın (Seyityahya: 69) ~ Yalın (Seyityahya: 374): 1. Yele, atın yelesi (MT), 2. Yele (KTT).

Yal (II) (Toparlı vd.), Cal (DKTAL I): 1. Ücret (MT), 2. Bir iş karşılığı verilen para; ücret (KTT).

Yal- (Toparlı vd.), Yıl- (DKTAL III): 1. Yılmak (MT), 2. Yılmak, bir işten gözü korkup vazgeçmek, usanmak (KTT).

Yala- (Toparlı vd.), Yala- (Seyityahya: 374): 1. Yalamak (MT), 2. Yalamak (KTT).

Yalağanş bol- ~ yalaşla- (Toparlı vd.), Calağgaç bol- (DKTAL I): 1. Soyunmak (MT), 2. Çıplak olmak, soyunmak (KTT).

Yalak (Toparlı vd.) , Yalaq (Seyityahya: 374): 1. Toprak çanak, köpek yemek kabı (MT), 2. Yalak (KTT).

Yalan (I) ~ yalğan (Toparlı vd.), Yalan (Seyityahya: 374): 1. Yalan (MT), 2. Yalan (KTT).

Yalan (II) ~ yalañ ~ yalanş ~ yalın ~ yalıñ (Toparlı vd.), Yalın (DKTAL III): 1. Yalın, çıplak (MT), 2. Çıplak, örtüsüz, kınısız (KTT).

Yalan ayak (Toparlı vd.), Yalan-ayaq (Seyityahya: 374): 1. Yalın ayak (MT), 2. Yalın ayak (KTT).

Yalañaç ~ yalıñaç ~ yalınçaç (Toparlı vd.), Yalanğaç (Seyityahya: 374): 1. Yalın, çıplak (MT), 2. Yalıncaç, çıplak (KTT).

Yalançı ~ yalğançı (Toparlı vd.), Yalancı (Seyityahya: 374): 1. Yalancı, yalan söyleyen (MT), 2. Yalancı (KTT).

Yalat- (Toparlı vd.), Calat- (DKTAL I): 1. Yalatmak (MT), 2. Yalatmak, sıyırtmak, bereletmek, aşındırmak (KTT).

Yalavaç (Toparlı vd.), Yalvaç (DKTAL III): 1. Elçi, resul, peygamber (MT), 2. Resul, peygamber (KTT).

Yalbar- ~ yalvar- (Toparlı vd.), Yalvar- (Seyityahya: 374): 1. Yalvarmak, yakarmak (MT), 2. Yalvarmak (KTT).

Yalda- ~ alda- (Toparlı vd.), Alda- ~ aldat- (Seyityahya: 45): 1. Aldatmak (MT), 2. Aldatmak (KTT).

Yaldız ~ yalduz ~ yılduz ~ yuldız ~ yulduz ~ yulduz (Toparlı vd.), Yıldız (Seyityahya: 382): 1. Yıldız (MT), 2. Yıldız (KTT).

Yalğanla- ~ yalğan kıl- ~ yalğanğa tut- (Toparlı vd.), Yalanla- (DKTAL III): 1. Yalanlamak (MT), 2. (Haber, söz için) yalan olduğunu, söylendiği gibi olmadığını açıklamak (KTT).

Yalğaşla- (Toparlı vd.), Alkışla- (DKTAL I): 1. Hayır dua etmek (MT), 2. Bir kimseye hayır dua etmek, bir şeyi beğendiğini anlatmak için ellerini çırpma, beğendiğini söylemek, yüreklendirmek, onurlandırmak (KTT).

Yalañuz ~ yalguz ~ yalıgız ~ yalığız ~ yalınğız ~ yalñuz ~ yalunguz ~ yaluñuz (Toparlı vd.), Yalınız (Seyityahya: 374): 1. Yalnız, tek (MT), 2. Yalnız (KTT).

Yalguz (Toparlı vd.), Yalnız (DKTAL III): 1. Sadece, hariç olmak üzere (MT), 2. Sadece (KTT).

Yalguzın ~ yalguzun (Toparlı vd.), Yalnız (DKTAL III): 1. Yalnız olarak (MT), 2. Yanında başkaları olmayarak (KTT).

Yalguzluk ~ yaluñuzluk (Toparlı vd.), Yalıñzlıq (Seyityahya: 374): 1. Yalnızlık (MT), 2. Yalnızlık (KTT).

Yalman- (Toparlı vd.), Calman- (DKTAL I): 1. Ağızda kalan yemek artığını yalayıp yutmak (MT), 2. Yalanıp yutkunmak (KTT).

Yalşı- (Toparlı vd.), Calşı- (DKTAL I): 1. Onmak (MT), 2. Para kazanıp mal mülk sahibi olmak (KTT).

Yaltaklan- (Toparlı vd.), Yaltaqlan- (Seyityahya: 374): 1. Yaltaklanmak (MT), 2. Yaltaklanmak (KTT).

Yama ~ yamav (Toparlı vd.), Camav (DKTAL I): 1. Yama (MT), 2. Yama, onarmak için eklenmiş parça (KTT).

Yama- ~ yamala- (Toparlı vd.), Yama- (Seyityahya: 375): 1. Yama yapmak, yamalamak (MT), 2. Yamalamak (KTT).

Yaman (Toparlı vd.), Yaman (Seyityahya: 375): 1. Kötü, fena (MT), 2. Yaman, kötü, korkulan (KTT).

Yamanla- (Toparlı vd.), Yamanla- (Seyityahya: 375): 1. Telef etmek, kötü muamele etmek, kötülemek (MT), 2. Gammazlamak, çamur atmak, kötülemek, kara çalmak (KTT).

Yamanlıh ~ yamanlık (Toparlı vd.), Yamanlıq (Seyityahya: 375): 1. Kötülük, fenâlık (MT), 2. Kötülük (KTT).

Yamurta ~ yamurtka ~ yamurtuğa ~ yumrutka ~ yumurda ~ yumurta ~ yumurtğa ~ yumurtka (Toparlı vd.), Yımırta (Seyityahya: 383): 1. Yumurta (MT), 2. Yumurta (KTT).

Yan ~ yañ (Toparlı vd.), Yan (Seyityahya: 375): 1. Yan, yan taraf (MT), 2. Yan (KTT).

Yan- (Toparlı vd.), Yan- (Seyityahya: 375): 1. Yanmak (MT), 2. Yanmak (KTT).

Yanaş- (Toparlı vd.), Yanaş- (Seyityahya: 375): 1. Yanaşmak (MT), 2. Yanaşmak (KTT).

Yan baş (Toparlı vd.), Yanbaş (Seyityahya: 375): 1. Dizin aşağı kısmında yer alan kabaca etler (MT), 2. Yan, kaba et (KTT).

Yandır- ~ yandur- (Toparlı vd.), Yandır- (Seyityahya: 375): 1. Yandırmak, yakmak (MT), 2. Yandırmak (KTT).

Yanguç (Toparlı vd.), Yonga (Seyityahya: 384): 1. Yonga, talaş (MT), 2. Yonga (KTT).

Yañı ~ yengi ~ yeñi ~ yiñi (Toparlı vd.), Yañı (Seyityahya: 375): 1. Yeni (MT), 2. Yeni (KTT).

Yañıla- ~ yeñile- ~ yinile- (Toparlı vd.), Yañart- (Seyityahya: 375): 1. Yenilemek (MT), 2. Yenilemek (KTT).

Yanku (Toparlı vd.), Yanqı (Seyityahya: 375): 1. Yankı, akis (MT), 2. Yankı (KTT).

Yañla (Toparlı vd.), Yañıdan (Seyityahya: 375): 1. Yeniden (MT), 2. Yeniden (KTT).

Yañlış (Toparlı vd.), Yañlış (Seyityahya: 376): 1. Yanlış (MT), 2. Yanlış (KTT).

Yapıl- (Toparlı vd.), Yapıl- (DKTAL III): 1. Yapılmak, edilmek (MT), 2. Yapılmak, yapmak işine konu olmak, gerçekleştirilmek, meydana getirilmek (KTT).

Yapın- (Toparlı vd.), Yapın- (Seyityahya: 376): 1. Örtünmek (MT), 2. Kapanmak (KTT).

Yapmaıklık (Toparlı vd.), Yapma ~ yapuw (DKTAL III): 1. Yapma, etme (MT), 2. Yapmak işi, yapma, yapay (KTT).

Yar (Toparlı vd.), Car (Seyityahya: 70) ~ Yar (Seyityahya: 376): 1. Yar, uçurum, yalçın kayalık, selin yardığı yer, nehrin dik ve yüksek sahili (MT), 2. Yar, uçurum (KTT).

Yar- (Toparlı vd.), Yar- (Seyityahya: 378): 1. Yarmak, parçalamak (MT), 2. Yarmak (KTT).

Yara (Toparlı vd.), Yara (Seyityahya: 377): 1. Yara (MT), 2. Yara (KTT).

Yara- (Toparlı vd.), Yara- (Seyityahya: 377): 1. Yaramak, yararlı olmak, uygun olmak (MT), 2. Yaramak (KTT).

Yarad- ~ yarat- (Toparlı vd.), Yarat- (Seyityahya: 377): 1. Yaratmak, ibda etmek (MT), 2. Yaratmak (KTT).

Yaradıcı (Toparlı vd.), Yaraticı (Seyityahya: 377): 1. Yaradan, Allah (MT), 2. Yaradan, yaratıcı (KTT).

Yaradıl- ~ yaratıl- (Toparlı vd.), Yaratıl- (Seyityahya: 377): 1. Yaratılmak (MT), 2. Yaratılmak (KTT).

Yarağ (Toparlı vd.), Yarıq (Seyityahya: 377): 1. Şimşek, ılık (MT), 2. Işık, ılıklı (KTT).

Yarala- (Toparlı vd.), Yarala- (Seyityahya: 377): 1. Yaralamak (MT), 2. Yaralamak (KTT).

Yaralı ~ yaralı (Toparlı vd.), Yaralı (Seyityahya: 377): 1. Yaralı, yaralanmış (MT), 2. Yaralı (KTT).

Yaramaz (Toparlı vd.), Yaramaz (Seyityahya: 377): 1. Yaramaz, kötü (MT), 2. Yaramaz (KTT).

Yarar (Toparlı vd.), Yarar ~ yaraw (DKTAL III): 1. Yarar, menfaât (MT), 2. Yarar, faydalı, uygun, fayda, çıkar, kazanç (KTT).

Yaraş- (I) (Toparlı vd.), Yaraş- (DKTAL III): 1. Uygun düşmek, yakışmak (MT), 2. Yakışmak, güzel durmak, uygun gelmek (KTT).

Yaraş- (II) (Toparlı vd.), Yarış- (Seyityahya: 378): 1. Yarışmak (MT), 2. Yarışmak (KTT).

Yaratğan ~ yaratğan (Toparlı vd.), Yaratkan ~ yaradan (DKTAL III): 1. Yaradan, yaratıcı, Allah (MT), 2. Yaradan, Tanrı (KTT).

Yardım ~ yardum ~ yarı ~ yarlıg (Toparlı vd.), Yardım (Seyityahya: 377): 1. Yardım (MT), 2. Yardım (KTT).

Yarı ~ yarım ~ yarum (Toparlı vd.), Yarım (Seyityahya: 377): 1. Yarım, buçuk (MT), 2. Yarım (KTT).

Yarığ (I) ~ yaruğ ~ yaruğ (Toparlı vd.), Yarıq (Seyityahya: 377): 1. Işık, aydınlık (MT), 2. Işıklı; ılık (KTT).

Yarığ (II) ~ yaruğ (Toparlı vd.), Carık (DKTAL I): 1. Yarığ, yarılmış (MT), 2. Yarığ, yarılarak açılmış yer, çatlak, gedik, yarılmış, çatlamış (KTT).

Yarığ (III) (Toparlı vd.), Ay yarığ (DKTAL III): 1. Ay ışığı, mehtap (MT), 2. Ay ışığı (KTT).

Yarı kanat ~ yar kanat ~ yer kanat (Toparlı vd.), Car-kanat ~ cargana (DKTAL I): 1. Baykuş, yarasa (MT), 2. Yarasa (KTT).

Yarıl- (Toparlı vd.), Yarıl- (Seyityahya: 377): 1. Yarılmak, çatlamak, yırtılmak (MT), 2. Yarılmak (KTT).

Yarılğa- ~ yarılka- ~ yarlığa- (Toparlı vd.), Yarlığa- ~ yarlıka- (DKTAL III): 1. Esirgemek, günahları bağışlamak, yarlıkamak, affetmek (MT), 2. (Tanrı) suçları affedip hoş görmek, bağışlamak (KTT).

Yarın (Toparlı vd.), Yarın (Seyityahya: 378): 1. Yarın, sabah (MT), 2. Yarın (KTT).

Yarış (Toparlı vd.), Yarış (Seyityahya: 378): 1. Yarış, yarışma (MT), 2. Yarış (KTT).

Yarış- (Toparlı vd.), Yarış- (Seyityahya: 378): 1. Yarışmak (MT), 2. Yarışmak (KTT).

Yarqın (Toparlı vd.), Calkın ~ calın (DKTAL I): 1. Şimşek (MT), 2. Alev, şimşek (KTT).

Yarlı ~ yarlu (Toparlı vd.), Carlı (Seyityahya: 70): 1. Fakir, yoksul (MT), 2. Fakir, sefil, yoksul (KTT).

Yarlıkan- (Toparlı vd.), Yarlıkan- (DKTAL III): 1. Affedilmek, suçları bağışlanmak (MT), 2. Affedilmek, bağışlanmak (KTT).

Yarma (Toparlı vd.), Carma ~ yarma (DKTAL I): 1. Yarma, bulgur (MT), 2. Buğday, arpa gibi tahıl tanelerinin iri kıyılmış hali (KTT).

Yartıl- ~ yırtıl- ~ yırtın- (Toparlı vd.), Yırtıl- (Seyityahya: 383): 1. Yarılmak, yırtılmak (MT), 2. Yırtılmak (KTT).

Yart- ~ yır- ~ yırt- ~ yırt- ~ yırtı- (Toparlı vd.), Yırt- (Seyityahya: 383): 1. Yırtmak, parçalamak (MT), 2. Yırtmak, kesmek, kağıt gibi şeyleri iki ucundan kesici olmaksızın ayırmak, parçalara ayırmak (KTT).

Yaruqluq (Toparlı vd.), Yarıqlıq (Seyityahya: 377): 1. Parlaklık, nur (MT), 2. Aydınlık (KTT).

Yas ~ yaş ~ yaş (Toparlı vd.), Yas (Seyityahya: 378): 1. Yas, üzüntü (MT), 2. Yas (KTT).

Yasa- (I) (Toparlı vd.), Yasa- (DKTAL III): 1. Sevk etmek, tertiplemek, düzenlemek (MT), 2. Tertip etmek, düzenlemek (KTT).

Yasa- (II) (Toparlı vd.), Yasa- (DKTAL III): 1. Düzeltmek (MT), 2. Yapmak, onarmak, tamir etmek, tertiplemek, düzenlemek (KTT).

Yaslu (Toparlı vd.), Yaslı (DKTAL III): 1. Yaslı, yas tutan (MT), 2. Yaslı, matemli (KTT).

Yaştık ~ yaştık ~ yastuk (Toparlı vd.), Yastıq (Seyityahya: 378): 1. Yastık (MT), 2. Yastık (KTT).

Yastın- (Toparlı vd.), Yastan- ~ castan- (DKTAL III): 1. Dayanmak (MT), 2. Yaslanmak, dayanmak (KTT).

Yaş (I) (Toparlı vd.), Yaş (Seyityahya: 378): 1. Yaş, ömür (MT), 2. Yaş (KTT).

Yaş (II) (Toparlı vd.), Yaş ~ caş (DKTAL III): 1. Yaş, ıslak (MT), 2. Islak, nemli (KTT).

Yaş (III) (Toparlı vd.), Yaş ~ caş (DKTAL III): 1. Tâze (MT), 2. (Bitki) tâze, kurumamış (KTT).

Yaş (IV) (Toparlı vd.), Yaş ~ caş (DKTAL III): 1. Göz yaşı (MT), 2. Göz yaşı, göz yaşlı (KTT).

Yaş (V) (Toparlı vd.), Yaş ~ caş (DKTAL III): 1. Yaş ot (MT), 2. (Bitkiler için) tâze, kurumamış (KTT).

Yaş- (Toparlı vd.), Yaşır- ~ caşır- (DKTAL III): 1. Gizlemek, saklamak, örtmek (MT), 2. Saklamak (KTT).

Yaşa- (Toparlı vd.), Yaşa- (Seyityahya: 378): 1. Yaşamak (MT), 2. Yaşamak (KTT).

Yaşar- (I) (Toparlı vd.), Yaşar- (Seyityahya: 378): 1. Yeşermek (MT), 2. Gençleşmek (KTT).

Yaşar- (II) (Toparlı vd.), Yaşar- (DKTAL III): 1. Göz yaşarmak (MT), 2. Islanmak, nemlenmek, yaşla dolmak (KTT).

Yaşıl ~ yeşil (Toparlı vd.), Yeşil (Seyityahya: 381): 1. Yeşil (MT), 2. Yeşil (KTT).

Yaşın (Toparlı vd.), Yaşın (Seyityahya: 378): 1. Yıldırım, şimşek (MT), 2. Şimşek, yıldırım (KTT).

Yaşın- (Toparlı vd.), Yaşın- (Seyityahya: 378): 1. Gizlenmek, saklanmak (MT), 2. Gizlenmek, saklanmak (KTT).

Yaşır- ~ yaşur- (Toparlı vd.), Yaşır- ~ caşır- (DKTAL III): 1. Saklamak, gizlemek (MT), 2. Saklamak (KTT).

Yaşırallı ~ yaşuru ~ yaşurun (Toparlı vd.), Caşırın (DKTAL I): 1. Saklı, gizli (MT), 2. Saklı, gizli, gizlice (KTT).

Yaşlı ~ yaşlu (Toparlı vd.), Yaşlı (Seyityahya: 378): 1. Yaşlı, ihtiyar (MT), 2. Yaşlı (KTT).

Yaşmak (Toparlı vd.), Yaşmaq (Seyityahya: 378): 1. Bir tür yüz örtüsü (MT), 2. Yaşmak, duvak (KTT).

Yat- (I) ~ yat- (Toparlı vd.), Yat- (Seyityahya: 379): 1. Yatmak, uyumak (MT), 2. Yatmak (KTT).

Yat- (II) (Toparlı vd.), Yat- (Seyityahya: 379): 1. Eğilmek (MT), 2. Yatmak (KTT).

Yatdır- ~ yatğur- ~ yatkır- ~ yatqır- ~ yatkur- ~ yatur- (Toparlı vd.), Yatqız- (Seyityahya: 379): 1. Yatırmak, uyutmak (MT), 2. Yatırmak, uyutmak, eğmek, yatmasını sağlamak (KTT).

Yatığ ~ yatuk ~ yatur (Toparlı vd.), Yatıq (Seyityahya: 379): 1. Yatan, yatmış, uyuyan (MT), 2. Yatık (KTT).

Yatsı ~ yatsu ~ yatsun (Toparlı vd.), Yatsı (DKTAL III): 1. Yatsı, yatsı vakti (MT), 2. Yatsı, yatsı vaktinde kılınan namaz (KTT).

Yauk ~ yavuk (Toparlı vd.), Cuwık ~ cuwuk (DKTAL I): 1. Yakın, yavuk (MT), 2. Yakın (KTT).

Yavaş (I) (Toparlı vd.), Yavaş (DKTAL III): 1. (At için) uysal, sakın (MT), 2. Yumuşak huylu (KTT).

Yavaş (II) (Toparlı vd.), Yavaş (Seyityahya: 379): 1. Yavaş (MT), 2. Yavaş (KTT).

Yavaşlık (Toparlı vd.), Yavaşlık (DKTAL III): 1. Yavaşlık, ağır hareket etme (MT), 2. Yavaşlık, ağır davranış (KTT).

Yavlık (Toparlı vd.), Yavlıq (Seyityahya: 379): 1. Yağlık (MT), 2. Başörtü, mendil (KTT).

Yavrı (I) (Toparlı vd.), Yavru (Seyityahya: 379): 1. Cıvcıv, kuş yavrusu (MT), 2. Yavru (KTT).

Yavrı (II) (Toparlı vd.), Yavru (Seyityahya: 379): 1. Balık yavrusu (MT), 2. Yavru (KTT).

Yavrun (Toparlı vd.), Cawırın (DKTAL I): 1. Omuz levhası (MT), 2. Sırt, kürek kemiğinin olduğu taraf, sırt (KTT).

Yavuk (Toparlı vd.), Cuwık ~ cuwuk (DKTAL I): 1. Yakın, akraba, hısım (MT), 2. Hısım, akraba (KTT).

Yavuklat- ~ yavuṭ- (Toparlı vd.), Cuwıklat- (DKTAL I): 1. Yaklaştırmak (MT), 2. Yakınlatmak, yaklaştırmak (KTT).

Yavukulan- (Toparlı vd.), Cuwıkla- (DKTAL I): 1. Yaklaşmak (MT), 2. Yaklaşmak (KTT).

Yavuz (Toparlı vd.), Yavuz (Seyityahya: 379): Yavuz, kötü, fena, vahşi (MT), 2. Yavuz, kin, hınç (KTT).

Yay ~ yaz (Toparlı vd.), Yaz (Seyityahya: 379): 1. Yaz mevsimi (MT), 2. Yaz (KTT).

Yay- (Toparlı vd.), Cay- (Seyityahya: 70): 1. Yaymak (MT), 2. Yaymak, gaza basmak (KTT).

Yayıl- (I) ~ yayın- (Toparlı vd.), Cayıl- (Seyityahya: 70): 1. Yayılmak (MT), 2. Uzakmak (KTT).

Yayıl- (II) (Toparlı vd.), Cayıl- (Seyityahya: 70): 1. Kumaşa dökülen yağ yayılmak (MT), 2. Uzakmak (KTT).

Yayın balığı (Toparlı vd.), Cayın (DKTAL I): 1. Tatlı su balığı (MT), 2. Yayın balığı (KTT).

Yayla- (Toparlı vd.), Cayla- (DKTAL I): 1. Yaz mevsimini yaylada geçirmek (MT), 2. Yaylaya çıkmak, yazın otlak yerlerine gitmek (KTT).

Yaylak ~ yaylav (Toparlı vd.), Yayla (Seyityahya: 379): Yayla, yaz döneminde hayvanların çıkarıldığı ve yazın geçirildiği yüksek araziler.

Yaylı (Toparlı vd.), Caylı (DKTAL I): 1. Yaylı (MT), 2. Yaylı, yayı olan, ok ve yayı olan (KTT).

Yayuk (Toparlı vd.), Cayık (DKTAL I): 1. Yayık (MT), 2. Yayık, yayılmış, yayvan, geniş (KTT).

Yayun (Toparlı vd.), Yayın (DKTAL III): 1. Yayın (MT), 2. Yayın, yayın yoluyla halka sunulan kitap, gazete vb. (KTT).

Yaz- (I) (Toparlı vd.), Yaz- (Seyityahya: 380): 1. Yazmak, çizmek (MT), 2. Yazmak (KTT).

Yaz- (II) (Toparlı vd.), Caz- (DKTAL I): 1. Göz önüne açıp sermek, yaymak (MT), 2. Yarmak, yazmak, buruşuk bir şeyi düzeltmek (KTT).

Yazıcı ~ yazışı (Toparlı vd.), Yazıcı ~ yazıwı (DKTAL III): 1. Yazıcı, yazan (MT), 2. Yazıcı, yazı yazan kişı, yazar, yazıcı (printer) (KTT).

Yazıl- (Toparlı vd.), Yazıl- (Seyityahya: 379): 1. Yazılmak (MT), 2. Yazılmak (KTT).

Yazış (Toparlı vd.), Yazış (DKTAL III): 1. Yazış (MT), 2. Yazmak işi veya biçimi (KTT).

Yazmak (Toparlı vd.), Yazma ~ yazuw (DKTAL III): 1. Yazı, yazma (MT), 2. Yazma (KTT).

Yazmaklık (Toparlı vd.), Yazma ~ yazuw (DKTAL III): 1. Yazı, yazma (MT), 2. Yazmak işi, el yazması, üzeri desenli başörtü (KTT).

Yazu (Toparlı vd.), Yazı (Seyityahya: 379): 1. Yazı, mektup vb. (MT), 2. Yazı, yazıt (KTT).

Ye- ~ yi- ~ yiy- (Toparlı vd.), Ye- (DKTAL III): 1. Yemek (MT), 2. Yemek; karnını doyurmak (KTT).

Yeber- (Toparlı vd.), Ciber- (Seyityahya: 73): 1. Göndermek, yollamak (MT), 2. Koyuvermek, salmak, serbest bırakmak (KTT).

Yeddi ~ yedi ~ yeti ~ yetti ~ yidi ~ yiti (Toparlı vd.), Yedi (Seyityahya: 380): 1. Yedi sayısı (MT), 2. Yedi (KTT).

Yedek (Toparlı vd.), Yedek ~ cetek (DKTAL III): 1. Yedek (MT), 2. Gerektiğinde kullanılmak için ayrılmış olan bir şey, bir şeyin yedeği, yedek at (KTT).

Yedir- ~ yedür- ~ yidir- ~ yidür- ~ yigür- ~ yitür- (Toparlı vd.), Yedür- (DKTAL III): 1. Yedirmek (MT), 2. Yedirmek (KTT).

Yegen (I) ~ yeken (Toparlı vd.), Yeken (DKTAL III): 1. Kargı, kamış (MT), 2. Nemse saparnası (bir tür çimensi bitki) (KTT).

Yegen (II) ~ yigin (Toparlı vd.), Yeken (DKTAL III): 1. Hasır (MT), 2. Nemse saparnası (bir tür çimensi bitki) (KTT).

Yegin ~ yeñil ~ yeyni ~ yini ~ yiñil ~ yuğul ~ yũñul (Toparlı vd.), Yengil (Seyityahya: 381): 1. Hafif, yeğni (MT), 2. Hafif (KTT).

Yegrek ~ yigrek (Toparlı vd.), Yeg (DKTAL III): 1. Daha iyi (MT), 2. Daha iyi, daha üstün, uygun (KTT).

Yekir- ~ yigir- ~ yikir- (Toparlı vd.), Cekir- (Seyityahya: 70): 1. Kızmak, hiddetlenmek (MT), 2. Bağırmak, darılmak, kızmak (KTT).

Yel ~ yıl (Toparlı vd.), Yel ~ cel (DKTAL III): 1. Yel, rüzgâr (MT), 2. Yel, rüzgâr (KTT).

Yelek (Toparlı vd.), Yelek (DKTAL III): 1. Yelek (MT), 2. Ceket altına giyilen kolsuz giysi, gömlek (KTT).

Yelin ~ yilin (Toparlı vd.), Celin (Seyityahya: 70): 1. Hayvan memesi (MT), 2. Meme (KTT).

Yelken ~ yilken (Toparlı vd.), Yelken (Seyityahya: 380): 1. Yelken (MT), 2. Yelken (KTT).

Yem ~ yim (Toparlı vd.), Yem (Seyityahya: 380): 1. Yem, hayvan yiyeceği (MT), 2. Yem (KTT).

Yemek ~ yimek (Toparlı vd.), Yemek (Seyityahya: 380): 1. Yemek, aş (MT), 2. Yemek, yiyecek (KTT).

Yemiş ~ yimiş (Toparlı vd.), Yemiş (Seyityahya: 380): 1. Yemiş, meyve (MT), 2. Yemiş (KTT).

Yeñ ~ yin ~ yiñ (Toparlı vd.), Yeñ (Seyityahya: 381): 1. Yen, elbisenin kol kısmı (MT), 2. Yen, kol (KTT).

Yeñ- ~ yen- ~ yin- (Toparlı vd.), Yeñ- (Seyityahya: 381): 1. Yenmek, mağlûp etmek (MT), 2. Yenmek (KTT).

Yen- ~ yin- (Toparlı vd.), Yen- (DKTAL III): 1. Yemek yenmek (MT), 2. Yemek işine konu olmak (KTT).

Yenge ~ yinge (Toparlı vd.), Yenge (Seyityahya: 381): 1. Yenge, yenge kadın (MT), 2. Yenge (KTT).

Yeñil- ~ yiñil- (Toparlı vd.), Yeñil- (Seyityahya: 381): 1. Yenilmek (MT), 2. Yenilmek, yenik düşmek (KTT).

Yer (Toparlı vd.), Yer (Seyityahya: 381): 1. Yer, toprak (MT), 2. Yer (KTT).

Yeriş- (Toparlı vd.), İriş- (Seyityahya: 147): 1. Erişmek, yetişmek (MT), 2. Erişmek, ulaşmak, kavuşmak (KTT).

Yeşillik (Toparlı vd.), Yeşillik (Seyityahya: 381): 1. Yeşillik (MT), 2. Yeşillik (KTT).

Yet- (I) ~ yit- (Toparlı vd.), Cet- (Seyityahya: 71): 1. Ulaşmak, erişmek (MT), 2. Yetmek, erişmek, ulaşmak (KTT).

Yet- (II) ~ yit- (Toparlı vd.), Yet- (Seyityahya: 382): 1. Kâfi gelmek (MT), 2. Yeterli olmak, yetmek (KTT).

Yet- (III) (Toparlı vd.), Yet- ~ cet- (DKTAL III): 1. Yedeğine almak, sevk etmek (MT), 2. Yedeğinde götürmek, yedeğine almak (KTT).

Yetekli (Toparlı vd.), Etekli (DKTAL II): 1. Etekli (MT), 2. Etekli (KTT).

Yetiş- ~ yitiş- (Toparlı vd.), Yetiş- (Seyityahya: 382): 1. Erişmek, ulaşmak, yetişmek (MT), 2. Yetişmek, vaktinde varmak, yetmek, ulaşmak (KTT).

Yetiştir- ~ yitiştir- (Toparlı vd.), Yetiştir- (Seyityahya: 382): 1. Yetiştirmek, ulaştırmak (MT), 2. Yetiştirmek (KTT).

Yetür- ~ yitgür- ~ yitkür- ~ yitür- (Toparlı vd.), Yetkür- (DKTAL III): 1. Ulaştırmak, yetiştirmek (MT), 2. Yetiştirmek, ulaştırmak (KTT).

Yetkir- (Toparlı vd.), Yetkür- (DKTAL III): 1. Erişmek, ulaşmak (MT), 2. Yetiştirmek, ulaştırmak (KTT).

Yetmiş ~ yitmiş (Toparlı vd.), Yetmiş (Seyityahya: 382): 1. Yetmiş sayısı (MT), 2. Yetmiş (KTT).

Yevün- (Toparlı vd.), Cuvun- (Seyityahya: 75): 1. Yıkanmak (MT), 2. Yıkanmak, yıkamak işi yapılmak, kendi vücudunu yıkamak (KTT).

Yeynit- (Toparlı vd.), Cengillet- (DKTAL I): 1. Hafifletmek (MT), 2. Hafifletmek (KTT).

Yığ ~ yıy- (Toparlı vd.), Cıy- (Seyityahya: 73): 1. Yıgmak, toplamak (MT), 2. Toplamak, toparlamak (KTT).

Yıgıl- ~ yıyın- (Toparlı vd.), Cıyıl- (DKTAL I): 1. Birikmek, yığılmak (MT), 2. Toplanmak, toplamak işine konu olmak, bir araya gelmek (KTT).

Yığın (Toparlı vd.), Yığın (Seyityahya: 382): 1. Yığın, küme (MT), 2. Yığın (KTT).

Yıgılış- (Toparlı vd.), Cıyılış- (Seyityahya: 73): 1. Toplanmak, bir araya gelmek (MT), 2. Yıgılışmak, toplaşmak (KTT).

Yıgırıl- (Toparlı vd.), Cıyırıl- (DKTAL I): 1. Çekilmek, büzülmek (MT), 2. Kırışmak, buruşmak (KTT).

Yık- (Toparlı vd.), Yıq- (Seyityahya: 382): 1. Yıkmak, harap etmek (MT), 2. Yıkmak (KTT).

Yıkık ~ yıkık (Toparlı vd.), Yıqıq (Seyityahya: 382): 1. Yıkık, yıkılmış (MT), 2. Yıkık (KTT).

Yıkıl- (I) (Toparlı vd.), Yıqıl- (Seyityahya: 382): 1. Yıkılmak, devrilmek (MT), 2. Yıkılmak (KTT).

Yıkıl- (II) (Toparlı vd.), Yıqıl- (Seyityahya: 382): 1. Bozulmak (MT), 2. Yıkılmak (KTT).

Yıl- (Toparlı vd.), Yılış- (Seyityahya: 382): 1. Sürünmek (MT), 2. Çekilmek, ilerilemek (sürünerek, kayarak yer değiştirmek) (KTT).

Yıl ~ yıl (Toparlı vd.), Yıl (Seyityahya: 382): 1. Yıl, sene (MT), 2. Yıl (KTT).

Yıldıra- ~ yuldura- (Toparlı vd.), Yıltıra- (Seyityahya: 383): 1. Yıldırım çakmak (MT), 2. Işıldamak, parıldamak (KTT).

Yılgun (Toparlı vd.), Cılgın (DKTAL I): 1. Ilgın ağacı (MT), 2. Ilgın ağacı (KTT).

Yılkı (Toparlı vd.), Yılqı (Seyityahya: 382): 1. Sürü, at sürüsü (MT), 2. Yılkı (KTT).

Yımirtla- ~ yumurtla- (Toparlı vd.), Cımirtla- (DKTAL I): 1. Yumurtlamak (MT), 2. (Kanatlı hayvanlar) yumurtlamak, söylenmemesi gereken bir şeyi açığa vurmak, uydurup söylemek (KTT).

Yımşak ~ yumçak ~ yumşak ~ yumuşak (Toparlı vd.), Yımşaq (Seyityahya: 383): 1. Yumuşak (MT), 2. Yumuşak (KTT).

Yıpran- (Toparlı vd.), Yıpran- (DKTAL III): 1. Yıpranmak, eskimek (MT), 2. Yıpranmak, eskimek, hasar görmek, güçsüzleşmek, saygınlığı azalmak (KTT).

Yır- (Toparlı vd.), Yır- (Seyityahya: 383): 1. Ayırmak (MT), 2. Kesmek, yırtmak (KTT).

Yırın- (Toparlı vd.), Yırtıl- (Seyityahya: 383): 1. Yırtılmak (MT), 2. Yırtılmak (KTT).

Yırla- (Toparlı vd.), Yırla- (Seyityahya: 383): 1. Şarkı söylemek (MT), 2. Şarkı söylemek, türkü söylemek (KTT).

Yırtıcı (Toparlı vd.), Yırtıcı (Seyityahya: 383): 1. Yırtıcı, yırtan (MT), 2. (Hayvan için) yırtıcı (KTT).

Yırtık ~ yırtuk (Toparlı vd.), Yırtık (Seyityahya: 383): 1. Yırtık, yırtılmış olan (MT), 2. Yırtık (KTT).

Yırtmaç (Toparlı vd.), Yırtmaç (Seyityahya: 383): 1. Yırtmaç, etekte yırtık dikilmiş yer (MT), 2. Yırtmaç (KTT).

Yıyıştır- (Toparlı vd.), Cıyıştır- (DKTAL I): 1. Toplamak (MT), 2. Düzene sokmak, ortalığı toplamak (KTT).

Yi- (Toparlı vd.), Ye- (DKTAL III): 1. Kurt, böcek kemirmek (MT), 2. Yemek (KTT).

Yid- (Toparlı vd.), Yet- ~ cet- (DKTAL III): 1. Yedeklemek (MT), 2. Yedeğinde, yanında götürmek (KTT).

Yidegüç ~ yidiçi (Toparlı vd.), Cetekşi (DKTAL I): 1. Yedici, atı yedekleyen kimse (MT), 2. Yedekçi, bir hayvanı, bir aracı yedeğinde götüren kimse (KTT).

Yig ~ yık (Toparlı vd.), Yeg (DKTAL III): 1. Daha fazla, iyice, üstün (MT), 2. Daha iyi, daha üstün (KTT).

Yigde (Toparlı vd.), İgde (DKTAL II): 1. İgde, yaban igdesi (MT), 2. İgde (KTT).

Yigil- (Toparlı vd.), Egil- (Seyityahya: 106): 1. Eğilmek (MT), 2. Eğilmek (KTT).

Yigir- (Toparlı vd.), Cekir- (Seyityahya: 70): 1. Azarlamak, paylamak (MT), 2. Bağırarak, darılmak, kızmak (KTT).

Yigirminçi (Toparlı vd.), Yirmİncİ ~ yİğİrmİncİ (DKTAL III): 1. Yirminci (MT), 2. Yirminci (KTT).

Yiğİt ~ yeit ~ yeyit (Toparlı vd.), Yigit (Seyityahya: 383): 1. Yiğİt, genç (MT), 2. Yiğİt (KTT).

Yigitlik (Toparlı vd.), Yigitlik (Seyityahya: 383): 1. Yiğİtlik, gençlik (MT), 2. Yiğİtlik (KTT).

Yil (Toparlı vd.), Cel (DKTAL I): 1. Bağırsak gazı (MT), 2. Yel, rüzgâr, bağırsak gazı (KTT).

Yil- (Toparlı vd.), Cel- (DKTAL I): 1. Koşmak (MT), 2. Yelmek, tırıs koşmak (KTT).

Yilik (Toparlı vd.), İlik (Seyityahya: 140): 1. Kemik iliği (MT), 2. İlik (KTT).

Yilli (Toparlı vd.), Yelli (Seyityahya: 380): 1. Yelli, rüzgârlı (MT), 2. Yelli, rüzgârlı (KTT).

Yillik (Toparlı vd.), Yıllıq (Seyityahya: 383): 1. Yıllık (MT), 2. Yıllık (KTT).

Yimişlü (Toparlı vd.), Yemişli (Seyityahya: 380): 1. Yemişli, meyveli (MT), 2. Yemişli, meyveli (KTT).

YİNçe- ~ yİNçer- (Toparlı vd.), İNcel- ~ incer- (DKTAL II): 1. İncelmek (MT), 2. İnce duruma gelmek, nazikleşmek, zayıflamak, (sıvı) akışkan duruma gelmek (KTT).

YİNçeçük (Toparlı vd.), İNcecİk ~ incеşİk (DKTAL II): 1. İncecik (MT), 2. Çok ince, ince bir biçimde (KTT).

YİNçİlt- (Toparlı vd.), İncİt- (Seyityahya: 135): 1. İncitmek, sarsmak, eziyet vermek (MT), 2. İncitmek, gücendirmek, hatırını kırmak (KTT).

YİNİl- ~ yİNİl- (Toparlı vd.), YEN- (DKTAL III): 1. Yemek yenilmek (MT), 2. Yemek işine konu olmak, yenilmek (KTT).

Yİpek (Toparlı vd.), Yİpek (Seyityahya: 383): 1. İpek (MT), 2. İpek (KTT).

YİR (Toparlı vd.), Yer (Seyityahya: 381): 1. Dünya, yeryüzü (MT), 2. Yer (KTT).

YİR- ~ yİRİ- ~ yİRİ- ~ yİR- ~ yİRİ- ~ yİRİ- ~ yİRİ- (Toparlı vd.), CÜR- (Seyityahya: 75): 1. Yürümek (MT), 2. Yürümek (KTT).

Yirli yirinde (Toparlı vd.), Yerli yerinde (DKTAL III): 1. Yerli yerinde, derli toplu (MT), 2. Yerli yerinde, olması gerekli yerde (KTT).

Yirlü (Toparlı vd.), Yerli (Seyityahya:381): 1. Yerli, bir yerin yerlisi (MT), 2. Yerli (KTT).

Yiryüzi ~ yiryüzü (Toparlı vd.), Yeryüzü (DKTAL III): 1. Yeryüzü, dünya (MT), 2. Yeryüzü, yer kabuğu, dünya (KTT).

Yiştir- (Toparlı vd.), İçir- (Seyityahya: 137): 1. Su içirmek (MT), 2. İçirmek (KTT).

Yit- (I) (Toparlı vd.), Yet- (DKTAL III): 1. Gücü yetmek (MT), 2. Başkasına ihtiyacı olmamak (KTT).

Yit- (II) (Toparlı vd.), İte- (Seyityahya: 149): 1. İtmek (MT), 2. İtelemek (KTT).

Yit- (III) (Toparlı vd.), Cet- (DKTAL I): 1. Baliğ olmak (MT), 2. Olgunluk durumuna gelmek, belli bir yaşa erişmek (KTT).

Yit- (IV) (Toparlı vd.), Cet- (Seyityahya: 71): 1. Değmek, dokunmak (MT), 2. Ulaşmak, yetişmek (KTT).

Yitinçi (Toparlı vd.), Yedinci (Seyityahya: 380): 1. Yedinci (MT), 2. Yedinci (KTT).

Yiyil- ~ yiyül- ~ yiyün- (Toparlı vd.), Yen- (DKTAL III): 1. Yemek yenilmek (MT), 2. Yemek işine konu olmak, yenilmek (KTT).

Yiynilik (Toparlı vd.), Yengillik (Seyityahya: 381): 1. Hafiflik (MT), 2. Hafiflik (KTT).

Yoğan (I) ~ yoğun ~ yoğun ~ yovun ~ yügün (Toparlı vd.), Yogun (DKTAL III): 1. Kalın (MT), 2. Yoğun, ağırlığı fazla olan, kalın, koyu (sis, duman) (KTT).

Yoğan (II) ~ yoğun (Toparlı vd.), Yogunluk (DKTAL III): 1. Yoğunluk (MT), 2. Yoğunluk (KTT).

Yoğarı ~ yoğaru ~ yoğarı ~ yoğaru ~ yuğarı ~ yuğaru ~ yuğargu ~ yuğarı ~ yuğaru (Toparlı vd.), Yuğarı (Seyityahya: 385): 1. Yukarı (MT), 2. Yukarı (KTT).

Yoğsun ~ yoğkun (Toparlı vd.), Yosun (Seyityahya: 385): 1. Su yosunu (MT), 2. Yosun (KTT).

Yoğun (I) (Toparlı vd.), Yogun (DKTAL III): 1. Yoğun (MT), 2. Yoğun, hacmine oranla ağır olan, (sis, duman) koyu, (güç, kuvvet) artmış, (topluluk) kalabalık, sık (KTT).

Yoğun (II) (Toparlı vd.), Yogun (DKTAL III): 1. İri, kaba (MT), 2. Yoğun, hacmine oranla ağırlığı çok olan, (sis, duman) koyu, (güç, kuvvet) artmış, (topluluk) kalabalık, sık (KTT).

Yoğunluk (Toparlı vd.), Yogunluk (DKTAL III): 1. Kalınlık (MT), 2. Yoğunluk (KTT).

Yoğurğan ~ yorgan (Toparlı vd.), Yorğan (Seyityahya: 384): 1. Yorgan (MT), 2. Yorgan (KTT).

Yoğurtşı (Toparlı vd.), Yogurtçı (DKTAL III): 1. Yoğurtçu (MT), 2. Yoğurtçu (KTT).

Yoğurul- ~ yuğrul- ~ yuğurul- (Toparlı vd.), Yogurıl- (DKTAL III): 1. Yoğrulmak (MT), 2. Yoğrulmak (KTT).

Yok (Toparlı vd.), Yoq (Seyityahya: 384): Yok, mevcut olmayan (MT), 2. Yok (KTT).

Yoka- (Toparlı vd.), Yoqla- (Seyityahya: 384): 1. Yoklamak, aramak (MT), 2. Yoklamak (KTT).

Yoksul ~ yoklu ~ yoksız (Toparlı vd.), Yoqsul (Seyityahya: 384): 1. Yoksul, fakir (MT), 2. Yoksul (KTT).

Yok (Toparlı vd.), Yok (DKTAL III): 1. Hayır (MT), 2. Hayır anlamında kullanılır (KTT).

Yokluk (Toparlı vd.), Yoqluq (Seyityahya: 384): 1. Yokluk (MT), 2. Yokluk (KTT).

Yokluluk ~ yoksulluk (Toparlı vd.), Yoqsulluq (Seyityahya: 384): 1. Yoksulluk, fakirlik (MT), 2. Yoksulluk (KTT).

Yoksa (Toparlı vd.), Yoqsa (Seyityahya: 384): 1. Yoksa (MT), 2. Yoksa (KTT).

Yoksullan- (Toparlı vd.), Yoqsullan- (Seyityahya: 384): 1. Yoksullanmak, fakirleşmek (MT), 2. Yoksullaşmak (KTT).

Yol (I) (Toparlı vd.), Yol (Seyityahya: 384): 1. Yol (MT), 2. Yol (KTT).

Yol (II) (Toparlı vd.), Yol (DKTAL III): 1. Tarz, usûl (MT), 2. Yöntem, metot (KTT).

Yol- (Toparlı vd.), Culq- (Seyityahya: 74): 1. Yolmak (MT), 2. Koparmak, toplamak (KTT).

Yoldaş (Toparlı vd.), Yoldaş (Seyityahya: 384): 1. Yoldaş, arkadaş (MT), 2. Yoldaş (KTT).

Yoldaşlık (Toparlı vd.), Yoldaşlıq (Seyityahya: 384): 1. Arkadaşlık (MT), 2. Yoldaşlık (KTT).

Yolka- (Toparlı vd.), Culq- (Seyityahya: 74): 1. Yolmak (MT), 2. Koparmak, toplamak (KTT).

Yolkun- (Toparlı vd.), Culkin- (DKTAL I): 1. Saç, baş yolmak (MT), 2. Yolunmak (KTT).

Yoluq- (Toparlı vd.), Culq- (Seyityahya: 74): 1. Saç, kıl yolmak (MT), 2. Koparmak, toplamak (KTT).

Yon- (Toparlı vd.), Con- (Seyityahya: 74), Yon- (Seyityahya: 384): 1. Yontmak, heykel yapmak (MT), 2. Yontmak (KTT).

Yonca (Toparlı vd.), Yonca (DKTAL III): 1. Yonca (MT), 2. Yonca (KTT).

Yongā (Toparlı vd.), Yongā (Seyityahya: 384): 1. Ağaçtan çıkan talaş (MT), 2. Yonga (KTT).

Yonul- (Toparlı vd.), Coñıl- (DKTAL I): 1. Yontulmak (MT), 2. Yontulmak (KTT).

Yora- (Toparlı vd.), Yora- (Seyityahya: 384): 1. (Hayra, şerre) yormak (MT), 2. Yorumlamak (KTT).

Yorğa (Toparlı vd.), Corğa (Seyityahya: 74): 1. Koşarak giden at (MT), 2. Rahvan at (KTT).

Yorgala- (Toparlı vd.), Corğalap- (Seyityahya: 74): 1. Koşarak gitmek (MT), 2. Rahvan yürümek, yorgalayarak gitmek (KTT).

Yorqa ~ yuğa ~ yuvka (Toparlı vd.), Yufqa (Seyityahya: 385): 1. İnce (MT), 2. Hafif, yufka, ince (KTT).

Yoruk ~ yumruk ~ yurmuḳ (Toparlı vd.), Yumruq (Seyityahya: 385): 1. Yumruk (MT), 2. Yumruk (KTT).

Yoruḳla- ~ yumruḳla- (Toparlı vd.), Yumruqla- (Seyityahya: 385): 1. Yumruklamak (MT), 2. Yumruklamak (KTT).

Yorul- (Toparlı vd.), Yorul- (Seyityahya: 385): 1. Yorulmak, kesilmek (MT), 2. Yorulmak (KTT).

Yön (Toparlı vd.), Yön (DKTAL III): 1. Yön, cihet (MT), 2. Yön, istikâmet (KTT).

Yönel- (Toparlı vd.), Cönel- (DKTAL I): 1. Yönelmek, başını çevirmek (MT), 2. Yönelmek (KTT).

Yörin- (Toparlı vd.), Cürül- (DKTAL I): 1. Yürünmek (MT), 2. Yürünmek (KTT).

Yöriş ~ yürüiş (Toparlı vd.), Cürüş (Seyityahya: 75): 1. Yürüyüş (MT), 2. Yürüyüş (KTT).

Yörit- ~ yörit- ~ yürüt- ~ yürüd- ~ yürüt- (Toparlı vd.), Cürset- (DKTAL I): 1. Yürütmek (MT), 2. Yürütmek, dolaştırmak (KTT).

Yu (Toparlı vd.), Cuwa (DKTAL I): 1. Soğan (MT), 2. Kır soğanı, yabani soğan (KTT).

Yu- ~ yuf- ~ yuv- ~ yü- ~ yüf- ~ yüv- (Toparlı vd.), Cuv- (Seyityahya: 75) ~ Yuv- (Seyityahya: 386): 1. Yıkamak (MT), 2. Yıkamak (KTT).

Yubḳa ~ yuḳa (Toparlı vd.), Yufqa (Seyityahya: 385): 1. Yeğni, hafif (MT), 2. Hafif, ince, yufka (KTT).

Yud- ~ yuṭ- (Toparlı vd.), Yut- (Seyityahya: 386): 1. Yutmak (MT), 2. Yutmak (KTT).

Yudır- (Toparlı vd.), Cuwdır- (DKTAL I): 1. Yıkatacak (MT), 2. Yıkatacak (KTT).

Yufḳa ~ yupḳa (Toparlı vd.), Yufqa (Seyityahya: 385): 1. İnce, yassı (MT), 2. Hafif, yufka, ince (KTT).

Yum- ~ yüm- (Toparlı vd.), Yum- (Seyityahya: 385): 1. Yummak, göz kırpmak, gözünü yummak (MT), 2. Yummak (KTT).

Yumaḳ (Toparlı vd.), Yumak (DKTAL III): 1. Yuvarlak biçimde sarılmış iplik (MT), 2. Yuvarlak biçimde sarılmış iplik, yuvarlak biçimde olan (KTT).

Yumakla- (Toparlı vd.), Yumakla- (DKTAL III): 1. Yumrulamak (MT), 2. Yumak biçiminde sarmak (KTT).

Yumgaklan- (Toparlı vd.), Yumaklan- (DKTAL III): 1. Yumrulanmak, yumaklanmak (MT), 2. Yumak durumuna gelmek, yuvarlak hale gelmek (KTT).

Yumran (Toparlı vd.), Cumran (Seyityahya: 74): 1. Köstebek, büyük sıçan (MT), 2. Tarla sincabı (KTT).

Yumruklan- (Toparlı vd.), Cumurtıklan- (DKTAL I): 1. Yumruklanmak (MT), 2. Yumruklanmak (KTT).

Yumruklaş- (Toparlı vd.), Cumurtıklaş- (DKTAL I): 1. Yumruklaşmak (MT), 2. Yumruklaşmak (KTT).

Yumşa- ~ yumşan- (Toparlı vd.), Yımşar- (Seyityahya: 383): 1. Yumuşamak (MT), 2. Yumuşamak, yumuşaklaşmak (KTT).

Yumşaklık (Toparlı vd.), Yımşaklık ~ cımşaklık (DKTAL III): 1. Yumuşaklık, incelik, naziklik (MT), 2. Yumuşaklık (KTT).

Yumşat- (Toparlı vd.), Yımşart- (Seyityahya: 383): 1. Yumuşatmak (MT), 2. Yumuşatmak (KTT).

Yumul- (Toparlı vd.), Yumul- (Seyityahya: 385): 1. Kapanmak, yumulmak (MT), 2. (Gözler) yumulmak (KTT).

Yun ~ yuñ ~ yüg ~ yün ~ yüñ ~ yüvün (Toparlı vd.), Yün (Seyityahya: 386): 1. Saç, tüy, kıl, yün (MT), 2. Yün (KTT).

Yun- ~ yuvul- ~ yuvun- ~ yün- (Toparlı vd.), Cuvun- (Seyityahya: 75): 1. Yunmak, yıkanmak (MT), 2. Yıkanmak (KTT).

Yunçukmak (Toparlı vd.), Incınma ~ incınuw (DKTAL II): 1. İncinme, burkulma (MT), 2. İncinme (KTT).

Yurt (I) (Toparlı vd.), Yurt (Seyityahya: 385): 1. Yurt, vatan, memleket (MT), 2. Yurt (KTT).

Yurt (II) (Toparlı vd.), Yurt (DKTAL III): 1. İkâmetgah (MT), 2. Kalınılacak, barınılacak yer, yuva (KTT).

Yutdur- (Toparlı vd.), Cutkız- ~ cuttır- (DKTAL I): 1. Yutturmak (MT), 2. Yutturmak, yedirmek (KTT).

Yuyundu (Toparlı vd.), Cuwindık (DKTAL I): 1. Yıkanmadan çıkan su (MT), 2. Bulaşık suyu, pis su (KTT).

Yuv- ~ yuvala- (Toparlı vd.), Yuwarla- (DKTAL III): 1. Yuvarlamak (MT), 2. Yuvarlamak, döndürerek yürütmek, yuvarlak duruma getirmek, düşürmek ya da devirmek (KTT).

Yuva (Toparlı vd.), Yuva (Seyityahya: 386): 1. Yuva, ev (MT), 2. Yuva (hayvan barınağı) (KTT).

Yuva- (Toparlı vd.), Yuv- (Seyityahya: 386): 1. Yıkamak (MT), Yıkamak (KTT).

Yuvala- (Toparlı vd.), Yuvala- (Seyityahya: 386): 1. Yuva yapmak (MT), 2. Yuvalamak (KTT).

Yuvalan- (Toparlı vd.), Yuvarlan- (Seyityahya: 386): 1. Yuvarlanmak (MT), 2. Yuvarlanmak (KTT).

Yüçel- (Toparlı vd.), Yücel- (DKTAL III): 1. Yücelmek (MT), 2. Yücelmek (KTT).

Yüçelik (Toparlı vd.), Yücelik (DKTAL III): 1. Yücelik, ululuk (MT), 2. Yücelik, ululuk, yükseklik (KTT).

Yügen ~ yüken (Toparlı vd.), Cügen (Seyityahya: 75): 1. Gem, dizgin, yular kayışı (MT), 2. Dizgin (KTT).

Yüger- ~ yügir- ~ yügür- (Toparlı vd.), Cuvur- (Seyityahya: 75): 1. Koşmak, hızlı yürümek (MT), 2. Koşmak, koşarak gitmek, hızlıca gitmek (KTT).

Yügrük ~ yügürük ~ yürük (Toparlı vd.), Cüyrük (Seyityahya: 75): 1. Hızlı koşan at (MT), 2. Hızlı koşan at, yarış atı (KTT).

Yügür- (Toparlı vd.), Cuvur- (Seyityahya: 75): 1. Zıplaya zıplaya koşmak (MT), 2. Koşmak, koşa koşa gitmek (KTT).

Yükün- (Toparlı vd.), Cügîn- ~ şögîn- (DKTAL I): 1. Diz çöküp hizmet etmek (MT), 2. Çökmek, diz bükme (KTT).

Yügir- (Toparlı vd.), Cuwır- ~ cuwur- (DKTAL I): 1. Çalışmak, çabalamak (MT), 2. Koşmak, hızla ilerlemek, bir işle çok ilgilenmek (mecaz) (KTT).

Yügürüklük (Toparlı vd.), Cüyrüklük (DKTAL I): 1. Atlarda hızlı koşma (MT), 2. Yürüklük (KTT).

Yügürt- (Toparlı vd.), Cuwırt- (DKTAL I): 1. Yürütmek, koşturmak (MT), 2. Birini koşturmak, çabalamak (KTT).

Yük (I) (Toparlı vd.), Yük (Seyityahya: 386): 1. Yük (MT), 2. Yük (KTT).

Yük (II) (Toparlı vd.), Yük (Seyityahya: 386): 1. Ağırlık (MT), 2. Yük (KTT).

Yükle- (Toparlı vd.), Yükle- (Seyityahya: 386): 1. Yükleme (MT), 2. Yükleme (KTT).

Yüklet- (Toparlı vd.), Yüklet- ~ cüklet- (DKTAL III): 1. Yükletmek (MT), 2. Yükletmek (KTT).

Yükli ~ yüklü (Toparlı vd.), Yüklü (Seyityahya: 386): 1. Hamile, gebe (MT), 2. Yüklü, hamile (KTT).

Yüksek (Toparlı vd.), Yüksek (Seyityahya: 386): 1. Yüksek, ulu, yüce (MT), 2. Yüksek (KTT).

Yükselt- (Toparlı vd.), Yükselt- (Seyityahya: 386): 1. Yükseltmek (MT), 2. Yükseltmek (KTT).

Yükün- (Toparlı vd.), Cügün- ~ şögün- (DKTAL I): 1. Büyüklerin huzurunda baş eğmek (MT), 2. Diz çökmek, diz bükme (KTT).

Yüleştir- (Toparlı vd.), Üleştir- (Seyityahya: 365): 1. Üleştirmek, paylaşmak (MT), 2. Üleştirmek (KTT).

Yümüldürük (Toparlı vd.), Kömüldirik (DKTAL II): 1. At vb. hayvanlar için kullanılan göğüslük (MT), 2. Göğüslük, eyerin arkaya kaymaması için atın göğsünden dolaştırılan kayış (KTT).

Yüñüllik (Toparlı vd.), Yengillik (Seyityahya: 381): 1. Hafiflik (MT), 2. Hafiflik (KTT).

Yürek (Toparlı vd.), Yürek (Seyityahya: 386): 1. Yürek, kalp (MT), 2. Yürek (KTT).

Yürekledür- (Toparlı vd.), Yüreklendir- (Seyityahya: 386): 1. Cesaretlendirmek (MT), 2. Yüreklendirmek (KTT).

Yürekli (Toparlı vd.), Yürekli (Seyityahya: 386): 1. Yürekli, cesur (MT), 2. Yürekli (KTT).

Yüreksiz (Toparlı vd.), Yüreksiz (Seyityahya: 386): 1. Korkak (MT), 2. Yüreksiz (KTT).

Yürimeklik (Toparlı vd.), Cürme ~ cürüw (DKTAL I): 1. Yürüme, yürüyüş (MT), 2. Yürüme (KTT).

Yürüyiş ~ yüriş (Toparlı vd.), Cürüm ~ cürüş (Seyityahya: 75): 1. Yürüyüş (MT), 2. Yürüyüş (KTT).

Yütkür- (Toparlı vd.), Cütķir- (DKTAL I): 1. Sümkürmek (MT), 2. Öksürmek, boğaz temizlemek (KTT).

Yüvür- (Toparlı vd.), Cuvur- (Seyityahya: 75): 1. Yürümek, koşmak, hızla gitmek (MT), 2. Koşmak, koşa koşa gitmek (KTT).

Yüz (I) (Toparlı vd.), Yüz (Seyityahya: 387): 1. Yüz sayısı (MT), 2. Yüz (sayının adı) (KTT).

Yüz (II) (Toparlı vd.), Yüz (Seyityahya: 387): 1. Yüz, çehre (MT), 2. Yüz, çehre (KTT).

Yüz (III) (Toparlı vd.), Yüz (DKTAL III): 1. Yüz, satıh, yüzey (MT), 2. Yüzey, satıh (KTT).

Yüz- (Toparlı vd.), Yüz- (DKTAL III): 1. Yüzmek, suda yüzmek (MT), 2. Su veya belli bir sıvının üzerinde durmak ya da hareket ederek ilerlemek (KTT).

Yüzerlik ~ yüzerlük (Toparlı vd.), Yüzerlik (DKTAL III): 1. Tütsü olarak yakılan üzerlik bitkisi (MT), 2. Sıcak iklimlerde yetişen bir kır bitkisi, üzerlik (KTT).

Yüzinçi (Toparlı vd.), Yüzincî (DKTAL III): 1. Yüzüncü (MT), 2. Yüzüncü (KTT).

Yüzle- (Toparlı vd.), Yüzle- (Seyityahya: 387): 1. Yüzüne vurmak (MT), 2. Yüzlemek (KTT).

Yüzleş- (Toparlı vd.), Yüzleş- (DKTAL III): 1. Yüzleşmek (MT), 2. Yüzleşmek, birbirlerinin yaptıklarını ya da iddia ettikleri fikirleri karşılıklı olarak söylemek (KTT).

Yüzlü (Toparlı vd.), Yüzlü (DKTAL III): 1. Yüzlü (MT), 2. Herhangi bir nitelikte yüzü olan (güler yüzlü vb.), yüz bulmuş, şımartılmış (KTT).

Yüztür- (Toparlı vd.), Yüzdür- (DKTAL III): 1. Yüzdürmek (MT), 2. Yüzmesini sağlamak, batık gemileri su yüzüne çıkarıp yüzer duruma getirmek (KTT).

Yüzük (Toparlı vd.), Yüzük (Seyityahya: 387): 1. Yüzük (MT), 2. Yüzük (KTT).

2.1.27. Z

Ža'ıflık ~ ža'ıflık (Toparlı vd.), Zayıflık (Seyityahya: 390): 1. Zayıflık, güçsüzlük (MT), 2. Zayıflık, güçsüzlük (KTT).

Zerdelü erügi (Toparlı vd.), Zerdali (Seyityahya: 392): 1. Kayısı, zerdali (MT), 2. Zerdali, şeftali (KTT).

Zırh (Toparlı vd.), Sırğa (Seyityahya: 304): 1. Küpe (MT), 2. Küpe (KTT).

Ziftlen- (Toparlı vd.), Ziftlen- (Seyityahya: 393): 1. Ziftlenmek (MT), 2. Ziftlemek (KTT).

Ziyān it- (Toparlı vd.), Ziyan et- (DKTAL III): 1. Zarar etmek (MT), 2. Boşa harcamak (KTT).

Ziyāret kıl- (Toparlı vd.), Ziyaret et- (DKTAL III): 1. Ziyâret etmek (MT), 2. Ziyâret etmek (KTT).

Žulm it- (Toparlı vd.), Zulum et- (DKTAL III): 1. Zulmetmek (MT), 2. Eziyet vermek (KTT).

2.2. Anlam Değişmesine Uğrayan Kelimeler

2.2.1. A

Ançık ~ angıç (Toparlı vd.), Angış (DKTAL I): 1. Merdiven (MT), 2. Arabaya fazla yük yüklemek için arabanın iki yanına konulan parmaklık şeklindeki uzantılar ya da şasi üzerine konulan üstü açık büyük kasa (KTT).

Andan ~ anđan (Toparlı vd.), Andan (DKTAL I): 1. Ondan (MT), 2. Oradan (KTT).

Anıt- (Toparlı vd.), Anıt- ~ añıt- (DKTAL I): 1. Bir şey yapmayı tasarlamak, niyet etmek, mücerret bir şeyi hazırlamak (MT), 2. Hatırlatmak (KTT).

Aralaş- (Toparlı vd.), Aralaş- (DKTAL I): 1. Birbirine tutturmak (MT), 2. Başkalarının arasına girmek, sokulmak, aralıklı duruma gelmek (KTT).

Avlu ~ avlağ (Toparlı vd.), Avlaq (Seyityahya: 51): 1. Avlanma yeri (MT), 2. Uzak, ücra, kuytu (KTT).

Avurla- ~ ağırla- (Toparlı vd.), Ağırta- (Seyityahya: 41): 1. Ağırlamak, ikram etmek (MT), 2. Zahmet vermek, ağırlaştırmak (KTT).

Aya (Toparlı vd.), Aya (Seyityahya: 52): 1. Avuç içi (MT), 2. Okşama, şefkat (KTT).

Azbar (Toparlı vd.), Azbar (Seyityahya: 54): 1. At ahır (MT), 2. Avlu (KTT).

Azdır- ~ azdur- (Toparlı vd.), Azdır- (DKTAL I): 1. Azaltmak (MT), 2. Zayıflaştırmak (KTT).

Azuqlan- (Toparlı vd.), Azıqlan- (DKTAL I): 1. Hazırlık yapmak (MT), 2. Beslenmek (KTT).

2.2.2. B

Balaban (Toparlı vd.), Balaban (Seyityahya: 56): 1. Atmaca (MT), 2. Büyük (KTT).

Başkıç (Toparlı vd.), Başkıç (Seyityahya: 57): 1. Pabuç (MT), 2. Basamak (KTT).

Başbaşka (Toparlı vd.), Baş-başka (Seyityahya: 57): 1. Kendi kendine, kendi başına, yalnız (MT), 2. Baş başa, teke tek (KTT).

Başmak (Toparlı vd.), Başmaq (Seyityahya: 58): 1. Ayakkabı, çizme (MT), 2. Düve (KTT).

Bazlaş- (Toparlı vd.), Bazlaş- (DKTAL I): 1. Barışmak (MT), 2. Bahis tutuşmak (KTT).

Belgü (Toparlı vd.), Belgi (Seyityahya: 59): 1. Aşikâr, belli (MT), 2. İşaret, belgi (KTT).

Bıçkır- (Toparlı vd.), Pışkır- (DKTAL III): 1. Horuldamak (MT), 2. (Atlar) burnuna kaçan samanı havayla dışarı atmak (KTT).

Boluş- (Toparlı vd.), Bolış- (DKTAL I): 1. Yardım etmek, yardımlaşmak (MT), 2. Anlaşmak, uyuşmak (KTT).

Bor (Toparlı vd.), Bor (Seyityahya: 63): 1. Kireç, alçı (MT), 2. Tebeşir (KTT).

Boşad- (Toparlı vd.), Boşat- (DKTAL I): 1. Serbest bırakmak, bağışlamak (MT), 2. Boşaltmak (KTT).

Boyun bağı (Toparlı vd.), Boyun bawı (DKTAL I): 1. Gerdanlık (MT), 2. Kravat (KTT).

Bozlan- (Toparlı vd.), Bozlan- (DKTAL I): 1. Bozulmak, harap olmak (MT), 2. Boz renginde olmak (KTT).

Bön ~ moñ (Toparlı vd.), Mön ~ mön ~ mun (DKTAL II): 1. Saf adam, budala (MT), 2. Hüzünlü, kederli (KTT).

Bulan ~ bulnağ (Toparlı vd.), Bulan (DKTAL I): 1. Yaban eşeği (MT), 2. Kula, at ve bazı hayvanların açık renk donu, ceylan (KTT).

Bulan- ~ bulğan- (Toparlı vd.), Bulan- (DKTAL I): 1. Üzölmek, bulanmak (MT), 2. Bulanmak, duruluğunu yitirmek (KTT).

Bulğışık ~ bulğışuk (Toparlı vd.), Bulaşıq (Seyityahya: 65): 1. Anlaşılmaz, karışık (MT), 2. Bulaşık, kirli (KTT).

Buğlat- (Toparlı vd.), Buwlat- (DKTAL I): 1. Tütsölemek (MT), 2. Buğulamak (KTT).

Buluş- (Toparlı vd.), Buluş- (DKTAL I): 1. Yardım etmek, taziye ve teselli etmek (MT), 2. Buluşmak (KTT).

Buna- (Toparlı vd.), Buna- (DKTAL I): 1. Ayıplamak (MT), 2. Bunamak, zihin yetenekleri dağılmak (KTT).

Burğu (Toparlı vd.), Burğu (Seyityahya: 65): 1. Boru (müzık aleti) (MT), 2. Burgu (KTT).

Burn (Toparlı vd.), Burun (Seyityahya: 66): 1. Kuş gagası (MT), 2. Burun (KTT).

Burçağ (Toparlı vd.), Burçaq (Seyityahya: 65): 1. Bezelye, nohut (MT), 2. Dolu (KTT).

Butğa (Toparlı vd.), Botqa (Seyityahya: 64): 1. Pirinçle pişmiş süt, sütlaç (MT), 2. Lapa, mama (KTT).

Bür- ~ bur- (Toparlı vd.), Bür- (Seyityahya: 66): 1. Eğirmek, ip bükme (MT), 2. Kıvrırmak, pili yapmak, kıvrım yapmak (KTT).

2.2.3. C

Cırlağ ~ çırlayık (Toparlı vd.), Cırlaq (Seyityahya: 73): 1. Toygar kuşu (MT), 2. Cırcır böceği (KTT).

2.2.4. Ç

Çağa (Toparlı vd.), Çağa ~ şaga (DKTAL I): 1. Tüyü henüz bitmemiş kuş yavrusu (MT), 2. Çocuk (KTT).

Çal (Toparlı vd.), Çal (Seyityahya: 78): 1. Ala renkli, çil (MT), 2. Ak, kır renk, boz (KTT).

Çala ~ çalaça (Toparlı vd.), Çala (Seyityahya: 78): 1. Az, azıcık (MT), 2. Prematüre, güdük (KTT).

Çandır (Toparlı vd.), Çandır (Seyityahya: 79): 1. Türk ya da başkasından cinsleşmiş olan (MT), 2. Sinirli (et), damarlı (KTT).

Çapala- (Toparlı vd.), Çapala- (Seyityahya: 79): 1. Kaygılanmak (MT), 2. Toprağı çapalamak (KTT).

Çat- (Toparlı vd.), Çat- (DKTAL I): 1. Kumaşın kenarını birbirine eklemek, dikmek (MT), 2. Tahta, direk gibi şeyleri uc uca tutturarak çatı yapmak, tüfeği birbirine dayamak (KTT).

Çatla- (Toparlı vd.), Çatla- (Seyityahya: 80): 1. El şaklatmak (MT), 2. Çatlamak (KTT).

Çeke (Toparlı vd.), Çeke (Seyityahya: 81): Yazı üzerindeki nokta (MT), 2. Çene (KTT).

Çelik (Toparlı vd.), Çelik (Seyityahya: 82): 1. Çocukların oynadıkları çelik çomak (MT), 2. Çelik (KTT).

Çerlen- (Toparlı vd.), Çerlen- (Seyityahya: 82): 1. Ağrımak, (göz) çipillenmek (MT), 2. Hasta olmak (KTT).

Çıvılda- ~ çıvla- ~ çıvşa- (Toparlı vd.), Cıvılda- (DKTAL I): 1. Yavaşça ses vermek (MT), 2. Cıvıldamak, cıvıl cıvıl ötmek (KTT).

Çivilde- (Toparlı vd.), Çivilde- (Seyityahya: 86): 1. Yavaş yavaş konuşmak, hafifçe söylemek (MT), 2. Cıvıldamak (KTT).

Çoyun (Toparlı vd.), Çoyun (Seyityahya: 87): 1. Eritilmiş maden, bakır (MT), 2. Dökme demir (KTT).

2.2.5. D

Damızlık (Toparlı vd.), Tamızlık (DKTAL III): 1. Tadına bakılmak üzere bir nesneden alınan bir şey (MT), 2. Damızlık (hayvan) (KTT).

Dart- ~ tart- ~ tart- (Toparlı vd.), Tart- (Seyityahya: 331): 1. Tartmak, ölçmek (MT), 2. Bir şeyi tutup kendine veya başka bir yöne doğru yürütmek, çekmek, germek (KTT).

Dartıl- ~ tartıl- (Toparlı vd.), Tartıl- (Seyityahya: 331): 1. Tartılmak, ölçülmek (MT), 2. Gerilmek, uzatılmak, uzanmak (KTT).

Daşla- (Toparlı vd.), Tışla- (DKTAL III): 1. Dışlamak (MT), 2. Kürkün dış yüzünü kumaşla kaplamak, dışlamak (KTT).

Dın- ~ tın- (Toparlı vd.), Tın- (Seyityahya: 344): 1. Söylemek, ses çıkarmak (MT), 2. Dinmek, çökmek, dibe çökmek (KTT).

Dölen- ~ tölen- (Toparlı vd.), Tölen- (Seyityahya: 351): 1. Karar kılmak, sebat etmek (MT), 2. Ödenmek (KTT).

Durgay ~ turgay (Toparlı vd.), Torğay (Seyityahya: 350): 1. Toygar kuşu (MT), 2. Serçe (KTT).

Dutın- (Toparlı vd.), Tutun- (Seyityahya: 355): 1. Tutunmak (MT), 2. Başlamak, girişmek, koyulmak (KTT).

Dutuk ~ tutuk (Toparlı vd.), Tutuk (Seyityahya: 355): 1. Boylu boyuna örtülen ipekli kumaş, peçe (MT), 2. Kekeme, felçli, ünsüz harf (KTT).

Duy- (Toparlı vd.), Duy- (Seyityahya: 103): 1. Kadir olmak, tâkat getirmek (MT), 2. Duymak (KTT).

Duzluk ~ tuzluk (Toparlı vd.), Tuzluk (Seyityahya: 355): 1. Tuzla, tuz gölü, tuz madeni (MT), 2. Tuzluk (KTT).

Dügü (Toparlı vd.), Dügĩ ~ tüy (DKTAL I): 1. Bulgurun incesi (MT), 2. Darı tanesi, darı (KTT).

2.2.6. E

Ecelsiz (Toparlı vd.), Ecelsiz (Seyityahya: 105): 1. Eceli gelmeyen (MT), 2. Vakitsiz (KTT).

Eke (Toparlı vd.), Eke ~ ekey (DKTAL II): 1. Hala, bibi (MT), 2. Küçük kardeş (KTT).

Ene- ~ ine- (Toparlı vd.), Ene- (DKTAL II): 1. At vb. hayvanları burmak (MT), 2. Hayvanları dağlamak, kesik yaparak işaretlemek (KTT).

Eñsele- ~ ensele- (Toparlı vd.), Ensele- (DKTAL II): 1. Ensesine vurmak (MT), 2. Yakalamak (KTT).

Eren ~ iren (Toparlı vd.), Eren (DKTAL II): 1. Er, yiğit (MT), 2. Eren, evliya (KTT).

Erkli (Toparlı vd.), Erklî (DKTAL II): 1. Kararlı, sebatlı (MT), 2. Erkli, kuvvetli, istediğini yaptırabilen (KTT).

Erşi (Toparlı vd.), Erşi (DKTAL II): 1. Puşt, cinsî sapık (KT), 2. Acayip, çirkin, yersiz, edepsiz, pis (KTT).

Evlik (Toparlı vd.), Üylîk (DKTAL III): 1. Ev için gerekli eşya (MT), 2. Evlik, hanelik, herhangi bir sayıda evden haneden oluşan (KTT).

Eyiddür- (Toparlı vd.), Ayttır- (Seyityahya: 53): 1. Söylettirmek (MT), 2. Dünür yollamak (KTT).

Ezdür- (Toparlı vd.), Ezdîr- (DKTAL II): 1. Eritmek (MT), 2. Ezdirmek (KTT).

2.2.7. G

Gezegen (Toparlı vd.), Gezegen (DKTAL II): 1. Dolaşan, tavaf eden (MT), 2. Gezegen (KTT).

Gümüldürük (Toparlı vd.), Kömüldürîk (DKTAL II): 1. Ufak çan ve boncuklarla süslenip devenin göğsüne bağlanan süs (MT), 2. Eyerin arkaya kaymaması için atın göğsünden dolaştırılan kayış (KTT).

2.2.8. H

Hoş kör- (Toparlı vd.), Hoş kör- (DKTAL II): 1. Hoş görmek, içi açılmak (MT), 2. Hoş görmek, yapılan bir şeyi kusur saymamak (KTT).

2.2.9. I

Irgakla- (Toparlı vd.), Irgakla- (DKTAL II): 1. (Yırtıcı hayvan) ısırarak (MT), 2. Kancalamak, kanca ile tutup çekmek (KTT).

Isla- (Toparlı vd.), Isla- (Seyityahya: 136): 1. İslamak (MT), 2. Sürmek (KTT).

Iyık (Toparlı vd.), Iyık (Seyityahya: 136): 1. Çiğın, omuz (MT), 2. Kuytu, تنها, korunak (KTT).

2.2.10. İ

İlimli (Toparlı vd.), İlimli (Seyityahya: 140): 1. İlim sahibi (MT), 2. İlimli, bilimsel, ilmî (KTT).

İndir (Toparlı vd.), İndir (Seyityahya: 135): 1. Buğday, döğme (MT), 2. Harmanlık, harman yeri (KTT).

İrte (Toparlı vd.), Erte (Seyityahya: 111): 1. Sonra (MT), 2. Erken (KTT).

İrtele- (Toparlı vd.), Ertele- (DKTAL II): 1. Sabahlamak (MT), 2. Ertelemek, başka zamana bırakmak (KTT).

İşidil- (Toparlı vd.), Eşitil- (Seyityahya: 113): 1. Dikkate alınmak, itibar edilmek (MT), 2. İşitilmek, duyulmak (KTT).

İş küç (Toparlı vd.), İş küş (DKTAL II): 1. Gerek, ihtiyaç (MT), 2. İş güç, yapılacak iş (KTT).

İyle- ~ eyle- (Toparlı vd.), İyle- (DKTAL II): 1. Deriyi terbiye etmek (MT), 2. Hamur yoğurmak, bir şeyi işlemek, üzerinde çalışmak (KTT).

İylen- ~ eylen- (Toparlı vd.), İylen- (DKTAL II): 1. Deri terbiye edilmek (MT), 2. Hamur yoğrulmak (KTT).

2.2.11. K-Q

Kabarcak ~ kabarşak ~ kabırşak ~ kaburçuk (Toparlı vd.), Qaburçaq (Seyityahya: 180): 1. Ağaçtan içi oyularak yapılan sandık ya da kutu (MT), 2. Kavkı, kabuk (KTT).

Kakaç (Toparlı vd.), Qaqaç (Seyityahya: 181): 1. Eskimiş, eski (MT), 2. Kakaç, kurutulup saklanan et (KTT).

Kamu ~ kamuğ (Toparlı vd.), Kamu (DKTAL II): 1. Hep, bütün, hepsi (MT), 2. Toplum, halk, halkla ilgili olan (KTT).

Karabaş (Toparlı vd.), Karabaş (DKTAL II): 1. Cariye, hizmetçi (MT), 2. Rahip, papaz, keşiş, Hristiyan dininden olan, köpeklere verilen ad (KTT).

Karçığa (Toparlı vd.), Qarçığa (Seyityahya: 187): 1. Aladoğan, atmaca (MT), 2. Evin yan taraflarından her biri (KTT).

Karı (Toparlı vd.), Qarı (Seyityahya: 187): 1. Yaşlı (MT), 2. Karı, eş, kadın (KTT).

Karılgaç (Toparlı vd.), Qarılgaç (Seyityahya: 187): 1. Serçe (MT), 2. Kırılgaç (KTT).

Karşı çık- (Toparlı vd.), Karşı şık- (DKTAL II): 1. Karşısına çıkmak (MT), 2. Karşı çıkmak (KTT).

Karşı tur- (Toparlı vd.), Karşı tur- (DKTAL II): 1. Karşısında durmak (MT), 2. Karşı durmak, direnmek (KTT).

Kaydur- (Toparlı vd.), Qaydır- (Seyityahya: 193): 1. Çevirmek (MT), 2. Zıhlamak, kestirmek (KTT).

Kayır- ~ kayur- (Toparlı vd.), Qayır- (Seyityahya: 193): 1. Kayırmak, önem vermek (MT), 2. Sökmek, koparmak, çevirmek (KTT).

Kayrıl- (Toparlı vd.), Kayırıl- (DKTAL II): 1. Eğrilmek (MT), 2. Burkulmak, eklem yeri burkulmak (KTT).

Kazgış (Toparlı vd.), Kazgış (DKTAL II) : 1. Cimri, hasis (MT), 2. Ucu sivri kazma aleti (KTT).

Kelek (Toparlı vd.), Kelek (DKTAL II): 1. Düz ve uzun burunlu büyük bir kuş (MT), 2. Ham, pişmemiş kavun (KTT).

Kılkıyruğu ~ kılkıyruk (Toparlı vd.), Qılquyruq (Seyityahya: 196): 1. Keklik, kılkıyruk (MT), 2. Sakar meke kuşu (KTT).

Kısaş ~ kışkaç ~ kıskaş ~ kışgaç (Toparlı vd.), Qısqaç (Seyityahya: 197): 1. Yengeç (MT), 2. Kerevit, tatlısu istakozu (KTT).

Kıya (Toparlı vd.), Qıya (Seyityahya: 198): 1. Hırçın, sert (MT), 2. Kıyı, eğik, yamuk (KTT).

Kızılça (Toparlı vd.), Qızılça (Seyityahya: 199): 1. Kırmızı renge yakın olan (MT), 2. Kızıl hastalığı (KTT).

Kirfik (Toparlı vd.), Kırpık (DKTAL II): 1. Göz kapağı (MT), 2. Kirpik (KTT).

Kirşen (Toparlı vd.), Kırşen (DKTAL II): 1. Kadınların yüzlerine sürdükleri pudra (MT), 2. Çabuk kirlenen, kiri hemen belli olan (KTT).

Kit- ~ ket- (Toparlı vd.), Ket- (Seyityahya: 160): 1. Yok olmak, ortadan kalkmak (MT), 2. Gitmek (KTT).

Ėob- ~ Ėop- (Toparlı vd.), Qop- (Seyityahya: 201): 1. Toz kopmak, toz yükselmek (MT), 2. Kopmak, ikiye ayrılmak (KTT).

Ėocalık (Toparlı vd.), Kocalık (DKTAL II): 1. İhtiyarlık, yaşlılık (MT), 2. Bir kadına koca olma durumu (KTT).

Ėolluk (Toparlı vd.), Kollık (DKTAL II): 1. Yumruk, bilek, bileklik (MT), 2. Gömlek kollarının iliklenen yeri, kola takılan, görev belirten şerit (KTT).

Ėozğar- (Toparlı vd.), Kozgar- (DKTAL II): 1. Sözü çevirmek (MT), 2. Kıpırdatmak, yerinden oynatmak, uyandırmak (KTT).

Köknar (Toparlı vd.), Köknar (DKTAL II): 1. Çam fıstığı (MT), 2. Köknar ağacı (KTT).

Kökreğ (Toparlı vd.), Kökreğ (Seyityahya: 170): 1. Ceset, kadavra (MT), 2. Göğüs (KTT).

Körgeğ- ~ körgüz- ~ körküz- (Toparlı vd.), Körgüz- (DKTAL II): 1. Göstermek (MT), 2. Gödürmek, görmek işini yaptırmak, bir başkasına yaptırmak (KTT).

Közen ~ küzen (Toparlı vd.), Küzen (DKTAL II): 1. Gelincik (MT), 2. Kokarca (KTT).

Ėura- (Toparlı vd.), Qura- (Seyityahya: 206): 1. Eksilmek, azalmak (MT), 2. Eklemeğ, birbirine bağlamak (KTT).

Ėuyul- (Toparlı vd.), Kuyul- (DKTAL II): 1. Coşmak, coşturmak, neşelenmek (MT), 2. Dökülmek, giysi üzerine bol gelmek (KTT).

Külük (Toparlı vd.), Külük (Seyityahya: 176): 1. Çabuk, hızlı (MT), 2. Yarış atı, koşu atı (KTT).

Kündeş (Toparlı vd.), Kündeş (Seyityahya: 176): 1. Ortak (MT), 2. Rakip, hasım (KTT).

Kürtün (Toparlı vd.), Kürtün ~ kürtik (DKTAL II): 1. Eyer keçesi, adi palan (MT), 2. Kar yığını (KTT).

2.2.12. L

Lay (Toparlı vd.), Lay (Seyityahya: 210): 1. Yan, kat, nezd (MT), 2. Suların dip çamuru, mil (KTT).

Lüle (Toparlı vd.), Lüle (DKTAL II): 1. Emzik (MT), 2. Lüle, pipo (KTT).

2.2.13. M

Mañlay (Toparlı vd.), Mañlay (Seyityahya: 216): 1. Öncü (MT), 2. Alın (KTT).

Mort (Toparlı vd.), Mort (Seyityahya: 228): 1. Temel (MT), 2. Gevrek, kırılğan (KTT).

Muñlu (Toparlı vd.), Muñlı (DKTAL II): 1. Muhtaç (MT), 2. Hüzünlü, kederli (KTT).

2.2.14. O

Obur (Toparlı vd.), Obur (Seyityahya: 239): 1. Oyuk ve çukur yer (MT), 2. Obur, cadı, büyücü, gulyabani (KTT).

Ordu (Toparlı vd.), Ordu (DKTAL II): 1. Ordu, şehir (MT), 2. Ordu (askerî), topluluk (KTT).

Oyalan- (Toparlı vd.), Oyalan- (DKTAL II): 1. Şımarmak (MT), 2. Oyalanmak, bir şeyle meşgul olmak (KTT).

Oyar- ~ uyar- (Toparlı vd.), Uyar- (DKTAL III): 1. Uyurmak, uyandırmak (MT), 2. İkaz etmek, uyarmak (KTT).

2.2.15. Ö

Ös- (Toparlı vd.), Ös- (Seyityahya: 251): 1. Tırmanmak, binaya veya ağaca çıkmak (MT), 2. Yetişmek, büyümek, boylanmak (KTT).

Örgen (Toparlı vd.), Örken (Seyityahya: 251): 1. Urgan, ip, halat (MT), 2. Bitkilerin yere yatık gövdesi, filiz (KTT).

2.2.16. P

Pinti (Toparlı vd.), Pinti (Seyityahya: 267): 1. Bitli (MT), 2. Pinti, cimri (KTT).

2.2.17. S

Sağav (Toparlı vd.), Saqav (Seyityahya: 290): 1. Mankafalık, aptallık (MT), 2. Dilsiz (KTT).

Sağın- (Toparlı vd.), Sağın- (Seyityahya: 289): 1. Düşünmek, hatırlamak, sanmak (MT), 2. Özlemek, hasret çekmek (KTT).

Saklat- (Toparlı vd.), Saklat- (DKTAL III): 1. Haramdan kaçındırmak (MT), 2. Saklatmak, saklamak işini yaptırmak (KTT).

Sarkıt (Toparlı vd.), Sarkıt (DKTAL III): 1. Yemek artığı, ağızdan akan salya (MT), 2. Jeolojik oluşum olan sarkıtlar (KTT).

Sarkıt- (Toparlı vd.), Sarqıt- (Seyityahya: 295): 1. Süzmek (MT), 2. Sarkıtmak (KTT).

Sarsıt- (Toparlı vd.), Sarsıt- (Seyityahya: 295): 1. Kovmak, defetmek (MT), 2. Sarsmak, zedelemek (KTT).

Sataş- (Toparlı vd.), Sataş- (Seyityahya: 295): 1. Dokunmak, değmek (MT), 2. Sataşmak (KTT).

Sav (Toparlı vd.), Saw (DKTAL III): 1. Dava (MT), 2. Görüş, iddia (KTT).

Sav- (Toparlı vd.), Saw- ~ saf- (DKTAL III): 1. Yerini değiştirmek (MT), 2. İstenmeyen birini yanından uzaklaştırmak (KTT).

Sayla- (Toparlı vd.), Sayla- (Seyityahya: 296): 1. Temizlemek, sağalmak (MT), 2. Seçmek (KTT).

Sazağan ~ şazğan (Toparlı vd.), Sazağan (Seyityahya: 296): 1. Yılan, ejderha (MT), 2. Uçurtma, tayfun (KTT).

Senek (Toparlı vd.), Senek (Seyityahya: 299): 1. Küp, damacana (MT), 2. Çatal, dirgen, yaba (KTT).

Sesken- (Toparlı vd.), Sesken- (Seyityahya: 300): 1. Vehimlenmek, kuruntulu olmak (MT), 2. Ürmek, silkinmek, korkmak (KTT).

Şıbizgi (Toparlı vd.), Şıbizgi (DKTAL III): 1. Davul (MT), 2. Kaval (KTT).

Sıdır- (Toparlı vd.), Sıdır- (Seyityahya: 302): 1. Kurmak (MT), 2. Derisini soyarak, yüzmek (KTT).

Sılta- (Toparlı vd.), Sılta- (DKTAL III): 1. Salmak, bırakmak, terk etmek (MT), 2. Bahane etmek, bahane ile işi başkasına atmak (KTT).

Sırt (Toparlı vd.), Sırt (Seyityahya: 304): 1. Sırt, tepe, yükseklik (MT), 2. Kuzey yönü (KTT).

Sızdur- (Toparlı vd.), Sızdır- (DKTAL III): 1. Eritmek (MT), 2. Sızdırmak (KTT).

Som (Toparlı vd.), Som (DKTAL III): 1. Altın, gümüş vb. (MT), 2. İçi de dışı da aynı maddeden yapılmış olan (KTT).

Sorguç (Toparlı vd.), Sorguş (DKTAL III): 1. Kılıç sapının uç kısmı (MT), 2. Bazı kuşların başının üstündeki uzun tüyler, başlıkların önüne takılan tüy vb. süsler (KTT).

Sorp (Toparlı vd.), Sorp (DKTAL III): 1. Gafleten, bilmeyerek (MT), 2. Soğurmayı, emmeyi anlatan yansıma söz (KTT).

Şoy- (Toparlı vd.), Soy- (Seyityahya: 309): 1. (Kabuk, elbise, deri) üzerinden çıkarmak, soymak, derisini yüzmek (MT), 2. Kesmek, boğazlamak (KTT).

Soyka (Toparlı vd.), Soyka (DKTAL III): 1. Kaftan (MT), 2. Ölüden kalan giysi (KTT).

Sümek (Toparlı vd.), Sümek (Seyityahya: 315): 1. Sümek, mısır sömeği (MT), 2. Sübek, emzik, küçük musluk, ibik (KTT).

Sürt- ~ sürüt- ~ sürüt- (Toparlı vd.), Sürt- (Seyityahya: 316): 1. Sürtmek, kaşımak (MT), 2. Silmek (KTT).

Sürüşdür- (Toparlı vd.), Sürüştir- (Seyityahya: 316): 1. Sürüştürmek (MT), 2. İte kaka, dirsek vura vura kendine yol açmak (KTT).

Süyem ~ süyüm (Toparlı vd.), Süyem (Seyityahya: 317): 1. Bir dikimlik iplik (MT), 2. Sere, sele (KTT).

2.2.18. Ş

Şabış- (Toparlı vd.), Şabış- (DKTAL III): 1. Sürmek (MT), 2. Koşuşmak, yarışmak (KTT).

Şakla- (Toparlı vd.), Şekle- ~ şekile- (DKTAL III): 1. İkiye ayırmak (MT), 2. Kapı sürgüsünü sürmek, kapatmak (KTT).

Şaşak (Toparlı vd.), Şaşak (DKTAL III): 1. Eski ve yamalı elbise (MT), 2. Saçak, giysi ve perdelerde iplikten top püskül (KTT).

Şatla- (Toparlı vd.), Şatla- (DKTAL III): 1. Parmak çıtlamak (MT), 2. Çatlamak, yarılmak, çat! diye ses çıkmak (KTT).

Şıray (Toparlı vd.), Çıray (Seyityahya: 84): 1. Renk (MT), 2. Beniz, çehre (KTT).

2.2.19. T

Tap- (Toparlı vd.), Tap- (Seyityahya: 330): 1. Kazanmak, elde etmek (MT), 2. Bulmak (KTT).

Tartık (Toparlı vd.), Tartıq (Seyityahya: 331): 1. Armağan, hediye (MT), 2. Çekingen, sıkılğan, mahcup (KTT).

Tatan- ~ tatın- (Toparlı vd.), Tatan- (DKTAL III): 1. Tat almak (MT), 2. Dadanmak, hoşlandığı bir şeyi sık sık yapmak, çıkarı olduğu bir yere sık sık gitmek (KTT).

Tegenek (Toparlı vd.), Tegenek (Seyityahya: 335): 1. Sopa, değenek (MT), 2. Diken (KTT).

Teleme (Toparlı vd.), Teleme (DKTAL III): 1. Yumuşak (MT), 2. Yumuşak bir peynir çeşidi (KTT).

Tık- (Toparlı vd.), Tık- (DKTAL III): 1. (Arı, yılan) sokmak (MT), 2. Tıkmak, sokmak, yerleştirmek (KTT).

Tın- (Toparlı vd.), Tın- (Seyityahya: 344): 1. Nefes almak, soluk almak (MT), 2. Dinmek, çökmek, dibe çökmek (KTT).

Tırnağ (Toparlı vd.), Tırnaq (Seyityahya: 344): 1. Çivi, mih (MT), 2. Tırnak (KTT).

Tokı- (Toparlı vd.), Toqu- (Seyityahya: 348): 1. Şiddetle vurmak (MT), 2. Dokumak (KTT).

Tomruk (Toparlı vd.), Tomruq (Seyityahya: 349): 1. Yumru odun, kütük (MT), 2. Yumru (bitki biliminde) (KTT).

Tozak (Toparlı vd.), Tozak (DKTAL III): 1. Cehennem (MT), 2. Kıyılmış saman, kesmik (KTT).

Tölen- (Toparlı vd.), Tölen- (Seyityahya: 351): 1. Zayıflamak (MT), 2. Ödenmek (KTT).

Tulup (Toparlı vd.), Tulup (DKTAL III): 1. Derin (MT), 2. Tulum (KTT).

Tutuk (Toparlı vd.), Tutuq (Seyityahya: 355): 1. Örtü (MT), 2. Kekeme, felçli, ünsüz harf (KTT).

2.2.20. U

Uçuz (Toparlı vd.), Ucuz (Seyityahya: 359): 1. Kolay (MT), 2. Ucuz (KTT).

Uçuzluk (Toparlı vd.), Ucuzluq (Seyityahya: 359): 1. Kolaylık (MT), 2. Ucuzluk (KTT).

Uşak ~ uvak (Toparlı vd.), Uşak (DKTAL III): 1. Ufak, küçük (MT), 2. Çocuk, uşak (KTT).

Uşsız ~ ussuz (Toparlı vd.), Essiz (DKTAL II): 1. Akılsız (MT), 2. Baygın, bilinci yerinde olmayan (KTT).

2.2.21. Ü

Ürper- (Toparlı vd.), Ürper- (DKTAL III): 1. Kaşımak (MT), 2. Korku ve heyecan nedeniyle saçlar ve tüyler dikleşmek, korkmak (KTT).

Ürün (Toparlı vd.), Ürün (DKTAL III): 1. Süt (MT), 2. Ürün, mahsul (KTT).

Üzen (Toparlı vd.), Özen (Seyityahya: 252): 1. Haliç (MT), 2. Irmak (KTT).

2.2.22. V

Vaktlan- (Toparlı vd.), Vakıtlan- (DKTAL III): 1. Zamanı belirlemek (MT), 2. Maddi durumu düzelmek (KTT).

2.2.23. Y

Yabalak (Toparlı vd.), Yapalaq (Seyityahya: 376): 1. Baykuş (MT), 2. Kanat, pervane (KTT).

Yabuk (Toparlı vd.), Yapıq (Seyityahya: 376): 1. Örtü, başörtüsü (MT), 2. Kapalı (KTT).

Yağlık (Toparlı vd.), Cawlık (DKTAL I): 1. Düşman için hazırlanan ok (MT), 2. Düşmanlık (KTT).

Yal (Toparlı vd.), Yal (Seyityahya: 374): 1. Yal, hayvan yemeği (MT), 2. Dinlenme, teneffüs (KTT).

Yangır- ~ yangur- (Toparlı vd.), Yangır- (Seyityahya: 375): 1. Öfkelenmek, kızmak (MT), 2. Tınlamak, ötmek, tangırdamak (KTT).

Yanıq (Toparlı vd.), Yanıq (Seyityahya: 375): 1. Mazlum (MT), 2. Dert, dertlenme (KTT).

Yapalaq (Toparlı vd.), Yapalaq (Seyityahya: 376) ~ Capalak (Karahana: 403): 1. Kartal (MT), 2. Kanat, pervane, küçük bir baykuş cinsi (KTT).

Yaraşdur- (Toparlı vd.), Yaraştır- (Seyityahya: 377): 1. Yararlı hale getirmek (MT), 2. Süslemek, donatmak (KTT).

Yaraştur- (I) (Toparlı vd.), Yaraştır- (Seyityahya: 377): 1. Düzenlemek, birleştirmek (MT), 2. Bezemek, süslemek, donatmak (KTT).

Yaraştur- (II) (Toparlı vd.), Yaraştır- (Seyityahya: 377): 1. Yapmak, etmek (MT), 2. Bezemek, süslemek, donatmak (KTT).

Yatlı (Toparlı vd.), Yatlı (DKTAL III): 1. Kötü şey, kötü adam (MT), 2. Ayıplı, kusurlu (KTT).

Yav (Toparlı vd.), Cav (Seyityahya: 70), Yav (Seyityahya: 379): 1. Harp, savaş (MT), 2. Düşman (KTT).

Yavuzluk (Toparlı vd.), Yavuzluk (Seyityahya: 379): 1. Kötülük, fenalık (MT), 2. Öfke, kızgınlık (KTT).

Yazık ~ yazuğ ~ yazuk (Toparlı vd.), Yazık (Seyityahya: 379): 1. Günah, suç (MT), 2. Yazık (acınma ve üzüntü anlatır) (KTT).

Yazıl- (Toparlı vd.), Yazıl- (Seyityahya: 379): 1. Yayılmak, serilmek (MT), 2. Gerinmek (vücut olarak) (KTT).

Yillen- (Toparlı vd.), Cellen- (DKTAL I): 1. Rahatlamak (MT), 2. Yelpaze ile yellenmek, bağırsak gazı çıkarmak (KTT).

Yolçı (Toparlı vd.), Yolcu (Seyityahya: 384): 1. Satıcı, tüccar (MT), 2. Yolcu (KTT).

Yükün- (Toparlı vd.), Cüğün- ~ şögün- (DKTAL I): 1. Namaz kılmak, secde etmek (MT), 2. Çökmek, diz bükme (KTT).

2.2.24. Z

Zahmet eyle- (Toparlı vd.), Zahmet et- (DKTAL III): 1. İşkence etmek (MT), 2. Bir şey için uğraşmak, yorulmak (KTT).

SONUÇ

Tezde *Kıpçak Türkçesi Sözlüğü* (Recep Toparlı, Hanifi Vural, Recep Karaatlı, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara: 2007), *Kırım Tatar Türkçesi-Türkiye Türkçesi-Rusça Sözlük* (Refik ve Nüzhet Muzafarov (çev: Nariman Seyityahya), Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara: 2018), *Dobruca Kırım Tatar Ağzı Lugâti* (Saim Osman Karahan, Dobruca Kırım Tatar Ağzı Sözlüğü (1-2-3), Köstence-Romanya, 2011) eserlerinden yararlanılmıştır. Tarihî Kıpçak Lehçesi ve Çağdaş Kıpçak Lehçeleri arasında yapılan yüksek lisans ve doktora çalışmaları da taranmıştır.

MT ile KTT arasında yapılan karşılaştırmalı söz varlığı kapsamında KTS’de bulunan Türkçe kelimelerin a’dan z’ye KTTS ve DKTAL sözlüklerindeki karşılıkları taranmış, karşılaştırması yapılmış ve anlamları ortaya konulmuştur. 1. Benzer ve Yakın Anlama Gelen Kelimeler bölümünde KTS’deki 5553 sözcük, 2. Anlam Değişmesine Uğrayan Kelimeler bölümünde ise 255 sözcük KTT’deki eş değerleriyle karşılaştırılmıştır. Bulgular yalnızca karşılaştırmalı söz varlığı bağlamında ortaya konulmuş ve bazı özellikler derlenerek sonuçların genel görünümü verilmiştir. MT ve KTT arasında yapılan karşılaştırmalı söz varlığı çalışması kapsamında genel olarak kelimelerin ses ve şekil değişikliğine uğradığını, anlamsal olarak da çeşitlenmeler yaşandığı gözlemlenmiştir. Buna göre bu karşılaştırmalı çalışmanın ardından çıkan sonuçlar “Anlam Bakımından” ve “Ses Değişimi Bakımından” ulaşılan sonuçlar olmak üzere örnekleriyle birlikte kısaca değerlendirilmiştir.

1. Anlam Bakımından Değerlendirme

Aşağıda örneği verilen kelimelerin MT’deki anlamının değişmeden KTT’de de aynı şekilde yer aldığını söyleyebiliriz:

Қайда: Nerede (MT), Qayda: Nerede, nereye (KTT).

Ачлық: Açlık, tok olmama (MT), Aqlıq: Açlık (KTT).

Bayram: Bayram (MT), Bayram: Bayram (KTT).

Çыпلاق: Çıplak (MT), Çıплақ: Çıplak (KTT).

Қыр-: Kırmak (MT), Qır-: Kırmak (KTT).

Гөбек ~ көбек: Göbek (MT), Köbek: Göbek (KTT).

Дөк- ~ төк-: Dökmek (MT), Tök-: Dökmek (KTT).

Yemiş ~ yimiş: Yemiş, meyve (MT), Yemiş: Yemiş, meyve (KTT).

Yonca: Yonca (MT), Yonca: Yonca (KTT).

MT’de var olan bir kelime KTT’de aynı görünümle ya da mevcut kelimeyi çağrıştırabilecek bir görünümle saptanmış, fakat anlam olarak değişime uğramıştır. Bu kelimelere şu örnekleri verebiliriz:

Teleme: Yumuşak (MT), Teleme: Yumuşak ya da sert bir peynir çeşidi (KTT).

Ançık ~ angıç: Merdiven (MT), Angış: Arabaya fazla yük yüklemek için arabanın iki yanına konulan parmaklık şeklindeki uzantılar ya da şasi üzerine konulan üstü açık büyük kasa (KTT).

Arg ~ arç: Irmak (MT), Ark ~ arık: Ark, arık, su yolu, kanal (KTT).

Bağır-: (Koyun) melemek (MT), Bağır-: Bağırmak (KTT).

Çala ~ çalaça: Az, azıcık (MT), Çala: Prematüre, güdük (KTT).

Eyiddür-: Söylettirmek (MT), Ayttır-: Dünür yollamak (KTT).

Kamu ~ kamuğ: Hep, bütün, hepsi (MT), Kamu: Toplum, halk, halkla ilgili olan (KTT).

Sesken-: Vehimlenmek, kuruntulu olmak (MT), Sesken-: Ürmek, silkinmek, korkmak (KTT).

Uşak ~ uvak: Ufak, küçük (MT), Uşak: Çocuk, uşak (KTT).

Yaçın-: Utanmak (MT), Yaşın-: Saklanmak, gizlenmek (KTT).

Yi-: Kurt, böcek kemirmek (MT), Ye-: Yemek (KTT).

Bazı kelimelerin aynı görünüme sahip olduğunu fakat farklı anlamları karşıladığını söyleyebiliriz:

Başmak: Ayakkabı, çizme (MT), Başmaq: Düve (KTT).

Bazlaş-: Barışmak (MT), Bazlaş-: Bahis tutuşmak (KTT).

Burçağ: Bezelye, nohut (MT), Burçaq: Dolu (KTT).

Çapala-: Kaygılanmak (MT), Çapala-: Toprağı çapalamak (KTT).

Eñsele- ~ ensele-: Ensesine vurmak (MT), Ensele-: Yakalamak (KTT).

Iyık: Çiğın, omuz (MT), Iyık: Kuytu, تنها, korunak (KTT).

Ƙazğış: Cimri, hasis (MT), Kazğış: Ucu sivri kazma aleti (KTT).

Ƙocalık: Yaşlılık (MT), Kocalık: Bir kadına koca olma durumu (KTT).

Ƙozgar-: Sözü çevirmek (MT), Kozgar-: Kıpırdatmak, yerinden oynatmak, uyandırmak (KTT).

Obur: Oyuk ve çukur yer (MT), Obur: Obur, cadı, büyücü, gulyabani (KTT).

Sarkıt: Yemek artığı, ağızdan akan salya (MT), Sarkıt: Jeolojik oluşum olan sarkıtlar (KTT).

Sümek: Sümek, mısır sömeği (MT), Sümek: Sübek, emzik, küçük musluk, ibik (KTT).

ƦırnaƘ: Çivi, mih (MT), Tırnaq: Tırnak (KTT).

VaƘtlan-: Zamanı belirlemek (MT), Vakıtlan-: Maddi durumu düzelmek (KTT).

Yangır- ~ yangur-: Öfkelenmek, kızmak (MT), Yangır-: Tınlamak, ötmek, tangırdamak (KTT).

2. Ses Bakımından Değerlendirme

MT ve KTT söz varlığı arasında yapılan karşılaştırma sonucu kelimelerde bazı ses değişiklikleri tespit edilmiştir. Bu ses değişimine uğrayan kelimelerin aşağıda gösterildiği gibi tek biçimde yer almadığını, sadece karşılıklı görünümde değişime uğraması bakımından incelendiğini belirtmek gerekiyor. Buna göre karşılıklı ses değişimine şu örnekleri verebiliriz:

b > m:

Ben: Ben (MT), Men: Ben (KTT).

Bıyık: Bıyık (MT), Mıyıq: Bıyık (KTT):

b > v:

Yalbar-: Yalvarmak (MT), Yalvar-: Yalvarmak (KTT).

v / b:

Var: Var, mevcut (MT), Bar: Var (KTT).

Var-: Varmak, gitmek, ulaşmak (MT), Bar-: Gitmek, yürümek (KTT).

b > p:

Bıç- ~ **bış-** ~ **biç-**: Biçmek, kesmek (MT), **Pıç-**: Biçmek, kesmek (KTT).

c > ç:

Cocka: Domuz yavrusu (MT), **Çoçqa**: Domuz (KTT).

ç / c:

Uçuz: Ucuz, değersiz (MT), **Ucuz**: Ucuz (KTT).

ç / ş:

Açtur-: Açtırmak (MT), **Aştır-**: Açtırmak, açmak işini yaptırmak (KTT).

Çapdur-: Koşturmak (MT), **Şaptır-**: Koşturmak (KTT).

ğ > v:

Bağır: Ciğer, karaciğer (MT), **Bavur**: Ciğer, karaciğer (KTT).

Buğağula-: Bağlamak, zincirlemek (MT), **Buğavla-**: Prangalamak, zincire vurmak (KTT).

Buzağ: Buzağı, dana (MT), **Buzav**: Buzağı (KTT).

Oklağ: Oklava (MT), **Oqlav**: Oklava (KTT).

ğ, g > Ø:

Kuruğ: Kuru, yaş olmayan. (MT), **Quru**: Kuru (KTT).

Süglün: Sülün (MT), **Sülün**: Sülün (KTT).

h > Ø:

Havan: Havan (MT), **Avan / havan**: Havan (KTT).

Hareketlü: Hareketli (MT), **Areketli**: Hareketli (KTT).

h / k, k:

Ahşam: Akşam (MT), **Aqşam**: Akşam (KTT).

Ehşi: Ekşi (MT), **Ekşi**: Ekşi (KTT).

k > g:

Kizle-: Gizlemek, saklamak (MT), **Gizle-**: Gizlemek (KTT).

Kezli ~ **kizli** ~ **kizlü**: Gizli (MT), **Gizli**: Gizli (KTT).

Kögerçin ~ **kögerçün** ~ **küvercin**: Güvercin (MT), **Gögercin**: Güvercin (KTT).

t > d:

Terek (MT), **Direk** (KTT): Direk.

Tegil ~ tegül ~ tögül ~ tüyül (MT), **Degil** (KTT): Değil.

d / t:

Döşek: Döşek, yatak (MT), **Töşek**: Döşek, yatılan yer (KTT).

Süd: Süt (MT), **Süt**: Süt (KTT).

Çap**dur**:- Koşturmak (MT), Çaptır- ~ şaptır:- Koşturmak (KTT).

Depe: Tepe (MT), **Töpe**: Tepe (KTT).

d > y:

Adağ: Ayak (MT), **Ayaq**: Ayak (KTT).

y / c:

Yay-: Yaymak (MT), **Cay**:- Yaymak (KTT).

Yağı: Düşman (MT), **Cav**: Düşman (KTT).

Ø / y:

Ildırım: Yıldırım (MT), **Yıldırım**: Yıldırım (KTT).

Ilan: Yılan (MT), **Yılan**: Yılan (KTT).

a > ı:

Çaban: Çıban, yara (MT), **Çıban**: Çıban (KTT).

Çağanağ: Dirsek (MT), **Şıganak**: Dirsek (KTT).

ı / a:

Yığla- ~ yıyla-: Ağlamak (MT), **Ağla**:- Ağlamak (KTT).

a > u:

Ağlak ~ avlak: Oğlak, keçi yavrusu (MT), **Ulaq**: Oğlak (KTT).

Savuk: Soğuk (MT), **Suvuq**: Soğuk (KTT).

ı > u:

Bulıt: Bulut (MT), **Bulut**: Bulut (KTT).

Unıd-: Unutmak (MT), Unut-: Unutmak (KTT).

Okı-: Okumak (MT), Oqu-: Okumak, öğrenmek (KTT).

ı > Ø:

Işırğak ~ ısırka ~ ısrğa: Küpe (MT), Sırğa: Küpe (KTT).

u > ı:

Açuk: Açık, örtülü olmayan (MT), Açıq: Açık (KTT).

Yırtuk: Yırtık (MT), Yırtıq: Yırtık (KTT).

Andur-: Andırmak, hatırlatmak (MT), Añdır-: Andırmak (KTT).

Atsuz barmak: Yüzük parmağı (MT), Adsız parmak: Yüzük parmağı (KTT).

e > i:

Bev: Örümcek (MT), Biy: Örümcek (KTT).

Keyin-: Giyinmek (MT), Kiyin-: Giyinmek (KTT).

i / e:

Kirekli: Gerekli (Toparlı: 149), Kerekli: Gerekli (Seyityahya: 158).

Kiş: Samur (MT), Keş: Samur (KTT).

e > ö:

Kemür: Kömür (MT), Kömür: Kömür (KTT).

i > ü:

Böri: Kurt (MT), Börü: Kurt (KTT).

Körin-: Görünmek, ortaya çıkmak (MT), Körün-: Görünmek (KTT).

Büri-: Bürümek, örtmek (MT), Bürü-: Bürümek, sarmak, örtmek (KTT).

ü > i:

Çevüklük: Çeviklik (MT), Çeviklik: Çeviklik (KTT).

Bilezük: Bilezik (MT), Bilezlik: Bilezik (KTT).

Erük: Erik (MT), Erik: Erik (KTT).

Sevgülü: Hoşa giden, sevgili, sevimli (MT), Sevgili: Sevgili (KTT).

Edgölük, eygülik, eygölük, izgölük: İyiilik, güzellik (MT), Eyilik: İyiilik (KTT).

o > u:

Boğa: Boğa, erkek tohumluk hayvan (MT), Buğa: Boğa (KTT).

Diğer Bazı Değişmeler

Bigi ~ bigin: Gibi (MT), Kibi: Gibi (KTT).

Burğul: Bulgur (MT), Bulğur: Bulgur (KTT).

Irdın: Harman (MT), Indır: Harmanlık, harman yeri (KTT).

Kezmek: Gezme, gezinti (MT), Kezüv: Gezme (KTT).

Kens ~ kensi: Kendi, öz (MT), Kendi: Kendi, öz (KTT).

Kıçıkla-: Gıdıklamak (MT), Kıtıkla-: Gıdıklamak (KTT).

Körü: Kuru (MT), Quru: Kuru (KTT).

Şanamak: Sayı (MT), Sayı: Sayı (KTT).

Şı ~ sık: Derin olmayan, sık (MT), Say: Sığ, derinliği az, akarsu (KTT).

Suluv: Su bulunan yer (MT), Suvlu: Su ile ilgili, sulu (KTT).

Toklun: Dalga (MT), Tolqun: Dalga (KTT).

KAYNAKÇA

- Ağar, Mehmet Emin (1990). “Kıpçakçanın İki Dönemi Arasında Fonetik Ayrılıklar”, *Türk Dünyası Araştırmaları*, Sayı 67, ss. 191-198.
- Akalın, Mehmet (1988). *Tarihî Türk Şiveleri*, TKAE Yayınları, Ankara.
- Arat, Reşit Rahmeti (1953). *Türk Şivelerinin Tasnifi*, Cilt X’den ayrı basım, İstanbul.
- Argunşah, Mustafa ve Sağol, Gülten (2011). *Karahanlıca-Harezmce-Kıpçakça Dersleri*, Kesit Yayınları, İstanbul.
- Argunşah, Mustafa ve Güner, Galip (2015). *Codex Cumanicus*, Kesit Yayınları, İstanbul.
- Atıcı, Abdülkadir (2008). “Yıldız Dergisi Kırım Türkçesi Derlemeleri I”, Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi.
- Aynakulova, Gülnisa (2005). “Gregoryen Kıpçaklar’a Dâir”, *Belleten*, C. 69, Sayı 256, ss. 825-840.
- Bakırcı, Nedim (2010). *Kırım Tatar Masalları*, Kömen Yayınları, Konya.
- Baydar, Arzu Sema Ertane (2018). *Memlûk Kıpçak Türkçesinde Edatlar*, Sonçağ Yayıncılık, Ankara.
- Caferoğlu, Ahmet (1931). *Kitâb al-İdrâk li-Lisân al-Atrâk*, Evkaf Matbaası, İstanbul.
- Danışmant, Pelin (2019). “Rüstem Ali’nin ‘Burulışta’ Adlı Romanı Üzerine Dil İncelemesi (Ses bilgisi-Şekil Bilgisi-Söz Varlığı-Dizin)”, Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi.
- Deniz, Pelin (2014). “Amdi Giraybay’ın Şiirleri (Metin-Dil İncelemesi-Sözlük)”, İstanbul Kültür Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi.
- Doğan, Levent ve Durmuş, Oğuzhan (2007). *Çağdaş Türk Lahçeleri El Kitabı 1*, Kriter Yayınları, İstanbul.
- Eckmann, Janos (1965). “Memlûk-Kıpçak Edebiyatı”, *TDAY-B*, C. 30-31, Sayı 1982-1983, ss. 85-99.

- Eckmann, Janos (1996). “Memlûk Kıpçakçasının Oğuzcalaşmasına Dair”, *Harezmi, Kıpçak ve Çağatay Türkçesi Üzerine Araştırmalar*, (Yayıma Hazırlayan: Osman Fikri Sertkaya), TDK Yayınları, Ankara.
- Ercilasun, Bican Ahmet (2004). *Başlangıçtan Yirminci Yüzyıla Türk Dili Tarihi*, 2. Baskı, Akçağ Yayınları, Ankara.
- Gabain, A. Von (1988). “Codex Cumanicus’un Dili”, *Tarihi Türk Şiveleri*, (Çeviren: Mehmet Akalın), ss. 67-109, TKA E Yayınları, Ankara.
- Gallotta, Aldo (1996). “Codex Cumanicus’un Yeni Bir Nüshası”, *Uluslararası Türk Dili Kurultayı*, (26 Eylül 1992- 1 Ekim 1992), ss. 267-271.
- Gülensoy, Tuncer (2007). *Türkiye Türkçesindeki Türkçe Sözcüklerin Köken Bilgisi Sözlüğü*, TDK Yayınları, Ankara.
- Gülsevin, Güner (2010). “Oğuzca Olmayan Türk Lehçelerindeki Oğuzca Unsurlar ve Bunlara Teorik Bir Yaklaşım”, *Turkish Studies*, Sayı 5, ss. 57-76.
- Güner, Galip (2013). *Kıpçak Türkçesi Grameri*, Kesit Yayınları, İstanbul.
- Güner, Galip (1998). *Bugünkü Kıpçak Türkçesi*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.
- Halası-Kun, Tibor. (1950). “Orta Kıpçakça q-, k- ~ ø Meselesi”, *Türk Dili ve Tarihi Hakkında Araştırmalar I*, ss. 45-60.
- Hanoğlu, R. Hikmet (1962). “Kırım Edebiyatı: Dil Özellikleri, Tasnifi ve Tarihi Tekâmülü”, *Emel Dergisi*, Sayı 12, Eylül-Ekim, s. 14-17.
- Hendem, Elif (2008). “Yıldız Dergisi-Kırım Türkçesi Derlemeleri II”, Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi.
- İnan, Abdülkadir (1953). “13-15. Yüzyıllarda Mısır’da Oğuz Türkmen ve Kıpçak Lehçeleri ve Halis Türkçe”, *TDAY-B 1953*, ss. 53-71.
- Karahan, Akartürk (2008). “Et-Tuhfetu’z-Zekiyye Fi’l-Lugati’t-Türkiyye’de Alet İsimleri”, *I. Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Öğrenci Kongresi*, ss. 51-62.
- Karamanlıoğlu, Ali Fehmi (1963). “Kıpçaklar ve Kıpçak Türkçesi”, *TDED 12*, ss. 175-183.
- Vikipedi, (Çevrimiçi), <https://tr.wikipedia.org/wiki/K%C4%B1r%C4%B1m>, 26 Nisan 2022.

Karahan, Saim Osman (2011). *Dobruca Kırım Tatar Ağzı Lugâti (1-2-3)*, Köstence-Romanya, 1682 s. (DKTAL).

Karamanlıoğlu, Ali Fehmi (2019). *Kıpçak Türkçesi Grameri*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

Kireççi, M. Akif ve Tezcan, Selim (2015). *Kırım'ın Kısa Tarihi*, Ahmet Yesevi Üniversitesi, Yayın no: 24, Ankara.

Kurat, Akdes Nimet (1972). *IV-XVIII. Yüzyıllarda Karadeniz'in Kuzeyindeki Türk Kavimleri ve Devletleri*, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara.

Kurnaz, Cemil ve Çeltik, Ali (1998). "Osmanlı Dönemi Kırım Edebiyatı", Türk Dünyası Dil ve Edebiyat Dergisi, Sayı 6, s. 671.

Qurtbilal, Niyar (2014). "Günümüz Edebi Kırım Tatar Türkçesi Bağlamında Sudak Ağızları", *Diyaletolog*, Sayı 9, ss. 19-31.

Muhammed, Ragıp (2021). *Memlûk Türkçesinde Ekler ve İşlevleri*, Türk Dil kurumu Yayınları, Ankara.

Muzafarov, Refik ve Muzafarov, Nüzhet (2018). *Kırım Tatar Türkçesi-Türkiye Türkçesi-Rusça Sözlük*, Türk Dil Kurumu Yayınları (Çeviren: Nariman Seyityahya), Ankara.

Özgür, Can (2020). *Kıpçak Türkçesi Üzerine Araştırmalar*, Gazi Kitabevi, Ankara.

Özgür, Can (2002). *Kitâbü'l-Hayl (Memlûk Kıpçakçası İle Yazılmış İlk Türk At ve Atçılık Eserinin Paris Yazması)*, Çantay Yayınları, İstanbul.

Özgür, Can (1988). "Baytaratü'l-Vâzih (Metin-İndeks)", İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi.

Özgür, Can (1996), "Kıpçakçanın Türkmenceleşmesi Üzerine" *III. Uluslararası Türk Dil Kurultayı 1996*, ss. 863-869.

Özgür, Can (2007). "Eski Kıpçak Türkçesinin Bugünkü Kumuk Kıpçak Türkçesine Fonetik Yönden Etkileri", *IV. Uluslararası Türk Dili Kurultayı Bildirileri II (24-29 Eylül 2000) Kitabı içinde (1337-1344)*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

Özgür, Can (2010). "Memlûk Kıpçak Türkçesi İle Kırım Tatar Türkçesindeki Yapım Eklerine Bir Bakış", *Uluslararası Tatar Türkçesi Bilgi Şöleni Bildirileri*, (12-14 Ekim 2009), ss. 369-381, Eskişehir.

Özkan, Nevzat (2008). “Kırım Tatar Türkçesinin Yayılma Alanları”, *International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic Volume 3/7 Fall 2008*, ss. 524-554.

Öztürk, Abdülkadir (2015). “Karay Türkçesinin Tarihî ve Çağdaş Kıpçak Türkçesiyle Karşılaştırmalı Söz Varlığı”, Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi.

Öztürk, Abdülkadir (2018). “Memlûk Türkçesi Bir Kıpçak Lehçesi midir ?”, *Dil Araştırmaları*, C. 12, Sayı 23, ss. 173-203.

Rasonyi, Laszlo (1939), “Tuna Havzasında Kumanlar”, *TDK Yayınları, Belleten*, C. III, Ankara.

Samoyloviç, A. (1960). “Kırım-Türk Yazı Dilinin Tarihçesi”, (çev., Rasime Uygun), *TDK Yayınları Belleten*, C. VIII, Sayı 373-379, s.373.

Şerimbekov, N. (2009). “Kıpçak Türkçesiyle Kırgız Türkçesi Arasında Bir Karşılaştırma Denemesi”, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi.

Tekin, Talat (2016). *Orhon Türkçesi Grameri*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

Tekin, Talat ve Ölmez, Mehmet (1999). *Türk Dilleri (Giriş)*, Simurg Yayınları, İstanbul.

Toparlı, Recep (2017), *İrşâdü'l-Mülûk Ve's-Selâtin*, TDK Yayınları, Ankara.

Toparlı, Recep, Vural, Hanifi ve Karaatlı, Recep (2005). *Kıpçak Türkçesi Sözlüğü, Türk Dil Kurumu Yayınları*, Ankara.

Yanık, Nevzat (1999). *El-Kavâninü'l-Küllîyye li-Zabti'l-Lügati't-Türkiyye*, TDK Yayınları, Ankara.

Yücel, Mualla Uydu (2006). “Kuman Kıpçakların Tarihinde Igor Destanı'nın Yeri ve Önemi”, *Belleten*, C. 70, Sayı 258, ss. 523-560.

Yüksel, Zuhâl (2007). “Kırım Tatar Türkçesi Grameri”, *Türk Lehçeleri Grameri*, (editör: Ahmet Bican Ercilasun), Akçağ Yayınları, Ankara.

